

КАТ МАРТИН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

СМЕЛИЯТ АНГЕЛ

*Превъзходен разказ,
наситен с интриги,
зовящ за отмъщение
и разкъсваща
душата любов!*

КЕТ МАРТИН СМЕЛИЯТ АНГЕЛ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Те са неприятели в една раздирана от противоречия земя...

Саксонската красавица Кеърин Айвшам копнее да се измъкне от мрачните сиви стени на манастира, в който е избягала. Но не и да се омъжи за огромния, страховит нормански рицар Ралф дьо Жере, известен като Рал Непреклонния.

Съдбата обаче е по-силна от звъна на мечовете.

Кръвта на мургавия красив рицар кипи от желание за червените устни на Кеърин и страст, с която повече не може да се бори. Но в дивия екстаз, на който се отдават заедно, Рал се опасява, че не само сърцето му е изложено на опасност. Дали непокорната му съпруга не е предателка, по-страшна от вълците и разбойниците, скитащи из горите Англия?

ГЛАВА ПЪРВА

Англия, 1069 г.

Би трябвало да се страхува от него. Не един саксонски воин бе бягал само щом го зърне в пълно бойно снаряжение, но въпреки това Рал не забеляза страх в сините очи, които го оглеждаха. Изпод островърхия си шлем я наблюдаваше как се приближава и как малката ѝ ръка му подава букет от ярки цветя. Тя се усмихна, без да се смуги от засъхналата по плетената му ризница кръв или от свирепия черен дракон върху щита му.

Би трябвало да се страхува. Но вместо това тя се приближи още повече, изпълнена с любопитство и същевременно спокойна, заинтригувана, почти нетърпелива, сякаш си бе намерила нов приятел.

Рал се размърда върху седлото — погледът ѝ го бе смугил. Огромният черен боен кон под него тропна с копито и изпръхтя, после наостри уши и обърна глава към прекрасната чернокоса девица, която достигаше едва до широките гърди на животното.

Ралф дьо Жере бе готов да се закълне, че никога досега не бе виждал по-голяма красота и по-очарователна усмивка от тази, която озаряваше лицето на жената пред него. Тя изглеждаше на не повече от осемнайсет години, с тяло, съзряло за любовта на някой мъж и излъчване в очите, което говореше, че е готова да я приеме. Изненадващото бе, че чувствата, които събуждаше у него, бяха от съвсем друго естество. Копнеж за дом и огнище и край на боевете и кръвопролитията.

Тя не каза нищо, просто вдигна букетчето си. Рал протегна ръка, все още скрита в тежката желязна ръкавица, и го пое. Когато пръстите им се докоснаха, усмивката ѝ стана още по-широка и той ѝ се усмихна уморено в отговор. Очакваше тя да каже нещо. Испитваше нетърпение да чуе гласа ѝ, но същевременно не му се искаше да наруши магията на мига. Чудеше се откъде ли е дошла и как се казва.

Къде ли беше отишла сестра ѝ? Кеърин Айвшам заобиколи гранитната скала и заоглежда между дъбовете от дясната си страна. Пресвета Дево, беше се отделила само за момент; Гуенет не може да е отишла далеч.

Кеърин огледа ливадата, а после се взря към могилата в противоположна посока. Светлосинята туника, която се развяваше от лекия ветрец можеше да бъде само на Гуенет, но до нея... Пресвета Божия майко! Дъхът ѝ секна. Черният рицар! Черен дракон на кървавочервен фон. Ралф Непреклонния! А до него стоеше Гуенет и, безстрашна в неведението си, му подаваше букетче полски цветя.

Кеърин повдигна краищата на горскозелената си туника и, с бясно блъскащо в гърдите ѝ сърце, се затича през ливадата.

— Гуенет! — извика тя. „В името на всичко свято.“ — Гуенет!

Но сестра ѝ не се обърна и момичето продължи да бяга. Докато не застана до Гуенет и не се вгледа в суровите черти на огромния нормански рицар, яхнал грамадния си черен кон. Рал Непреклонния — той бе профучал като ураган над страната и бе опустошил северната ѝ част в името на крал Уилям, твърдо решен да смаже въстанието.

— Пусни я! — извика Кеърин.

Думите ѝ бяха малко нелогични, тъй като мъжът просто си седеше на седлото. Без да отвърне, той продължи да съзерцава Гуенет, сякаш тя бе някое приказно същество, дошло от друг свят. Което донякъде си беше самата истина.

— Моля те — обади се отново Кеърин. — Сестра ми не би направила нищо лошо. Не е способна да хитрува. Тя не разбира. Тя не е...

Какво можеше да каже да Гуенет? За света, в който живееше, за добротата ѝ, за нежността ѝ? Един поглед към лицето на Черния рицар обаче ѝ бе достатъчен, за да разбере, че не е нужно да го прави.

— Прекрасна е — промълви почти благоговейно той, сякаш се бе понесъл надалеч заедно с нея.

След това се намести на седлото. Бе толкова висок, че чак закри слънцето. Изпод шлема му проблясваха черни кичури коса — носеше я по-дълга от останалите нормани, които бе виждала. Брадичката му бе силна и волева, кожата — смугла. Едва сега младият мъж насочи вниманието си към Кеърин и нежното му изражение се стопи.

— Не трябва да се разхождате така навън. Горите са пълни с рицари и въоръжени мъже, още разгорещени от някоя битка, които могат да ви причинят голямо зло. Не може да не знаете, че в тези времена не е безопасно да се скитосва така.

Говореше на саксонски, със силен акцент, но все пак разбираемо.

— Идваме от селото, прибрахме се у нас — излъга Кеърин, тъй като в действителност бяха решили да разнообразят мрачното си всекидневие в голямата зала. — Объркахме пътя, но вече се оправихме. Връщаме се веднага вкъщи.

— Не приличате на селянки. Ако се съди по дрехите ви, трябва да сте със знатен произход. И двете. Би трябвало да се грижат по-добре за вас.

Кеърин се наежи.

— Това не ви засяга. Грижа се достатъчно добре за сестра си — по-добре от който и да било другиго. Мога да се грижа и за двете ни!

И сграбчи Гуенет за ръката, но тя се отскубна. Усмихна се и протегна десница към високия рицар над себе си. Очите на сестра й щяха да изскочат от смайване, когато огромният мъж се надвеси, сграбчи предложената длан и я стисна.

— Вървете — обърна се към Кеърин той; тонът му отново бе станал рязък. — Връщайте се у вас, преди да сте си намерили белята. Следващият, когото срещнете, може да търси нещо повече от приятелство. Вървете!

Кеърин преглътна с усилие и отстъпи назад. Дръпна рязко сестра си за ръката и я помъкна към близката горичка. Когато стигнаха първите дървета, вече се тресеше от нерви. Гуенет вървеше спокойно след нея и береше диви цветя, напълно забравила за огромния мургав мъж на могилата.

Благодарна, че се бяха отървали на косъм от опасността, Кеърин се облегна на един чемшир и си въздъхна облекчено. Той беше толкова висок! Само с един удар на огромния си юмрук можеше да отнеме живота на когото и да било. Говореше се, че е избил десетки саксонски воители, че изнасилвал и грабил по целия си път от крайбрежието дотук. Във въображението си обаче виждаше отново мургавия великан, хванал китката полски цветя и стиснал ръката на сестра й.

Кеърин се намръщи, неспособна да проумее тази загадка. Днес не трябваше да излизат. Знаеше това много добре, но се говореше, че

норманите са още далеч, а и прекалено дълго бе стояла затворена между четирите стени.

Сети се за думите на Черния рицар, че някой би трябвало да се погрижи по-добре за двете със сестра ѝ. В действителност чичо ѝ рядко се интересуваше от тях и тя дори подозираше, че изпитва облекчение, когато с Гуенет не бяха близо до него. Освен това Айвшам бе в опасност. Макар симпатиите на чичо ѝ да бяха насочени към саксонските братя, за пред другите той бе останал верен на краля.

Никой не знаеше за съчувствието му към бунтовниците. Дори Кеърин, докато една вечер не го чу случайно да разговаря с някого в голямата зала.

Пусна ръката на сестра си и се наведе, за да откъсне един яркожълт невен. Денят беше прекрасен, слънчев и топъл. Погледна с копнеж към безоблачното синьо небе. Нямаше кой знае какво за правене в голямата зала, с изключение на обичайната женска работа, която ненавиждаше. Младото момиче ритна едно камъче с върха на платнената си обувка и го чу как цопва в близкото езерце.

Трябваше да се върне в Айвшам — и така и щеше да стори — но какво лошо имаше ако останат навън още час-два? Черният рицар си бе тръгнал. Щеше да внимава повече и никой нямаше да ги срещне. Можеха да се насладят на езерцето, да прекарат още малко време на слънце и чак тогава да се приберат.

Рал се взираше към дърветата, зад които се бяха скрили момичетата, разкъсван между тревогата за красивата чернокоса девица и желанието си да се върне при своите хора. Засега бунтовниците бяха разбити, но бе напълно възможно да се върнат. В такъв случай неговите момчета щяха да имат нужда от него.

Слънцето грееше безмилостно върху шлема и тежката плетена ризница; беше му непоносимо горещо. Сатана, големият му боен кон, тъпчеше земята с нарастващо раздразнение. Мислите на Рал обаче оставаха съсредоточени върху прекрасното момиче, което бе опитало да се сприятели с него и за няколко кратки мига го бе накарало да забрави за ужасите на войната. Двете девойки несъмнено щяха да изпълнят поръката му и да се приберат на сигурно място в дома си. Но

след като си спомни за дръзкото момиче с кестеняви коси и предизвикателния му поглед, вече не се чувстваше толкова убеден.

Усмихна се при тази мисъл, но почти веднага се ядоса на глупостта им да бродят сами из полето. По-малката не бе красавица като сестра си, но може би като пораснеше още малко щеше да я настигне. И двете бяха дребни и хубави, но кестенявата бе доста по-слаба, все още не се бе превърнала в жена. Как ли щеше да изглежда след още две-три години?

Погледна за последен път натам, накъдето се бяха изгубили. Нямаше защо да се тревожи. Бе видял как по-малката сестра потрепна от резкия му тон. Дори тя нямаше да бъде чак толкова глупава, че да не се подчини на нареждането му. Сведе очи към букетчето в ръката си. Уханието на цветята събуди в него спомена за две яносини очи и невероятна нежност. Неохотно захвърли китката и насочи коня си към своите хора.

— Рал! Хубаво, че се върна. Започвах да се тревожа от дългото ти отсъствие. — Това бе гласът на Одо, най-верният му рицар и дългогодишен приятел. Той се спусна към него с копие в ръка.

— Нещо ново? — попита го Рал. — Разузнавачите върнаха ли се?

Червенокосият рицар кимна.

— Да, и донесоха слухове за някаква група бунтовници, които се отправиха към хората на Монреал. Би било добре за нас, ако се доберем първи до тях.

Съперничеството между Рал и Стивън дьо Монреал, господарят на Молвърн касъл, бе пословично, а неприязънта им се разпростираше и споделяше дори между хората им.

— По кой път са тръгнали?

Одо посочи натам, откъдето Рал току-що бе пристигнал. Сети се за двете девиси и по тялото му преминаха тревожни тръпки.

— Събери момчетата. Предупреди ги, че тръгваме.

Два часа по-късно малката група бунтовници бе открита и разгромена. Двайсет саксонци бяха пленени, други двайсет лежаха мъртви или умиращи на бойното поле. Въстанието обаче все още не бе потушено. Скоро щяха да получат съобщение от краля за

предателството на други саксонски лордове. Задачата на Ралф щеше да бъде да сложи край на това предателство. Уилям искаше мир за опустошената си от непрекъснатите войни земя.

А Рал искаше да се сдобие със собствена земя.

— Днес момчетата свършиха чудесна работа — рече той, като оглеждаше разбитите вражески редици и уморените от битки войници. — Недалеч оттук има поляна. Подходящо място да си направим лагер.

Изтощен до мозъка на костите, той яздеше до Одо, към мястото, където бе срещнал двете момичета. Минаваха през гъста елхова горичка. Сестрите не се виждаха никъде и това го поуспокои донякъде. В този момент някакъв шум привлече вниманието му и той се спря. Вдясно чу шум на течаща вода, примесен с весели мъжки гласове, говорещи на нормански френски.

— Спри! — извика той, като се обърна към въоръжените хора зад себе си; те го следваха пеша или на коне. — Одо, ти с Джефри, Хю и Ламбърт идвате с мен.

Това трябва да бяха хората на Стивън. Те не бяха от значение за него, но все пак трябваше да разбере какво правят тук.

Вървяха мълчаливо сред дърветата, заслушани в пресипналите мъжки смехове. В този момент Рал чу остър женски писък. Пришпори коня си и животното се понесе напред. След минути бе на полянката, откъдето се носеха звуците и за свой ужас видя точно онова, за което някакво шесто чувство го бе предупреждавало през целия ден. Скочи от жребеца и измъкна широкия меч.

— Ей, вие там, спрете!

Суровите нотки в гласа му пресякоха смеховете. Неколцина от хората на Стивън, изцапани с кръв и уморени от битката, извиха глави към него.

— Молвърн може да няма нищо против насието и убийствата, но аз няма да позволя подобно нещо. Ако ви е мил животът, пуснете жената и се махайте!

Един набит рицар пристъпи напред.

— Жените са наши по правилата на войната! С какво право ни ги отнемате?

— Ей с това право.

Рал повдигна меча си и широката му метална повърхност блесна на светлината на залязващото слънце. Бе праметнал продълговатия си

щит на рамо и свирепият черен дракон съзерцаваше предупредително враговете му.

— Това е той — прошепна един от воините. — Внимавай, Бернар, не се спречквай с Черния рицар. Не може да не си чувал за него. — Той преглътна с усилие и Рал видя как адамовата му ябълка се придвижи мъчително нагоре-надолу.

— И те са пет, и ние сме пет. Викам да ги нападнем!

— Остави и него да опита от момичетата. Защо да бъдем алчни — ние вече им се наситихме достатъчно.

При тези думи другарят му се изсмя, макар в гласа му да се долавяше известна нервност. Те отстъпиха от жените, които бяха наобиколили, пооправиха туниките си и започнаха да завързват вървите на панталоните си.

Рал погледна към проснатите на земята момичета. И двете бяха голи. Чернокосата гледаше с невиждащ поглед към небето. Бедрата ѝ бяха окървавени, тежките тъмни коси се бяха разпилели по белите ѝ рамене. Край нея сестра ѝ надигна глава, като очевидно ту изпадаше в безсъзнание, ту изплуваше от него. Бе цялата изранена и в синини, единият клепач бе така надут, че закриваше почти напълно окото ѝ, устната ѝ бе сцепена и подута. От едното ъгълче на устата ѝ се процеждаше кръв.

Пръстите му стиснаха дръжката на меча.

— Предупреждавам ви отново, назад от жените!

Един як рицар със сплъстена кестенява коса, се отдръпна пръв.

— Приеми слабата като дар от лорд Стивън — изсумтя един от мъжете. — Девствеността ѝ е недокосната. Можеш да правиш каквото искаш с нея.

— Затова пък по-закръгленката е супер — обади се друг. — Всички ѝ се насладихме — един подир друг. Бог ми е свидетел, на нея това ѝ се понрави повече, отколкото на най-страстната слугиня!

Светкавичната реакция на Рал го свари неподготвен. Той сграбчи мъжа за гърлото, като пресече въздуха му, и го вдигна от земята. Онзи започна да рита и да се извива, като правеше опити да се освободи и да си поеме въздух, но хватката на противника му стана само още по-силна. Когато рицарят изхърка за последен път и се отпусна безжизнено, Рал изпсува под носа си и го захвърли като червясала мърша.

— Вземайте го и да ви няма! — нареди той.

Другарите издърпаха изгубилия съзнание човек, като мърмореха под носа си, хванаха конете си, натовариха върху им оръжието и се изгубиха послушно в гората.

— Донеси още едно одеяло — обърна се Рал към Одо, докато издърпваше собствената си завивка иззад седлото.

В това време и последният от хората на Молвърн изчезна сред дърветата. Рицарят коленичи до чернокосото момиче, уви го внимателно и го подаде на приятеля си, който бе протегнал ръце към него. Когато отиде да покрие кестенявокосата, тя започна да се съпротивлява; юмруците ѝ се стоварваха върху му с по-голяма сила, отколкото би могъл да предположи.

— Пусни я! — извика тя и свитата ѝ на топка длан се озова върху челюстта му. — Не ѝ причинявай нищо лошо!

Младият мъж я хвана за китките и почти нежно сломи съпротивата ѝ.

— Успокой се, ma petite. И двете със сестра ти вече сте в безопасност.

Тя обаче продължи да се бори още известно време, напрегнала цялото си тяло, но след малко се отпусна безжизнено в ръцете му. Рал я вдигна и я понесе към конете.

— Добре, че не пристигнахме още по-късно — обади се Одо. — Дотогава и двете девойки щяха да бъдат мъртви.

Приятелят му кимна мълчаливо.

— Колко жалко — заяви Одо, като съзерцаваше лекия си товар. — Чернокосото момиче е необикновено красиво; малката пък е истинска тигрица.

— Струва ми се, че се е борила неустрашимо.

— Какво ще правим с тях?

Рал се поколеба само за миг.

— Не знаем къде живеят. Ако близките им са сред саксонските бунтовници, те няма да бъдат в безопасност дори в дома си.

Подаде товара си на Джефри, най-младия от неговите рицари, русо седемнайсетгодишно момче, служило като оръженосец на Одо.

— Заведете ги в манастира „Свети кръст“. Сестрите ще разберат къде живеят и ще предупредят близките им.

— Да, това е напълно разумно решение, особено като се има предвид, че изобщо не се знае какво има да става.

Рал кимна безмълвно. Не можеше да се отърве от образа на чернокосата, буквално разкъсана от хората на Стивън. Или от спомена за израненото лице на по-малката ѝ сестра, която се бе борила така храбро, за да я защити.

Младият мъж стисна челюсти. Трябваше да се погрижи за сигурността им. Те бяха толкова млади, толкова невинни. Толкова доверчиви. Знаеше колко много опасности ги заплашват. Беше привикнал да командва и не му се вярваше, че някой би се осмелил да не му се подчини.

По дяволите, чувстваше се толкова виновен!

Това бреме тежеше като огромен камък на сърцето му, докато яздеха мълчаливо към манастира.

ГЛАВА ВТОРА

Англия, 1072 г.

Камбанният звън възвести часа на утринната молитва; звукът приличаше на нереално ехо сред празните манастирски стени. В параклиса в далечното източно крило облечените в черно монахини бяха коленичили върху каменния под и се готвеха за молитва.

— Къде е отишло този път това момиче? — попита игуменката, след като огледа монахините и малката групичка послушници, коленичили вляво от нея.

Сестра Агнес стоеше до нея, не по-малко ядосана, присвила устни в справедливия си гняв.

— Не съм я виждала. — Тази жена в средата на трийсетте си години, бе слаба и права като пръчка. — Не прекъсна поста си заедно с нас тази сутрин и вече два пъти подред заспива по време на следобедните ни молитви.

— Намери я — рече смръщено игуменката. — Искам незабавно да поговоря с нея.

Два часа по-късно Кеърин Айвшам, облечена с груба кафява туника и твърда бяла риза, със сплетена в една-единствена дълга плитка коса, стоеше пред майка Тереза — високата страховита игуменка на манастира „Свети кръст“. Кеърин преплете пръсти и прие възможно най-смирено изражение.

Майка Тереза въздъхна и наруши проточилото се мълчание.

— Трябва да се научиш на послушание — заяви тя; това бе продължение на тирадата, започната преди известно време. — А то определено не ти се удава лесно. Това е първият урок, който трябва да научиш.

— Да, майко Тереза.

— Трябва да се научиш на смирение и благочестие — продължи да я наставлява все така монотонно тя. — Семейството ти е мъртво, Кеърин. От Айвшам хол са останали само някакви развалини. Кръвната ти сестра, Гуенет, и сестрите в манастира сега са

единствените ти близки. Гуенет е щастлива тук. Ти също трябва да приемеш живота си в манастира.

Момичето хвана само последното ѝ изречение — вниманието ѝ бе привлечено от рояка птици пред прозореца. „Да приема този отегчителен живот? — помисли си тя. — Никога!“ Но не посмя да го каже на глас.

— Трябва да се примириш и да се превърнеш в една от нас — продължаваше игуменката. — Ако за тази цел е нужно да ти наложим строга дисциплина, така и ще направим.

Кеърин повдигна очи от пода, където съзерцаваше сложните движения на един дългокрак паяк.

— Слушаш ли ме, Кеърин?

— Да, майко.

Мили Боже, какво бе казала старата жена?

— Добре тогава, сега повтори каквото казах?

— М-моля?

— Повтори онова, което казах току-що.

Момичето се размърда нервно в грозната си кафява туника.

— Смирение и благочестие, на това трябва да се науча.

Имаше голяма вероятност да улучи — игуменката вечно ѝ говореше за това.

— Какво друго?

— Какво друго ли?

— Мисля, че чу въпроса ми.

— Дисциплина. Казахте, че имам нужда от по-строга дисциплина.

Смръщената физиономия на майка Тереза можеше да означава както че е отгатнала, така и че не е.

— Благодаря, че ми напомни. Заради това, че си заспала по време на молитва, ще трябва да прочетеш шейсет псалма, докато лежиш в локва вода. Така следващия път, когато ти се приспи, ще си спомниш за този урок по бдителност.

Кеърин потръпна само при мисълта за онова, което ѝ предстоеше. Манастирът бе мразовит, истински рай за теченията. Топлият огън бе голяма рядкост, подовете бяха твърди и влажни. Най-вероятно щяха да я накарат да се съблече и да остане само по долна

риза, а после, тъй като тя щеше да бъде мокра, щяха да я принудят да носи грубата вълнена туника без долно бельо.

— Сестра Агнес ще се погрижи за покаянието ти. Приятен ден.

Кеърин въздъхна и се отправи към вратата. Може би нямаше да бъде чак толкова зле. Със сигурност нямаше да е по-лошо от търкането на пода пред олтара с наръч клонки или пък да бъде лишавана в продължение на две-три вечери подред от и без това скромната дажба тлъстина с грах.

— Изчакай ме в трапезарията — рече с доволна усмивка сестра Агнес. На момичето му се струваше, че дребната кльоцава жена също имаше нужда да се покае. — Отивам да донеса кана вода.

— Благодаря ви, скъпа сестро — отвърна със саркастична усмивка Кеърин.

Тъй като не бързаше да изпълни тази неприятна задача, тя отиде да види сестра си. Завари я да бродира кротко в килията си. Когато я заговори, Гуенет се усмихна топло, но не престана да провира с безкрайно внимание иглата през парчето плат в скута си.

Животът бе лесен за Гуенет, мирен и изпълнен с радост. Кеърин въздъхна. За нея самата животът винаги бе търсене на нещо, макар все още да не знаеше точно какво. Някой ден обаче щеше да го открие, беше сигурна в това. И тогава щеше да се наслаждава на същия покой като сестра си.

Кеърин махна с ръка за довиждане и примирено се запъти към изпитанието, което я очакваше. Когато се върна в трапезарията, сестра Агнес вече бе заляла пода с вода, която се бе събрала на дълбока два-три сантиметра локва, и очакваше нетърпеливо появата ѝ.

— Съблечи си туниката — нареди тя.

Момичето се подчини неохотно, като се стараеше да не мисли с омраза за монахинята.

— Може би следващия път, когато ти се прииска да изklinчиш от задълженията си, ще си спомниш какви са последствията от подобно поведение.

— Със сигурност ще си го спомня, сестра Агнес.

Като потръпваше от студ, Кеърин се отпусна с лицето надолу върху грубия каменен под. Ризата ѝ подгизна моментално и треперенето ѝ се увеличи. Започна покорно да повтаря препоръчаните от игуменката псалми. Изговаряше ги колкото се може по-бързо —

знаеше, че сестра Агнеса ще следи строго всяка нейна дума и нямаше как да пропусне нищо.

Още преди да свърши, кожата ѝ беше посиняла цялата, а тя се тресеше неконтролируемо. После скочи на крака, усмихна се насила на монахинята, обърна се и вдървено се отправи към голата си стая.

— Добре ли си?

Кеърин погледна към вратата и видя пред нея сестра Беатрис. Това бе най-добрата ѝ приятелка — слабо момиче с големи зелени очи, които понякога просветваха по същия дяволит начин, както нейните собствени.

Кеърин седеше на натъпкания си с царевична шума дюшек и придърпваше по-плътно около себе си мръсното вълнено одеяло.

— Просто ми е много студено.

— Къде беше тази сутрин?

Тя повдигна рамене.

— Това бе първият слънчев ден от седмици насам и цветята започнаха да разцъфват — усмихна се момичето. — Искях да набера за Гуенет.

Беатрис също се усмихна.

— Тя ги обича толкова много. Това нейното е истински дар Божий — да се радва на най-дребните неща.

— Да. Понякога ми се иска да мога да бъда така доволна като нея.

Беатрис се приближи към нея.

— Ще се научиш. Един ден вече ще можеш да приемаш нещата такива, каквито са.

— Един ден ще си тръгна оттук, Беатрис. Ще видиш. Един ден ще замина.

— Но сега обаче е най-добре да заминаваш към параклиса. Известно време ще те държат под око.

Кеърин въздъхна.

— Мисля, че си права. — Изправи се от постелката си върху пода. — Сестра Агнес като че ли тайно се наслаждава на недостатъците ми. — Отметна одеялото от раменете си и навлече

грубата вълнена туника, като се опитваше да не обръща внимание на неприятното дращение по кожата ѝ.

Тръгнаха по коридора, но спряха за момент, когато по масивната дъбова врата на входа на манастира внезапно се разнесоха удари. Кеърин се обърна любопитно по посока на звука.

— Кой може да е това според теб?

— Не е наша работа. Хайде. Ще закъснеем.

Младото момиче обаче се бе запътило към входната врата, като мъкнеше и своята приятелка след себе си. Дребната монахиня още не бе успяла да отвори тежката порта и в двора се изсипаха въоръжени мъже.

— Това е господарят на Молвърн касъл — Стивън дьо Монреал — промълви изненадано Беатрис, познала русия мъж в богато яркочервено облекло, който яздеше начело. — Баща ми често говореше за него, предимно с омраза.

Молвърн. Кеърин бе чувала за него. А и кой ли саксонец не бе чувал? Знаеше за кръвопролитното му нападение над селото на Беатрис. Страхът от подобните нему нормански свине бе една от причините приятелката ѝ да дойде в манастира. Почти всички саксонци, които познаваше, ненавиждаха Молвърн, а безмилостността му бе пословична.

— Дошъл съм за послушниците — заяви той пред игуменката, която застана ядосана пред него. — Жените, които все още не са дали обет. Доведи ми ги незабавно!

— Какво искаш от тях? — изгледа го внимателно майка Тереза.

— В Молвърн трябва да се върши работа. Необходима ми е работна ръка, а ти имаш предостатъчно.

Той бе висок и слаб, но мускулест и със здраво телосложение. Раменете му бяха широки, ханшът — тесен, лицето — почти безупречно. Ако не бяха прекалено острият му нос и суровата уста, щеше да изглежда красив. При това положение той бе просто хубав. В него обаче се долавяше нещо жестоко.

— Тези момичета са под закрилата на църквата — възпротиви се игуменката.

— Скоро ще бъдат под моята закрила.

— Но...

— Прави каквото ти казвам. — Тъй като тя все още не помръдваше, той добави: — Веднага!

Кеърин се обърна, когато се зададе сестра Агнес с група монахини.

— Какво става? — попита Агнес. — Защо е дошъл лорд Стивън?

— Иска послушниците.

— Послушниците? За какво са му? С какво право...

— Той е Молвърн — отвърна Кеърин. — Не му е нужно друго разрешение, освен неговото собствено. — После се обърна към сестра Беатрис. — Каквото и да стане, трябва да запазиш Гуенет. Тя е все още в килията си. Трябва да се погрижиш да се скрие на безопасно място.

Монахинята погледна към групата мъже и понечи да тръгне, но приятелката ѝ я хвана за ръката.

— Ако нещата тръгнат не както трябва, обещавай, че ще се погрижиш за безопасността ѝ.

— Какво би мог...

— Обещавай ми!

— Имаш думата ми.

Тъй като новодошлите започнаха да нахлуват из коридорите, Беатрис забърза към задната част на манастира. Жените, които не се бяха подстригали за монахини, бяха изतिकани грубо пред останалите. Сред тях бе и Кеърин. Тя поглеждаше нервно към задното крило, но не видя да се появяват нито Беатрис, нито Гуенет.

— Това са всички — обърна се към Молвърн игуменката, очевидно разстроена. — Само тези шест момичета.

Намерението ѝ да скрие Гуенет моментално накара сестра ѝ да се разкае за някои от неприятните мисли, които бе имала към възрастната жена.

— Шест са достатъчни за нуждите ни. — Молвърн огледа девойките — всички те не надминаваха осемнайсет години.

Рицарят, застанал до голямата дъбова порта, ги наблюдаваше гладно, като се хилеше сладострастно.

— Как ще обясня това? — попита игуменката. — Какво ще кажат родителите им?

Изражението на Молвърн стана сурово, носът му се заостри и заприлича на човка.

— Обясни на саксонските свине, че знаем много добре какво става зад тези стени. Тези така наречени манастири приютяват дъщерите на същите саксонски земевладелци, заради чието предателство все още страдаме. Места като тези пораждаат смут и недоволство. Те дават убежище на различни размирни култове и укриват кралските врагове. Имате късмет, че Уилям е Божи човек, иначе със сигурност щеше да заповяда този манастир и подобните нему да бъдат изгорени до основи.

Игуменката се разтрепери.

— Изведете ги! — нареди Стивън и хората му помъкнаха жените към вратата.

Някои от тях плачеха и се опитваха да се освободят от ръцете на похитителите си. Колкото и несигурна да бе за бъдещето, което я очаква, Кеърин си мислеше, че дори робският труд в Молвърн касъл не можеше да бъде толкова лош, колкото живота в манастира.

В този момент рицарите на Молвърн започнаха да разговарят помежду си на нормански френски — език, който тя изучаваше от години. Те обсъждаха с най-груб език младите момичета, онова, което се криеше под туниките им, и как, щом се отдалечат достатъчно, те вече няма да им трябват.

Главатарят им ги предупреди, че ще се наложи да изчакат, докато стигнат на някое закътано място. Можеха да се отдадат на разврат веднага щом се озоват в Бракстън кийп.

Кеърин затрепери. Мили Боже, тези хора мислеха да направят уличници от момичетата! Докато се бореше с ужаса си, усети как здрава мъжка ръка я обхваща през кръста. Бе повдигната върху седлото пред един рицар с жълтеникаво лице и права кестенява коса.

— Не се страхувайте, *demoiselle* — заяви той, като очевидно търсеше да намери нужните думи, така че тя да го разбере. — Няма да ви оставя да паднете.

Ръката под гърдите ѝ я притисна с прекалено фамилиарен жест, след което той пришпори коня си.

— Доверете се на Бога — достигна до тях гласът на игуменката. — Ще присъствате винаги в молитвите ни.

За първи път от дълго време Кеърин се помоли пламенно и по собствено желание.

Ралф дьо Жере премина през ледения поток и спря на отсрещния бряг да изчака хората си. Беше дълъг и уморителен ден, последен етап от пътуването от Понтифакт. Там се бе срещнал с още неколцина барони, заинтересувани като него от проблема за разбойниците, които тормозеха обитателите на съседните хълмове.

Одо яздеше до него. Двамата бяха приятели от детинство, когато ги бяха дали за обучение при чичото на Рал. Заедно бяха станали рицари, заедно бяха събирали опит на бойното поле, а след това се бяха върнали в Нормандия, за да служат на херцог Уилям, преди да стане крал.

— Какво ще кажеш, Рал, да си направим ли лагер тук или да не спираме, докато не се приберем у дома? Ще ни се събере много пътуване за днес, но пък си заслужава, тъй като след това ще можем да се отпуснем на топло пред огъня и да хапнем нещо горещо и вкусно.

— Да — отвърна Рал, — аз също копнея да се прибера.

Бракстън кийп. Сега той бе господарят на Бракстън кийп, доказателство за уважението и благодарността на Уилям за отдадените в служба нему години.

Подобно на баща си и на неговия баща преди това, Рал бе останал предан до гроб на своя господар, беше му се клел във вярност и твърдо бе решен да спазва този обет ако е нужно дори с цената на живота си. Рицарите от семейството му бяха служили в продължение на поколения и най-накрая бяха започнали да ги наричат дьо Жере, „хора на войната“. Молеше се синът му не да пропилее живота си също като него в кървави битки.

— Значи продължаваме? — настоя Одо.

— Да — ухили се Рал. — Може би Линет все още е там. Тогава ще бъда възнаграден за пътуването от чифт меки бедра и яздене далеч по-приятно от това тук.

Приятелият му се усмихна.

— Не се съмнявам, Рал, че, независимо дали вече си е легнала или не, ще бъде обзидана още тази вечер.

Дьо Жере се засмя добродушно.

— Нека момчетата да напият конете и да отдъхнат за малко. И после се отправяме към замъка.

Наистина нямаше търпение да се прибере. През трите години, откакто Уилям му бе дал обещаните земи край Бракстънското дефиле, някога принадлежали на Харолд Айвшам, Рал бе построил кулата и заобикалящите я стени и бе започнал да мисли за нея като за свой дом.

В действителност това бе първият дом, който познаваше от дете. Земите, събирани от баща му в продължение на години, бяха наследени от Ален, по-големия му брат. Той можеше да получи своя дял, но нямаше достатъчно и за двамата, пък и вярваше, че ще може сам да събере своя земя. След битката при Сенлак, Уилям му бе дал имението, принадлежало на един от саксонските бунтовници.

— Аз може и да намеря някое момиче, готово да сподели леглото ми тази вечер — заяви Одо. — Слугинчето от кухнята, Брета, ми изглежда готово да разтвори крака за една-две сребърни монети.

— Изобщо не се страхувам, че има опасност да страдаш от липса на внимание.

— Така е, но би ми се нравило много повече да си имам собствена съпруга. — Той се усмихна; луничавото му лице изглеждаше по-младо от неговите трийсет години. Бе само с една година по-голям от Рал. — Колко хубаво би било да ме посрещне някоя хубава жена, която ще топли леглото ми и ще носи моите синове. Трябва да се заема по-сериозно с този въпрос и да си намеря съпруга преди края на зимата. Ти също трябва да се замислиш върху това.

В действителност той вече го бе правил. Сега, след като вече притежаваше замък и земи, господстваше над множество селяни и бе един от най-ценените барони на Уилям, можеше да си позволи да създаде семейство. И да има силни синове, които да наследят земите и богатствата, които възнамеряваше да натрупа тепърва.

Сети се за майка си, нежна и любяща, която изпълняваше всяка заповед на баща му и ръководеше умело имението. Любяща майка, съпруга... жена. Сестрите му бяха не по-малко предани на мъжете, за които бяха женени. Действаха сръчно в кухнята, разбираха от бродерия, знаеха как да се грижат за децата си, за болните, да задоволяват нуждите на съпрузите си.

Уилям щеше да одобри и да му помогне. А щом имаше кралска намеса, булката несъмнено щеше да има прилична зестра. Брак... завинаги. Устните му се разтегнаха от лека усмивка. Реши, че ще се погрижи за това. Линет щеше да се вбеси, но тя знаеше от самото

начало, че някой ден той щеше да се ожени. Освен това, какво би променил един брак в отношенията им? Тя щеше да си остане негова любовница, щеше да продължи да топли леглото му.

Рал се усмихна по-широко.

Кеърин познаваше добре пътеката, по която се движеха. Тя се виеше през блатиста местност, осеяна с орлова папрат, а след това се изкачваше по-нагоре в планината. Щеше да ги отведе до Айвшам Хол, там, където бе преминало детството ѝ. Сега от голямата дървена постройка с дървена ограда бяха останали само развалини, а чичо ѝ бе последвал майка ѝ и баща ѝ в гроба, жертва на опълчването си срещу управлението на крал Уилям.

Кеърин не го бе виждала повече след деня, в който я бяха отвели в манастира. Докато се възстановяваше, научи, че домът им бе атакуван, че чичо ѝ Харолд бе убит, а неколцината оцелели смели защитници са се предали. Някой бе споменал името на Черния рицар, но се говореше, че друг също така мощен рицар бе плякосал и разорил имението. Не след дълго бе започнал строежът на Бракстън кийп, макар тя никога да не го бе виждала.

Тази вечер най-вероятно щеше да навакса този пропуск. При тази мисъл нежелани емоции стегнаха гърдите ѝ.

— Вече приближаваме — обади се грубият рицар, който я държеше. — Скоро ще бъдем на топло.

На топло и в развратните ръце на някой от хората на Молвърн. Дево Мария, вече знаеше какво я очаква. Никога нямаше да забрави болезнените стенания на сестра си, когато един от бруталните нормани се напъха между бедрата ѝ. Кеърин се бе борила с тях, бе направила всичко възможно, за да ги спре. И щеше да се бори отново, ако се наложи, но първо щеше да опита да ги надхитри.

Престори се на заспала върху седлото, но наблюдаваше изпод спуснатите си клепачи. Както бе казал грубият рицар, не след дълго пред тях се изправиха сивите каменни стени на Бракстън кийп, висока крепост, засенчила блестящата луна.

Лорд Стивън и двама от хората му, които яздеха начело, заговориха пазача на входа. Обясниха, че дирят подслон за през нощта. В това време останалите, забравили за умората и нетърпеливо

очакващи онова, което предстоеше, тъпчеха неспокойно пред подвижния мост. Когато най-после получиха разрешение, конските копита зачаткаха зловещо по тежките дъбови дъски — умората им бе очевидна, както и тази на Кеърин.

Единствено вцепенеността ѝ, комбинирана със смразяващия студ и усещането ѝ за нереалност, ѝ помагаша да запази бистър разума си. Съдбата, която ги очакваше, вече не беше тайна. Прекалено много опипващи ръце, прекалено много неприлични забележки, издаваха ужасните намерения на норманите. Докато другите момичета ридяха и молеха за милост, като получаваха в отговор само груби предупреждения и брутални плесници, Кеърин стоеше мълчаливо, решила, че, макар да нямаше представа как точно, няма да позволи да им стане жертва.

Щом се озоваха пред високата каменна кула, чиито стени бяха дебели почти шест метра, заизкачваха дървените стълби към първия етаж и влязоха в голямата зала, която служеше за трапезария. Тя бе висока колкото два етажа и сводестият ѝ таван бе отворен в единия си край, за да пропуска пушека от огнището, върху което се приготвяше храната. Стръмни каменни стъпала водеха нагоре.

— Жалко, че лорд Ралф не се е върнал — обърна се някой към дьо Монреал на френски; говореше със силен саксонски акцент.

Кеърин се изви в ръцете на рицаря, който я държеше. Дъхът ѝ секна при вида на Ричард Пембрук, мъж в средата на двайсетте с червеникаво-руси коси, който бе управител на чичо ѝ.

— Ще трябва да му благодарите от наше име, за гостоприемството — усмихна се лорд Стивън и от това измамната му красота стана още по-голяма. — Хората ми са уморени. Имат нужда от нещо за ядене и пиене. Ще си тръгнем, щом си отпочинат.

— Може би ще ни уведомяте колко дълъг ще бъде престоят ви — рече не особено вежливо Ричард.

Нямаше съмнение, че не харесва Стивън дьо Монреал — той не се и опитваше да го скрие.

— Два дни, най-много — три. А сега — храната и пиенето. И побързо. Бракстън не е бедняшка колиба. Искам хората ми да бъдат добре нахранени.

— Ами жените? — изгледа ги остро Ричард.

— Те не са ваша грижа. Момчетата ми имат нужда от развлечение. Тези тук ще свършат добра работа.

Икономът се намръщи, но не каза нищо повече. Понечи да напусне помещението, но в последния момент се спря. Очите му се разшириха, когато погледът му попадна върху познатото, пребледняло като восък лице на Кеърин. След това изражението му стана отново безразлично и той продължи пътя си към кухнята. Ричард не можеше да стори кой знае какво, но това все пак я изпълни с надежда и кураж.

— Дайте още маси — провикна се една от слугините в кухнята. — Имаме да храним гладни мъже.

Само за минути залата се превърна от място за спане на прислугата в зала за шумното веселие на хората на Стивън. Внесоха преливащи от гъст ейл рогове и пълни с печено месо дървени подноси. Овнешки бут, самуни хляб, буци сирене, тави със студени варени фазани.

Грубият рицар помъкна Кеърин към една от масите и я накара насила да седне на пейката.

— Яж, моме, ще имаш нужда от сила, преди да е изтекла нощта — това ти го обещавам.

Изхили се просташки и я стисна грубиянски за гърдата.

Момичето се отдръпна, но не каза нищо. Докато се преструваше, че взема от храната, която той струпа пред нея, тя оглеждаше обширното помещение и диреше начин да избяга. Вместо това забеляза още едно познато лице; сърцето ѝ се затопли и през нея премина нова вълна на надежда. Макар жената да бе приведена малко повече от последния път, когато я бе видяла, нямаше съмнение, че това е Марта — тази, която я бе откърмила и понякога тя бе за нея майка повече от онази, която я бе родила. А Кеърин я мислеше за умряла.

— Марта — прошепна или по-скоро само изобрази думата с устни, когато разбра, че Марта я е забелязала.

Възрастната жена постави предупредително показалец пред устните си. Може би все пак тук наистина щеше да намери помощ, в замъка на врага ѝ, на същото място, което някога бе наричала свой дом.

Момичето се обърна към слабия груб рицар до себе си.

— Ако обичате... трябва да изляза за малко. Ще ми позволите ли да...

— Позволено ти е само да стоплиш леглото ми, нищо друго.

— Яздихме дълго. Вие удовлетворихте нуждите си по пътя. Не мога ли сега и аз да се погрижа за моите?

Той измърмори някаква ругатня, после я издърпа от скамейката.

— Щом ще излизаш, тогава и аз идвам с теб. — Ухили се широко и тя забеляза, че му липсва зъб. — В същност може би ще бъде по-добре да оставим другите. Малко по-голяма интимност би била добре за теб, щом ще ти е за първи път.

„Богородице, какво сторих?“ Преди да успее да измисли как да го разубеди, той вече я водеше, по-точно — дърпаше, към някакъв коридор. Стомахът ѝ се сви на топка от дрезгавите смехове на мъжете зад тях и плачливите молби на жените.

„Мили Боже, дето си на небето.“ Когато свиха зад един ъгъл и се скриха от погледите на останалите, Кеърин чу сподавено охкане и ръката, която стискаше дланта ѝ, омекна.

— Ела, миличката ми — достигна до ушите ѝ успокоителният глас на Марта. — Трябва да намерим начин да те скрием.

Тя се показа от сянката и младото момиче се хвърли с ридание в обятията ѝ.

— Мислех, че си мъртва — проплака тя. — Божия благодат е, че те открих отново.

— Истинската благодат ще бъде, ако успеем да опазим честта ти тази нощ. Побързай, трябва да се измъкваме оттук.

И Марта я поведе непоколебимо по някакъв коридор, а след това — по друг. Пропълзя по груб, натъпкан с пирен дюшек, скрит зад завеска в кухнята. Кеърин я последва.

— Трябва да се скриеш. И не смей да се показваш, каквато и гюрултия да се чуе.

— Ами другите?

— Не можем да сторим нищо, освен да се молим лорд Ралф да се върне.

— За Бракстън ли говориш? Мислиш ли, че ще ни помогне?

— Той не е като другите. И не би позволил да пострадат невинни млади момичета.

— Но той е нормандец!

— Моля те, направи поне веднъж това, което ти казвам. — Строгийт поглед на възрастната жена омекна. — Послушай ме тази

нощ, миличка, макар да не си го правила никога досега. Умолявам те, подчини ми се поне за това.

Кеърин кимна безмълвно. Прекалено често бе пренебрегвала желанията на своята дойка. Винаги бе търсила начин да се измъкне от отегчителните женски работи; лудориите винаги я бяха привличали много повече. Така бе станало и през онзи ден, когато бе напуснала имението, за да отиде да се разходи из ливадата, въпреки че ако си бе останала у дома, може би щеше да я сполети много по-ужасна съдба.

Младото момиче потръпна. Тази нощ щеше да изпълни всички препоръки на Марта. Щеше да остане там, където ѝ каза, да се моли липсата на нейния рицар да не бъде усетена и господарят на замъка да се върне. Ако поне имаше как да помогне и на другите! Тя преплети молитвено пръсти и коленичи, но молитвата ѝ се струваше недостатъчна.

Рал зърна сигналното знаме върху кулата. Имаха гости. Предпочиташе да разбере кои са те, преди да поведе хората си към замъка.

Приблужи се предпазливо, като яздеше начело. Не забеляза нищо особено. Стражата на входа го уведоми за присъствието на барон Стивън дьо Монреал, както и че този път се движел с по-малка част от обичайната си многобройна свита — само четирийсетина въоръжени мъже.

Когато се върна при Одо и останалите си подчинени, Рал определено се чувстваше по-спокоен.

— Това е дьо Монреал. Ричард го е приютил, но ако имаше избор, със сигурност нямаше да го направи.

— До Молвърн е само три дни езда. Сега, след като сме се върнали, той няма да стои дълго.

В отговор дьо Жере само изсумтя. Дори един час в компанията на Стивън му бе предостатъчен.

— Съобщи на хората, че искам да влезем възможно най-тихо.

Искаше да разбере какво прави Молвърн, преди хората му да влязат в голямата зала.

Одо кимна и се запъти към конниците. След минути минаха по подвижния мост и се отправиха към тази част от двора, където се издигаха конюшните, плевниците, складовете, хамбарите и жилищните постройки за воините му. Няколко сънени пажове се втурнаха да

помогнат на войниците, докато всеки оръженосец се грижеше за своя рицар, а след това за коня и доспехите.

Когато мъжете приключиха със задълженията си, Рал се запъти към голямата зала доволен, че все още е с плетената си ризница, чиито двайсет и пет килограма желязо подрънкваха в този спокоен час, предвещаващ скорошното зазоряване.

В трапезарията вместо очакваното хъркане го посрещнаха дрезгави смехове и непристойни закачки на пияни мъже. Докато стоеше безмълвно в мрака, дъо Жере чу женски плач. На слабата светлина на лоените свещи видя голи бели бедра, широко разтворени под косматия задник на един от хората на Молвърн. Лицето на жената не му бе познато. Дори Стивън не би се осмелил да се гаври с девиците от имението и с това да предизвика гнева на Рал.

Молвърн се бе погрижил да осигури забавление на хората си. Дано гори в пламъците на ада!

— Милорд, аз съм... Марта. — Старата жена изплува от мрака; тя винаги го нервираше с безшумния начин, по който се придвижваше. — Искам да поговоря с вас, милорд.

— Какво има, жено? Не виждаш ли, че и без това си имам достатъчно проблеми с Молвърн?

— Точно за него искам да говорим. — Изви неодобрително тънките си устни. — Този човек е истински чакал.

— Жените... не са от селото, нали?

— Не, Молвърн ги доведе със себе си. Това са девойки, почти деца. Послушници в манастира. Отвлякъл ги.

Рал стисна юмруци. Подобна постъпка от страна на човек като Стивън не го учудваше.

— Ако можех, щях да им помогна, но Молвърн има много по-голяма власт над краля от мен. Поне сега, след като се върнах, е сигурно, че няма да остане дълго тук.

— Но, милорд...

Някаква суетня привлече вниманието им.

— А, значи най-после я откри! — разнесе се из залата надебелелият от алкохола глас на Стивън. — Доведи я тук!

— Беше се скрила в коридора. Кучката се бе облякла като слугиня от кухнята, но тези големи кафяви очи и гъста кестенява коса

не могат да бъдат объркани с други. Тя е най-хубавата от всички девици тук, в това няма съмнение.

Когато високият рицар завлече момичето на светлината на свещите, Марта ахна.

— Това е лейди Кеърин — прошепна все така зад гърба на господаря си тя.

Молвърн се засмя и сграбчи китката на младата жена.

— Значи мислеше, че ще ни се изплъзнеш, така ли?

— Помагаше на другите — обади се рицарят, който я влачеше след себе си. — Две от тях липсват, милорд.

Стивън се изсмя.

— На момиченцето не му липсва смелост, но най-накрая е паднало с двата крака в чувала. — Изправи се и заразвързва вървите на панталона си. — Тази ще я взема първо аз.

Хвана отвора за главата на туниката ѝ и разкъса дрехата до кръста ѝ.

— Пуснете ме! — извика девойката, като се бореше да се отскубне.

Стивън я обхвана през кръста и я притисна грубо към тялото си. После сграбчи долната ѝ риза и я съдра на раменете.

Марта, която стоеше все така в сянката, стисна трескаво ръката на Рал.

— Умолявам ви, милорд! Лейди Кеърин е дъщеря на предишния ми господар!

— На Харолд?

— Не, на брата на Харолд, Едмънд. Преди имението бе негово.

Ралф почти не чуваше думите на прислужницата. Бе вперил поглед в момичето. То бе дребно, но не крехко, напълно развита жена. Нещо в нея му се струваше познато.

— Стой мирна — каза в това време Стивън и повдигна насила брадичката ѝ с длан. — Имам опит с обуздаването на необяздвани кобилки. Остави се на моите грижи и аз ще го направя бавно. — Усмихна се студено. — Съпротивлявай се, и ще те разкъсам!

Без да ѝ позволява да се движи, той развърза връвката, задържаща гъстите ѝ коси, после прекара пръсти през лъскавата им маса и ги пръсна по раменете ѝ.

В същия миг неясните картини, които се лутаха в съзнанието на Рал, се подредиха така рязко, че ушите му писнаха.

— Мили Боже — промълви той, — това е тя.

Спомняше си прекалено добре това лице — то бе едно от двата образа, които го преследваха от три години насам. Младият мъж излезе от сянката, която го бе прикривала до този момент и се запъти към средата на залата. Тежката дъбова врата зад него се отвори и в помещението влезе група от неговите хора.

Застанал край огъня, Молвърн се смееше на напразните опити на Кеърин да се освободи, като мачкаше гърдите ѝ. Рал забеляза, че бяха налетели и високо вдигнати и усети напрежение в слабините си. Нямах нищо общо с едва наболите пъпки, които бе видял през оня ден в ливадата. Лицето ѝ също изглеждаше по-различно, бузите ѝ бяха меки и пълни, устните — яркочервени. Не беше вече непохватното девойче, което помнеше. Нищо обаче не можеше да изтрие от съзнанието му нито нейния образ, нито този на красивата ѝ чернокоса сестра.

— Спри, Стивън!

Дьо Жере се запъти към него, съпроводен от дрънкането на ризницата и шпорите си.

— А... Бракстън. Най-последно си се върнал. Можех да кажа, че ми е приятно да те видя, но и двамата знаем, че това не е истина.

— Предложили са ти да се приютиш в голямата зала на моя замък. Имаш достатъчно жени, за да удовлетвориш нуждите на хората си. Моля те да пуснеш тази.

Стивън замръзна на място, но светлосините му очи го загледаха още по-студено.

— Тези жени са помагали на нашите врагове. Поискахме ги в името на краля. — Кеърин придърпа с трепереща ръка кафявата туника върху гърдите си. — Тази тук ще стопли леглото ми, преди да е свършила нощта. Тя ми принадлежи и двамата с теб знаем добре, че не давам другиму онова, което е мое.

— Имаш други, с които да се забавляваш.

— Тази е огнена. — Той промуши пръсти в косите ѝ, по които играеха най-тъмните нюанси на златното и червеното, опъна ги и изви назад главата ѝ. — Искам да се разтвори под мен. Тя е моя.

— Не! — извика момичето и се дръпна. — Аз не принадлежа на нито един мъж.

Рал стисна зъби. Премести поглед върху ужасеното лице на девойката и отново върху похитителя ѝ. Хората му бяха започнали да се събират около него, поставили неспокойно ръце върху дръжките на мечовете си. Рицарите на дьо Жере също се бяха приближили до него и стояха зад гърба му.

— И двамата се лъжете — заяви той. — Момичето принадлежи на мен.

Молвърн отблъсна грубо Кеърин.

— Смееш да ми я оспорваш!

Разкрачи се и постави длан върху меча си.

— Момичето е мое. Тя е дъщеря на предишния господар на имението. — Погледна я предупредително. — Кеърин Айвшам е моя годеница. — Той се усмихна насила. — Нали така, любов моя?

ГЛАВА ТРЕТА

Кеърин се олюля, сякаш някой я бе ударил. Черният рицар неин годеник? Никога! Не го беше забравила, никога нямаше да забрави тези студени синьо-сиви очи, тази непрощаваща волева брадичка и гъстите черни коси. Бяха станали дори още по-дълги — не ги стрижеше къси като повечето нормандци, а ги оставяше да се спускат на вълни около врата и раменете на плетената си ризница. Света Богородице, трябва да бе полудял!

Огледа го съсредоточено, като опитваше да се пребори със страховете си и да разчете строгото му изражение и предупредителния поглед. Този път забеляза, че е красив, по особен, суров, заплашителен начин, съвсем различен от хубостта на лорд Стивън. Носът му бе прав, устните — добре оформени, но челюстта му бе прекалено четвъртита, скулите — прекалено строги. Бе едър, масивен човек, с широка гръд, дебел врат, мощни мускулисти ръце и дълги крака.

— Нали така? — повтори той.

Предупредителният блясък в очите му бе още по-явен и напомняше, че ако отрече, лорд Стивън и хората му щяха да направят с нея същото, което бяха сторили с другите момичета.

Кеърин преглътна с усилие, загледана във високия мургав рицар пред себе си. Не бе забравила какво той и неговите хора бяха сторили със сестра ѝ. Все още виждаше лицето му такова, каквото бе през онзи ден преди три години, макар споменът да бе неясен и бегъл, примесен с ужас, гняв и болка. Не знаеше каква точно бе ролята му тогава, но знаеше със сигурност, че бе там.

Той с нищо не беше по-добър от Молвърн.

Но ако приемеше предложението му, печелеше време. Наистина нямаше избор. Полагаше усилия да не се разтрепери под сериозния му поглед.

— Да, милорд, така е.

Молвърн събра русите си вежди, а очите му блеснаха вбесено. Знаеше, че Черният рицар лъже, но тази лъжа щеше да му свърши

добра работа. Лицето му пламна от гняв. Но се овладя и се усмихна с такава злоба, че зъбите му се оголиха и той заприлича на смъртоносния хищник, какъвто бе в действителност.

Отдели ръка от дръжката на меча си.

— Ако знаех, щях да я оставя в манастира. — Последва нова кръвнишка усмивка. — Като знам, че доскоро все не се решаваше да си вземеш жена, как мога да изпитвам друго, освен радост, че вече възнамеряваш да се ожениш. Какво ще кажеш, Рал? Правил ли си някакви планове за венчавката?

— Чакам разрешението на Уилям. Получа ли благословията му, веднага щом се възстанови мирът, ще осъществя намеренията си. — Обърна се към младата жена. — А сестра ти? — попита толкова тихо той, че само тя можеше да го чуе. — Тя също ли е тук?

— Гуенет е в безопасност в манастира.

„Далеч от теб и останалите лешояди — слава на Божията майка!“

Огромният рицар понечи да каже още нещо, но някакво раздвижване по стълбището привлече вниманието му и той погледна натам. На горната площадка стоеше жена в лилава туника и гледаше дръзко към събралото се множество.

— Какво говорите, милорд? Правилно ли чува бедните ми уши? — Тя бе руса и красива, грациозна и гъвкава, но устните ѝ бяха недоволно стиснати, а в зелените ѝ очи не се долавяше никаква нежност. — Ушите със сигурност ме лъжат.

Черният рицар стисна челюсти.

— Това не е твоя работа, Линет. Връщай се в стаята си.

— А, красивата Линет — обади се Стивън. — Не се надявах, да те видя.

— Няма да позволя това, Рал. Вярно, че не си ми давал никакви обещания, но въпреки това няма да позволя това да се случи!

— А аз ти казвам да си вървиш в стаята! Още едно подобно излияние и ще почувстваш опаката страна на ръката ми!

За момент тя като че бе готова да спори. Но след това гневът изчезна от лицето ѝ и тя се усмихна насила.

— Простете, милорд. Просто ми липсвахте много през тези дълги дни. Ще ви очаквам в стаята си.

Кеърин премести поглед от Черния рицар към високата руса красавица. Несъмнено това бе неговата любовница. Но тогава, питаше

се тя, какво можеше да иска от нея самата?

— Та така... най-последно... господарят на Бракстън си взема булка — присви саркастично устни Молвърн. — Лично ще пиша на Уилям, за да му кажа, че искаш да се жениш спешно. А щом кралят даде разрешението си, тогава сватбата може би ще стане не по-късно от две седмици. Какво ще кажеш, Рал? Няма ли да се радваш?

„Кучи син“ — изруга наум дьо Жере. Проклинаше ситуацията, в която се бе озовал; съзнаваше, че Стивън се наслаждава на всеки миг от неудобството, което му причинява. Чувството за вина го бе накарало да постъпи така. Не бе успял да спаси чернокосата девойка. Толкова нежно и невинно създание заслужаваше защитата му, но той не бе успял да я опази. Бе възнамерявал да поправи стореното зло по единствения начин, за който се бе сетил, като предпази по-малката сестра на момичето.

— Безкрайно се радвам.

Разбира се можеше да предизвика на двубой Монреал. Нямахше съмнение, че ще победи — хората му имаха надмощие. Но това означаваше да се пролее кръвта на много добри хора, а след това кралят щеше да го накара да плати скъпо и прескъпо. Бащата на Стивън бе много близък приятел на Уилям. Рал щеше да загуби земите и титлите си, нямаше да му остане нищо от онова, което бе изградил с толкова усилия.

— Уилям ще одобри тази връзка — заяви дьо Жере. — Иска да покори окончателно тези северни земи. Вярва, че това ще стане по-скоро благодарение на децата, родени от връзките между нормани и саксонци. — Наложил си да се усмихне. — Да легна с една толкова хубава девица е дълг, който нямам търпение да изпълня.

А бракът бе единственият отговор за дилемата му. Бе го разбрал още в мига, в който се бе намесил в нейна защита. Щом Стивън бе разбрал, че Рал се опитва да я защити, тя вече нямаше да бъде в безопасност извън стените на замъка.

Молвърн изяждаше с поглед Кеърин, като че ли тя все още му принадлежеше.

— Радостта може да остане за мен — рече предупредително той, — ако се окаже, че не си казал истината.

След това мина покрай нея, като я опипа за последен път мимоходом. Рал се стегна целият при тази обида.

— Откажи се, Стивън. Дори кралят няма да те подкрепи в това.
Дьо Монреал се усмихна на момичето.

— Моля да ме извините, миледи, ако съм ви обидил с нещо. Тези дрипи ме заблудиха. — Погледна към своя домакин. — Съветвам те да я облечеш според положението ѝ. Друг може да сгреши също като мен.

Рал не обърна внимание на заядливата забележка.

— Хората ми са уморени. Иска ми се да ги нахраня и да ги изпратя да си починат, преди да се е зазорило. — Хвана Кеърин за ръката, усети, че тя се стегна; стисна я по-силно и я помъкна след себе си. — До утре, Стивън.

Като се бореше с инстинктивното си желание да се дръпне, тя го последва нагоре по стълбите. Щом се озоваха в дневната на горния етаж, той затвори вратата след нея. Тя се извъртя мигновено срещу него.

— Луд ли си?

Огромният мъж се обърна с лице към нея; изражението му бе резервирано и неразгадаемо. Светлината на свещите се отразяваше в лъскавата му гарвановочерна коса, а сивите му очи сякаш горяха.

— В този момент и на мен така ми се струва.

— Защо го направи? Какво се надяваше да спечелиш? Нима наистина мислеше, че ще се омъжа за теб?

Черният рицар настръхна.

— Мислех, че си готова на всичко, за да спасиш кожата си.

— Никога няма да се оженя за норман. Особено за мерзавец като теб. Вие всички до един сте убийци — грабите и избивате, опожарявате домовете и полята ни.

— Има истина в думите ти. И двете страни извършиха лоши неща. Всичко това се прави в името на войната. Много от случилото се е най-добре да остане в миналото.

— Ти си норман. Времето няма да намали омразата ми към теб. Мислиш ли, че не видях какво стана тук тази вечер? Приятелките ми бяха пребити и изнасилени. Света Богородице, отвлякоха ги насилствено от неприкосновения Божи храм!

— Говориш за стореното от Молвърн, не от мен. Ако можех да му попреча, щях да го сторя.

— Защо? Страхуваш ли се от него?

— Страхувам се от краля. Аз съм негов васал. Клел съм се да изпълнявам заповедите му. Стивън е човек на краля.

— А ти не си ли?

— Молвърн разполага с огромни богатства. Баща му е един от най-близките приятели на Уилям. Не мога да се преборя с него.

— Значи си не само мерзавец, ами и страхливец.

Младият мъж пристъпи заплашително към нея.

— Тази вечер ти позволих да говориш каквото си искаш, защото обстоятелствата бяха тежки за теб. Но те предупреждавам, че е добре за теб самата да се научиш кога да си държиш езика зад зъбите. Нито един мъж не би се осмелил да ми говори по този начин. Няма да търпя подобно държание и от теб.

И действително го мислеше. Дебелите му черни вежди се бяха събрали смръщено, а устните му бяха стиснати мрачно.

— Ако си възнамерявала да ставаш монахиня — добави той, сетил се, че тя бе послушница в манастир, — вече е късно за това. Ще се ожениш за мен, а не за църквата. Ако откажеш, Стивън ще те има в мига, в който си покажеш носа иззад тези стени.

— Никога не съм възнамерявала да ставам монахиня. Честно казано, не се сещам за нищо по-неприятно от това, да прекарам живота си в някоя студена, влажна килия. — След това вирна брадичка. — Освен, може би, да се омъжа за теб.

— Не може да се каже, че бракът с теб е нещо, което пък аз съм възнамерявал да правя. Ти си още само едно момиче. Бих предпочел да се ожения за жена, при това някоя по-налята. — Кеърин настръхна. — Ти нямаш зестра. Идваш при мен само с дрипите на гърба си. Въпреки това, вече е прекалено късно да променяме каквото и да било.

— Не е чак толкова късно. Не можеш да ме насилиш; няма да се съглася.

Обърна се с гръб към него и се приближи до тясната цепнатина, която служеше за прозорец.

Не ѝ се нравеше начинът, по който оглеждаше разкъсаната ѝ дреха, нито пък начинът, по който се свиваше стомахът ѝ в отговор. Този мъж беше суров и безмилостен, погледът му бе по-свиреп дори от този на лорд Стивън... и много по-проникновен. Сякаш вече я оценяваше като своя бъдеща половинка и се опитваше да прецени как щеше да изпълнява съпружеските си задължения в брачното ложе.

— Ако ми откажеш — заяви Рал, — Молвърн ще те направи своя любовница. А като му омръзнеш, ще започне да те дели с хората си. Вече видя достатъчно тази нощ, за да имаш представа какво те очаква тогава.

Щяха да се отнасят грубо с нея, да я бият, да я изнасилват и накрая може би да я убият. Кеърин потръпна под трескавия му поглед.

— Защо? Ако съм толкова неподходяща за съпруга, защо тогава ме искаш?

Огромният мъж повдигна масивните си рамене и мускулите по ръцете му потрепнаха.

— Дълга ти го. Случилото се през онзи ден в ливадата... то не трябваше да става. Ако можех, щях да променя нещата. Тъй като не мога, този път ще се погрижа за безопасността ти.

Значи грубиянът все пак имал съвест. Колкото и да го ненавиждаше за онова, което бе извършил заедно с другите, Кеърин откри, че тази мисъл ѝ действа успокояващо. И, нещо не по-малко странно, откри, че не се страхува от него. Поне не по същия начин, по който се боеше от Молвърн.

— А как да повярвам, че при теб ще ми бъде по-добре?

— Ти ще ми бъдеш съпруга.

„Съпруга.“ Почти не се бе сещала за тази дума през годините, прекарани в манастира. И определено не се бе стремил да стане такава. Искаше да бъде свободна. Копнееше за свобода сега, както бе копняла през всеки ден от последните три години. Може би дори още преди това. Искаше да бъде самостоятелна, без да е свързана с никакъв мъж, да изучава света и неговите чудеса. Нямахше да бъде лесно, но винаги бе вярвала, че ще намери начин да осъществи мечтата си.

Имаше нужда единствено от време. Достатъчно време, за да подготви план за бягство. Усмихна се насила; в мозъка ѝ вече започваше да се оформя някаква идея.

— Може би сте прав, милорд. Миналото няма място в настоящето. Освен това изглежда нямам избор. Щом желаете да се ожените за мен, аз съм съгласна.

Света Дево, думите едва не заседнаха в гърлото ѝ.

— Името ми е Рал.

Рал Непрекклонния. Черният рицар. Не бе предполагала, че той е господарят на Бракстън кийп.

— Аз се казвам Кеърин.

— Така каза и слугинята ти Марта. Тя ти служи добре тази вечер и ще продължи да ти служи и занапред.

Младият мъж се запъти към вратата, отвори я, провикна се и Марта се появи след момент.

— Заведи господарката си в някоя стая. — Макар да говореше на прислужницата, той се обърна към момичето, а сиво-сините му очи не я оглеждаха чак толкова студено. — В селото е пристигнал амбулантен търговец. Разминахме се с него по пътя насам. Утре изпрати човек да го повика. Да донесе стоката си. Искам дамата да бъде облечена като такава.

Кеърин отвори уста да протестира, да заяви, че не желае нищо от норманските разбойници, но се отказа в последния момент. Погледът ѝ попадна върху мястото на стената, където висяха щит, с изобразен върху му черен дракон върху кървавочервен фон, и кожен колчан със стрели. Младата жена потръпна.

Когато насочи очи към Черния рицар тя откри, че я наблюдава, вторачен в гърдите ѝ, които се повдигаха равномерно. Все едно че я бе докоснал. Но това нямаше нищо общо с бруталното опипване на Молвърн, по-скоро бе нежна ласка, подобна на погалване с перо.

— Не слизай долу преди лорд Стивън да си е тръгнал — предупреди я той, докато тя се насили да размърда краката си.

Кеърин спря за момент, обърна се и се взря в красивото му лице.

— Вече не ме заплашва опасност.

— Не ми противоречи, *ma petite*. Ако искаш да легнеш в леглото ми девствена, трябва да изпълняваш точно онова, което ти кажа.

Момичето почервеня като домат. Изобщо не ѝ се искаше да се озове в леглото му, но не посмя да го изрече на глас.

— Както желаете, милорд.

И се запъти след Марта, която побърза да напусне стаята.

Рал ги проследи с поглед. Девойката бе стиснала с малките си ръчички останките от туниката си. Гъстата тъмнокестенява коса стигаше почти до кръста ѝ. Не беше красива като сестра си, но в никакъв случай не можеше да се каже, че не е хубава. Скоро щеше да разцъфти и да се превърне в изпълнена с живот млада жена. С финия си прав нос, красиво очертани вежди и пълни червени устни можеше да накара да кипне кръвта на всеки нормален мъж. А в топлите ѝ

кафяви очи с гъсти ресници гореше огън, който липсваше у по-голямата ѝ сестра.

Чу затварянето на тежката дъбова врата в края на коридора. Представи си я в стаята ѝ. Беше се съпротивлявала юнашки на Стивън, не се бе дала и на него самия и накрая бе приела с високо вдигната глава съдбата си. Щеше да му се подчини, вече го бе доказала.

И щеше да донесе част от своя огън в леглото му.

При тази мисъл усети напрежение в слабините си. Той обаче също имаше за какво да се притеснява. Никога досега не бе лягал с толкова дребна жена и умишлено бе избягвал да го прави. Беше едър мъж, два пъти по-голям от нея, жизнен, с голям апетит и щеше да има големи здрави синове. Тя щеше ли да може да го поеме в дребното си тяло? Дали щеше да бъде способна да износи децата му?

Каквато и да бе истината, съдбата им вече бе предопределена. Скоро щяха да се оженят и тя щеше да се озове под него. Възбудата му нарасна като си представи, как ще проникне в нея, как ще разтвори белите ѝ бедра, кестенявите ѝ коси ще блестят под нея.

Рал поклати глава и опита да прогони от съзнанието си тези образи. По дяволите, прекалено дълго бе останал без жена. Изруга под носа си. Линет щеше да бъде в лошо настроение след това, което бе чула. Нямаше смисъл да я търси тази нощ. Щеше да поговори с нея утре, да ѝ каже, че ще трябва да си замине до сключването на брака, но че помежду им нищо нямаше да се промени.

Може би това бе отговорът на проблема му с малката девица с кестеняви коси. Внимателно, за да не я нарани, щеше да спи с нея докато зачене, а след това да я отпрати и да насочи вниманието си отново към своята любовница. Той обичаше здравите любовни игри и здравите жени. Кеърин може и да бе буйна, но щеше да се притеснява за нея всеки път, когато я вземеше.

Рал въздъхна и започна да крачи назад-напред. Това момиче не приличаше на съпругата, която би си избрал, но нямаше как да се отрече от думата си. Името му щеше да защитава и нея, и сестра ѝ. Освен това имаше нужда от женска помощ за управлението на дома си. Кеърин щеше да се справи не по-зле от която и да било друга и скоро щеше да научи къде ѝ е мястото.

Младият мъж усети, че устните му неволно се разтягат в усмивка. Повика оръженосеца си да му помогне да свали тежката

плетена ризница, излезе от дневната и се запъти към стаята си.

Стивън дьо Монреал си тръгна от Бракстън кийп два дни по-късно, като обеща да се върне за венчавката на лорд Ралф. Поне този път Кеърин изпълни това, което ѝ казаха, и остана в стаята си. Тя се страхуваше от Молвърн, а имаше нужда от време, за да обмисли плана си за бягство.

В края на седмицата отново бе облечена както подобаваше на една дама, нещо, което не ѝ се бе случвало от деня, в който напусна Айвшам хол. Бракстън бе настоял да ѝ купи цял гардероб от скъпи дрехи. Да му противоречи щеше да означава да признае, че няма намерение да ги носи, тъй като ще си тръгва скоро.

Избра една зелена кадифена туника, която облече върху бялата ленена риза и пристегна с широк златен колан. Напусна стаята си за първи път от няколко дни насам и заслиза по стълбите.

— Лейди Кеърин — каза Рал и се изправи, когато тя се появи в другия край на голямата зала. — Крайно време бе да се присъедините към нас.

Носеше тъмносиня кадифена туника, която подчертаваше широките му рамене. Посочи към стола с висока облегалка до себе си.

— За мен е удоволствие, милорд. — Думите едва не я задавиха. Надяваше се, че Бракстън не е забелязал. — Очаквах с нетърпение тази възможност.

Когато вдигна отново очи към него, забеляза, че той я наблюдаваше с известно подозрение.

— При последния ни разговор не изглеждаше, че е чак „такова удоволствие“ да бъдете в моята компания. Радвам се, че настроението ви се е променило.

„Ни най-малко“ — помисли си младата жена, но все пак успя да се усмихне.

— Какъв избор имам аз, една обикновено момиче? Скоро ще се омъжа за велик нормански рицар. Глупаво бе от моя страна да отблъсквам любезното ви предложение. Ще опитам да заслужа онова, което правите за мен.

Лорд Ралф не отговори. Само я наблюдаваше с пронизателните си сиви очи.

— Значи сега вече желаете да ми се харесате.

— Разбира се, милорд.

— Истински късмет е, че съм избрал такава мила, послушна жена за съпруга. — Въпреки усмивката изражението му не ѝ подейства успокояващо. — Щом толкова желаете да ми доставите удоволствие, имам една молба към вас.

— Молба ли? Каква молба, милорд?

— Искам една целувка.

— Какво!

— Една целувка от годеницата си. Една целувка, за да скрепим споразумението си. Със сигурност това не е кой знае какво изискване към една изпълнена с подобна голяма благодарност девойка.

— Можете да целунете... „задника ми, норманска свиня такава“... ръката ми, лорд Рал. Това ще бъде достатъчно, докато се оженим.

— Ръката ви значи, а?

Малките ѝ пръстчета се изгубиха в дланта му, когато я вдигна към устните си. Те ѝ се сториха твърди и изненадващо топли и същевременно нежни и възбуждащи — нещо, което не бе очаквала. Тя се изправи и се опита да измъкне ръка, но Рал я дръпна най-неочаквано и тя се озова в скута му.

— Една истинска целувка би подхождала много повече на подобен случай, миледи.

Тя зяпна да протестира, но Рал хвана брадичката ѝ и покри устата ѝ със своята.

Нежно-твърди устни. Топъл мъжки дъх, ухаещ на вино. Странни усещания нахлуха във всичките ѝ сетива, а слабините ѝ пламнаха. Езикът му се плъзна в устата ѝ, като подпали допълнително гнева ѝ. Същевременно започна да ѝ става още по-топло, а от гърлото ѝ се отрони нечленоразделен звук.

Кеърин се отскубна; трепереше и леко ѝ се виеше свят, когато посегна да го удари през лицето. Рал хвана ръката ѝ наред път. Едва сега забеляза, че бе не по-малко ядосан от нея.

— Какви играчки играеш сега? — Той блъсна назад стола си и се изправи рязко, като я постави на пода. — Да не мислиш, че не чувствам отровата, която се лее от всяка една от медените ти думи? Ако се седи по изражението ти, съвсем не си се примирила с този брак.

Не се отнасяй към мен като към глупак, *cherie*. Не съм от хората, които реагират меко на измамата.

Значи дяволът с черно сърце бе прозрял през любезната ѝ фасада. Тя никога не бе особено силна по лъжите, а той очевидно не можеше да бъде измамен лесно.

— Щом искаш да разбереш истината, тогава знай, че не желая този брак. Сега, след като Молвърн вече си тръгна, те моля да ме освободиш.

— Пратеникът вече е на път за кралския дворец. Одобрението на Уилям може да пристигне всеки ден. Молбата ти идва малко късно, дори да бях готов да я изпълня, което аз не съм съгласен да сторя.

— Не можеш да ме принудиш да се омъжа за теб.

— Така ли? — Ноздрите му потрепнаха гневно и видът му стана още по-свиреп. — Мислиш, че едно момиченце, не по-голямо от дете, може да ми противоречи?

— М-мисля, че сам ще разбереш грешката си. Аз, както сам каза, не съм жената, която желаяш за съпруга. Ж-жени се за блондинката, която наричаш Линет. Тя ще ти допадне повече.

— Ти, буйна моя вироглавке, ми харесваш достатъчно.

— Аз няма да се омъжа за теб!

Младият мъж я придърпа към себе си.

— Ще се омъжиш. Ако продължаваш да се противиш, ще те отнеса в леглото си и ще ти отнема девствеността. Ще посея семето си толкова дълбоко, че да няма как да не пусне корени. И тогава няма да имаш друг избор, освен да приемеш ролята си като моя съпруга.

— Проклет да си! Ти си като някой змей! Нима вече не ми причини предостатъчно мъка? Нима трябва да продължаваш да ме нараняваш още и още?

При тези думи суровото изражение на Рал се смекчи. Той я погали нежно по брадичката.

— Чуй ме добре, *cherie*. Наистина желая само най-доброто и за теб, и за сестра ти. Без моето име, което да те защитава, Молвърн няма да се успокои, докато не те замъкне в леглото си... и много по-лошо. Няма къде да отидеш, няма място, където да бъдеш в безопасност.

— Искам свободата си! Това е единственото ми желание от деня, в който влязох в манастира. Единственото, което съм искала истински, когато и да било.

— Една жена не може никога да има подобно нещо. Тя принадлежи на мъжа, когото нарича свой господар. Докато е дете, това е баща ѝ. Ако сега не съм аз, значи ще бъде Уилям или някой друг. Ще направиш каквото ти казвам. Примири се и приеми съдбата си.

— Върви в ада!

Дьо Жере сграбчи ръката ѝ.

— Много съм търпелив с теб, Кеърин. Но ако започнеш отново да ми говориш по този начин, ще разбереш колко е тежка десницата ми. — Блъсна я, за да седне на стола си и бутна полупразния си поднос пред нея. — Яж. Ще имаш нужда от сила.

Младата жена погледна безмълвно към голямата чиния, в която имаше комат сух, тъмнокафяв хляб, наквасен с говежди бульон и парче печено овнешко. Един слуга наля вино в чашата ѝ и тя отпи голяма глътка, която ѝ подейства успокояващо. Черният рицар ѝ хвърли последен предупредителен поглед и повече не ѝ обърна внимание. За миг, странно защо, почувства необяснимо раздразнение, че присъствието ѝ значи толкова малко, след което се захвана с храната пред себе си.

Седнал до нея, лорд Ралф разговаряше разгорещено с неколцина от хората си за групата разбойници, които според слуховете се криели в гората.

Кеърин внезапно наостри уши — това трябва да бяха саксонски бунтовници. А норманите възнамеряваха да ги нападнат. Дьо Жере точно обясняваше, че на другия ден ще се отправят към Бейлорн. Говореше се, че бандата се била установила там за известно време. Това бяха нейните хора. Ох, ако само можеше да им помогне.

Кеърин сдъвка още няколко хапки, без да усеща какво яде. Съзнанието ѝ бе заето в търсене на начин да ги предупреди.

Нямаше да бъде чак толкова трудно. Прислугата в имението бе предимно от саксонци. Ако успееш да изпратят някое от момичетата от кухнята в селото, все някой там щеше да знае как да се свържат с бунтовниците. Реши да поговори с Марта, но след това се отказа. Старата дойка беше вярна на норманския си господар. Освен това можеше да не одобри идеята ѝ. Щеше да се справи и без нея. В крайна сметка беше саксонка по рождение. И щеше да направи, което се изискваше от нея.

Кеърин похапна още малко и след това поиска разрешение от лорд Ралф да напусне трапезарията. Едно спречкване с него бе достатъчно за този ден. Освен това имаше доста по-важна задача. Трябваше да положи усилие, за да не побегне от голямата зала.

Рал бе възседнал големия си черен боен кон, стиснал гневно юмруци. Наоколо бяха нехайно разпръснати останките от разбойническия лагер, жаравата все още не бе изстинала напълно.

— Няма съмнение, че са бързали — обади се Одо. — Ако бяха научили по-рано за пристигането ни, нямаше да открием никакви следи. По принцип те не оставят нищо, което би могло да ги издаде.

— Прати напред Джефри с десет от най-бързите ни ездачи. Искам да разбера, дали все още са достатъчно близо, за да можем да ги настигнем.

— О, няма съмнение, че са изчезнали, все едно че ги е отнесъл вятърът. Знаеш това не по-зле от мен. Това е тяхната тактика още от самото начало.

— Проклети разбойници! Убиват и грабят, и въпреки това някои саксонски глупаци продължават да ги предупреждават.

— Повечето селяни желаят смъртта им. Освен това никой не знаеше плановете ни. Знаеха само онези, които бяха в трапезарията, но освен Ричард и твоята годеница никой друг не говори нашия език.

Рал умишлено бе говорил на нормански френски, докато планираха нападението. Ричард не беше наблизо и при това мразеше бандитите не по-малко от него самия, но момичето... Враждебността ѝ към него обаче не можеше да стигне чак дотам, че да я накара да направи подобно нещо. И със сигурност се страхуваше от гнева му, ако откриеше ролята ѝ в бягството на разбойниците.

Опита се да си представи как дръзката девойка се свива от страх. Вместо това я видя да съска предизвикателно като затиснато в кухненския ъгъл малко котенце. В същия миг разбра кой бе предателят.

— Тя е била — изръмжа той и опъна юздите на Сатана, за да го накара да се извърти. — Отказваме се от диренето. Кучите синове вече са надалеч. Друг път ще ги нападнем.

А междувременно щеше да се заеме с Кеърин. Кучката скоро щеше да научи цената на лудостта си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кеърин забеляза гнева на огромния норман още докато той прекосяваше голямата зала и се запътваше към стръмните каменни стъпала. Лорд Ралф бе смъкнал ризницата, но все още бе с късото си кожено палто. Лицето му бе истинска маска на яростта, крачките — дълги и устремени, а мускулите на ръцете му — стегнати. Бе свил длани в юмруци.

Скъпа света Богородице! Как бе открил толкова бързо ролята ѝ? От мястото си на стълбищната площадка чу как дава нареждане на Ричард да не го безпокоят, след което заизкачва стълбите. Кеърин се обърна и хукна към стаята си. Надяваше се да стигне там, преди да я е уловил, но очевидно го бе подценила.

— Пусни ме! — разкрещя се тя, когато една желязна ръка се обви около кръста ѝ и я повдигна от пода.

Младият мъж отвори с ритник вратата и пак така я затвори след тях. След това грубо я пусна на земята пред себе си.

— Ти беше, нали? Ти предупреди разбойниците!

— Н-не знам за какво говориш.

— Не знаеш, а? Каква изкусна лъжкиня!

Кеърин вирна брадичка. Чакаше да види какво ще направи по-нататък. Сърцето блъскаше лудо в гърдите ѝ. Света Дево, какво ли щеше да ѝ стори? Опитваше се да запази спокойствие, но ръцете ѝ трепереха. Затова ги скри в диплите на туниката си.

— Съжалявам, милорд, ако с нещо съм ви ядосала.

Лицето му се изкриви от гняв и очите му добиха същия цвят като каменните стени около тях. Сграбчи я за рамената и я повдигна така, че пръстите ѝ едва докосваха земята, стиснал зъби толкова силно, че едвам успяваше да говори.

— Малко е да се каже, че си ме ядосала, както сама добре знаеш! Защо го направи? Защо?

Кеърин преглътна мъчително. Нямахше как да отрече, но нямахше да позволи и на страха да я обсеби. Повдигна още малко брадичка и го

погледна право в очите.

— Защото съм саксонка. Защото им дължа поне малко лоялност. Защото това е моят народ. Те просто защитават правата си.

— Глупачка! — Когато Рал я пусна на пода, тя залитна и щеше да падне, ако не я беше хванал. — Тези хора не са бунтовници. Те са главорези и обирджии. Бандити, прогонени далеч от градовете. Убили са толкова саксонци, колкото и нормани. А може би и повече.

— Какво?!

— Не знаеше ли? Трябваше да се досетя. Това е напълно естествено, при положение, че през последните три години си била заключена зад манастирските стени.

— Не, това не е истина.

— Не е ли? Питай селяните. Те дойдоха да ме молят да ги защитя. Така че аз преследвам тази сбирщина колкото заради моето, толкова и заради тяхното спокойствие.

— Тези хора не са ли бунтовници? Истината ли ми казваш?

Рал потърси погледа ѝ. Трябва да бе забелязал смущението ѝ, защото гневът му започна да преминава.

— Наричат водача им Ферит. Това е един убиец и крадец, най-безжалостният бандит, за когото съм чувал. Името му изпълва с ужас и саксонци, и нормани.

Долната устна на Кеърин потрепери. Мили Боже, какво бе сторила?

— Н-не мислех... Никога не бих... — Изправи гръб. — Не е достатъчно да кажа, че съжалявам. Ако знаех, това никога нямаше да се случи.

— Ако знаеше... — повтори той и прокара ръка през косата си. — Не се ли страхуваше, че ще те набия? Не те ли интересува какво ще стане с теб?

Изненадана от тона на Рал, младата жена се вгледа в лицето му.

— Последствията не бяха от значение. Мислех, че са мои сънародници, бунтовници. И вярвах, че трябва да им помогна. — Срећна погледа му, без да трепне. — Честно казано, почти бях сигурна, че няма да разбереш.

— Само вие с Ричард говорите моя език.

Кеърин го сграбчи за ръката.

— Нали не си му сторил нищо? Той е невинен. Управителят ти няма пръст в това.

— Значи се притесняваш за Ричард, а не за себе си. — От гърлото му се отрони дрезгав звук. — Ричард Пембрук се закле да ми бъде верен. Не съм и помислил, че е виновен. Ти си тази, която е прегрешила и която заслужава наказание. Какво да бъде то?

— Мен... мен ли питаш?

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

— Ако избраното от теб наказание не е подходящо, можеш да бъдеш сигурна, че ще измисля нещо друго.

Кеърин задъвка долната си устна. Беше очаквала побой, жесток и безмилостен, но не и това.

— В манастира игуменката ме караше да търкам пода със сноп клонки. — Погледна към него през спуснатите си ресници. — Задето пропуснах месата, нали разбираш. Денят бе толкова хубав и аз...

— Ясно ми е какво е станало. Ако съдя по това, което видях вече, ти не обичаш да изпълняваш чуждите нареждания.

— Не ми се иска да ме биете, милорд.

— Да, и аз така мисля. И, може да не ми вярваш, но на мен също не ми се иска да те бия.

— Може би да ме оставите известно време без храна. И това би било съвсем справедливо, тъй като разбойниците грабят храната на другите.

Рал поклати глава.

— Предпочитам да сложиш малко повече месце на кокалите си. Обичам жената под мен да е мека, а не кокалеста.

Кеърин се изчерви до корените на косата си. Заби поглед в пролуката между две дъски на пода.

— Бих могла да работя в кухнята.

— Скоро ще ми станеш съпруга. Не искам да се говори, че съм се оженил за слугиня.

Без да обръща внимание на неприятното напомняне, младата жена понечи да предложи нещо друго, но дьо Жере вдигна повелително ръка.

— Ще останеш в стаята си до края на седмицата, няма да излизаш от кулата в продължение на четиринайсет дни. — Думите му очевидно я поразиха. — Сега, след като вече започвам да те опознавам

и като имам предвид, че не си знаела истината за разбойниците, мисля, че наказанието е достатъчно сурово за прегрешението ти.

Момичето огледа мрачните сиви стени, сякаш виждаше за първи път колко печално изглежда спалнята ѝ. И не само тя, целият замък имаше мрачен вид.

— Иисусе Христе — промълви тя, — бих предпочела боя.

Младият мъж присви устни.

— Може би следващия път ще помислиш по-добре, преди да предприемеш нещо. Ти си нова тук. Този път се отърва леко, но за в бъдеще няма да търпя нелоялността ти. Не забравяй това, Кеърин.

С тези думи той излезе от стаята. — Би ли я? — Одо се приближи към Рал, докато той крачеше из коридора. — Жалко, тя е толкова мъничка. Моля се да не си я наранил непоправимо.

— Мислела ги за бунтовници. Последните три години е прекарала затворена в манастир. Наредих да не излиза от стаята си.

Долната челюст на приятеля му увисна.

— А аз се притеснявах да не я убиеш. Вместо това ти си заповядал да остане в стаята си. Подобна постъпка не е характерна за теб, Рал.

— Не може да се каже, че имам навик да пердаша жени... особено пък едно момиче, почти дете.

— Дете ли? Това ли виждаш, когато я погледнеш? За мен тя е напълно съзряла жена, буйна палавница, която има нужда от силна мъжка ръка. Онова, от което се нуждае твоята Кеърин, е да бъде взета хубаво, здраво. Някой, който да я обзядва дълго и добре, и да ѝ покаже къде ѝ е мястото. Ако не беше твоя, аз самият с радост щях да се заема с тази задача.

Кръвта на дъо Жере пламна гневно — нещо, което не бе очаквал. Двамата с Одо бяха приятели от много години. Беше сигурен, че никога няма да го излъже, но дори само засягането на темата го вбеси.

— Тази жена ми принадлежи. Аз съм този, който трябва да я научи да се подчинява.

— А аз пък ще се погрижа да не ѝ се доверяваме, нещо, което би трябвало да сториш и ти.

Рал кимна.

— Може да си сигурен, че ще го направя. — Повдигна рамене. — Веднъж щом се оженим и я взема в леглото си, тя ще ми бъде вярна.

Дотогава обаче ще си остане саксонка. Трудно е да се прецени към кого е лоялна.

Одо се усмихна.

— Ако питаш мен, момичето ти харесва. Не вярвам, че ако ставаше дума за Линет, боят щеше да ѝ се размине.

— Линет щеше да постъпи така единствено от злоба. Тя се грижи винаги само за себе си и мотивите ѝ са неизменно егоистични. Тук е само защото ми харесва в леглото.

— Не оставяй малката да завладее сърцето ти, mon ami. Опасно е, когато една жена придобие подобна власт.

Рал се наежи.

— Не ставай глупак — срязва приятеля си той. — Нито една жена на света не би могла да го постигне. Виждал съм как подобно нещо докарва не един мъж почти до лудост и го кара да прави неща, за които никой разумен човек дори не би и помислил.

В този момент се сети за Стивън дьо Монреал и по гърба му пролазиха ледени тръпки.

— Несъмнено си прав — рече Одо.

Очите му обаче говореха, че Рал все пак трябваше да внимава и да вземе предвид предупреждението му.

— Не се измъчвай, миличко. Утре вече ще можеш да обикаляш из замъка.

Марта прекоси празната стая; младата ѝ повереница седеше на ръба на леглото и очевидно не можеше да си намери място.

Като се изключи тежкия, обкован с желязо сандък, дъбовата маса, върху която бе поставена полуизгоряла свещ и оловна купа с остатъци от заешко задушено, и опушения мангал с угаснали въглени, останали от снощния огън, помещението бе празно.

— Но това пак е затвор. Иска ми се да видя слънцето, да чуя песента на птиците.

— Трябва да си щастлива, че не те преби.

— Това е по-лошо от бой.

Марта се усмихна; присъствието на момичето, което бе отгледала от бебе, стопляше сърцето ѝ.

— Можеш да бродираш. Имаш да научиш още доста неща в тази област.

Това дете винаги си е било недисциплинирано и буйно. Трите години в манастира не го бяха променили. Беше си останала разпиляна и безотговорна, все същата мечтателка, но в нея имаше и някаква нежност и обичливост.

— Знаеш колко мразя да бродирам.

— Много добре знам, че предпочиташ да скитосваш из полето, да наблюдаваш насекомите или да изучаваш шарките по корите на дърветата. Знам, че можеш да прекараш часове в колибата на някой селянин и да го разпитваш как сади това или онова или как подготвя земята след прибирането на реколтата. Това е съвсем ненужна за теб информация. Много по-добре би било да се интересуваш как да доставяш удоволствие на съпруга си.

— Не искам съпруг.

— Предпочиташе да останеш в манастира ли? — прекъсна я с отвращение Марта.

— Знаеш добре, че не искам.

Старата жена поклати глава. На лейди Ан не ѝ беше лесно да защитава непрекъснато една дъщеря, която вечно ядосваше баща си. Майка ѝ бе покосена от чума, когато Кеърин бе само на седем години. Страхът на покойницата, че съпругът ѝ може да пребива момичето, се бе оказал несъстоятелен; той просто бе забравил за неговото съществуване. С времето девойката стана дори още по-непокорна и буйна — независима, както казваше неизменно скъпата ѝ майка. Не можеше да ѝ се отрече обаче, че в същото време бе мила и обичлива, винаги готова да помогне и особено — да учи.

— Вече ти казах — лорд Рал е по-различен от останалите.

Марта огледа своята възпитаница; наистина се бе превърнала в красавица. Не колкото Гуенет, поне не като нейната неземна прелест. Чернокосата ѝ сестра приличаше на приказна фея и покоряваше сърцето на всеки, който я видеше. Кеърин от своя страна, с буйните си кестеняви къдрици, големи кафяви очи, осеяни със златни точки и налято женствено тяло, можеше да завърти главата на всеки мъж и да го накара да пожелае да я вземе в леглото си.

— Не е по-различен — опълчи се момичето. — Той е норман.

— Взема те за своя съпруга — кой норман би го направил? И то, за да те спаси.

— Прави го, за да успокои съвестта си.

— Вече ми каза за случилото се в ливадата. Разказа ми за грубото държане на войниците... за това, как изнасилили сестра ти. Има моменти, когато мъжете не приличат на себе си. Обзема ги една особена кръвожадност... от всички тези битки и убийства... от непрекъснатата близост на смъртта. Виждала съм това да става и с нашите хора. Не трябваше да се случи, но вече не можем да променим нищо. Ти не трябваше да си там, но все пак отиде. Ако господарят желае да изкупи вината си, твой християнски дълг е да му дадеш тази възможност.

Кеърин присви устни.

— Като се въргалям с него в леглото му ли?

— Като приемеш честта да му станеш съпруга. Ако не го желаеш заради теб самата, помисли за доброто, което ще направиш на хората си с тази връзка. Като саксонка и жена на норман, ще можеш да действаш в тяхна полза. След време може би дори ще успееш да подобриш някои неща.

Младата жена се замисли над тези думи. Досега не ѝ бе идвало на ум за тази възможност. Голяма отговорност бе да стане съпруга на един от бароните на Уилям. Трябваше да се грижи за замъка, за прибирането на реколтата и за складовете с храна, за облеклото, лековете, провизиите, запасите... без да се говори за обитателите на селото. Главата ѝ се замая само при тази мисъл.

— Няма да се омъжа за него.

— Не разбираш ли, че това е съдбата ти? Пътищата ви са се преплели от мига, в който си го видяла за първи път. Няма съмнение, че си предопределена за него.

— Съдбата ми е това, което възнамерявам да направя аз с нея, а не някакъв си нормански подлец. — Кеърин стана от леглото, приближи се до прозореца и отмести тънката рогова пластина, която пропускаше светлината, но предпазваше от студения въздух. — Остави ме, Марта. Искане ми се да съм сама за известно време.

Марта се отправи към вратата и я отвори, но в последния миг спря и се обърна към девойката.

— Чуй ме добре, миличко. Лорд Рал не е от хората, с които можеш да си играеш. Никой не може да осуети плановете му. По-добре и ти не се опитвай.

Кеърин не отвърна, просто изчака вратата да се затвори зад дойката. Утре вече щеше да може да ходи свободно из замъка, но това нямаше да помогне с нищо за осъществяване на целите ѝ. Трябваше да огледа добре двора, да си осигури кон и продукти за няколко дни. И веднага след това можеше да избяга.

Взираше се с копнеж към ширналите се поля, прясно изорани и готови за посев. Оттук едвам съзираше сламените покриви на плетените, измазани с глина селски колиби. Долу, в двора на замъка, големите сиви хрътки, които бе виждала често да обикалят из имението, подгониха някаква жълта котка, която се покатери върху купа сено.

О, как само ѝ се искаше да тича след тях или да язди из ливадата с малкия бял кон, който притежаваше някога. Това щеше да стане скоро, обеща си тя. Скоро отново щеше да бъде свободна.

Кеърин излезе от стаята си рано на следващата сутрин. Лорд Ралф точно излизаше от параклиса; малкото помещение беше свързано с голямата зала и имаше миниатюрни прозорчета с цветни стъкла в единия край. По петите му вървеше някакъв дребен, набит свещеник, когото младото момиче виждаше за първи път.

— Лейди Кеърин — провикна се Рал; дълбокият му глас я изненада и това я ядоса. — Иска ми се да те запозная с един човек.

Войниците бяха привършили със закуската си — комат хляб и канче ейл — и се събираха в другия край на двора за сутрешната си бойна тренировка с копие и меч.

— Както желаете, милорд.

Усмихна се насила и тръгна към него. До дребния мъж лорд Рал изглеждаше дори още по-висок, отколкото ѝ се стори последния път, когато го бе видяла при нахлуването му в стаята ѝ. По-висок и дори по-красив в тъмновиолетовата си бродирана туника, която подчертаваше черните му коси.

Усети пронизващия му поглед, докато се приближаваше към него. Върху меката си жълта риза тя бе сложила червеникавокафява

вълнена туника. Очите му като че ли се стоплиха, докато оглеждаха одобрително дрехите ѝ, а след това се насочиха отново към лицето ѝ.

— Добре си избрала премяната си. Надявам се, че на теб също ти харесва.

Чертите му бяха неустойими: гладка мургава кожа, пълни устни, решителни черни вежди над необикновените му очи. Видя, че ѝ се усмихва и с нежелание си спомни как кръвта бе запулсирала по-бързо във вените ѝ, когато я бе целунал.

— Дрехите са прекрасни. Много съм ви благодарна, милорд.

— Кеърин, това е отец Бъртън. Върнал се е от манастира „Свети Марк“. Отче, това е Кеърин Айвшам, моята годеница.

„Друг път“ — помисли си младата жена, като в същото време отново изобрази усмивка на лицето си.

— Добро утро, отче.

— Сега, след като отец Бъртън се върна в замъка — рече като че ли с леко предупредителен тон Рал, — рано всеки ден в параклиса ще се отслужва литургия.

В отговор девойката само кимна. Не че имаше нещо против литургията. Църквата бе важна част от живота на всички и тя бе набожна посвоему. Само че знаеше думите наизуст, можеше да разговаря с Бог навсякъде, където пожелае, а и за това време можеше да научи още толкова неща.

— Хапна ли вече? — попита дъо Жере. — Има хляб и ейл, а ако искаш може да ти сервират и парче сирене.

— Ще изчакам до следобедното ядене.

Извърна се при звука на отваряща се врата и успя да зърне слънчевия лъч, който влезе заедно с едно от момчетата в кухнята. Въздъхна, когато тежката дъбова врата се затвори отново и прегради пътя на светлината.

— Тази сутрин май си неспокойна? — обърна се към нея Рал, щом свещеникът им пожела приятен ден и се отдалечи.

— Да.

— Така и би трябвало да бъде.

Не можеше да не се съгласи с него, като имаше предвид, че бе помогнала на разбойниците.

— Така мисля.

Младият мъж се намръщи леко.

— Може би глътка чист въздух ще ти подобри настроението.

Този път Кеърин се усмихна искрено, ободрена от перспективата да се покаже за момент навън.

— Да, милорд. Дори една глътка въздух би помогнала.

— Ще се поразходим малко двамата, а след това ще се върнеш вътре, както заповядах.

Сърцето на момичето спря да бие за миг. Дивият норман щеше да бъде с нея. Не ѝ се нравеше, че ще трябва да прекара още време в неговата компания. В този момент я озари мисъл. Какво като дойдеше с нея? Дори още по-добре — щеше да ѝ покаже двора. Може би щеше да открие начин да избяга.

Така да бъде, щеше да се примири с присъствието на черния норман. Цената не бе чак толкова висока.

Рал хвана малката длан на Кеърин. Усети я как настръхна, щом я докосна. Поведе я към тежката врата. Не беше трудно да разбере какво мисли момичето. Той не ѝ беше симпатичен — обвиняваше го за случилото се със сестра ѝ. Въпреки това щеше да се омъжи за нея. С времето тя щеше да се укроти. Щеше да възтържествува над непокорния ѝ дух, да направи характера ѝ по-благ и мек; в крайна сметка щеше да я накара да легне доброволно с него.

Хвърли отново поглед към меките извивки на тялото ѝ, към налетите ѝ гърди под туниката. Кеърин бе дребна, но добре оформена и много по-хубава, отколкото му се бе сторило в началото. „За мен ще бъде удоволствие, demoiselle — помисли той и усети напрежение в слабините си. — Наистина ще бъде удоволствие.“

Слязоха по дървените стълби и тръгнаха по твърдата влажна земя в двора. Рицари, оръженосци, пажове, тежковъоръжени войници се бяха събрали в пълно бойно снаряжение, за да тренират, както изискваше господарят им. Рал желаше оръженосците му да бъдат добре подготвени, когато наближи времето да бъдат посветени в рицарството, а пажовете му да се превърнат в добри оръженосци.

— Добър ден, милорд — приветства го Одо.

Плетената му ризница издрънча, когато свали шлема си и се отдели от останалите, като пристъпи напред. Сините очи светеха ярко под червената му коса. Беше подстриган според норманската мода, тилът му избръснат високо, а на челото му висеше дълъг бретон — прическа, по която дьо Жере не си падаше.

— Миледи.

Одо се обърна към жената до приятеля си, след което го изгледа укорително заради проявената слабост. Според него не трябваше да прави тази отстъпка от наложеното ѝ наказание.

Рал се усмихна в себе си. Одо нямаше защо да се притеснява — съвсем скоро щеше да върне момичето в кулата. А тя щеше да му бъде благодарна за проявената снизходителност. Това щеше да бъде стъпка към сближаването им.

— Приятен ден, нали? — обърна се Одо към Кеърин.

— Да. Дългоочакван отдих от студа. — Вдигна глава към покритото с облаци небе. — Макар да ми се струва, че ще се разрази буря.

Гласът ѝ се понрави много на Ралф; беше нежен и лек, но в него долавяше и чувственост. И не само в него — също и в поклащането на бедрата ѝ, покрити от красивата червено-кафява туника, съвсем близка по цвят до сплетената ѝ на плитки коса. Усещаше я и в пълните ѝ устни, когато се усмихваха, в начина, по който ресниците ѝ се свеждаха над кадифените кафяви очи, когато опитваше да скрие мислите си.

— Как вървят тренировките? — попита Рал.

Намръщи се, когато видя, как удариха по рамото Джефри, най-младия му рицар, който не успя дори да реагира, тъй като от доста време съзерцаваше Кеърин.

— Доста добре. Някои са станали прекалено самоуверени. Ще им послужи за урок, ако ги наръгат един-два пъти.

— Утре отиваме на лов. Вдругиден се включвам в тренировките. Давам кесия сребро на онзи, който успее да ме повали, подпомаган от още деветима.

— По-добре дай парите на онези, които опитат и не успеят — изхили се Одо. — Ще им трябва, за да платят на доктора.

Рал също се засмя.

— Тъй като тук нямаме такъв, ще се постарая да не ги наранявам тежко.

— Ще се биеш с десет човек? — възкликна младата жена, като го погледна изумена. — Няма съмнение, че си силен, но десетима...

— Един по един, *cherie*. Задачата не е чак толкова трудна.

— Не е толкова...? Струва ми се, милорд, че норманското слънце трябва да е доста по-силно, тъй като явно е повредило мозъка ти.

Рал повдигна въпросително вежди, а приятелят му избухна в смях.

— Десет мъже са нищо за господаря ти. Неведнъж вече съм виждал да го прави, миледи. Би било добре да го наблюдавате. Какво ще кажеш, Рал?

— Мисля, че дамата ще прекара деня в кулата. Следващия път, когато излезе навън, ще бъде като моя съпруга.

— Какво!

— Значи си получил отговор от краля? — попита Одо.

— Тази сутрин пристигна пратеникът. Крал Уилям праща благословията си и препоръчва горещо, при дадените обстоятелства, да побързаме със сватбата. Тя е определена за след шест дена.

Уилям бе дал разрешението си за този брак, но бе отказал молбата му за земите между Бракстън и Молвърн. Земи, от които Рал се нуждаеше отчаяно.

— Той познава злото сърце на Стивън не по-лошо от теб самия, но няма да го признае.

Дьо Жере кимна безмълвно. Не можеше да си обясни неочаквания отказ. „Защо?“, питаше се той и се притесняваше, че причината може да е в Молвърн.

Кеърин бе застинала до него; от всяка нейна пора се излъчваше гняв. Младото момиче отметна червеникавата си плитка през рамото.

— Искане ми се да видя и останалата част на онова, което скоро ще стане мой дом — заяви тя, вперила поглед право пред себе си. — Подходящо е да се каже — на онова, което скоро ще се превърне в мой затвор.

Огромният мъж изскърца със зъби. Значи тя все още не се бе примирила. Това нямаше значение. Съдбата им бе предопределена и едно твърдоглаво инакче като нея не можеше да промени нищо. Той също бе безсилен. Дори Стивън не можеше да го направи.

Дьо Жере изруга наум, внезапно раздражен от неблагодарността ѝ. Отново изскърца със зъби и я хвана за ръката. Момичето скоро щеше да му се отблагодари — когато се наместеше между разтворените ѝ крака.

— Ела — рече сърдито той и я помъкна след себе си. — Ще се погрижа да те върна в кулата веднага, щом свършим.

Кеърин вървеше до високия мускулест норман, като опитваше да обуздае гнева си. Трябваше да се овладее, да се сдобри с врага си и да оправи настроението му. Моментът не беше подходящ да се спречква с него. Не желаше да го ядосва, нито да възбужда подозренията му. Особено сега, когато ѝ бе останало толкова малко време.

В крайна сметка усилията ѝ се увенчаха с успех и той дори започна да се усмихва. Младата жена слушаше с интерес обясненията му за свършената вече работа и за онова, което възнамеряваше да направи, докато я развеждаше из хамбара, конюшните, пекарната, склада за оръжия и ковачниците.

— Един ден ще направя кули, откъдето да се командва подвижния мост, а в двора ще построя по-голям параклис. Искам ми се един ден тук да се издигне град. Бракстън се намира на важен кръстопът. От него би станал чудесен търговски център.

Кеърин усети гордостта в гласа му; не можеше да го кори за нея. Бракстън кийп и стената, която го ограждаше, нямаха нищо общо със зле поддържаната дървена постройка и голия двор, които представляваше до неотдавна Айвшам хол.

— Големи са амбициите ти, милорд. Не предполагам подобно нещо за теб.

— Уморих се от битки. Иска ми се да направя възможно най-доброто от това, което наричам вече мой дом.

Подобно заявление от човек като него бе наистина много дръзко; макар и неохотно, Кеърин не можеше да не му се възхити. Въпреки това нямаше намерение да се превърне в част от грандиозния план на Черния рицар.

Така докато той я развеждаше и говореше с прислугата, младата жена оглеждаше трескаво и се опитваше да отгатне къде можеше да се намират нещата, от които имаше нужда. И, слава Бог, когато се върнаха в кулата, в главата ѝ вече се бе оформил някакъв план.

Това бе добре дошло, тъй като, докато се разхождаха из двора, се бе случило още нещо.

След като лошото настроение на Рал бе отминало и той бе започнал да се усмихва, Кеърин откри, че отвръща на усмивките му, че дори се смее или се изчервява от похвалите му. И на няколко пъти, когато силната му ръка бе докосвала нейната или ѝ бе помогнала да премине някое препятствие, кожата ѝ настръхваше.

Край строежа на подвижния мост той праметна ръка през кръста ѝ, за да я успокои, когато край тях претича една от големите хрътки. Стомахът ѝ моментално се сви.

Света Дево, той пробуждаше опасни чувства в нея. Знаеше що за човек е, знаеше за участието му в онова, което сполетя сестра ѝ, и въпреки това...

Беше крайно време да се махне оттук и вече знаеше и как да го направи. Сега, след като Бракстън и хората му се бяха върнали, стражата се чувстваше по-спокойна. Като че ли никой не знаеше за ограниченията, които ѝ бе наложил лорд Рал. Освен това бе чула да казва, че утре отива на лов.

Планът ѝ бе прост. Щеше да се облече за езда, щеше да накара някой паж да оседлая малкия сив кон, който бе забелязала в конюшните, да обясни, че отива в селото и ще се върне скоро.

Щеше да вземе двата сребърни свещника, останали от имуществото на Айвшам хол и една от тежките, богато инкрустирани със скъпоценни камъни чаши, също принадлежали някога на баща ѝ и просто да си замине. Щеше да тръгне към Уилингам, най-близкия град, да продаде плячката си — наследството, поправи се тя — и да замине по-надалеч.

Точно една година. От толкова време се нуждаеше. За да стане свободен човек, един крепостник трябваше да не бъде заловен в продължение на една година. Това със сигурност щеше да се отнася и за жената, собственост на господаря, подобно на крепостните селяни.

Не бе съвсем наясно какво щеше да прави със свободата си, но възможностите бяха безкрайни. В градовете имаше пивници и ханове, по пътищата се движеха актьорски трупи, трубадури и търговци. Все някой щеше да има нужда от помощ.

Кеърин се усмихна. Сърцето ѝ заби ускорено при тази мисъл. Колко неща само можеше да научи, колко приключения да преживее! О, щеше да види най-различни места, да опознае чудесата на света отвъд крепостните стени. Утре сутринта щеше да бъде готова.

А утре вечер, обеща си младата жена, щеше да бъде свободна.

ГЛАВА ПЕТА

Рал отвори входната врата и премина през нея. Цезар, неговият любим ястреб, бе кацнал на рамото му. Прекараният в лов ден му бе доставил истинско удоволствие, въпреки режещия вятър и облаците, закрили слънцето.

— Добре ли мина ловът, милорд? — приближи се към него Ричард; Рал бе щастлив, че му служи интелигентен и верен човек като него. — Върнахте се по-рано от очакваното.

— Имаше дивеч в изобилие.

Дьо Жере погали голямата кафява птица. Едрият ястреб беше изключение сред подобните нему; обикновено женските бяха по-големи и по-подходящи за ловуване.

— Ще си хапнем до насита заешко задушено, а утре ще можем да се насладим на печено глиганско.

— Ами птицата? Добре ли се справя?

Рал прокара увитата си в кожена ръкавица длан по гладкия му гръб. Обучението му включваше да стои, без да се плаши, в шумната, пълна с хора, трапезария.

— Цезар е най-добрият ловен ястреб, който съм притежавал някога. Толкова бърз и красив! Истинско удоволствие е да го наблюдава човек.

— На мен също ми се иска да го видя, милорд.

— Така ли? Тогава имаш обещанието ми. Идваш с нас при следващия лов.

Ричард засия за момент, но след това се намръщи. Беше висок и слаб, но мускулест, с приятна усмивка и топли лешникови очи.

— Тук има да се върши много работа, милорд. Почти не ми остава време за лов.

Дьо Жере кимна.

— Така е, но скоро ще имаш помощница. Не забравяй, че ще се женя.

— Лейди Кеърин? Не може да разчитате тя да управлява замъка!

— Имам нужда от домакия в дома си. Сега ти вършиш тази работа заедно с изпълнението на твоите задължения. Мислех, че ще бъдеш благодарен.

Изражението на Ричард омекна.

— Да, милорд, разбира се. Съжалявам, не исках да ви обидя.

— Не си ме обидил, приятелю. — Рал огледа голямата зала. — Къде е въпросната дама?

— В стаята си, мисля. Бях погълнат от счетоводните книги. Не съм я виждал от сутринта.

Рал се намръщи.

— В стаята си ли? Малко вероятно. Момичето не е от онези, които можеш да затвориш задълго.

В този момент му мина през ума, че в известно отношение тя приличаше на птицата, кацнала върху рамото му. В началото и двамата се бяха борили за свободата си. Постепенно обаче бе успял да опитоми ястреба и да го накара да каца спокойно върху дланта му. Щеше да направи същото и с Кеърин.

Без да обръща внимание на бърбенето на мъжете, които се тупаха силно по гърба и разказваха на висок глас събитията от деня, дъо Жере заизкачва стълбите. Погледна в стаята на момичето; беше празна, точно както бе очаквал. Отиде да търси Марта и я откри в коридора на горния етаж.

— Къде е господарката ти? Искам да поговоря с нея.

За негова изненада старата жена го погледна смутено.

— Н-не съм я виждала, милорд. Най-вероятно обикаля из замъка. Отегчава се, не може да си намери място. Още като дете все обикаляше напред-назад.

— Забранено ѝ е да излиза. Не мога да повярвам, че отново е нарушила заповедите ми.

Марта облиза пресъхналите си устни.

— Тя никога не е искала да нарушава заповедите ви, милорд. Просто понякога се изкушава като дете, видяло пред себе си сладкиши. Ако я познавахте по-добре, щяхте да знаете, че намеренията ѝ не са лоши.

— Момичето не е глупаво. Трябва да се научи да изпълнява правилата както всички останали. Кажи на прислугата да я потърси и после ми я изпрати.

Жената закърши съсухрените си ръце.

— Казахте, че е свободна да обикаля из замъка. Моля ви, милорд, недейте...

— Прекалено много се тревожиш, жено. Просто искам да поговоря с нея за сватбата.

Марта кимна, но очевидно бе все така притеснена. Рал се върна в трапезарията за чаша вино, сигурен, че слугите му ще я намерят. Час по-късно обаче от нея все още нямаше и следа.

— Изглежда вашата дама не е сред нас, милорд — приближи се до него Брета, слугинята със сламеноруси коси, която неведнъж му се би искало да вземе в леглото си.

Гласът ѝ, който често бе карал кръвта му да се затопля, този път само го раздразни.

— Претърсете двора. Не може да е отишла по-далеч.

Стисна юмрук около чашата си. Ако я откриеха в двора, това значеше, че отново не го бе послушала. Проклето момиче, бе я предупредил. С откритото си незачитане на заповедите му, тя го бе притиснала в ъгъла, без да му даде право на избор.

Започна да се моли да я намерят в стаята ѝ.

Кеърин се размърда в неудобното седло, като опитваше да намери по-удобно положение. Докато живееше в Айвшам хол бе яздил редовно, но през последните години бе отвикнала и сега краката и задникът започваха да я болят.

Единственото дамско седло, което бе на разположение, бе прекалено широко за дребната ѝ фигура и само влошаваше допълнително положението. То принадлежеше на Линет, но Етиен, младият оръженосец на Джефри, висок, слаб младеж, с дълбоко разположени очи и чаровна усмивка, любезно ѝ го беше предложил.

Специално бе избрала нищо неподозиращия норман, за да не изложи на гнева на лорд Рал някой от саксонците. Беше ѝ жал за младия оръженосец, но нямаше избор. А Етиен бе улеснил задачата ѝ.

— Трябва да отида в селото — беше обяснила младата жена, след като се увери, че работи сам в конюшнята. — Едно дете се е разболяло и майка му ме помоли да помогна.

— Да помогнете ли, миледи?

Кеърин вдигна торбата в ръцете си.

— Лекарства и чаршафи. Момчето е трескаво и трябва да му се помогне.

— Но лорд Рал... той е на лов. Кой ще ви придружи?

— Ричард Пембрук избра двама от най-верните хора на господаря. Те ме чакат край главната порта. Побързайте, умолявам ви. Детето може да умре всеки момент.

— Разбира се, миледи. Сам ще се погрижа за това.

След това Етиен се бе върнал, като водеше сивия кон. Кеърин му се бе усмихнала и му бе позволила да ѝ помогне да се качи върху седлото.

— Да ви отведе ли до придружителите ви?

— Не! Искам да кажа... не е необходимо. Те вече ме очакват. — Усмихна се отново, протегна ръка и стисна дланта му. — Благодаря, Етиен.

Той бе отвърнал на усмивката ѝ. Младата жена спря край входа и разказа същата история на пазачите там, с тази разлика, че този път хората на Рал я очакваха в края на гората. Никой не се усъмни в думите ѝ. Лорд Рал не ги бе предупредил за подобно нещо. Той глупаво бе повярвал, че тя ще си стои мирно и покорно ще позволи да ѝ наниже брачната примка на врата.

Пресвета Дево, нямаше да позволи това, дори ако трябваше да плати с живота си!

Щом остави замъка зад гърба си, Кеърин си отдъхна. Денят мина бързо. Сивият кон бързо я отнасяше все по-надалеч и по-надалеч. Едва когато от замъка ги делеше солидно разстояние, тя си позволи да даде почивка и на двамата. Нощта щеше да падне, преди норманът да открие липсата ѝ. А може би това щеше да стане едва на другата сутрин. Дотогава тя щеше да има доста мили преднина.

Успокоена от тази мисъл, младото момиче отново забави темпото, за да може да се наслаждава на околната гледка: покрити с гори планини, обрасли с орлова папрат хълмове, обсипани с хвоц, главица, комунига и сълзица ливади. По зле поддържания път срещна амбулантен търговец, с вид на мошеник. При него човек можеше да купи домашнотъкани кърпи и покривки срещу дюшек с гъши пух, пчелен восък за животинска кожа, панделки за аршин плат.

Размина я търговец на сол, очевидно приятелски настроен, който, като завършен царедворец, свали филцовата си шапка за поздрав. Срещна и неколцина селяни. Поговори с всеки един от тях, тъй като вече бе сигурна, че се е отдалечила на безопасно разстояние от замъка и, както винаги, бе жадна да научи нещо повече.

Щом започнеш да се смрачава, щеше да намери някое уютно местенце, да нахрани и напои коня си, след това да похапне от студеното овнешко, хляба и сиренето, което бе взела от кухнята. После щеше да се увие в подплатената си с кожа пелерина, за първи път изпълнена с благодарност към Черния рицар, задето ѝ я бе купил, и да поспи.

Единствено посивялото небе я тревожеше. Още предишния ден, в двора на замъка бе забелязала белите облачета. Днес бяха станали много по-големи, по-плътни и по-тъмни и предвещаваха буря. Беше се надявала да стигне преди нея в Уилингам, където щеше да се приюти в някоя странноприемница. По всичко личеше обаче, че бурята ще се разрази по-рано, преди да е намерила подслон.

Кеърин се усмихна. Да прекара една нощ под дъжда не беше кой знае каква цена за възвръщането на свободата. Освен това то бе част от приключението.

Подкара коня си в тръс и продължи пътя си.

Непокорна жена, която му създаваше само неприятности. Безразсъдна, твърдоглава и своеволна. И най-вече — глупава, невероятно глупава. Рал дръпна рязко юздите. Сатана повдигна глава и започна да рие нервно. Младият мъж отпусна юздата и заоглежда отново оставените по земята следи от коня на Кеърин.

Не беше проблем да я проследи. Сивият жребец бе по-малък от повечето си събратя, а пътят не бе особено оживен. Слава Богу, че ловът се бе оказал така успешен и се бяха върнали по-рано от очакваното. След като претърси целия замък, дьо Жере откри с изумление — и бяс — че е излязла. А когато разбра, че изобщо си е отишла, не бе трудно да разбере схемата, която бе използвала, за да се измъкне. Рал се прокле, задето бе повярвал така глупаво, че тя няма да се осмели да направи подобно нещо.

— Простете, милорд — бе рекъл младият Етиен, просълзен от измъчващите го угризения. — Ако само знаех, че действа против волята ви...

— Грешката не е твоя, момко, а моя. Не се тревожи, ще се погрижа да си я върна.

Проклетница. Бе я подценил, не бе осъзнал необходимостта да я държи под око. Като последен глупак бе решил, че тя ще изпълни нарежданията му.

Младият мъж изруга отново под носа си. Проклетата предателка. Нима не съзнаваше на каква опасност се излага? Освен разбойниците, които обикаляха из района и опасността да бъде нападната от вълци или глигани, тук се подвизаваха и Стивън дьо Монреал и хората му. Стивън щеше да я вземе, без да се поколебае дори за миг. Щеше да я използва най-безмилостно и след това да я зареже. Или да я изостави полумъртва.

Стомахът на Рал се сви на топка. Почти не познаваше това момиче, но бе готов да го защитава. Не искаше тя да пострада. Откриеше ли я, щеше да се погрижи да я накаже сурово; предпочиташе да пострада от неговите ръце, отколкото от ръцете на Монреал и хората му.

Следите ѝ се насочваха към гората; младият мъж пришпори коня си. Започваше да се стъмнява. Всеки следващ миг поставяше Кеърин в по-голяма опасност. Това твърдоглаво момиче бе по-непокорно и от най-своенравния му воин.

Рал стисна челюсти. Щеше да я научи, закле се пред себе си той. Само да я спаси, да я види жива и здрава, и щеше да я накара да плати както подобава.

Кеърин се огледа. Не бе очаквала, че тънките издължени сенки на дърветата ще имат толкова заплашителен вид. Не бе предполагала, че ще подскача при всеки звук и ще се обръща, като стряска и малкия кон под себе си. Не вярваше, че може да стане чак толкова студено.

— Няма от какво да се страхуваш — произнесе на глас тя, когато чу пропукването на клон недалеч зад гърба си. — Това е вятърът.

Не можеше да е огромният рицар; бе чула, че обича да ловува до късно през нощта. Следователно нямаше как да е разбрал за

отсъствието ѝ, камо ли да е открил следите ѝ. Не беше забравила за разбойниците, но от тях не се боеше. Ако се наложеше, щеше да им каже, че тя ги бе предупредила. Щяха да ѝ бъдат благодарни. Нямаше причина да ѝ сторят зло.

Зад нея, този път по-близо, отново се чу някакъв шум. Внезапно, обхваната от ужас, осъзна, че това са конски копита, но определено идваха само от едно животно.

— Това трябва да е някой спътник — прошепна на коня си тя, като го дръпна встрани от пътеката, за да изчака конника. — Няма от какво да се страхувам.

— Не бъди толкова сигурна — разнесе се иззад дърветата суров мъжки глас.

Младата жена изпищя, когато пред нея се появи жребецът на Черния рицар.

— Трябва да се страхуваш от мен и трябваше да го разбереш още отдавна.

Света Богородице! Кеърин изви сивия си кон и заби токове в ребрата му. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Спри! — изкомандва лорд Ралф, но тя се наведе върху шията на животното, за да го подтикне да бърза.

Вятърът брулеше лицето ѝ, клоните се закачаха по дрехите ѝ, но младата жена не ги усещаше. Яздеше така, както не бе правила от години, припомнила си умения, които бе научила още като дете, но мислеше, че е забравила.

— Спри, дявол те взел!

Младата жена обаче продължаваше да препуска; пришпорваше я ужасът от огромния тъмен норман.

Мили Боже, как я бе открил? Какво ли щеше да ѝ направи, ако я хване? Отчаянието ѝ даваше сили. Приведе се към врата на дребния жребец, за да премине под едно прегърбено дърво. Насочи животното към малък ручей. Когато се приземиха на отсрещния бряг, изпод краката му се разхвърча кал. Пелерината на Кеърин се вееше диво зад нея. Струваше ѝ се, че тропотът на копита оглася цялата гора; той сякаш бе по-силен дори от френетичното биене на сърцето ѝ.

Пред тях дърветата ставаха все по-гъсти. Пътеката бе обрасла с къпини, но тя се страхуваше много повече от онова зад себе си, отколкото от онова, което я очакваше напред. Пое си дъх, за да събере

смелост, и се спусна напред. Сивото конче изцвили. Младата жена усети, че животното се препъва и помисли, че пада. В същия момент осъзна, че всъщност норманът я бе вдигнал от седлото ѝ. Както я бе обхванал през кръста, той я преметна върху жребеца си и опъна силно юздите.

— Мили Боже! Да не искаш да се пребиеш?

Кеърин се изви, така че да вижда лицето му. Божичко, беше намръщен като буреносен облак. Жребецът затанцува, но познаваше добре стопанина си, за да предприеме нещо друго, с което да предизвика гнева му.

— Пусни ме! — извика момичето, като опитваше да се отскубне.

В отговор лорд Ралф я натисна надолу. Някаква капка падна върху бузата ѝ, последвана от друга. Започваше да вали. Тя направи нов опит да се изправи, но ръката върху кръста ѝ я държеше здраво на място. Норманът придърпа пелерината върху главата ѝ и целият свят потъна в мрак.

Кеърин пътуваше в пълно мълчание. Виждаше единствено бягащата под тях кална земя и усещаше твърдите мускули на бедрото му, които се допираше до корема ѝ. Другото притискаше гърдите ѝ. Този мъж бе непоклатим като скала. Всеки негов мускул и сухожилие потрепваха от гняв.

На няколко пъти младата жена понечи да каже нещо, но напрежението, което чувстваше в тялото му, я възпираше всеки път. Когато дъждът започна да вали не на шега, Кеърин усети, че се разтреперва. Пелерината ѝ подгизна. Същата съдба сполетя и туниката, и долната ѝ риза. Ръцете и краката я боляха, коремът ѝ бе натъртен от друсането, а влажният леденостуден въздух проникваше до мозъка на костите ѝ.

Двамата обаче продължаваха напред.

— Не може ли поне да яздя моя кон? — попита най-накрая тя, като се изви към дъо Жере.

Нима бе изминала толкова много път от сутринта?

— Ще продължиш да яздиш бедрото ми както досега. Скоро ще стигнем до една овчарска колиба. Мисля, че ще ни свърши работа за една нощ. Виждам, че трепериш от студ и ми се струва, че няма да издържиш до Бракстън кийп.

Гласът му звучеше напрегнато. Младата жена се молеше студеният нощен въздух да охлади поне малко гнева му.

— Как... как разбра къде да ме намериш?

Рал дръпна юздите. Очевидно бяха стигнали до колибата, тъй като я вдигна. Преметна дългия си крак през врата на коня и се плъзна на земята.

— Нима вярваше, че ще можеш да ми избягаш? — изръмжа той. — Няма място, където би могла да се скриеш, и аз да не успея да те открия. — Приблужи се до вратата, отвори я с ритник, без да почука и я постави на крака в малката, почти празна стая. — Господ да ти е на помощ, ако помръднеш дори на сантиметър от мястото, където съм те сложил.

Кеърин преглътна с усилие. Норманът се обърна и се запъти обратно към вратата. Мокрите коси бяха залепнали по дебелия му врат, погледът му бе по-див от бушуващата навън буря. Младата жена огледа обстановката. В помещението имаше само празно буре, трикрако столче за доене и празна ръждясала кофа. Ритна я ядно и се намръщи от болката, прорязала премръзналия ѝ крак.

Няколко минути по-късно, след като се погрижи за конете, лорд Ралф се върна. Носеше пътната си торба, преметнал дисагите от седлото върху широкото си рамо, и самун хляб, който хвърли върху пръстения под край изкопаната в него дупка за огъня. Коленичи, постави до себе си подпалки и започна да търка парче кремък в огнивото, докато литнаха искри. Само след минути огънят запращя весело и тръпките на момичето започнаха да намаляват.

— В торбата ми има одеяло. Махни тези мокри дрехи и се увий в него.

Тя премигна при това предложение, но знаеше, че няма да се отърве от студа, докато не се освободи от подгизналото си облекло.

— Не искам нищо от теб. Аз също си имам одеяло.

И младата жена посегна към багажа си, но огромният рицар я изпревари и измъкна покривката заедно с провизиите от студено овнешко и сирене.

— Добре, че си обрала кухнята ми. Така поне няма да останеш гладна.

Нещо в начина, по който произнесе „поне“ я накара да застане нащрек. Обърна се с гръб към него и с неуверени движения измъкна

туниката през главата си. Долната ѝ риза бе по-суха, отколкото бе очаквала; финият бял плат прилепваше прекалено плътно по тялото ѝ, но все пак бе по-добре от нищо. Преметна одеялото върху раменете си и вдигна поглед към нормана, за да види как премества студените си сиви очи от гърдите към лицето ѝ.

— Постъпи много глупаво. Наистина ли не си даваш сметка на каква опасност си се изложила?

Съблече туниката си. Сега вече беше гол до кръста, с прилепнали към бедрата му панталони и меки, стигащи до коленете му ботуши.

— Вече можех да съм на безопасно разстояние.

Цялото му тяло се напрегна при тези думи. Мускулите заиграха по плоския му корем, докато увиваше одеялото около кръста си. Никога досега не бе виждала мъж с толкова широки рамене и толкова тесен ханш. По мощната му гърд се спускаха черни къдрави косъмчета, които се стесняваха надолу и изчезваха в одеялото. Кеърин стоеше като омагьосана пред тази гледка.

— Заповядах ти да стоиш вътре в замъка.

Гласът му привлече погледа ѝ към лицето му. Дебелите му черни вежди се бяха склусили смръщено, устните бяха стиснати ядно.

— Не си ти този, който ще ми заповядва.

— Така ли? Аз съм твой господар. Аз съм ти и годеник. И двете говорят предостатъчно ясно за правата ми. Скоро ще ти стана съпруг. И тогава ли ще продължаваш да не ми се подчиняваш?

— Няма да се омъжа за теб. Не можеш да ме принудиш да го направя.

И младата жена вирна предизвикателно брадичка. Черният норман сви ръка в юмрук, но успя да запази спокойствие.

— Май не се страхуваш от мен, а?

— Разбира се, че се страхувам. В крайна сметка ти си норман. Имам ли причина да не се страхувам?

— Заключение то ти изглежда логично. В крайна сметка ти си два пъти по-дребна от мен, и си жена на всичкото отгоре... и въпреки това и двамата знаем, че това не е истина. Ако се страхуваше, нямаше да избягаш от замъка. След като си го сторила, няма как да не мисля, че не се боиш от последствията.

Младата жена преглътна мъчително. Пръстите ѝ се впиха в одеялото.

— Последствия ли, милорд?

— Да не би да мислеше, че ще ти се размине просто така?

— Последствието от провала ми е, че ме откри. Според мен това е достатъчно наказание.

Едно мускулче на бузата му потрепна.

— В момента обсъждаме твоето неподчинение. Ти не се страхуваш от мен, не зачиташ думите ми. Отсега нататък обаче трябва да имаш ясна представа какво те чака, ако предизвикаш гнева ми.

Рал примъкна тежката бъчва до себе си, изправи я и седна отгоре ѝ.

— Ела тук, Кеърин.

Сърцето на младата жена запрепуска бясно, кръвта забуча в ушите ѝ. В отговор тя само поклати глава.

— Трябва да се научиш да ми се подчиняваш. Добре е това да започне още сега. Казах ти да дойдеш тук.

Момичето отстъпи назад.

— Достатъчно съм близко, за да чувам какво говориш.

— Не става въпрос какво възнамерявам да кажа, а какво възнамерявам да сторя.

Кеърин изпищя, когато огромният рицар се изправи. Рефлексите му бяха светкавични, грабна одеялото ѝ и я дръпна към себе си. Тя се завъртя и се отскубна, а в ръцете му остана само вълненото четвъртито парче плат. Лицето на Рал се изкриви от гняв.

— Само утежняваш положението си, като продължаваш да ми се противиш.

— Няма да играя по твоята свирка, нормандецо! Нито сега, нито когато и да било!

— Ще играеш и още как, непокорно момиченце. Ей сега ще ти докажа, че не говоря празни приказки!

С тези думи той се присегна отново, сграбчи я за китката, въпреки опита ѝ да се изплъзне, и я дръпна силно към себе си. Желязната му ръка се обви около кръста ѝ и той я помъкна, или по-скоро — понесе, към бъчвата. След това седна и я просна върху скута си.

— Днес вече язди бедрата ми, сега ще го направиш още веднъж. И мисля, че ще си спомняш това до края на живота си.

Вдигна долната ѝ риза до кръста. Младата жена примря от ужас. Бузите ѝ пламнаха от срам, че ще я види така. В този миг десницата му се стовари върху задника ѝ. Кеърин извика от болка; стори ѝ се, че я изгори. Един, два, три пъти... скоро загуби сметка за ударите.

— Пусни ме! — пищеше тя, като опитваше да се отскубне.

Дланта му бе толкова голяма, че покриваше почти целия ѝ задник и с всеки удар сякаш посипваше жарава върху кожата ѝ.

— Ще се омъжиш за мен — нареждаше той. — Ще ме приемеш като свой господар и ще се научиш да ме слушаш!

— Никога!

Но тъй като Рал продължаваше да сипе удари, тя започна да губи увереността си.

— Малка палавница — рече той, а очите ѝ се просълзиха от следващите няколко удара. — Малко мъже биха се осмелили да ме предизвикат така, както ти. Имаш късмет, защото наказанието ти можеше да бъде далеч по-лошо.

Младата жена се сгърчи върху железните мускули на бедрото му, но хватката му върху ѝ си оставаше все така непоклатима.

Туп, туп, туп! Огънят, който изтичаше от десницата му, ставаше все по-силен. Най-после Кеърин се убеди, че той действително възнамеряваше да ѝ даде добър урок. От гърлото ѝ се откъсна ридание, последвано от друго. Не бе възнамерявала да плаче, наистина не бе. Не можеше да му позволи да победи и въпреки това точно така щеше да стане. Даде си сметка, че Рал е престанал да я налага едва когато усети как сваля финия бял плат върху бедрата ѝ.

Младият мъж я обърна, все така в скута си и я притисна в обятията си.

— Извинявай, ma petite. Предпочитах да не правя това. Ти обаче не ми остави друг избор.

Кеърин не каза нищо, когато кокалчетата на свитите му пръсти погалиха бузата ѝ и избърсаха търкалящите се по нея сълзи. Проявата на нежност беше последното, което очакваше. Тогава даде пълна воля на сълзите си и захълца тихичко.

— Н-никакъв друг избор, освен да ме набиеш?

Усети, че гърдите му се надигнаха.

— Та това не беше бой. Това си беше просто урок. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо, Кеърин. Онова, което искам да

сториш, е за твое собствено добро.

— Ти си г-грубиян и тиранин.

— А ти, та chere, си една своенравна твърдоглавка с много повече смелост, отколкото благоразумие.

Младата жена вдигна нагоре пълните си със сълзи очи. В гласа му усети нещо особено, нещо подобно на развеселеност и може би дори малко възхищение.

— Искам да бъда свободна. Това е единственото, което съм желала винаги.

Обърна се с гръб към него и се изправи. Всяко движение ѝ причиняваше болка. Прекоси стаята, наведе се, за да вдигне своето одеяло и покри внимателно рамената си.

— Твоята свобода е нещо, което не мога да ти дам. Дори аз не притежавам подобно нещо. Свързан съм с крал и държава точно така, както скоро и ти ще бъдеш свързана с мен.

— Да не мислиш, че съм забравила какво се случи със сестра ми? Не мога да го забравя, нито — да го простя.

— Наистина заслужаваме този упрек. Норманите завладяха твоята страна, като вземаха всичко, което се изпречеше на пътя им. Сестра ти бе невинна жертва на войната. Жалко, че стана така, но, слава Богу, войната вече е минало.

— За мен обаче никога няма да бъде минало.

— Искан ми се да разбера, как се чувства тя — заяви лорд Ралф, без да обръща внимание на последните ѝ думи.

Кеърин го изгледа с презрение. Фактът, че изобщо се интересуваше, я изуми... а може би не трябваше. От първия миг на срещата им дьо Жере бе привлечен от неземната красота на Гуенет. Нещо я жегна, макар и против волята ѝ, при тази мисъл.

— Сестра ми е добре... в известен смисъл. Може би имаше късмет, че изгуби разсъдъка си, преди да се случи това. Благодарение на този факт сега не си спомня нищо. Щастлива е в манастира. Обича сестрите, а и те я обичат.

Рал кимна.

— Радвам се да го чуя. И ще направя всичко възможно да се оженим, дори и само за да осигуря безопасността на сестра ти.

— Искан да успокоиш гузната си съвест, като я защитаваш сега, а трябваше да го сториш тогава.

Младият мъж въздъхна.

— Това бе грешка, не отричам.

Кеърин го изгледа, изненадана от признанието му. Не можеше да се каже, че бе негово задължение да изпрати двете саксонски момичета до дома им, но все пак бе част от случилото се после и именно това тя не можеше да му прости.

— Бих направила всичко за Гуенет, освен да се озова в леглото ти.

За миг Ралф остана неподвижен; просто стоеше, вперил очи в нея, а изражението му бе мрачно и замислено, дебелите му черни вежди — смръщено склучени. Младата жена се размърда — бе се почувствала неловко под втренчения му поглед, като се питаше какво ли си мисли. Когато най-после заговори, гласът му бе дрезгав.

— Никога ли не ти се е искало да имаш деца?

Кеърин вдигна рязко глава. Изобщо не бе очаквала подобен въпрос.

— Обичам децата. И някой ден може да поискам да имам свои, но не и от мъж като теб.

Очите, до преди малко студени и изучаващи, сега потъмняха и станаха непроницаеми.

— Сигурна ли си... че бракът наистина е нещо, което не желаш?

Странна тръпка премина през гръбнака ѝ. Стори ѝ се, че губи нещо, но не можеше да разбере какво.

— Абсолютно сигурна, милорд.

Рал се обърна и тръгна към вратата на колибата. Дъждът потропваше по покрива. Дори от това разстояние чуваше тежкото му дишане. Извърна се към нея, без да помръдне от мястото си.

— Нека бъде така, щом е такова желанието ти. Дори като твой съпруг няма да те насилвам да легнеш с мен. Не забравяй какво ти казах. Ако не се омъжиш за мен, Молвърн ще те вземе за своя любовница, и теб, и сестра ти. Ще те използва, докато ти се насити, и то по начини, за които дори не предполагаш. А после ще те даде на хората си.

Кеърин потрепери, но не от студ.

— Дьо Монреал ще ме използва, но ти, както казваш, няма да ме насилваш да търпя похотливите ти аванси.

— Похотливи аванси ли? Така ли гледаш на това?

— А как да гледам?

Норманът присви чувствените си устни.

— Случилото се тук тази нощ не може да бъде променено. Ако ме предизвикаш отново, можеш да бъдеш сигурна, че ще те сполети същото, но няма да те взема против волята ти. Достатъчно си страдала.

— Защо да ти вярвам?

Студеният му поглед я обходи от глава до пети.

— Може би защото дребното ти женско тяло не е особено привлекателно за мъж като мен. Може би защото не те желая.

Докато говореше, Рал очакваше всеки момент да бъде поразен от гръм заради лъжата, която изрича. За Бога, желанието му да я има ставаше по-голямо с всеки изминал миг. Радваше се, че одеялото скри очевидната му възбуда, обхванала го при вида на красивото ѝ задниче и усещането на закръглените ѝ форми под дланта му.

— Ако се съглася да се омъжа за теб, ще задържиш ли любовницата си?

— Няма друг начин, ако държиш да стоиш настрана от леглото ми.

Момичето прехапа пълната си долна устна и го погледна изпод тъмните си гъсти ресници. Младият мъж изпита силно желание да прокара език по устните ѝ.

— Добре — рече най-после Кеърин. — При това положение съм съгласна.

Рал спа неспокойно заради близостта на полуголата жена. Цяла нощ сънува, че гали мекото ѝ задниче и после го обхваща в дланите си, докато прониква бавно в нея.

Събуди се плувнал в пот; членът му бе възбуден, болезнено опънат в долната част на корема му. По дяволите, бе се проявил като истински глупак, като се съгласи да не ляга с нея. Но може би все пак бе постъпил правилно. Изглеждаше толкова дребна и крехка... „Как не“ — смъмри се той, припомнил си как го бе предизвикала, как бе избягала от замъка, как бе яздила малкото сиво конче не по-зле от който и да било от хората му. Представяше си обаче каква болка щеше

да ѝ причини, ако вкара натежалия си от възбуда член между добре оформените ѝ крачета.

Младият мъж изпъшка, обърна се на другата страна и се опита да прогони този образ от съзнанието си.

На сутринта се облече набързо и излезе навън, за да даде възможност на Кеърин да се приготви спокойно. Щом зави зад ъгъла, спря изумен. Одо и двайсетина от хората му, очевидно нощували недалеч от колибата, се готвеха да тръгват. Бяха го проследили, бяха бдели над безопасността му цяла нощ, като същевременно бяха останали на дискретно разстояние.

Одо тръгна към него, за да го поздрави.

— Притеснявахме се заради разбойниците... и заради дьо Монреал — обясни той. — Когато пристигнахме, ти вече бе... бе взел нещата в свои ръце.

Рал вдигна едната си вежда, забелязал усмивката на приятеля си.

— Значи все пак не сте били достатъчно далеч.

— Тя си го заслужи. И повече няма да ти се противопоставя.

Дьо Жере изпъшка. Да не му се противопоставя ли? Момичето щеше да продължава да го измъчва — не се съмняваше в това.

— Искане ми се някое от момчетата да я държи постоянно под око. Имам достатъчно работа, за да трябва да тичам след някаква опърничава жена.

— Джефри е най-младият, така че това задължение се пада нему.

Джефри дьо Клеър, с неговата русокоса хубост и веселост бе последният, когато Рал би избрал за тази задача. Одо обаче бе прав; нежеланата работа се падаше на него, като най-млад.

— Уведоми го за това. Напомни му за интереса на дьо Монреал. Ако вярва, че я пази, ще му бъде по-леко да преглътне новото си задължение.

Одо се засмя под мустак.

— Казваш, че е по-добре да се мисли за неин спасител, отколкото за надзирател.

— Точно така — отвърна лорд Ралф.

ГЛАВА ШЕСТА

През последните дни преди венчавката Кеърин почти не виждаше своя жених. Наказанието бе наранило повече гордостта ѝ, отколкото тялото. Тя обаче бе разбрала, че точно това бе и намерението на Черния рицар.

Той бе казал, че се опитва да я предпази, че извън стените на замъка ще бъде в опасност. Сега, след като бе обмислила на спокойствие положението си, младата жена не можеше да не се съгласи, макар и неохотно, че е бил прав. Знаеше, че дьо Монреал нямаше да се церемони, ако бе налетяла на него онази вечер. Дори разбойниците, които бе подпомогнала неволно, можеха да не оправдаят надеждите ѝ.

Както бе заявил и Черният рицар, пълна глупост бе да избяга сама. Рискът обаче си заслужаваше, при положение, че можеше да ѝ донесе така желаната независимост.

А сега не ѝ оставаше друго, освен да се пита... Дали наистина щеше да пострада или може би дори да бъде мъртва, ако норманът не се бе намесил така бързо? Дали грубостта му не бе породена от желанието да си подсигури послушанието и по този начин — и безопасността ѝ? Тази вероятност я озлобяваше.

Мислеше за него и сега, късно вечерта, докато седеше край огъня в голямата зала. През дните след бягството си бе правила всичко възможно, за да го избягва и усилията ѝ бяха възнаградени с почти пълен успех. Когато все пак се срещнеха случайно, той се държеше учтиво, но дистанцирано, като почти не ѝ обръщаше внимание. Понякога обаче ѝ се струваше, че я наблюдава, когато мислеше, че тя не го забелязва.

На нея самата Черният рицар ѝ се струваше от онези мъже, които просто е невъзможно да игнорираш. Понякога, когато гледаше зад отдалечаващата се висока фигура, Кеърин неволно си го представяше полугол, такъв, какъвто го бе видяла в овчарската колиба — с проблясващи в мокрите му черни коси светлини на огъня и

мускулестите му широки гърди и рамена. И отново усещаше силните му бедра, притиснати в тялото ѝ.

Неговата любовница, Линет дьо Руан, се бе върнала в Бракстън кийп, макар стаята ѝ вече да се намираще в една от другите постройките в двора. Рал прекарваше нощите си при нея и този факт, странно защо, натъжаваше Кеърин.

— Не постъпва добре, като се появява пред теб в нейната компания — заяви Джефри, младият рицар, оставен да я пази, по-точно, да я надзирава, бе сигурна в това, докато наблюдаваше как мургавият норман разговаря с високата грациозна блондинка. — Но това ще свърши, кълна се, щом лорд Рал ви вземе в леглото си.

Кеърин усети, че бузите ѝ поруменяват.

— Той може да прави, каквото си иска. Това е без значение за мен.

Въпреки това не изпускаше от поглед нито едно тяхно движение. Линет се смееше тихичко на нещо, което дьо Жере шепнеше в ухото ѝ, докато плъзгаше дръзко ръка нагоре по крака ѝ.

— Не те ли интересува? — изви въпросително русите си вежди Джефри. — Повечето жени се дразнят от тези неща.

Той бе навършил двацет години, което бе доста близо до осемнайсетте на Кеърин. Беше красив младеж, слаб, но силен, със зелени, обикновено усмихнати очи.

— Това обаче не променя нищо — продължи да говори той, — тъй като мъжът има право да спи, с когото си ще. И въпреки това съм изненадан, че реагираш по подобен начин, особено когато става дума за мъж като него.

— Мъж като него ли? — повтори младото момиче и се изправи. Рязкото ѝ движение разтърси масата и събори една от красиво изработените от моржова кост фигурки, с които двамата играеха шах. — Искаш да кажеш „огромен тромав грубиян, който е готов на всякакви интриги, ако ще има полза от тях“, така ли?

— Нищо подобно, миледи. — Джефри се изправи също и я последва към стълбището. — Главната грижа на лорд Рал са хората му и обитателите на селото. И им е обещал да направи всичко възможно да облекчи живота им.

— Обещал ли? — Кеърин спря за момент. — Какво им е обещал?

— Закле се, че ще се отплати с още земи на всяко семейство заради допълнителните данъци, които бе принуден да им наложи заради построяването на замъка.

— И удържа ли клетвата си?

— Писа на крал Уилям с молба да му даде земите между неговите владение и тези на Молвърн. За нещастие те са много ценни; оказа се, че лорд Стивън също имал някакви планове във връзка с тях.

Младата жена се обърна по посока на дълбокия глас, който се понесе зад гърба ѝ.

— Трябва да пазиш дамата — заяви мрачно Рал, — а не да ѝ разправяш за моите неудачи.

— С-съжалявам, милорд. Направих го с най-добри намерения — отстъпи назад Джефри. — Когато лейди Кеърин бъде готова да се оттегли в стаята си, ще се погрижа да я отведе там.

— Тази вечер аз ще се погрижа за безопасността ѝ — заяви дьо Жере и хвана годеницата си за ръката.

Тя усети топлината на дланта му дори през широкия ръкав на туниката си. Младежът кимна и побърза да се отдалечи.

— Добър вечер, милорд.

В думите ѝ нямаше никаква топлина, но норманът сякаш не забеляза това. Когато се приближиха към свещите, очите му ѝ се сториха по-скоро сини, отколкото сиви на тяхната светлина. Но защо внезапно дъхът ѝ секна?

— Вечерта бе приятна, докато не открих, че младият Джефри бръщолеве някакви безполезни приказки.

— Просто бърбехме, нищо повече. — Кеърин спря в подножието на стълбището. — Защо е толкова важна тази земя?

Рал я погледна замислено. За момент ѝ се стори, че няма да ѝ отговори, но тогава той повдигна рамене и прокара пръсти през вълнистите си черни коси.

— За построяването на замъка вложих огромни средства и човешки труд. Крепостта е изключително нужна за защита на прохода, но тежестта падна върху жителите на Бракстън. Бяха им наложени допълнителни данъци, складовете се изпразниха, животните се разпродадоха и всеки един трябваше да работи, освен върху собствената си земя, и върху строежа.

— Което означава, че зимата ще бъде тежка за тях.

— Да, а следващата година — дори още по-лоша, освен ако не се разчистят и засеят нови земи, в замяна на онези, които изгубиха.

Обикновено селяните трябваше да плащат за привилегията да разчистват нови земи. Тъй като малко от тях можеха да си го позволят, те бяха принудени да живеят върху малки участъци земя.

— Дал съм им обещание — додаде Рал, — и възнамерявам да го удържа.

— Разбирам.

— Така ли?

— Да, макар да съм изненадана, че сподели толкова много с мен.

— Скоро ще станеш моя съпруга, *cherie*. Щом се оженим, ти също ще станеш част от Брактън. Твоите права и привилегии ще бъдат същите като на жената на кой да е друг нормански земевладелец.

Заедно заизкачваха стръмните каменни стъпала, пресякоха коридора и спряха пред спалнята ѝ.

— А задълженията ми?

Пронизителните очи на Рал ѝ се сториха дори още по-сини.

— Все още не е късно, Кеърин. Ако се съ согласиш да станеш моя съпруга в пълния смисъл на думата, мога да ти обещаая, че задълженията ти в брачното ложе няма да ти се сторят толкова неприятни, колкото си мислиш.

Кеърин се наежи.

— Да не би да искаш да вземеш назад думата си?

— Няма да те взема насила. — Прокара показалец по бузата на младата жена и кожата ѝ настръхна. — Но бих предпочел истински брак, ако това е и твоето желание.

Сякаш нещо я прободеше през сърцето. Наложил си да мисли за Гуенет, за изнасилването и побоя през онази ужасна нощ.

— Вече се споразумяхме.

Усмивката му внезапно ѝ се стори студена.

— Така е, вярно. Това бе договор, замислен от дявола; наистина неприятно споразумение.

В думите му младата жена долови гняв, съжаление и още нещо, което не успя да определи.

Скрит от полумрака в коридора, огромният рицар я придърпа към себе си и притисна силно устни към нейните. Това бе невъздържана, почти груба целувка, която издаваше чувствата му и

въпреки това Кеърин усети, че огънят му започна да се предава и на нея. Това бе дива целувка, много по-неуστοима, отколкото бе предполагала. Несъзнателно се вкопчи в дрехата му, притисна се към здравите му мускулисти гърди и отвърна на ласките му.

Ръката му се плъзна страстно по гърба ѝ. Усети напрегнатите сухожилия на бедрата му, добре очертаните контури на коремните му мускули. Едва натискът на възбуждения му член я накара да дойде на себе си. Кеърин почти отскочи назад.

— Д-да не би да забрави вече за обещанието си, милорд?

Рал прокара поглед по тялото ѝ. В него видя мъка и изненада от реакцията ѝ.

— Имаш късмет, че вече сме се договорили, *ma chere*; ако знаех колко си пламенна, изобщо нямаше да се съглася.

— Но ти... ти каза, че не ме желаяш.

Младият мъж изпъшка.

— Предпочитам жените ми да бъдат достатъчно здрави, за да могат да приемат семето на мъжа, и достатъчно жизнени, за да задоволят страстите му. Това не означава, че не те желая. Аз съм мъж, а ти си жена. Бих влязъл в теб, ако ми дадеш дори най-малък шанс да го направя.

Придърпа я отново в обятията си, целуна я за последен път, извъртя се и си тръгна.

Кеърин гледа след него, докато той се изгуби в мрака; широките му рамене почти запълваха коридора. Чувстваше гърдите си странно изтръпнали, а между бедрата се бе навлажнила. Мили Боже, какво бе сторил с нея този мъж? Беше безсилна и замаяна, а сърцето ѝ започваше да бие неистово всеки път, когато помислеше за случилото се току-що. Властта на този норман над нея бе наистина ужасяваща.

Влезе с треперещи крака в стаята си, благодарна повече от всякога за сключената сделка.

Бяха минали два дни от тази случка. Рано сутринта на следващия ден в замъка бяха пристигнали Стивън дьо Монреал и огромната му свита — знак, че бе дошло време за венчавката.

Стомахът ѝ се свиваше при мисълта за онова, което предстоеше. Не трябваше да забравя за опасността, което представляваше дьо

Монреал и за надвисналата над сестра ѝ заплаха. Чудеше се как ще се справи, но се оказа, че не е трябвало да се тревожи. Часовете се изнизаха като през мъгла от мига, в който слезе по стълбите. Сивите стени на замъка изчезнаха, докато се опитваше да съсредоточи мислите си върху предстоящото празненство. Залата се изпълни с рицари и войници.

Господарят на Бракстън кийп я очакваше пред стълбището, облечен в яркочервена туника и бяла, бродирана със сърма блуза. Гъстите му черни коси бяха сресани назад и падаха на меки къдрици върху яката му; на Кеърин ѝ се стори по-красив от когато и да било. Но когато вдигна очи към него, той не се усмихна. По лицето му не премина дори сянка от топлота.

— Дойде време да изпълним задачата — заяви той с вид, сякаш онова, което им предстоеше, бе по-неприятно за него, отколкото за нея.

Това не му попречи да я огледа от главата до петите, да спре поглед върху яркосинята ѝ туника, блуза от златоткана коприна и филигранно изработен колан — сватбеният му дар за нея. Дебелата ѝ плитка, омотана със златна лента, образуваше тежък венец върху главата ѝ.

Рал протегна силната си ръка.

— Миледи.

Младата жена се усмихна насила, постави длан върху предложената десница и той я поведе към малкия параклис. По указания на отец Бъртън произнесоха брачния обет, вторачени право пред себе си и след няколко минути набитият дребен свещеник ги обяви за мъж и жена.

— Свърши се — обърна се към нея лорд Ралф. — Сега вече си в безопасност.

И без неговото пояснение го беше разбрала по изпълнения с омраза поглед, който Стивън дьо Монреал хвърли към тях.

— Струва ми се, че е ред за поздравленията — заяви последният и красивото му лице се изкриви от мрачна усмивка.

И се запъти към тях. Бе облечен в поръбена със сребърен ширит пастелносива туника, малко по-тъмна от очите му. Междуременно прислугата продължаваше подготовката за сватбеното тържество. Ястия и напитки вече бяха сервирани и в двора за селяните.

— Струва ми се, че дамата все пак успя да се спаси от ноктите ми — додаде той.

— Така изглежда — отвърна Рал.

Лорд Стивън се усмихна отново, но погледът издаде неудоволствието му.

— Дамата ще топли твоето легло... поне за известно време. — Погледна многозначително към Линет, която бе пропуснала венчавката и едва сега се появи в трапезарията. — Тепърва ще се разбере, дали е направила разумен избор.

Кеърин проследи погледа му и настръхна. Линет се приближи до Одо. Прекрасните ѝ зелени очи бяха толкова студени, че можеха да вледенят дори камък. Двете бяха разменяли само по някоя случайна дума след завръщането на Линет, но бе повече от ясно, че грациозната блондинка таеше към Кеърин повече омраза, отколкото Рал — към дъо Монреал.

— Отворихме бъчвата с вино, милорд — намигна на младата булка Ричард и се усмихна. — Яденето ще бъде готово всеки момент.

Господарят му кимна безмълвно. Погледна отново към Стивън и несъзнателно стисна по-силно ръката на съпругата си.

Показаха се пред събралите се в двора селяни, а след това, както бе обещал Ричард, в голямата зала бе сервирана сватбената гощавка. Покритите със снежнобели покривки маси се огъваха под тежестта на гозбите: цял печен глиган, покрити с перата си лебед и паун, огромна пита, опечена във формата на кулата, безупречно подобие на оригинала във всяко отношение; не бяха пропуснали дори стената и подвижният мост.

Безчет подноси бяха отрупани с пресни пролетни зеленчуци, сирене, пудинги и сладкиши. А чашите и роговете се пълнеха до ръба с вино.

— Свършил си страхотна работа, Ричард — потупа го по гърба Рал, без да пуска ръката на младата си съпруга.

— Благодаря, милорд — засия управителят. Откакто господарят му бе обявил предстоящото събитие, той бе посветил всеки свой буден миг на неговата подготовка. — Приемете сърдечните ми поздравления.

Сервираха табла след табла храна, докато на масите не остана повече свободно място. Скоро в залата се появиха жонгльори,

музиканти засвириха на лютня, флейта, рогове и цитра, а пред централната маса започнаха да се въртят танцьори.

Кеърин се хранеше от една чиния с Рал, но ръцете ѝ трепереха, докато дъвчеше малко парче месо. Сега вече принадлежеше на него. Дали той щеше да удържи думата си? Или това бе просто уловка, за да я накара да се хване на въдицата му? С всеки следващ миг ставаше все по-нервна. Усещаше дъха на Рал във врата си, топъл и ухаещ на вино, когато той се наведе и зашепна в ухото ѝ.

— Скоро всичко ще свърши. А на сутринта дьо Монреал ще си тръгне.

Не лорд Стивън обаче бе причина за страховете ѝ, а отиването в спалнята, което щеше да последва след края на тържеството. Младата жена се намръщи при мисълта, че ще трябва да бъде разсъблечена и хвърлена в леглото заедно със съпруга си пред очите на всички присъстващи, а след това... Не ѝ се мислеше какво щеше да стане, ако Рал не сдържеше думата си.

Часовете се нижеха бавно и мъчително и привечер младоженците тръгнаха сред гостите, като се усмихваха, сякаш всичко бе наред. Кеърин се молеше на Бога наистина да е така. Рал я остави за момент, но след малко отново се върна. Вече бе започнала да разпознава стъпките му.

— Бъди спокойна, миличка, първата брачна нощ се отменя.

— Отменя ли? Как разбра, че аз... Как успя да ги убедиш?

Колко добре бе почувствал страховете ѝ. Нима наистина държеше на нея толкова, че притесненията ѝ го вълнуваха и се опитваше да я успокои?

— Не беше особено трудно, като се има предвид, че знаят за твоето минало.

Повечето бяха чували както за нападението в ливадата, така и за онова, което за малко не бяха сторили с нея Стивън дьо Монреал и хората му. Бузите на младата жена пламнаха при тази мисъл. Въпреки това бе благодарна, тъй като така се спасяваше от неудобството, свързано с традициите за първата брачна нощ.

— Благодаря, милорд.

— Предлагам да напуснем празненството, преди да са променили решението си.

— Разбира се.

И къде щяха да отидат? Отново я обзеха притеснения. Дали Рал нямаше да прекара нощта в стаята ѝ? В нейното легло? Света Дево, надяваше се да не стане така.

— Вещите ти са пренесени в стаята ми. От днес нататък ще спиш там.

— А ти, милорд? Къде ще спиш?

Предизвикателството в думите ѝ не остана скрито за него, но предпочете да не му обръща внимание. Изчака да влязат в неговата стая. Освободи Марта с жест и затвори вратата.

— Ти, миледи, постави това адско условие. Ако мислиш, че възнамерявам да наруша обещанието си, трябва да те уведомя, че се лъжеш. Линет ще се погрижи за нуждите ми и тази нощ, както винаги досега.

Младият мъж разтвори длан, подаде на Кеърин скритото в нея шишенце и го притисна в ръката ѝ.

— К-какво е това?

— Кръв от гълъб. С нея трябва да изцапаш чаршафите. За никой от нас няма да е добре, ако утре сутринта прислугата разбере, че си останала девствена.

Младоженката кимна безмълвно. Защо ли изведнъж се почувства толкова нещастна?

— Ще остана един-два часа с теб — достатъчно време да накараме другите да повярват, че делото е извършено. Междувременно ще си помогнем един другиму да се освободим от тези изискани облекла.

Тя се подчини. Издърпа яркочервената му туника и се обърна с гръб, когато Рал съблече сърмената си блуза и вместо разкошните панталони сложи други, по-стари и по-удобни и обу меките си кожени ботуши.

Все още гол до кръста, той се обърна към нея. Абаносовите косъмчета на гърдите му блеснаха на светлината на огъня. Кожата му изглеждаше тъмна и гладка като полирано дърво. Мускулите на тялото му заиграха, когато навлече скромна вълнена туника.

— Ако това, което виждаш, ти допада — рече той, забелязал начина, по който го съзерцаваше Кеърин, — бих бил щастлив да остана.

Бузите ѝ пламнаха.

— Просто никога не съм виждала човек с твоите размери. Ти си една странност за мен, нищо повече.

Сивите му очи я изяждаха и изгаряха с презрението в тях.

— Ако не беше толкова дребна, щях да ти покажа истинските си размери. Тази вечер щях да те яздя дълго и безмилостно и щеше да посрещнеш доста изтощена утрешния ден.

Младата жена отстъпи, чувствайки, че бузите ѝ са почервенели, но той тръгна невъзмутимо след нея. Устните му се бяха извили в студена усмивчица.

— Няма от какво да се страхуваш, chérie. Искам само да ти помогна да се съблечеш.

Тя понечи да протестира, но Черният рицар седна на ръба на леглото и я направи своя пленница, като я хвана между краката си.

— Не мърдай. И без това не е лесно човек да съблече една толкова малка жена.

Със сръчни, обиграни движения, той свали туниката и блузата ѝ, но остави долната риза. Издърпа фибите от главата ѝ. Гъстите ѝ кестеняво червеникави коси се пръснаха върху раменете. Той развърза крайчеца им и прокара пръсти през тях.

— Толкова е мека, истинска коприна. Точно както си представях.

Думите му я развълнуваха; усети странно затопляне в долната част на корема си.

Рал се изправи и отметна завивките.

— Единият от нас може да си почине. Денят бе дълъг. Можеш да спиш до късно сутринта. Аз ще се постарая да се върна, преди другите да са се събудили. Ако не успея, не забравяй за кръвта.

— Няма.

Младият мъж изчака съпругата му да се качи на леглото, след което придърпа завивките ѝ с почти нежно движение. Кеърин затвори очи и се престори на заспала, но през притворените си клепачи го наблюдаваше как се приближава до стола край мангала, сяда в него и изтяга напред дългите си крака. Може би в крайна сметка все пак бе успяла да заспи, тъй като по едно време отвори очи и го видя застанал до вратата.

— Дойде ли време да тръгваш? — попита тя; думите се изплъзнаха от устните ѝ, преди да успее да ги спре.

— Ако искаш да остана, трябва само да ми кажеш.

Младоженката не отвърна, но сърцето заблъска диво в гърдите ѝ.
— Не забравяй — ти постави тези условия и от теб единствено зависи да ги промениш.

Тя продължи да мълчи. Но когато съпругът ѝ излезе от стаята и затвори вратата след себе си, внезапно се запита защо трябваше да полага толкова усилия, за да я остави сама.

Рал огледа коридора. Видя неколцина хъркащи мъже, очевидно толкова пияни, че нямаше опасност да се събудят. Промъкна се по задното стълбище, мина покрай голямата зала и излезе от кулата.

Двама от охраната забелязаха фигурата, промъкваща се в мрака към покоите на Линет в двора на замъка. Беше се надявал никой да не разбере, че е оставил младата си съпруга сама тази нощ, но в сърцето си се страхуваше, че в крайна сметка щяха да открият.

Дьо Жере въздъхна. Щяха да плъзнат клюки. Щяха да разправят, че съпругата му не я бива, за да го задържи в леглото си. Той самият се съмняваше силно, че това бе така в действителност. Бе усетил страстта ѝ през онази нощ пред вратата ѝ. В тази жена имаше пламък и той щеше да го изкара на повърхността, ако само му позволеше.

Младият мъж изруга под носа си. Искаше му се да ѝ спести този позор, но не и за сметка на собственото си достойнство. Тя бе поставила условията, така че засега той нямаше какво да направи.

Почука на тежката дървена врата и Линет я отвори почти веднага.

— Значи... все пак стана така, както каза. Отне ѝ девствеността и я остави сама.

Истината не беше точно такава, но Кеърин нямаше да бъде в безопасност, ако всички не вярваха, че бракът е консумиран.

— Тя няма твоя огън, сладурано. Идвам при теб, защото имам голяма нужда; надявам се ти да я удовлетвориш.

Това поне бе истина. Кръвта му все още вреше, след като бе усетил под дланите си формите на дребното тяло на своята съпруга, а след това я бе наблюдавал как спи, свита върху огромното му легло.

Линет обви ръце около врата му.

— Не се притеснявай. И тази нощ, както винаги досега, ще се погрижа да останеш доволен.

Тя бе висока, стигаше до носа му, а дългите ѝ руси коси падаха чак до кръста ѝ.

— Сигурен съм, че ще го направиш.

Нямаше да ѝ бъде трудно, в състоянието, в което се намираше той. Рал развърза връвките на нощницата ѝ. Дрехата се плъзна по раменете на младата жена и тя остана съвсем гола пред огъня.

— Предполагам, че си измил от себе си девствената ѝ кръв.

Линет се наведе към него и започна да го дразни, като допираше тежките си гърди в тялото му.

Ралф само кимна. Всички тези лъжи го караха да се чувства неудобно, но нямаше избор.

— Казах ти, че бракът няма да промени много нещата помежду ни.

Обгърна я през кръста, придърпа я към себе си, сведе глава и я целуна, като прокара език по хладните ѝ тънки устни. Дългите ѝ тънки пръсти също бяха студени, когато ги пхна под туниката му и потърка окосмената му гърд.

— Каза, че това няма да промени нищо и май точно така ще стане.

Тя го ухапа лекичко по ухото. Младият мъж обхвана в дланта си едната ѝ гърда и затвори очи, тъй като не желаше да вижда точно тези едри гърди с тъмни зърна. От ума му не излизаха двете малки ръце и страстните пълни устни, сладки като ягоди.

Ядосан, че образът на съпругата му го преследва дори в такъв момент, Рал отстъпи крачка и започна да се съблича.

— Лягай в леглото — рече пресипнало той. — Желая те веднага, на минутата. Искам да изчистя кръвта си от усещането за онази жена с кестеняви коси.

— Добре, милорд. С голямо удоволствие ще го направя.

Линет се качи в леглото и разтвори гостоприемно и ръце, и крака.

Но дори когато проникна в нея, Рал продължаваше да желае дребното момиче, останало в стаята му. И именно нея той вземаше отново и отново през изпълнените с горчивина часове на първата си брачна нощ.

ГЛАВА СЕДМА

Кеърин се движеше апатично. Спря в дневната на горния етаж, макар да бе сигурна, че ще е празна и продължи да обикаля из другите помещения.

Никога досега не се бе чувствала самотна в Бракстън кийп. Тук имаше прекалено много познати лица — прислугата, някога вярна на баща ѝ, Ричард и Марта, и новите приятели, които си бе създавала. Като например младия оръженосец, Етиен, който, след като откри взаимната им любов към конете, най-после ѝ бе простил измамата, заради която бе станала неволен съучастник в бягството ѝ.

Огледа хората в трапезарията долу. Сега обаче се чувстваше самотна и това продължаваше от първото утро след нейната сватба. Същото утро, в което Марта и другите бяха влезли в спалнята ѝ, за да намерят окървавените чаршафи и да открият, че господарят им го няма.

Бяха открили къде се намира и вестта се разпространи светкавично. Сега, всеки път, когато се появеше, присъстващите се размърдваха смутено, с изписано по лицата им неодобрение, сякаш ги бе разочаровала, както бе разочаровала и техния господар.

Беше ѝ ясно как изглежда в очите на обитателите на Бракстън кийп. Саксонката, която Ралф дьо Жере бе взел за жена, се бе провалила до такава степен, че го бе принудила да се върне при любовницата си. Ядосваше я фактът, че всички бяха не на нейната страна, а на Рал, тъй като повечето от тях бяха саксонци. Как можеха да поддържат дивия норман?

Вината обаче отчасти бе нейна. Никой, освен Марта, не знаеше за присъствието на Черния рицар на поляната през онази съдбоносна нощ преди три години. Нощта, в която бе изнасилена сестра ѝ. Макар много да бяха чували истории за нападението на войниците, те не знаеха подробностите. В същност, това се отнасяше и за самата Кеърин.

Онази вечер я бяха пребили така, че повечето време бе прекарала в несвяст. А и не искаше да си спомня. В манастира ѝ бяха забранили дори да споменава за случилото се.

И досега не можеше да забрави лицето на нормана, надвесено над пребитото ѝ тяло, пронизителния поглед на сивите му очи. Той определено не бе сред първите въоръжени мъже, които се нахвърлиха като адски хрътки върху им, но със сигурност бе сред последните.

Може би ако разкажеше всичко това, другите щяха да я разберат. Може би дори щяха да се обърнат срещу господаря си и да я похвалят, че не го бе допуснала в леглото си.

Може би щяха да постъпят точно така. И все пак...

Кеърин въздъхна; знаеше много добре, че никога няма да повтори тази история. Както бе казала Марта, войната бе останала в миналото и, подобно на останалите обитатели на Бракстън, сега и нейният живот бе свързан със замъка и неговия господар. Ако причини зло на нормана, щеше да причини зло и на неговите хора и в крайна сметка — на самата себе си. С времето и другите щяха да приемат отношенията между господарската двойка.

Кеърин се надяваше, че тя също щеше да се научи да приема това положение, макар да не бе сигурна.

Все така объркана, младата жена се запъти към изхода, за да поеме глътка чист въздух. Готвеше се да излезе, когато вниманието ѝ бе привлечено от тихо мяукане. Тя тръгна по посока на звука и влезе в малкия килер, откъдето се чуваше той. В ъгъла, зад чувал зърно, откри котило от сладки малки котенца на жълти линии, толкова дребни, че всяко едно от тях би се побрало на дланта ѝ. Коленичи, за да погали пухкавата им козинка и едно от тях засмука връхчето на палеца ѝ.

Кеърин се засмя тихичко.

— Май сте гладни, мъничките ми. Бедните дребосъчета. Къде е майка ви?

Шумът, който се чу откъм коридора зад гърба ѝ, отвлече вниманието ѝ от мяукащите топчици козина. Щом забеляза високия норман, гърдите ѝ се стегнаха.

— А, най-после те открих. Започвах да се тревожа, че отново си ни напуснала.

В гласа му усети неодобрение и съвсем лека загриженост. Като се изключат срещите им по време на хранене и няколкото кратки

разговора помежду им, едва сега съпругът ѝ я бе потърсил за първи път от венчавката им насам.

— Брачната клетва е произнесена, така че времето за бягство мина.

Младата жена изтупа праха от туниката си и се изправи.

— Радвам се, че си го разбрала. — Рал протегна ръка; в нея забеляза тежка връзка ключове. — Сгрехих, че не ти ги донесох по-рано. — И той постави снопа в дланта ѝ.

— За къде са те?

Кеърин заоглежда един по един добре намаслените ключове.

— Това са ключовете на домакинята на замъка. Отварят вратите на всички складове и стаи в имението. Майка ти не носеше ли подобна връзка на колана си?

— Да, но... — Кеърин впери поглед в металната връзка; усещаше, че я изпълва все по-голяма паника. — М-мислех, че Ричард е твоят иконом.

— Ти си ми съпруга. Тази работа сега се пада на теб.

Той я гледаше, сякаш очакваше тя да бъде доволна. Вместо това, стомахът ѝ се сви на топка.

— Н-но Ричард изпълняваше прекрасно задълженията си. На него със сигурност няма да му стане приятно, че се намесвам. Не е редно да го наранявам по такъв начин.

— Ричард знае какъв е редът; той е еднакъв навсякъде. Сега ключовете са твои.

От една съпруга действително се очакваше да управлява дома, дори да надзирава делата на господаря, ако стане нужно. Кеърин обаче нямаше представа какво точно включват тези задължения, нито пък желаше да научи.

Въпреки това, макар и насила, се усмихна.

— Благодаря, милорд.

За разлика от другите благороднически деца, тя никога не бе изпращана в дома на някой роднина, за да бъде обучена за бъдещата си роля като съпруга. След смъртта на майка ѝ, баща ѝ бе решил да изпълни тази традиция, но смъртта го бе застигнала и задачата бе останала за чичо ѝ. Тя обаче бе нужна тук, за да се грижи за Гуенет, а след това бяха дошли норманите и войната бе започнала. А и Кеърин никога не бе настоявала. Тя мразеше женската работа, мразеше да стои

затворена в помещения. Дори сега, изправена пред съпруга си, тя се надяваше да прекара деня в езда и може би да посети селото. Обитателите на замъка може и да мислеха, че ги е разочаровала, но други нямаше да бъдат съгласни с тях. Тя посещаваше редовно селяните, които познаваше от детството си.

— Ричард ще ти помага с всичко, с което може, — продължи Рал, — но властта вече принадлежи на теб.

„И отговорността“ — изпъшка наум Кеърин.

— Ще поговоря с него.

Можеше само да се моли и да се надява, че Ричард, който я познаваше добре, щеше да прозре какво нещастие е надвиснало над главите им и да се опита да ѝ помогне с всички средства.

— Виждам, че си облечена за езда. Може ли да питам къде си се запътила?

— Към селото. Ще посетя няколко от колибите.

— Съгласен съм, стига Джефри да дойде с теб.

Едва сега забеляза виолетовата му кадифена туника, доста по-богата от семплите дрехи, които носеше обикновено. Сивата копринена блуза бе бродирана с виолетови конци, а новите му ботуши бяха направени от мека черна ярешка кожа.

— А защо не ти, милорд?

— Днес съм свикал съвета, тъй като имаме да решаваме важни дела, но преди това трябва да се погрижа за още няколко неща.

Младият мъж понечи да тръгне, но съпругата му го хвана за ръката.

— Знаеш ли какво, милорд? Виж тези котенца? Изглежда майка им ги е изоставила и сега те са гладни.

Рал се намръщи и погледна към мястото, откъдето се чуваше мяукането.

— Котката е мъртва. Пострада вчера, по време на турнира. На един от хората ми му се стори забавно да използва нея като мишена вместо оръженосеца си. — Присви устни и те образуваха сурова линия. — Не мисля, че ще поиска да се забавлява отново по този начин.

Очевидно се бе разправил лично с виновника и бе сигурен, че той нямаше скоро да забрави гнева на своя господар.

— Ами котенцата, милорд?

— Трябва да ги е донесла тук от конюшните, където се окоти. — Строгото му изражение омекна. — Прекалено са малки, cherie, за да издържат дълго без нея. Ще се погрижа някой да се оправи с тях.

— Да се оправи ли? Не искаш да кажеш, че ще ги удавят, нали?

— Нямаме друг избор, Кара.

Кеърин сграбчи ръката му.

— Моля те, милорд, не заповядвай да ги убиват, аз ще се грижа за тях.

— Не можеш да сториш нищо, за да ги спасиш. Много са малки, не могат да се хранят по друг начин, освен като сучат.

Тя се изчерви при тези думи, но не го пусна.

— Ще намеря начин да ги нахраня.

Рал се замисли над думите ѝ; тя затаи дъх.

— Добре, ще изчакам до утре. Ако дотогава все още не си намерила начин да ги нахраниш, няма да имаме друг изход. Не искам да страдат.

Младата жена пусна ръката му, макар, странно защо, не ѝ се искаше да го прави.

— Благодаря, милорд.

Погледът му пробяга по лицето, след това се спря върху устните ѝ. В него прочете топлота, може би дори одобрение и още нещо. Усети, че не е безразлична към този поглед. Бузите ѝ пламнаха и топлината започна да слиза надолу по тялото ѝ.

Лорд Ралф кимна леко, обърна се и се отдалечи. Сега, след като се изгуби от погледа ѝ, коридорът ѝ се стори много по-тъмен и празен, отколкото преди малко.

Кеърин се вираше в мястото, където бе стоял до преди миг съпругът ѝ, като се учудваше на онова, което бе усещала само като го погледнеше и си припомняше проявеното от него състрадание. Беше ѝ трудно да повярва, че това бе същият брутален рицар, който видя сред другите мъже през онзи ужасен ден в гората.

И в същото време знаеше добре, че това е бил той. Лорд Рал никога не го бе отричал. Напоследък все по-често се питаше каква точно е била ролята му тогава и дали той също бе изнасилвил сестра ѝ. И мисълта, че най-вероятно го бе направил, я притесняваше много повече от преди.

Видя го, че спира пред вратата на кулата, за да поговори с някой, който пък тъкмо влизаше. Разпозна гърления глас на Линет и яркия златист цвят на косите ѝ. Опита се да не обръща внимание на гнева, който нямаше право да изпитва, обърна гръб на двойката и започна да търси начин да нахрани котенцата.

Кеърин отметна косите си. Всичко се нареждаше много добре, щом той желаше не друга, а Линет. Въпреки това не можеше да не усети болката в сърцето си и чувството за самота, което внезапно се бе удесеторило.

— Да яздиш ли? — възкликна грациозната блондинка. — Денят определено не е особено подходящ за това. Облачно е, а вятърът духа от север.

Младата жена тръгна към средата на голямата зала. Златните ѝ коси блестяха, лицето ѝ бе гладко и бяло, недокоснато от слънчевите лъчи и покрито с дребни лунички точно както носа на Кеърин.

— Времето е свежо, не е студено — отвърна тя. — Освен това, дори и студено, то не ми пречи, защото отивам в селото. Но това не е твоя работа.

Линет са засмя, но звукът нямаше нищо общо с гърленото мъркане, предназначено за Рал.

— Изглежда те бива повече за този вид езда. — Едната ѝ безупречна руса вежда се изви нагоре. — Аз самата предпочитам да яздя двукраки коне — удоволствието е несравнимо по-голямо. Но ти няма как да знаеш кой знае какво по този въпрос. В противен случай съпругът ти нямаше да избяга от твоето легло.

— Достатъчно, Линет. — Ричард застана помежду им, тъй като Кеърин направи крачка към съперницата си. — Както каза нашата господарка, това не е твоя работа.

Кеърин се постара да се усмихне вежливо. Не бе предполагала, че може да ревнува Рал от любовницата му, но не беше толкова глупава, за да не разпознае собствените си емоции.

— Отдавна приключи с яденето. Какво искаш? — обърна се към Линет управителят на замък.

— Скучаех, тъй като няма какво да правя, а Рал е зает с хората си. Търся някакво развлечение. — Усмихна му се; погледът ѝ пробяга

по жълтеникавочервените коси и лешниковите очи на Ричард, и се спусна към гърдите му, които не бяха толкова широки като на господаря му, но въпреки това бяха видимо силни и здрави. — Може би ще намериш време за една игра на дама?

— Зает съм. Днес лорд Рал ни свиква на съвет. Бих те посъветвал да не се мотаеш насам.

— Винаги си толкова сериозен, Ричард — въздъхна младата жена. — Жалко, че нямаш жена, която да отклонява мислите ти от твоята вечна заетост.

И тя прокара тънкия си пръст по предницата на туниката му. Управителят на имението я стисна за китката.

— Не мисля, че лудориите ти ще се понравят на лорд Рал. Отново ти казвам да се прибиращ в стаята си.

— Лорд Рал е повече от доволен. — Тя погледна многозначително към Кеърин. — Не се съмнявай в това, Ричард.

И с доволна усмивка се обърна и се запъти към тежката дървена врата, която водеше към двора.

Господарката на замъка я проследи с поглед, вбесена на себе си заради гнева, който можеше да предизвика в нея Линет. Чудеше се какво толкова привлекателно бе намерил в нея съпругът ѝ. Всъщност, бе достатъчно човек да я погледне, за да намери отговора на този въпрос. А фактът, че красивата любовница на Рал му доставяше такова удоволствие, само изпълни с горчивина младата жена.

— Не ѝ позволявай да те предизвиква — обади се Ричард. — Тя не го заслужава.

— Съмнявам се, че лорд Рал ще се съгласи.

Лицето на верния управител почервения и той погледна към пода, за да прикрие смущението си. Беше наистина прекрасен човек, вечно загрижен за другите, който не правеше почти нищо за самия себе си.

— Съжалявам, Ричард. Не би трябвало да обсъждам Линет, а новите си задължения като стопанка на Бракстън.

И тя извади ключовете, които издрънчаха леко при това движение.

— Той ми спомена за намеренията си. Все пак се надявах да се вразуми. — Изчерви се дори още повече. — Прости ми, лейди Кеърин. Нямах предвид точно това.

— Точно това имаше предвид и аз съм съгласна с теб. Нямам представа от тази работа. Само ще объркам нещата. Какво ще кажеш, Ричард, ако продължим както досега?

Думите ѝ очевидно му донесоха облекчение.

— Бих казал, че това ми се струва съвсем разумно.

В действителност замъкът се нуждаеше още от много неща: от гоблени, които да стоплят стените, от по-често проветряване на завивките, от осигуряване на сухи ароматни треви, които да освежават въздуха в помещенията. Но като цяло имението се поддържаше добре и Рал и хората му изглеждаха доволни. Кеърин се усмихна и протегна ръка.

— Значи се договорихме?

Ричард отвърна на усмивката ѝ.

— За щастие, миледи, се договорихме.

Изпълнена с огромно облекчение, младата жена се обърна и видя Джефри, който крачеше забързано към нея, самоуверен както обикновено. Той приемаше много сериозно задължението си да я пази, макар тя самата да бе убедена, че господарят му го бе поставил, за да я надзирава.

— Лорд Рал каза, че се готвите да ходите в селото. Наредих да приготвят и оседлаят коня ви. Можем да тръгнем, когато пожелаете.

Кеърин погледна към забързаните слуги, които подготвяха голямата зала за предстоящото събрание, посветено на проблемите на имението. Масите бяха събрани в единия край, донесоха допълнително пейки. С помощта на Ричард, през този ден господарят на Бракстън кийп щеше да раздава правосъдие от издигнатата в единия край платформа.

— Готова съм; трябва само да си наметна пелерината.

И тя се запъти към стълбите, за да отиде за дрехата си, но на пътя ѝ се изпречи една от слугините.

— Умолявам ви, лейди Кеърин. Аз съм саксонка, някога вярна поданичка на баща ви. Умолявам ви да ми отделите малко от своето време.

Сега, след като се вгледа по-съсредоточено, Кеърин забеляза, че това е селянка, а не слугиня в замъка. Слабата женица, облечена в груба вълнена туника, мачкаше нервно диплите на дрехата си.

— Разбира се. За какво става дума?

— Казвам се Нелда, миледи. Съжалявам, че ви притеснявам, ала...

Тя погледна смутено към платформата, а след това към Джефри, който стоеше само на няколко крачки от тях.

— Може би ще е по-добре да поговорим на някое по-спокойно местенце — предложи младата жена, усетила мъкмата и колебанието на селянката. После се обърна към своя придружител. — Връщам се веднага и тръгваме към селото.

— Както желаете, миледи. Ще се погрижа да докарат наблизко конете.

И Джефри отиде да изпълни поръчката. Нещо у жената с изпито лице подсказваше на Кеърин, че в крайна сметка изобщо няма да тръгне към селото.

Уморен от безкрайната върволица изложени пред него случаи, чакащи правосъдието му, Рал потри очи и се отпусна на високата облегалка на украсения си с дърворезба стол. Седнал вдясно от него върху платформата, отец Бъртън си играеше с окачената на врата му верижка, докато Ричард, разположен вляво, водеше записки върху покрита с восък плочка. Съдържанието ѝ по-късно щеше да бъде преписано от писаря. В ролята си на управител, Ричард следеше развитието на събранието и четеше подред петициите от навит на руло свитък.

В момента разглеждаха молбата на един свинар да омъжи дъщеря си за сина на пчеларя.

— Разрешавам — отсече Рал и се съгласи таксата — три прасенца, да бъде донесена в замъка тогава, когато животните пораснат. — Предай моите най-добри пожелания на дъщеря си.

— Добре, милорд. Покорно ви благодаря.

И човекът заотстъпва заднишком с усмивка на лицето. Предишният господар щеше да поиска много повече.

— Какво е следващото, Ричард?

— Един от селяните иска да получи наследството си. Баща му Алфред е умрял и Осриг претендира за земите му като негов единствен жив син.

— Разрешавам. Като данък от наследството очаквам една черномуцуунеста овца. Отче Бъртън?

Дребният набит свещеник застана по-изправено върху стола си. При получаване на наследство, на свещеника също се плащаше.

— Бих предпочел вол. Само един ли имаш, синко?

— Овца е най-голямото, което мога да ви предложа, отче. Волът умря миналата седмица.

— Тогава да бъде овца. Бъди благословен, синко, и дано Господ да бъде щедър към теб.

Бяха прочетени и обсъдени още молби, след което дойде редът на случаите, в които бе нарушен законът.

Ричард се изкашля, преди да започне да чете тази част.

— Търговецът Жерве се обвинява, че е продавал фалшиви реликви — рече той.

Пред подиума, стиснал кафявата си филцова шапка в ръце, стоеше мъж на средна възраст с леко прегърбени рамене. Управителят разясни подробностите около случая и завърши с думите:

— Човекът е признал престъплението си и сега моли за милост.

Рал се обърна към свещеника.

— Отче Бъртън, искам да чуя вашия съвет по този въпрос.

Понякога бе по-разумно да се намеси и църквата. Това бе другата, може би дори по-високата власт, а и щеше да отнеме част от товара, легнал върху плещите на дьо Жере.

Дребният свещеник огледа сериозно търговеца, сключил намръщено рошавите си посивели вежди.

— В това си съгрешил срещу Бога, синко. Знаеш ли, че рискуваш да погубиш душата си? — Отец Бъртън се приведе напред. — Да продадеш на някой клетник парче от реброто на свети Мартин, когато всъщност това е волско ребро — та това е светотатство от най-висока степен!

Отецът погледна към Рал.

— Ако този човек не бе признал вината си, щях да предложа да го подложим на Водното изпитание.

Това означаваше да потопят за момент цялата му ръка, добре увита, във вряща вода; след три дни я оглеждаха и по пораженията преценяваха дали обвиняемият е действително виновен. За невинен се

признаваше само онзи, чиято ръка е оздравяла. Което, разбира се, никога не се случваше.

Търговецът пребледня, което бе целта на свещеника.

— След като сам си признал греха си, — продължи той, — от теб зависи да се покаеш. След това ще трябва да се откупиш, за да бъдеш опростен. — Отец Бъртън отново насочи поглед към Рал. — Милорд, предлагам този човек да прекара известно време на позорния стълб, за да размисли върху престъплението си. В края на седмицата трябва да върне парите на онези, които е измамил и после да се яви пред мен. Мисля да го накарам да свърши това-онова в името Бога.

Рал кимна.

— Така да бъде.

И той даде знак на Хю, мускулестия рицар, който играеше роля на охрана. Високият мъж се приближи и плетената му ризница издрънка. Макар виновникът да бе изведен обезчестен от залата, той тръгна почти весело, защото наказанието му беше нищожно в сравнение с онова, което можеше да го сполети.

Измина още един час. Вниманието на Рал се отклони за момент. В полумрака, вляво от подиума, забеляза някакво движение, а след това пред погледа му се мярна гористозелена дреха. Едва сега си даде сметка, че Кеърин стои в голямата зала и наблюдава действията му. Мускулите на врата му се стегнаха, очите като че ли сами се насочваха нататък, където бе зърнал съпругата си. Погледите им се срещнаха неколkokратно; видя, че младата жена е смутена и се почуди какво я бе накарало да присъства.

Може би искаше да го прецени според действията му, така както той самият съдеше другите.

— Ричард?

— Да, милорд. — Управителят погледна надолу към свитъка в ръцете си. — Изглежда остават още три.

Рал кимна, благодарен, че най-после се виждаше краят на уморителния ден. Мъжът, който бе търгуval с фалшиви монети, едно от най-тежките престъпления, бе осъден да изгуби ръката си, подобно на стария крадец, отмъкнал спестяванията на някакъв бедняк, правени цял живот. Законът повеляваше крадецът да изгуби или алчните си очи, или грабливите си ръце. На обвинения в прелюбодеяние режеха

единия тестис, а избягалият крепостник се наказваше с отрязване на езика или ушите.

Титлата на Рал изискваше от него да изпълнява строго законите: глоби, бичувания, хвърляне в затвор, дамгосвания, ампутирание на една или друга част от тялото, дори понякога екзекутиране, макар обикновено те да се решаваха от пътуващия кралски съд. Като барон и господар на Брактън кийп, негов дълг бе да поддържа законите. Понякога обаче му се искаше някой друг да се занимава с тази работа.

Особено когато ставаше дума за случаи като този, който трябваше да разреши сега.

— Момчето Леофрик, милорд, се обвинява в браконьерстване в гората на крал Уилям.

В северната част на страната нямаше съд, който да се занимава с нарушаването на горските закони; тъй като Уилям бе дал право на Рал да използва земите, задачата да ги защитава се падаше на него.

— Какво ще кажеш, момче? Браконьерствал ли си дивеча на краля?

— Само един заек, милорд. Майка ми се разболя. Стомахът ѝ не задържаше никаква храна. Отслабна много, а в килера вече нямаше нищо за ядене.

— Къде е баща ти?

— Умря от дизентерия преди две години, милорд.

— Защо не се обърна към мен?

— Към вас ли, милорд? Ами, вие сте норман.

— Вярно, но също така съм и твой господар. — Рал се приведе напред. — Щях да се погрижа и за теб, и за майка ти. Вместо това си решил да нарушаваш закона.

Юношата не отвърна, но ръцете му затрепериха.

— Наказанието за предизвикателство срещу краля е много тежко. Браконьерите трябва да се бесят или да им се отрежат краката. Законът е непреклонен в това отношение. Болестта на майка ти не е извинение.

Момчето се олюля. Подпря се на ръба на масата, за да не падне.

— Да, милорд.

— Готов ли си, Леофрик, да посрещнеш последствията от престъплението си?

Мускулите на гърлото му се раздвижиха, но не се чу никакъв звук.

— Да, милорд — успя да отвърне най-последното момче. — Но предпочитам смъртта, вместо да остана жив инвалид. Не искам да бъда в тежест на майка си.

От тъмния ъгъл се чу приглушено възклицание. С крайчето на окото си Рал видя Кеърин, която пристъпи напред, а зад нея се показа слаба жена, с изпито, бледо като на смъртник лице. Младият мъж замръзна, щом разбра, че съпругата му възнамерява да се приближи до платформата. По дяволите тази жена, никога ли нямаше да научи къде ѝ е мястото?

— Моля за извинение, милорд.

Дьо Жере я погледна и почувства, че го обхваща все по-силен гняв.

— Не те извинявам. Искам да се върнеш там, където стоя досега.

Кеърин спря за момент. Погледна жената зад гърба си и продължи напред, докато не застана между съпруга си и юношата.

— Умолявам те, милорд. Познавам това момче, Леофрик. То живееше при нас, когато земите принадлежах на чичо ми. Той е добро момче, милорд, и работи здраво. Вярно, че е сгрешил, но трябва да се вземат под внимание обстоятелствата и възрастта му. Искам да помоля...

Юмрукът на Рал се стовари върху тежката дървена маса.

— Нямах право да молиш каквото и да било!

Всякаква руменина изчезна от бузите на младата жена и господарят на замъка изпита внезапно задоволство. Всеки мъж имаше право да удари съпругата си, ако се осмели да му дава съвети. Но да стои тук като Кеърин, пред всички тези хора и при решаването на такива важни проблеми — това бе извънредна обида.

— Учудващо е, че отново рискуваш да предизвикаш гнева ми. Вече опита вкуса му — заяви със заплашителен тон той. — Нима забрави толкова скоро урока?

От безцветни, бузите ѝ се оцветиха в яркорозови при спомена за преживяното унижение.

— Не, милорд.

— Ела тук, Кеърин.

— Да, милорд.

Но вместо да изкачи няколкото дървени стъпала и да застане до него, тя се приближи до подножието на подиума, така че високата маса

да ги раздели. Той нямаше предвид това и двамата го знаеха добре. Ако Рал не беше толкова ядосан, щеше да се усмихне.

— С какво право се осмеляваш да ми даваш съвети? Заради многократно по-голямата си интелигентност ли? Или заради мъдростта, придобита в продължение на дългия ти живот? А може би заради факта, че си се родила саксонка? Искам да знам, Кеърин, защо си решила, че ти трябва да ме напътстваш в решаването на този проблем.

— Нямам подобно желание, милорд. Ти доказа мъдростта си, докато раздаваше правосъдие днес. Само искам да те помоля в полза на момчето, тъй като то самото не каза нищо, за да се защити.

— Поемаш голям риск, Кеърин.

Младата жена преглътна нервно.

— Съзнавам го добре, милорд. И се надявам, че ще разберете колко много означава това за мен, за да се осмеля да се застъпя.

Дьо Жере погледна към юношата, който бе затаил дъх с надежда. Не бе възнамерявал да осакатява детето, а само да изпита куража му. Но тя, естествено, не можеше да знае това. И с намесата си го бе поставила в трудна ситуация. Проклетата малка глупачка!

— След като момчето означава толкова много за теб, искам да знам, дали си готова да изтърпиш част от неговото наказание.

Кеърин прехапа долната си устна, която му се стори мека и пълна, оцветена в розовите багри на залеза. Рал усети вълнение в слабините си.

— Да, милорд, ако това е твоето желание.

— Изчакай ме в стаята ми. Там, както и тук, ще се раздава правосъдие.

— Ами момчето, милорд? Какво...

— Придружи съпругата ми — обърна се към Хю той, стиснал зъби. А след това впи мрачния си поглед в младата жена. — Ще дойда при теб, когато свърша тук. И те съветвам да прекараш времето до моето идване в размисъл за последствията от твоята намеса.

В нежните ѝ кафяви очи проблесна страх, но изчезна почти веднага.

— Както желаяш, милорд.

Погледна несигурно към Леофрик, който отвърна с подобен поглед; в него се четеше притеснение за наказанието, което я

очакваше. Кеърин се обърна нервно и тежката ѝ червеникавокестенява плитка се плъзна по рамото ѝ. Вирна брадичка и, последвана от Хю, напусна голямата зала.

„Дявол да го вземе!“ — изруга под носа си Рал. Докога щеше да продължава да си създава неприятности това момиче? Прокле твърдоглавието ѝ, но, макар и неохотно, не можеше да не признае, че ѝ се възхищава. Не познаваше друга жена, която би се осмелила да каже онова, което мисли, както бе направила тя. Но това не променяше факта, че не бе нейна работа да се бърка в делата му и той не възнамеряваше да позволи тази случка да се повтори.

Щом чу затварянето на вратата на стаята ѝ, младият мъж насочи отново вниманието си към момчето.

— Леофрик, днес ти призна доблестно прегрешението си и се изправи смело пред съда — рече той. — Все пак, справедливостта изисква да бъдеш наказан. Леофрик от Бракстън, ще прекараш следващите два месеца като помощник на жените в замъка. Ще работиш в кухните, ще търкаш подовете, ще дереш животните, които донесат, ще помагаш при приготвянето на храната и ще изпълняваш всяка друга задача, която ти възложат. А след това, ако си се справил добре, ще станеш мой паж. — Рал се отпусна назад на стола си и си позволи да се усмихне. — При мен винаги ще се намери място за едно смело момче.

Юношата изглеждаше като поразен от гръм — и очевидно изпита такова облекчение, че за момент господарят помисли, че краката ще му изневерят и собственикът им ще се строполи на земята.

— Марта — извика той, преди да е станало нещо такова. — Намери място за спане за това момче, изпрати храна на майка му и се погрижи да не кръшка от задълженията си.

— О, не, милорд — обади се Лео. — Ще изпълнявам всичко, което ми кажат. Давам ви думата си.

Рал кимна, сигурен, че юношата е научил урока си и ще заслужи с труда си повече от стойността на издръжката си. Изчака, докато го отведат. В това време майка му изказваше хълцайки благодарността си. След това дьо Жере бутна назад стола си, изправи се и сложи край на събранието.

Най-после беше приключил.

„Почти приключил“ — поправи се той и погледна мрачно към стълбището. Стисна челюсти и се насочи към него.

ГЛАВА ОСМА

Кеърин затвори вратата колкото се може по-безшумно и пристъпи към високото легло. Отново го беше ядосала, но поне си заслужаваше. Момчето Леофрик бе спасено!

В коридора зад голямата зала бе изслушала накъсания разказ на майка му, прекъсван от отчаяни молби и сърцераздирателни ридания. Беше помолила Кеърин за помощ, но тя бе отказала с думите, че помощта ѝ ще бъде безполезна, че само ще разгневи още повече съпруга си и дори може да влоши ситуацията. Бе се примирила да наблюдава мълчаливо с надеждата, че господарят на замъка ще прояви справедливост. Но когато чу думите му и присъдата, която можеше да сполети момчето, краката ѝ се бяха задвижили по собствена воля.

Младата жена погледна нервно към вратата. Отдолу, откъм залата, се носеха гласовете на хората, които започваха да се разотиват. Чу и стъпките на черния норман, който изкачваше стръмните каменни стъпала. Никога не го бе виждала по-ядосан. Света Богородице, какво щеше да ѝ направи сега?

Подскочи, когато съпругът ѝ натисна дръжката на вратата и влезе в стаята; богатата виолетова мантия се носеше след него. Спря едва когато застана пред нея. Красивото му лице бе помрачено от недоволния му вид.

— Значи така... съпруго моя... чакаш ме, както ти казах. За първи път да изпълниш нещо и ти.

Кеърин благоразумно не отговори нищо.

— Какво ще кажеш в твоя защита?

— Много малко, милорд.

— Това се казва промяна. Струва ми се, че за пореден път ме предизвика.

— Н-нямах подобно намерение, милорд. Исках само...

— Не е достатъчно, че вечно ми противоречиш, когато сме насаме. Трябваше да го направиш и пред другите.

— Съжалявам, милорд. Но майката на момчето беше толкова разстроена, толкова притеснена, че може да постановиш да осакатят детето й. Тя ме помоли да се намеся и...

— И ти го направи, макар това съвсем да не е твоя работа.

— Да, милорд.

— Ти също ли вярваше, че ще издам подобна присъда?

Кеърин погледна пръстите на краката си.

— Не бях сигурна.

— Тъй като, не се съмнявам, си слушала какво стана по-нататък, вече трябва да си запозната със съдбата на момчето.

Младата жена се усмихна на съпруга си; не можеше да не го направи, то стана неволно.

— Да, милорд. Благодаря.

— Не мисля, че би трябвало да бързаш с благодарностите.

Рал разкопча златната брошка, украсена с гранат, която стоеше на дясното му рамо, свали пелерината си и я метна върху леглото.

— К-какво ще правиш?

— Мисля да изпълня онова, което обещах — да се погрижа да възтържествува справедливостта.

Съпругата му замръзна. Ако решише да я бие, вече знаеше, че това нямаше да му създаде никакъв проблем. Но тя знаеше какъв риск поема, преди да реши да помогне и сега не възнамеряваше да прояви страх.

— Правосъдието е относително понятие — рече тихо тя. — Онзи, който определя наказанието гледа на него по съвсем различен начин от онзи, който го изтърпява.

Дьо Жере повдигна едното ъгълче на устата си.

— Вярно. Но, доколкото си спомням, ти сама се съгласи да поемеш част от наказанието на Леофрик.

— Ще ме накараш да работя с него в кухнята ли?

— Вече ти казах — не желая да се говори, че съм се оженил за някоя от слугините.

— В такъв случай... в такъв случай, какво е твоето желание, милорд?

— Откакто си пристигнала в замъка доста често се държиш като мъж — яздиш извън крепостните стени и се излагаш на опасност, говориш, когато трябва да държиш езика си зад зъбите. След като

подобна роля те привлича толкова много, тогава ще ти дам възможност да я играеш наистина.

Младата жена го погледна предпазливо, но не успя да разчете мислите му.

— Утре отиваме на лов — заяви съпругът ѝ. — Искам да ми бъдеш паж.

Кеърин го съзерцаваше безмълвно, сигурна, че той се шегува, но не можеше да проникне зад невъзмутимото му изражение. Усмихна се отново, този път по-смело.

— Твой паж ли, милорд? Сериозно ли говориш? Наистина ли ще ме пуснеш да дойда с теб?

Рал повдигна учудено вежди.

— Това би ти доставило удоволствие, така ли? Ще бъдеш доволна?

— Но разбира се, милорд.

Младият мъж стовари юмрук върху страничната колона на леглото.

— Дявол да го вземе! — Смръщеното му лице наистина би подходило на владетеля на ада. — Не приличаш на нито една от жените, които съм срещал досега. Това трябваше да бъде наказание за теб, а ти ме гледаш така, сякаш съм ти подарил луната.

— Би било прекрасно да яздя из гората в търсене на дивеч, милорд. Стрелям много добре с лък; ще ми позволиш ли да нося лък? Макар, че е минало доста време, откакто не съм вземала в ръка такова нещо. Научи ме един от стрелците, които служеха при баща ми.

— Стреляш много добре с...

Дьо Жере не довърши мисълта си и изруга под нос. В последвалото мълчание Кеърин съжали, че не бе съдържала радостта си.

— Съжалявам, милорд. Не исках да те ядосвам. — Той продължаваше да мълчи. — Всъщност не съм чак толкова добра с лъка. И със сигурност съвсем не чак толкова добра, колкото твоите стрелци. Просто ми беше много приятно да се уча да стрелям.

— А сега — изръмжа Рал, — ще ти бъде много приятно да научиш задълженията на един паж.

— Ако това е желанието ти, милорд.

Той я съзерцава още известно време, след което устните му се извиха в безрадостна усмивка.

— Щом това ти се струва толкова приятно, няма смисъл да чакаме до утре. Най-добре да се захващаш с изпълнение на твоите задължения тук.

— Тук ли, милорд?

— Мускулите ми са напрегнати от часовете, които прекарах неподвижен в залата. Наредих да ми приготвят ваната и да я донесат тук. Като мой паж ще трябва да се грижиш за мен във всяко отношение.

— Баня ли, милорд? Това ли е всичко?

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Да не би да искаш пердах?

— Н-не, разбира се, че не. Но ти можеше да ми заповядаш да свърша това и като твоя съпруга.

— Ти не си ми съпруга. Ако наистина ми беше съпруга, сега вече щеше да бъдеш опъната върху леглото; наказанието за дързостта ти щеше да бъде да те яздя здраво цяла нощ. — Бузите на Кеърин пламнаха. — Тъй като обаче си само една малка измамница, сега ще изпълняваш всичко, което ти кажа.

Младата жена почувства, че няма какво да отговори на тези думи. Тя мълчаливо изчака появата на слугите. Когато Рал им разреши да влязат, те отвориха широко вратата и внесоха голямо дървено корито. След това двамата млади пажа ги оставиха и господарят седна на ръба на леглото.

— Можеш да започнеш с ботушите ми.

Кеърин се усмихна.

— Както желаш, милорд.

И коленичи до него, като мислеше, че е голяма късметлийка, щом се е отървала така леко, въпреки прегрешението си. Така ѝ се струваше, докато съпругът ѝ не я накара да му съблече туниката и блузата. Тя се подчини не съвсем охотно. Наложиха се да се качи на леглото, за да се справи с тази задача, тъй като той бе наистина много висок. Когато свърши, Рал стоеше почти напълно гол пред нея, вперил поглед надолу в панталоните си, сякаш се готвеше да я накара да свали и тях. Младата жена усещаше, че бузите ѝ пламтят, но в същото време не можеше да отдели очи от мощното му тяло.

— Зяпаш ме така, сякаш никога преди не си виждала мъж.

— Р-разбира се, че съм виждала. Къпала съм баща си и чичо си.

Но никога не ги беше виждала съвсем голи. А и фигурите им не можеха да се сравняват с огромното силно тяло на нормана.

— И никой друг ли?

Като дъщеря на саксонски земевладелец, бе твърде вероятно да е получавала по-често тази задача. Тя обаче обикновено не беше наблизно.

— Не, милорд.

Погледът ѝ пробягна по тялото му, великолепно и в най-дребните подробности и с красиви пропорции, като се започне с учудващо широките му рамене и здравата му гръд и се стигне до плоския му корем с добре очертани мускули. Погледът ѝ продължи да слиза и попадна на друг мускул, този път изпъкнал напред, който бе издул панталоните му. Кеърин ахна, преди да се усети.

— Донеси сапуна — рече дрезгаво Рал, омекнал при вида на смущението ѝ.

А след това се обърна с гръб, за да съблече останалите дрехи.

Когато се върна, съпругата му го завари седнал във ваната — слава на пресветата Дева — отметнал назад глава, затворил очи, мократа му черна коса — залепнала за тила му. Мускулите на опуснатите му от двете страни на коритото ръце и на широката му гръд, бяха силно изпъкнали.

— Гърбът ми има нужда от изтъркване — заяви той, без да отваря очи.

Размърда се, за да ѝ даде възможност да изпълни задачата си и при това движение водата се разплиска върху дъбовия под.

— Да, милорд. — Ръцете ѝ трепереха, когато сапуниса един парцал и започна да мие раменете му. — Все едно че търкам добре загладена стомана.

— А сега гърдите.

Младият мъж се облегна отново назад и Кеърин се надвеси над него. Опитваше се да не обръща внимание на допира на пръстите си до кожата му, нито на топлия му дъх в ухото ѝ. Той я хвана за китката.

— Постъпката ти днес бе неразумна, ma chere — рече тихо той. — Хората ми трябва да ме уважават. Няма да позволя на никой и нищо да съсипе онова, което съм постигнал с цената на толкова усилия.

Дясната ръка на младата жена, все така допряна в гърдите му, потрепери.

— Никога не съм имала подобно намерение, милорд.

— Ако мислех, че си имала, наказанието ти щеше да бъде далеч по-голямо.

Тя се взря в лицето му. Имаше нещо в изражението му, което бе по-красноречиво от всякакви думи.

— Страхувам се, че може би съм била несправедлива към теб.

Едната дебела черна вежда се изви нагоре.

— Как така?

— Ами, в крайна сметка реших, че ако не се намеся, присъдата ти щеше да си остане същата. Нали не е така, милорд?

Част от напрежението сякаш излетя от тялото му. И той се усмихна за първи път.

— Имаш право, Кара.

Кеърин също се усмихна.

— Радвам се, милорд.

За момент останаха неподвижни в това положение, сиво-сините очи на Рал вперени в лицето ѝ, Кеърин загледана в красивите му устни. Бяха нужни солидни усилия на волята ѝ, за да съумее да отмести поглед от него. Понечи да се изправи, но в този момент усети дланта му върху ръката си, последвана от рязко дръпване, при което изгуби равновесие.

Младата жена изписка, когато се озова във водата при него.

— Света Богородице, какво направи? Да не си си изгубил ума?

Ралф се засмя — дълбок гъргорещ звук в гърдите му.

— Може и да съм го изгубил. — Безполезната ѝ съпротива го накара да се ухили още по-широко. — След като и този път се отърва от гнева ми, надявам се, че следващия път, когато се усъмниш в преценката ми, ще поговориш с мен по този начин като останем насаме.

Очите ѝ се разшириха и тя престана да се бори.

— И ти ще изслушаш онова, което искам да ти кажа?

— Ти си моя съпруга, Кеърин. Дори само това ти гарантира поне известна доза уважение.

Тя се подпря на гърдите му, като гледаше със сериозно изражение.

— Честно казано, милорд, след днешния ден, ти завоюва част и от моето уважение.

Очите на Рал придобиха синия цвят на небето, което надничаше през тясното прозорче. Младата жена усети, че ръката на кръста ѝ я притисна по-силно и мускулите му се стегнаха. Дланта му се плъзна под брадичката ѝ. Той наведе глава и устните му се допряха до нейните.

Кеърин изпъшка, разтърсена от лекия му допир и от огъня, който започна да изпълва тялото ѝ. Устата му бе гореща и страдна, но докосването му бе изключително нежно. Тя разтвори устни и усети как езикът му се плъзна между тях, а ръката му се плъзна от долната страна на едната ѝ гърда. Върхчето ѝ набъбна под мокрия топъл плат на туниката. До хълбока си усети пулсиращия член на Рал. Би трябвало да се страхува от онова, което можеше да се случи. Вместо това огънят в нея се разгоря още по-силно и тя обви ръце около врата му.

В същия миг я обзе чувство за вина. Пресвета Дево, какво правеше? Знаеше много добре докъде щеше да доведе всичко това. Съзнаваше, че трябва да престане и то веднага. Допря длани в гърдите му, за да го отблъсне.

— Моля те, милорд, м-моля те, пусни ме.

Младият мъж се усмихна, но топлотата изчезна от погледа му.

— Молбата ми се струва малко странна, като се има предвид...

Мократа му десница се плъзна по едната ѝ гърда и Кеърин потрепери от усещането, което предизвика този жест.

— Моля те, милорд. Трябва ли да ти напомням за даденото обещание?

— Нямам нужда от напомняне. — Ралф се изправи, като разля вода по пода, вдигнал Кеърин в ръцете си. — Ако това е желанието ти, миледи... — Той излезе от ваната, обърна се и я пусна обратно във водата. — Тогава така да бъде.

— Проклет да си! — изломоти възмутено съпругата му, вбесена и, странно защо, разочарована, като избърса пяната по бузите си.

— Внимавай какво говориш, жено. — Без да се притеснява от голотата си, Рал се приближи до леглото, за да вземе една от поставените отгоре му бели кърпи. И се усмихна хищно. — Не е толкова нежно като твоите целувки.

Бузите на Кеърин пламнаха. Като го проклинаше под носа си, тя му обърна гръб и излезе от водата. Подгизналите ѝ дрехи образуваха цяло море върху пода.

— Би трябвало да целуваш Линет, не мен — напомни му с язвителен тон тя. — Тя със сигурност те очаква дори сега, докато си говорим.

Дьо Жере впи в нея студения си сив поглед.

— Благодаря ти за навременното напомняне. Много ти благодаря, съпруго моя.

Кеърин не му обърна повече никакво внимание, докато той привърши с обличането си. Щом Рал излезе, сърцето ѝ продължи да бие учестено; започваше да се опасява, че знае прекрасно каква е причината за това.

Твърдо решена да се наслади на обещания от съпруга ѝ ден, Кеърин се събуди преди зазоряване и се отправи към конюшните. Беше студено, но небето бе покрито със звезди. Това означаваше, че времето щеше да се затопли.

Възможно най-безшумно, младата жена отвори вратата към конюшнията и тръгна по пръстения под, като вдишваше дълбоко миризмата на коне, сено и кожа. Мина покрай няколко групички спящи мъже, докато открие онзи, когото търсеше. Хвана за рамото безметежно заспалия върху пълния си с папрат дюшек Етиен, побутна го и произнесе тихо името му.

— Боже, жено! — Грабна вълненото си одеяло и го придърпа нагоре, за да прикрие кокалестата си гръд, като се взираше в полумрака, за да разбере коя е натрапницата. — Моля за извинение, миледи. — Седна, като търкаше сънено очи. — Какво има? Още е почти среднощ.

— Всичко е наред. Просто имам нужда от помощта ти.

Младият оръженосец я погледна внимателно.

— Нали не мислите да бягате пак?

— Не бъди глупав.

Кеърин коленичи върху купчината слама край него и му предаде заповедта на лорд Ралф тя да го придружи по време на днешния лов като негов паж.

Етиен се почеса по главата под смачканата от съня коса.

— О, трябва да е бил много ядосан, за да поиска такова нещо от своята съпруга.

Младата жена се усмихна.

— Това не е чак толкова лошо. Струва ми се, че ще бъде по-скоро интересно приключение. Покажи ми някоя от дрехите си, които мислиш, че ще ми станат.

— Това да не е пак някой от вашите номера?

— Това е заповед на господаря, кълна се.

Младежът кимна.

— Нищо от моите неща няма да ти стане, но има един паж, Озбърн, който е горе-долу като вас. Дайте ми малко време да се облека и да го потърся. Ще се погрижа да получите онова, от което имате нужда.

Етиен се върна не след дълго. Завари я до вратата на конюшната, да гали муцуната на дребна дореста кобила. Подаде ѝ вързоп с дрехи.

— Благодаря ти, Етиен. Сигурна съм, че господарят ще бъде доволен.

И, усмихната и изпълнена с благодарност, тя излезе, нетърпелива да се върне в стаята си и да се приготви за предстоящия ден.

Прибра се в спалнята си, като внимаваше да не събуди спящите в залата слуги. След това се зае с взетите назаем дрехи и не след дълго вече стоеше до мангала, облечена с плътно прилепващи към тялото ѝ черни панталони и избеляла сива туника, която стигаше малко над коляното ѝ. Съпругът ѝ пристигна не след дълго, като влезе както обикновено — нахълта като хала, без да почука. Мина покрай нея, без да пророни дума и разтвори кадифените завеси над леглото, за да я събуди.

— Милорд?

Той се обърна при звука на гласа ѝ, все още без да я познае. Това стана едва когато тя застана на светлината на свещта, поставена върху масата край вратата.

Въздухът мина със свистене през стиснатите му зъби.

— Боже мой!

— Готова съм, милорд.

Рал я съзерцаваше безмълвно; строгият му поглед пробяга от главата до върховете на меките ѝ кожени ботуши.

— Облякох се като твой паж, милорд.

— И аз виждам нещо такова... — Направи крачка към нея, но се спря. — Дойдох да... да ти кажа, че снощното наказание ти е достатъчно.

За първи път го чуваше да заеква.

— О, не, милорд. Беше повече от справедлив в преценката си. Редно е да ти прислужвам, както нареди. Ако има нещо, което мога да свърша, преди да тръгнем, ще го сторя с най-голямо удоволствие.

Младият мъж постави ръце на хълбоците си, като продължаваше да я наблюдава напрегнато и съсредоточено. След това се надвеси напред.

— Ако си си мислила дори за момент, че ще ти позволя да излезеш от тази стая с тези дрехи...

— Но ти каза...

— Много добре знам какво съм казал.

Погледът му отново се плъзна върху ѝ и се спря върху добре оформените крака, които се очертаваха под опънатите панталони.

— Моля те, милорд, с такова нетърпение очаквах този ден в гората.

— Не.

— Обещавам, че ще останеш доволен от мен.

Рал размишлява известно време върху последното, впечатлен от нетърпението и желанието, изписани върху лицето ѝ — очевидно това излизане действително означаваше много за нея. Опита се да измисли начин, за да заглади деликатната ситуация, която бе създал, но не можеше да се съсредоточи, тъй като очите му не се отделяха от краката ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха лекичко, от кафявата ѝ филцова шапка се подаваха тъмни кичурчета коса. Когато Кеърин се наведе, за да оправи ботуша си, Рал бе обзет от такова желание, че кръвта му запулсира забързано във вените.

Искаше му се да смъкне тези момчешки дрехи, да я събори на пода и да проникне в нея. Искаше му се да я вземе тук и сега, тласък след тласък. Какъв глупак бе наистина, когато обеща, че няма да легне с нея.

Наблюдаваше лицето ѝ, озарено от очакване.

— Не е... не е нещо необикновено дама в твоето социално положение да придружава мъжа си по време на лов. — Тя го погледна

с такава надежда, че той изпъшка безмълвно. — Ще се погрижа за нужното, докато ти смениш дрехите си.

— Но...

— Или ще останеш в стаята си. Изборът зависи от теб.

Младата жена въздъхна.

— Добре, милорд. Ако това означава, че мога да дойда, ще направя каквото казваш.

— Не се мотай. Щом се приготвиш, ела при мен. Аз ще бъда на двора.

Недоволен от промяната в плана си, Рал тръгна по коридора, който водеше към стълбите. Но още щом стигна в голямата зала, откри, че мрачното му настроение се е изпарило и очаква с нетърпение предстоящите събития. Щеше да нареди да ги придружат човек, за да издигне шатра и готвач, който да се погрижи за приготвянето на истински обяд. Възнамеряваше да направи този ден незабравим, така че младата му съпруга да си спомня вечно за него.

Освен това всички бяха работили здраво и заслужаваха малко удоволствие.

Преди да бе минал час, когато слънцето се появи сред златно-оранжево сияние, Одо, Хю, Ламбърт, Джефри и още десетина от най-добрите хора на лорд Ралф, яздеха край него. Облечена със семпла тъмносиня туника от кадифе и пелерина, Кеърин яздеше малкия сив кон. Бяха успели да убедят дори Ричард да дойде с тях.

Рал бе взел и любимия си ястреб, Цезар. Покрит с качулка, той бе кацнал с царствен вид върху рамото на оръженосеца. Когато преминаха през поляната, която водеше към възвишенията, Рал погледна към съпругата си. Усмивката ѝ бе още по-щастлива от онази, която бе озарила лицето ѝ, когато излязоха от замъка.

— Благодаря, милорд — рече тя.

Той изви нагоре едното ъгълче на устата си.

— Чака ни дълъг ден. Все още имаш възможност да се върнеш.

— Никога, милорд.

Тъй като няколко часа по-късно радостта ѝ все още не се бе изчерпала, младият мъж започна да мисли, че е била искрена. Може да бе дребна, но сърцето ѝ бе голямо.

— Прекрасен ден, нали?

Рал яздеше отпред, а Кеърин — до Одо.

— Малко е студено и влажно — отвърна той.

Младата жена се огледа. Не виждаше друго, освен красотата на гората, припомняше си богатата черна почва на плодородната долина, която бяха прекосили току-що. Вятърът въздишаше, когато преминаваше през клоните на дърветата, оживени от птици и катерици.

— Ако имах избор, бих прекарвала всичките си дни по този начин — заяви Кеърин. — Заобиколена от елша, букове и тис, синьото небе вместо покрив и килим от папрат и пирен.

Одо издаде някакъв гъргорещ гърлен звук.

— Гледай — посочи тя към бълбукащия встрани ручей, — някакъв бобър е заприщил потока. Тези животни си строят дом под струпаните клони. Виждаш ли, един точно се е запътил към брега.

— Те спират притока вода, нужен за фермерите — изръмжа спътникът ѝ. — Ще изпратя някой от селяните да разбие бента и да пусне водата да си тече спокойно.

— Но това е работа на природата. Това със сигурност допринася някаква полза.

Тъй като в отговор Одо само се намръщи, Кеърин го погледна замислено.

— Ти не ме харесваш, нали?

Червенокосият рицар продължаваше да съзерцава земята пред себе си.

— Ти си омъжена за моя приятел и господар. Това е единственото, което има значение.

— Какво съм направила?

Одо дръпна юздите на коня си и се обърна с цял ръст към нея.

— Не е моя работа да го казвам, но щом питаш, ще ти кажа. — Размърда се неловко върху седлото си. — Недоволен съм не от това, което си направила, а от онова, което не си. Мислиш ли, че не знам как стоят нещата между теб и лорд Рал?

— Той си има жена, която да му доставя удоволствие — отговори Кеърин и тази мисъл я смути доста. — Щом той е съгласен да приеме това положение на нещата, защо тогава да не можеш и ти?

— Достатъчно основание е фактът, че си саксонка и не може да ти се има доверие. Освен това лорд Рал има нужда от синове и наследници. Твой дълг е да се погрижиш за това. Ти не желаеш да изпълниш брачния си обет и мисля, че това е сериозно основание, за да не те харесвам. — Ръцете му стиснаха неволно юздите. — Ако беше моя жена, щях да се кача отгоре ти и да те напълня със семето си, независимо дали го искаш или не. Рал допуска грешка, дето не го прави.

Кеърин усети, че бузите ѝ пламват от гняв.

— Това е нещо, което знаеш как да правиш, нормандецо — да изнасилваш беззащитни жени. Изобщо всички вие знаете доста по този въпрос.

И тя пришпори коня си и се приближи до Джефри, докато полагаше усилия да укроти яда си.

Наистина ли не бе изпълнила дълга си като съпруга на Рал? Знаеше добре, че е така, но сърцето ѝ не ѝ позволяваше да постъпи другояче. Дължеше го на сестра си. Бракът ѝ с нормана бе достатъчно голямо предателство. То бе причина все още да не бе отишла в манастира.

Не искаше да погледне красивото лице на Гуенет, не искаше да си спомня за случилото се през онази нощ преди три години. Не желаше да признае срамния копнеж, който Черният рицар събуждаше в тялото ѝ.

— Време е да се върнем в лагера — приближи се до нея съпругът ѝ; сърцето на младата жена се разтупка веднага.

Днес той яздеше строен дорест жребец, пъргав и по-подвижен от силния му черен боен кон.

— Готвачът сигурно вече е приготвил обяда.

— Какво открихте напред?

— Следи от глиган. Кучетата изгубиха дирите му, но има голяма вероятност да го видим. Ще спрем да похапнем, да напоим конете и да им дадем възможност да отдъхнат.

Настигнаха другите, застанали в подножието на планината, където от каньона се спускаше поток. Той изглеждаше бистър и прохладен и бълбукаше по изгладените от водите му камъни. Слугата бе издигнал лагера край него, бе опънал шатра, за да даде възможност на уморените ловци да отдъхнат на сянка.

Обядваха препечен хляб, студено овнешко и баница с месо. Рал ѝ даде да пие от неговия мях с вино и се разсмя, когато по брадичката ѝ се търкулнаха няколко червени капчици. За десерт ядоха печени в огъня диви ябълки. За Кеърин обядът премина изключително приятно, макар след него да я обзе сънливост.

— Готов ли си да тръгваш, милорд? — Щом съпругът ѝ се приближи, младата жена стана от ствола, на който бе седнала.

— Ще подновим лова, но предпочитам ти да останеш тук.

— Но аз мислех...

— Дивата свиня може да бъде много опасна. Открихме следи от кръв, следователно има голяма вероятност животното да е ранено. Няма да се бавим дълго. Ако не го открием, ще потърсим нещо друго. Тогава ще дойда да те взема, ако искаш.

Кеърин се усмихна.

— Доволна съм да си стоя просто тук. Денят вече ми достави предостатъчно удоволствие.

Ралф повдигна ръка и прокара пръст по бузата ѝ.

— Както и на мен ми бе много приятно да бъда в твоята компания.

Съпругата му не отвърна нищо, но кожата ѝ настръхна там, където я докосна, а сърцето ѝ се затопли. Вълшебният миг бе прекъснат от нетърпението на мъжете, които очакваха да подновят лова.

— Няма да вдигаме лагера, докато не се върна. Жирар ще остане заедно със слугите и двама от войниците. Ако имаш нужда от нещо, кажи на него.

— Не се нуждая от нищо.

Той я гледа преценяващо още известно време. След това кимна отсечено, обърна се и се отдалечи. Вятърът отнесе глъчката, вдигана от хората и конете, от дрънкането на хамутите и оръжието и от лаенето на кучетата.

В настъпилата тишина Кеърин побъбри малко с Жирар, трийсетинагодишен мъж с тъмнокафява коса и вечно готова усмивка, който от доста години бе на служба при Рал. Докато слугите прибираха останките от трапезата, а рицарят отиде да търси тисово дърво, от което се правиха хубави лъкове, младата жена тръгна към близкия ручей.

Тъй като искаше да се облекчи, тя навлезе навътре в гората, като не пропусна да отбележи пътя си с листа и клонки. След като свърши, продължи още малко напред; бяха я привлекли от яркожълтите петна, образувани от минзухарите, които я зовяха от скритата сред дърветата полянка.

Щом се озова на нея, тя коленичи сред цветята и замръзна на място. Зад бодливите клонки на някакъв храст до стръковете главица, надничаше черното носле на сърненце, почти сляло се с обкръжаващата го среда.

— Какво правиш тук, сърненце? — произнесе тихичко Кеърин и пристъпи бавно няколко крачки напред, за да огледа по-отблизо животинчето.

То повдигна глава; големите му кафяви очи я наблюдаваха напрегнато, а телцето му потрепваше от страх. Направи опит да побегне, като изпъна тъничките си крачета и се опита да стане, само за да падне безпомощно.

— Къде е майка ти, сърненце?

Младата жена се приближи достатъчно, за да може да погали козинката му; отблизо тя изглеждаше матова. Очевидно сърнето умираше от глад; най-вероятно бе изоставено. Да не би майка му да бе убита подобно на котката, чиито котенца хранеше?

Тя продължи да гали врата на животното и то завря муцунка в ръката ѝ. Огромните му увиснали уши се сгнаха назад под ласките на пръстите ѝ.

— Добре, че те открих. Явно си гладно, така че няма да те оставя тук.

Наведе се, за да го вземе, но в този момент вниманието ѝ бе привлечено от дрезгаво ръмжене. Кеърин повдигна рязко глава по посока на звука. И замръзна.

Голям сив вълк, с настръхнала като яка козина по врата, се промъкваше към поляната, оголил зъби. Сърцето на младата жена спря да бие за момент, след което затупка неистово. Сграбчи камък от земята, обърна се и го хвърли към огромното животно. То се отдръпна, за да избегне удара, и продължи да се приближава.

— Няма да ми отнемеш сърненцето — заяви тя, твърдо решена да защитава новия си приятел, като в същото време трескаво търсеше нещо, което можеше да ѝ послужи като оръжие.

Стисна здрав дъбов клон в същия миг, в който на поляната си появи още един вълк.

— Иисусе Христе... не е само един.

В този момент към нея се отпрати трети хищник. Тя вдигна тежкия клон в треперещите си ръце и се изправи, като застана между вълците и ужасеното сърне. Потта потече на струйка по вдлъбнатинката между гърдите и измокри дланите ѝ; стана още по-трудно да държи парчето дърво.

Кеърин погледна назад към лагера. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. В гърлото ѝ се надигна отчаян зов за помощ, но си даде сметка, че се е отдалечила прекалено, за да могат да я чуят, а имаше опасност викът ѝ да послужи като сигнал за нападение на хищниците. Затова предпочете да вземе още един камък и, след като го полюля в дланта си, го захвърли по най-близкостоящия от тях. Голямото животно изскимтя и отстъпи няколко крачки с подвита опашка, само за да се върне обратно след няколко секунди.

Изад надвисналата елша се появи четвърти вълк и стомахът на младата жена се сви на топка. Погледна към сърнето; сега нейният живот бе също така заплашен, както и неговия. Дори ако побегнеше, не се знаеше кого ще предпочетат да последват хищниците.

По-добре беше да се изправи срещу тях, да опита да убие един от тях и да се надява, че останалите ще решат да се изядат другаря си. Беше чувала за подобни случаи, но при положение, че нямаше оръжие, шансът ѝ за успех бе незначителен.

Кеърин вдигна клона и го подпря върху рамото си. Сърнето изскимтя уплашено зад гърба ѝ. Гърлото на младата жена се бе стегнало от страх и тя преглъщаше с усилие. Мили Боже, защо се бе отдалечила толкова?

Рал стоеше безмълвно сред горския полумрак, а ужасът го пронизваше все по-дълбоко, подобно на добре подострена брадва. На поляната, само на няколко крачки от него, Кеърин стоеше с лице към него, макар все още да не го бе забелязала. А между двамата бяха застанали смъртоносните челюсти на четирите сиви вълка.

Младият мъж измъкна меча от ножницата си възможно най-безшумно, но въпреки това острието издаде лек звук при плъзгането си

по метала. Пръстите му се вкопчиха несъзнателно в кожената дръжка, докато наблюдаваше как съпругата му вдигна някакъв тежък клон и го подпря на рамото си. В този момент забеляза сърнето зад гърба ѝ и веднага разбра какво се бе случило. Тя бе открила животинчето, а вълците бяха открили нея. Прати я по дяволите заради мекото ѝ сърце, заради което и двамата можеха да загинат.

— Отдръпни се от сърнето, cherie — изкомандва тихо Рал и в същия миг пристъпи крачка към нея.

Тя обърна рязко глава по посока на звука.

— Рал... — прошепна беззвучно тя.

За първи път произнасяше името му; и от това му стана ясно, колко голям бе страхът ѝ.

— Отстъпи вляво, докато стигнеш до дърветата.

— Но сърнето...

— Прави каквото ти казах. Дръж клона пред себе си. Движи се бавно, за да не ги уплашиш.

Младата жена погледна към сърнето и за миг дъо Жере се притесни, че няма да изпълни заръката му. В този момент обаче тя тръгна наляво. Единият от вълците се запромъква към животинчето, прилепил уши към главата си, оголил зъби, с увиснал език. Вълчицата вдясно, с тъмна загладена козина, изръмжа ниско, приклепна така, че коремът ѝ почти се допря в земята и се спусна към сърнето. Хищниците бяха избрали жертвата си и Кеърин можеше да се отърве, ако не бе изкрепяла и размахала клона. Ударът засегна огромния вълк и го събори.

— По дяволите!

Само след секунда той вече бе на крака и бягаше. Същото направи и Рал. Останалите се спуснаха в същата посока.

Младият мъж насочи оръжието си към високия мъжкар със сребрист гръб, разби му главата, насочи се светкавично към съседа му, промуши го през гърдите и вълкът се строполи, а от раната му рукна кръв. Появиха се още две животни, които не бе видял до този момент.

С ъгълчето на окото си Рал забеляза как съпругата му вдигна клона, замахна с него и го стовари върху мъжкаря с гъстата козина, който изскимтя. Ударът обаче не му стори почти нищо. Вълкът се надигна, приземи се и скочи. Младият мъж се спусна след него и заби

меча си в ребрата му. Преди обаче да успее да го измъкне, друг хищник скочи зад гърба му.

— Рал! — изпищя Кеърин.

Той се търколи върху земята заедно с животното, като се извъртя светкавично и се вкопчи в гърлото му, за да не му позволи да впие зъби в собственото му тяло. Отбягна тракащите му челюсти, изви назад главата му и дръпна с всичка сила; вратът на вълка изпука. Още не бе успял да се освободи от трупа му, когато отгоре му връхлетя друг хищник. Почувства болка в рамото, сграбчи го за муцуната и усети как остриите му като бръснач зъби се впиха в ръката му.

— Бягай! — изкомандва съпругата си той, забелязал тъмния силует на още един огромен хищник.

Повдигна му се при мисълта, какво можеше да стори с нея звярът, но в този момент осъзна, че атаката бе насочена към него самия.

— Рал! Боже мили, Рал!

— Бягай, дявол да го вземе!

Само че тя побягна към него, размаха дъбовия клон и го стовари върху главата на вълка в мига, в който той скочи във въздуха. Той и се озъби и се приземи край младия мъж. Кеърин продължаваше да налага животното, докато съпругът ѝ се бореше с другия хищник върху гърдите си. Стиска го за гърлото, докато той най-после увисна безжизнено в ръцете му.

Отхвърли тежкото туловище от тялото си и се изправи, като се олюляваше. От рамото му течеше кръв. Погледна веднага към вълка, с който се разправяше Кеърин и видя, че го е убила. В този момент видя и самата нея; тичаше насреща му. Спусна се в обятията му с вик.

— Рал!

По бузите ѝ се стичаха сълзи; тя се притискаше в него и той я обгърна силно.

— Свърши се, Кара, свърши се. Няма от какво да се страхуваш вече.

В отговор тя заплака още по-силно, като мълвеше името му, а дребното ѝ телце се тресеше от преживяния ужас. Ралф я прегръщаше и галеше гърба ѝ; ръцете му продължаваха да кървят и все още бяха доста несигурни.

— Не се страхувай повече — успокояваше я той. — И ти, и сърненцето сте в безопасност.

Младата жена отстъпи крачка назад, за да го огледа. Сълзите образуваха вадички по лицето ѝ. Плитката ѝ се бе разплела и тъмнокестенявите коси сякаш горяха с червеникави отблясъци около раменете ѝ. Рал приглади разпилените по лицето ѝ кичури и усети копrienената им ласка по пръстите си. Тогава тя забеляза раната на гърдите му.

— Мили Боже, ти си ранен!

— Само една драскотина.

Кеърин огледа разкъсаната му мръсна туника и видя кръвта, която се процеждаше между пръстите му.

— Ръцете ти — прошепна тя, — красивите ти ръце. Виж какво са направили тези ужасни зверове.

Гърдите му се стегнаха при тези думи.

— Не е нещо, което да не може да заздравее. Не се тревожи толкова.

Съпругата му обаче повдигна нежно една след друга дланите му и избърса кръвта от тях с подгъва на полите си. След това насочи внимание към раната на рамото му.

— Толкова се уплаших — промълви тя. — Помислих, че ще те убият. Не можех да го понеса, Рал. Не...

— Кара...

Очите ѝ изглеждаха нежни и уплашени като тези на сърнето. Младият мъж повдигна брадичката ѝ, сведе глава и я целуна. Това бе благочестива целувка, с която искаше да изрази единствено благодарността си за нейната загриженост. Но в мига, в който устните им се докоснаха, нещо в него като че ли се спуска. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна към себе си.

Целувката не бе вече нежна. Тя бе изпълнена с бясно желание и копнеж да получат обратно живота, който за малко не бяха изгубили. Кеърин очевидно чувстваше същото, защото този път не се отдръпна, не прояви несигурност, а само бясна страст, която не отстъпваше по нищо на неговата, и дива радост, че са все още живи.

С тихичко скимтене, знак, че се предава, тя разтвори устни, за да пропусне езика му, докато пръстите ѝ обхождаха гърдите му. Рал разтвори рязко туниката ѝ, плъзна ръце под дрехата и започна да мачка

гърдите ѝ. Почувствал трепета ѝ, той разтвори туниката още по-широко, приведе глава и пое едното ѝ зърно в устата си.

Младата жена изохка. Света Богородице! Където и да я докоснеш този мъж, сякаш я подпалваше и караше кръвта ѝ да заври. Тя провря пръсти в косите му, изви се и се олюля, отдадена на бурните усещания.

— Рал...

Коленете ѝ омекнаха и се подгънаха. Отпусна се върху земята, последвана от съпруга си, който я притисна върху високата трева. Целуваше я, като същевременно мачкаше гърдите ѝ. След това вдигна туниката ѝ и плъзна длан нагоре по бедрото ѝ.

Кеърин се стегна, почувствала докосването му. Искаше ѝ се да не спира; почти не си даваше сметка къде се намира, а и не я интересуваше.

Ралф се бе надигнал на лакът, напрегнал тяло, от което като от печка се излъчваше топлина. Размърда се, за да се намести. Младата жена усети възбуждения му член. В този момент съпругът ѝ затаи дъх.

— Някой идва — заяви той и изруга под носа си.

Дръпна надолу туниката ѝ с леко потрепващата си ръка.

— Какво... какво стана?

Не можеше да мисли трезво. Чувстваше се объркана и замаяна, а тялото ѝ изгаряше в огън. В това време Ралф я вдигна и я постави права на земята.

— Всичко е наред, *cherie*.

През гъстата мъгла от страст, в която плуваше, дочу гласа на Жирар.

— Съжالياвам, милорд. Разтревожих се, тъй като съпругата ви не се виждаше никаква. — Едва сега младият рицар забеляза следите от кървавата борба из поляната, вълчите трупове, разкъсаните окървавени дрехи на господарите си. — Мили Боже, какво се е случило?

Дьо Жере наметна жена си с наметалото, за да скрие цепнатината на туниката ѝ, дело на неговите ръце.

— Дамата се опита да спаси едно сърце. Стана така обаче, че в крайна сметка спаси мен.

Кеърин вдигна поглед при тези думи. В очите ѝ видя топлина, нежност и одобрение.

— Истината не е точно тази. Както виждаш, лорд Ралф е изключително смел човек. Ако не се бе появил навреме, вълците щяха да се справят набързо с мен.

Жирар се отпусна на колене.

— Аз не оправдах доверието ви, милорд. Трябваше да дойда по-скоро. Съпругата ви ме помоли да остане сама за момент, но явно не трябваше да чакам толкова дълго.

— Стани, Жирар. Грешката не е твоя. Моята съпруга има склонност да си навлича неприятности.

Въпреки критиката в думите му, в тона му не се долавяше гняв.

Рицарят се изправи и застана до господаря си.

— Не знаех, че сте се върнал. — Пристъпи смутено от крак на крак, свел поглед. — Благодарен съм, че е станало така.

— Хрътките надушиха веднага дирята на глигана и го повалиха. Побързах да се върна преди другите.

Бе искал да сподели по-скоро новината с Кеърин, защото бе открил, че сега, след като тя не бе до него, му липсваше нейното веселие и усмивка; от тях денят сякаш ставаше по-топъл.

— Добре, че бе отбелязала пътя си.

Рал кимна.

— По това я проследих. Притесних се, че се е отдалечила прекалено много. После видях вълците.

Младата жена потръпна при този спомен, но се насили да се усмихне.

— Благодаря, че дойде, милорд.

„Но не и за онова, което се случи после.“

Сега, след като бе дошла на себе си, ѝ прилошаваше щом се сетеше за постъпката си. В миг на слабост бе позволила на мургавия норман да я целуне. Беше желала тази целувка, бе изгаряла за нея така, както копнее за вода умиращият от жажда. Целувката бе прераснала в нещо много по-голямо, но се оказа, че е желала и него.

Как бе могла, при положение, че знаеше всичко, което бе сторил? Честно казано, не си спомняше какво точно се бе случило през онази нощ преди три години, а откакто се бе омъжила за Черния рицар, не искаше и да разбере.

Сега обаче желаше да узнае всяка подробност, колкото и горчива да е тя, така че споменът да я изгаря с не по-малка сила от

страстта ѝ. Дължеше вяност на сестра си, а не на някакъв си нормански воин, който се бе отнесъл така брутално към нея и към други саксонци.

— Кара?

Тихо произнесената дума прекъсна размишленията ѝ. Наложих да срещне погледа на своя съпруг. Той се бе намръщил, усетил рязката промяна в настроението ѝ. Света Дево, какво да му каже?

— Знам, че остават още няколко часа, през които може да се ловува, но...

— Връщаме се веднага. — Рал прокара нежно кокалчетата на ръцете си по бузата ѝ. — Поне в замъка мога да бъда сигурен, че си в безопасност.

Кеърин погледна встрани. В безопасност ли? Току-що бе открила, че в присъствието на мъжа си бе изложена на не по-малко опасност, отколкото сред вълците.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кеърин язди в пълно мълчание по обратния път. Устните ѝ бяха подпухнали от страстните целувки на Рал, тялото ѝ все още гореше там, където го бе докосвал. Един от слугите се бе погрижил за раните му. В началото лорд Ралф бе яздил до нея, но в крайна сметка, разбрал желанието ѝ да остане сама, се върна при хората си.

Още щом стигнаха главния път, водещ до замъка, Рал даде знак да спрат. През главите на хората и конете пред нея, Кеърин забеляза колелата на преобърнатата каруца. Пришпори малкото си сиво конче и пред очите ѝ се разкри печална гледка — целият път бе осеян с останки от колата и нейното съдържание.

От една обърната бъчва сред пръстта се бяха разсипали сушени херинги, от няколко счупени буренца течаха тънки струйки вино, а протеклият мед бе съсипал няколко топчета брезент. Търговецът несъмнено бе носил много повече от онова, което се търкаляше по земята: масло, ейл, борова смола, сушени билки, сирене, дълги бъчви с ябълково вино и свещи, но всичко това, заедно с воловете, теглили каруцата, бе изчезнало.

Встрани от пътя пребитият търговец се бе свлякъл край едно дърво и бе обхванал глава в дланите си, а по едното му слепоочие имаше засъхнала кръв.

— Пак е бил онзи подлец Ферит — обясни Джефри, който се изравни с нея. — Търговецът има късмет, че е отървал кожата.

Ферит. Разбойника, комуто преди време бе помогнала от глупост. Стомахът на Кеърин се сви.

— Какво ще прави лорд Ралф?

— Сигурно ще тръгне да го преследва, макар да съм готов да се хвана на бас, че усилията му ще бъдат без особена полза. Проклетият Ферит познава тези гори като петте си пръста, както и всяка пътечка, водеща към планината.

Обзе я чувство на вина. Ако тогава не се бе намесила, съпругът ѝ може би щеше да хване разбойниците и това сега нямаше да се случи.

— Може би този път лорд Рал ще го хване.

Приблжиха се до него. Той раздаваше заповеди във всички посоки. След като свърши, пришпори коня си към нея.

— Джефри, ти ще придружиш съпругата ми до замъка.

— Но аз ще дойда с вас, милорд. Друг може да я заведе.

— Аз вярвам само на теб, на никой друг. Ричард ще дойде с вас.

— Обърна се към управителя, който междуременно се бе приближил.

— Ще се завърнем или ако изгубим дирята на разбойниците, или след като ги хванем.

— Да, милорд — отвърна Ричард.

— С тях си в безопасност. — Дьо Жере погледна към Кеърин и изражението му се смекчи. — Имаме да обсъждаме доста неща, след като се върна. — Усмихна се и ъгловатата му брадичка вече не изглеждаше толкова строга, а очите му ѝ се сториха по-светлосиви от когато и да било досега. — И поне този път се опитай да не си навличаш неприятности.

Наведе се напред, сякаш имаше намерение да я целуне, но тъй като младата жена замръзна и погледна назад към пътя, той обърна дорестия си жребец, пришпори го и се спусна напред.

Конниците се изгубиха сред облак прах и тропот на копита, като оставиха Ричард, Джефри и прислугата зад гърба си.

— Качи се в каруцата с шатрите — обърна се Джефри към търговеца, слаб човечец с деликатна външност и воднистосини очи.

— Да, сър. Благодаря ви за милостта.

Не след дълго пристигнаха в замъка. Кеърин бе объркана и развълнувана от случилото се, но мислите ѝ се отвличаха донякъде от сърнето, което разчиташе на нейните грижи. Един слуга настани животинчето в един ъгъл на конюшната недалеч от мястото, където бе поставила котенцата.

Реши да използва същия метод, спасил живота на котетата, затова поръча да ѝ донесат чайник с топло козе мляко и парче чист ленен плат, който сгъна така, че да наподобява цицката на сърната, натопи го в млякото и го притисна в устата на гладното сърне.

Бяха нужни няколко часа, докато котенцата свикнат със странния начин на хранене, но сърнето го прие почти веднага. Започна да подръпва плата и да смуче животворната течност. Скоро, нахранено,

легна на специално приготвената за него купчина слама и заспа, докато Кеърин галеше нежно козинката му.

Доволна, че животинчето очевидно щеше да оцелее, младата жена излезе от потъналите в почти пълен мрак конюшни и се запъти към спалнята си.

Сънят обаче не идваше, а краткото време, през което все пак успя да дремне, бе изпълнено с картини за страстните целувки на съпруга ѝ и мъчителни спомени за онази нощ преди три години, когато норманите бяха изнасилили сестра ѝ.

Събуди се неразположена, с чувство на вина, ядосана както на огромния мургав норман, така и на себе си, задето бе реагирала по такъв начин на докосването му. Испита благодарност, когато съпругът ѝ не се върна и в края на следващия ден. Така щеше да има възможност да се успокои, да забрави случилото се на поляната, да подхрани отново неприязънта си и да се обвие в някаква защитна черупка. Дори Линет я остави на мира; очевидно нямаше желание да я измъчва, забелязала несигурността ѝ.

Часовете се нижеха, а лошото настроение на Кеърин се усилваше. Тя нарочно възкресяваше непрекъснато горчивите си спомени и всяка неприятна дума, която бе произнесъл някога Черният рицар. Непрестанно си повтаряше какъв е произходът му, за жестокото отношение на норманите към нейните сънародници, към сестра ѝ и към нея самата. Преживяваше отново и отново сцената в ливадата с всичките ѝ мъчителни подробности.

Рал се върна няколко дни по-късно, а гневът на Кеърин се бе възпламенил и след това бе позатихнал до едно добре премерено средно положение. Когато съпругът ѝ се появи покрит с прах и уморен от дните, прекарани върху седлото, тя го приветства възможно най-лаконично, колкото да не наруши правилата на вежливостта. Попита как е минало пътуването, разбра, че всички са живи и здрави, а разбойниците продължавали да вилнеят на свобода и накрая помоли за разрешение да се прибере в стаята си.

— Денят бе дълъг — обясни тя, когато Рал се настани до нея върху платформата и слугите донесоха храната. — Ако имаш нужда от нещо, Марта ще се погрижи да го изпълни.

— Надявах се, че ще можем да хапнем от един поднос или поне да прием вино от една чаша. — Младият мъж взе дланта ѝ в своята. —

През последните дни мислих много за теб.

— Уморена съм — издърпа ръката си тя. — Може ли да се прибера в стаята си?

Погледът на Ралф потъмня. Той понечи да каже нещо, но в крайна сметка стисна челюсти и кимна безмълвно в знак на съгласие. Съпругата му се обърна и си тръгна. Усещаше как неодобрението в студените му сиви очи изгаря гърба ѝ, докато пресичаше трапезарията и се качваше по стълбите.

През нощта спа по-непробудно; чувстваше се твърдо решена и по-силна от когато и да било да изгради отново стената, съществувала някога помежду им. На другия ден слезе за обяд в голямата зала и веднага почувства изучаващия поглед и силното недоволство на Рал. Точно това и желаше.

Приключи с миенето на ръцете си, изчака пажът да вземе купата с вода, после се избърса в чистата ленена кърпа. Усмихна се насила.

— Сега, след като се върна, милорд, възнамеряваш ли да останеш или ще подновиш преследването на този Ферит?

Един паж постави върху масата съд с желирани телешки крачета и глинена кана със сметана.

— Оставил съм хора навсякъде из планината. Рано или късно ще научим нещо за него. Тогава веднага ще се приготвим за път.

— Сигурна съм в това — отвърна младата жена. — Много жалко, че разбойниците продължават да ви се изплъзват. Изглежда вината вече не е моя, а у твоите хора, които не успяват да открият следите им.

Дори и да бе усетил подигравката в гласа ѝ, той не реагира.

— Това е като да гониш дима. Можеш да бъдеш сигурна обаче, че един ден главата на Ферит ще бъде набучена на кол и поставена на някой кръстопът. И тогава хората ще знаят, че могат да пътуват спокойно.

— Може би ще трябва да се обърнат за помощ към лорд Стивън. Говори се, че издирвал Ферит дори с по-голямо усърдие от теб.

Рал я изгледа строго.

— Нима днес отново се заяждаш с мен, съпруго моя? Питам се защо го правиш?

— Просто се опитвам да поддържам разговора.

— А какво ще кажеш за снощи? Езикът ти беше остър като бойна секира. Бе повече от ясно, че не желаш компанията ми. След

онова, което се случи в гората, мислех...

— Каквото и да си мислил, не си бил прав. Имаме споразумение и няма да допусна да го нарушиш.

Младият мъж се усмихна студено и набучи парче месо на върха на острия са нож.

— Линет ме оцени както подобава. И се постара да утоли желанието, което ти разпали в мен, макар през цялото време да си представях, че ти лежиш под мен.

Лицето на Кеърин пламна.

— Нейните гърди изпълваха ръцете ми, но аз виждах в мечтите си две малки закръглени гърди.

Гневът я направи дръзка.

— Може би трябва да ѝ кажа това. Би ми било интересно да видя каква ще бъде оценката ѝ тогава.

— Може би трябва да го сториш — отвърна с подигравателна усмивка той, — ако мислиш, че ще ти повярва.

Прав беше — Линет нямаше да ѝ повярва. Щеше да реши, че говори така от ревност. Младата жена побутна назад стола си и се изправи.

— Чака ме работа. Марта ме помоли да ѝ помогна при разпределянето на вълната.

Рал кимна мрачно.

— Върви. Предпочитам отсъствието ти пред заядливия ти женски брътвеж.

Съпругата му настръхна. Искаше ѝ се думите му да не я бяха боднали; трябваше да положи усилия, за да се въздържа и да не му отвърне. Още на няколко пъти през деня се срещаше с Ралф и всеки път — с един и същ резултат: словесен сблъсък, който заякчи стената помежду им; тя бе нейно дело, но я караше да се чувства нещастна.

Привечер нервите ѝ бяха опънати до крайност и всеки подигравателен поглед на нейния съпруг свиваше вътрешностите ѝ на топка. Опита се да съсредоточи вниманието си върху музикантите, които ги развличаха по време на вечерята и върху опитите на Ричард, седнал вдясно от нея, да поведе разговор, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за мъжа, потънал в мрачно мълчание от дясната ѝ страна.

— Нещо нямам апетит, милорд — рече най-накрая тя. — Предпочитам да се прибера в стаята си.

Той впери поглед в нея.

— Днес вече за втори път не се храниш. Иска ми се да знам, съпруго моя, за какво е всичко това?

— Може би храната не ми харесва. А може би причината е в компанията.

— Достатъчно!

Рал блъсна назад стола си; неприятният скърцащ звук бе заглушен от звуците на цитра и лютня. Сграбчи съпругата си за ръката и я принуди да се изправи.

— Искам да знам какво те измъчва, миледи. Искам да разбера как така отвърщаш на целувките ми с такъв плам, а след това отказваш да проявиш елементарна нежност.

Помъкна я към стълбите. Рицари и слуги бързаха да им сторят път, докато младата жена едвам успяваше да го следва.

Мили Боже, не трябваше да прекалява и да го довежда в това положение! Света Дево, какво щеше да прави сега? Кеърин опитваше да успокои бесните удари на сърцето си, докато господарят на замъка я мъкнеше из коридора, после отвори вратата към тяхната стая и я издърпа вътре.

Последва я и затръшна вратата след себе си.

— А сега ми обясни какво означава всичко това.

Кеърин изправи гръбнак; малко бе да се каже, че се чувстваше неудобно.

— Не знам за какво говориш.

— Държиш се грубо и невъзпитано. Обиждаш ме и ме предизвикваш при всяка възможност от мига, в който се върнах. Смейш ли да го отречеш?

— Съжалявам, ако съм те ядосала с нещо.

— Отново си дириш белята, Кеърин. Искам да знам защо.

„Защото е по-безопасно да се изправя срещу твоя гняв, отколкото срещу страстта ти. Предпочитам да бъда бита, отколкото прелъстена.“

— Казах ти — не знам за какво говориш.

— Нима? Аз не мисля така. И знам, че и двамата сме наясно.

По гърба ѝ премина тръпка, но тя не издаде звук.

— Заради онова, което се случи в гората, нали?

— Не, разбира се, че не.

— Защото те целунах и това ти хареса. Защото те докоснах, а ти не ме отблъсна.

— Не, не е заради това.

Рал пристъпи още по-близо.

— Това е истината и ти го знаеш много добре. Желаете ме не по-малко отколкото аз желяех теб. Да го докажа ли, Кара? Да те накарам ли да ме пожелаеш отново?

— Не!

Но той вече бе до нея и мускулестата му ръка обхвана кръста ѝ, като я придърпа към тялото си. Насила повдигна брадичката ѝ с дланта си и устните му се притиснаха в нейните.

Кеърин се съпротивляваше известно време, твърдо решена да не се предава и да не обръща внимание на огъня, който я обзе. Тогава целувката му стана по-нежна, палците му притиснаха надолу ъгълчетата на устата ѝ, като я разтвориха, и езикът му проникна вътре.

Младата жена изпъшка, усетила притискащото я мощно мъжко тяло. С ужас откри, че отвръща на целувките му, вкопчена в предницата на туниката му, че се олюлява, замаяна от страст, че кръвта ѝ препуска бясно, че езикът ѝ се слива безмълвно с неговия и моли за още.

Този път целувката прекъсна Рал, като я отдръпна лекичко от себе си и я целуна нежно по бузата.

— Това, че ме желяеш, не е грях, Кара. Така и би трябвало да бъде — аз съм твой съпруг.

Тя го погледна в целия му висок ръст. Почувства силното му привличане и изпита остър копнеж отново да се притисне в него. Долната ѝ устна потрепери и се наложи да отмести поглед встрани.

— Толкова ли е трудно да разбереш? Не е редно да те желяя... не и след онова, което стори. — Когато го погледна пак, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Не мога да забравя онази нощ преди три години. — Сълзите намокриха клепачите и потекоха по лицето ѝ. — Не мога да забравя, не мога и да простя.

Опита да се обърне, но младият мъж я хвана за ръката.

— Съжелявам за сестра ти. Споменът за тази нощ ме преследва също както преследва и теб. Сестра ти е рядко, красиво създание.

Разбрах го в мига, в който я видях. Ако можех да върна събитията, щях да се погрижа много по-добре за нея.

— Да се погрижиш по-добре? — повтори тя, обзета за кой ли път от преживяния тогава ужас; спомените бяха толкова живи, сякаш всичко ставаше отново сега. — Изнасилваш сестра ми, а после казваш, че ще се погрижиш по-добре?

— Изнасилвам ли? — Ръката върху рамото ѝ я стисна несъзнателно, а очите му се впериха в лицето ѝ. — Така ли мислиш? Че съм бил сред мъжете, които я имаха?

— Но ти наистина беше сред тях! Аз бях там, видях те... И хиляда години да живея, ще го помня вечно.

Той събра гъстите си вежди с видимо съчувствие и по челото му се образуваха бръчици.

— Въпросът е не какво си спомняш, *cherie*, а какво си забравила.

— Забравила ли? Н-не разбирам.

— Припомни си отново онази нощ. Не си ли спомняш нищо друго, освен изнасилването на сестра си и побоя над теб? Не помниш ли мъжете, които дойдоха да ви помогнат, за това, че някой те носи на ръце и те спаси?

Кеърин навлажни устни. Действително имаше такъв спомен, само че той винаги бе стоял някак си встрани от останалите и никога не бе изплувал на повърхността. Досега бе мислила, че само си е въобразила утешителните слова и силните ръце, обхванали пребитото ѝ, болезнено тяло.

Рал докосна бузата ѝ.

— Някой ли не ти е казвал за войниците, които ви отнесоха в манастира?

— Занесли са ни нормани. Мислех, че са същите, които ни нападнаха. Тази тема бе забранена за разговор. И никога не сме я обсъждали.

Нито пък тя самата бе имала подобно желание. Дори бе положила усилия да я забрави.

— Не те ли е учудвал фактът, че си останала девствена?

Младата жена поклати глава.

— Гуенет е толкова красива. Вярвах, че войниците просто не са ме пожелали.

— Не, причината е в това, че ние се появихме, преди да успеят да се заемат и с теб. Моите хора са тези, които ви отнесоха в манастира.

— Но... но как е възможно? Сам каза, че си виновен. И то неведнъж.

— Виновен заради безгрижието си. Виновен, задето оставих да надделее чувството ми за дълг към моите момчета, вместо желанието да придружа двете със сестра ви, докато се приберете.

Кеърин опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Отвърна поглед от развълнуваното му лице и се приближи до тесния прозорец. Щом стигна до него, се обърна.

— Истината ли ми каза?

— Аз не съм лъжец, Кара.

Изражението ѝ издаде, че все още не е напълно сигурна, но всичко в него показваше, че не я лъже.

— Ако това е единствената ти вина, милорд, тогава не би трябвало да страдаш повече. — Отново обърна поглед към прозореца. — Аз съм онази, която прояви безотговорност. Аз трябваше да се погрижа за безопасността на сестра си, но се провалих. Ти ни каза да се прибираме у дома, но аз не се подчиних. Мислиш ли, че не страдам всеки Божи ден заради онова, което сторих?

По бузите ѝ отново потекоха сълзи. Младата жена се подпря в безчувствения студен камък и тялото ѝ се затресе от ридания. Почувства дланта на Рал върху рамото си.

— И двамата трябва да поемем отговорността си за случилото се. И да носим заедно този кръст макар, честно казано, да е по-добре да го оставим в миналото. — Ръката му продължаваше да масажира рамото ѝ; това движение ѝ действаше успокоително и сякаш ѝ предаваше част от неговата сила. — Вярно — и двамата се провалихме в опитите си да запазим сестра ти, но няма да позволя този факт да застане помежду ни. Няма да бъда виновен поне за това.

Нещо в нея се разтвори и разцъфна. Вината, която бе носила, започна да се разтваря и да изчезва и тя усещаше странна лекота. Дьо Жере я обърна с лице към себе си.

— Вярваш ли ми?

Кеърин му се усмихна през сълзи.

— Да, вярвам ти. Това е най-големият подарък, който можеше да ми дадеш. — Хвана ръката му, приближи я до лицето си и притисна

устни към все още незаздравялата рана, оставена от вълците. — Благодаря, милорд.

Рал не отвърна, но сърцето му сякаш спря да бие за момент при нежното докосване на устните ѝ. Само ако знаеше; можеше отдавна да я спаси от тревогите ѝ. Можеше да уреди отношенията им и да премахне пропастта, която ги делеше. Погледна я и видя сълзите, които все още блестяха в нежните ѝ кафяви очи, видя също така облекчението в тях и дори още нещо. Дланта ѝ изглеждаше малка и още по-бяла на фона на мургавата му кожа, гърдите ѝ се повдигаха леко, а шията ѝ се извиваше грациозно над корсажа на роклята.

Изглеждаше толкова женствена и прекрасна. Никога, откакто я познаваше, не бе я желал толкова силно, както в този миг.

Повдигна с пръсти брадичката ѝ и я целуна нежно по устата.

— Оставям те на спокойствие, Кара, за да можеш да откриеш какво всъщност искаш.

И, след като я погледна с копнеж за последен път, той се обърна и излезе. Рал въздъхна, докато слизаше по стълбите и размишляваше за случилото се; питаше се какво ли още щеше да му бъде сервирано. Щом се озова в трапезарията, даде знак на един от слугите да му донесе чаша вино, отнесе я до мястото си край огъня, седна и се загледа в пламъците.

— Неприятности със съпругата ли, милорд? — приближи се изотзад Линет и постави фината си длан върху рамото му. — Жалко, че едно толкова дребно създание може да ви ядоса толкова.

Младият мъж не отговори.

Линет прокара пръсти през косите му.

— Може би е по силите ми да направя нещо, което да успокои духа ви. — Наведе се към него, така че едната ѝ гърда докосна ръката му, а златистите ѝ коси погъделичкаха бузата му. — Какво ще кажете за една игра на шах или на отгатване?

Мразеше да играе с нея. Тя нямаше кой знае какъв опит в тези игри, а дори и да имаше, задължително щеше да го оставя винаги да я побеждава.

— Не. Времето напредна и се чувствам уморен.

Розовите ѝ устни се разтегнаха в усмивка.

— Аз също съм уморена. Може би най-добре да си лягаме. Какво ще кажете, милорд? Заедно ли ще излезем или първо да се прибера аз и

да ви изчакам в стаята си?

— Ти тръгвай. Аз трябва да обсъдя нещо с Ричард. Това може да ни отнеме доста време. Не е нужно да ме чакаш.

— Но със сигурност...

— Тръгвай, Линет.

— Както желаете, милорд.

Тя отметна красивата си руса глава и издаде напред долната си устна, като се отдалечи неохотно.

До неотдавна този жест му се струваше женствен и възбуждащ. На два пъти се бе случвало да я последва в стаята ѝ посред бял ден, да смъкне дрехите ѝ и да я вземе, без да успее да свали собственото си облекло. Тази нощ обаче нямаше да прилича на останалите.

— Дразни се от вниманието, което отделяш на съпругата си. — Одо се настани на пейката вляво. — Това е полезно за нея. Така ще се научи къде ѝ е мястото.

— Не Линет ме тревожи.

— А... значи е вярно... онова, което Жирар разказа за случилото се в гората. — Историята с вълците бе повторена нееднократно, но Одо нямаше предвид хищниците и двамата го знаеха много добре. — Каза, че малката може би не е чак толкова ледена, както мислят всички.

— Можеш да бъдеш сигурен, че не е.

— Ами тогава я вземи, топ амі. Направи ѝ бебе. Всеки мъж има нужда от наследници, приятелю.

Рал въздъхна и се облегна назад.

— Може би си прав. Ще помисля върху думите ти.

Мили Боже, та той и без това не правеше почти нищо друго. Мисълта за страстната девица го подлудяваше. Сега, след като вече знаеше защо не го бе допускала до себе си, желанието му да я има се бе удесеторило. Изборът обаче все още оставаше в нейни ръце. Бе дал обещание и нямаше да я вземе против волята ѝ.

Прокара ръка през косите си. Всъщност може би щеше да бъде по-добре това изобщо да не се случва. Та тя бе два пъти по-малка от него. Удоволствието му щеше да бъде голямо, но тя бе неопитна с мъжете и той не бе сигурен, че щеше да ѝ бъде приятно. Най-вероятно щеше да ѝ причини единствено болка.

А и засега това бе без значение. Имаше Линет и тя щеше да топли леглото му. Щеше да отнема напрежението от тялото му както

всяка друга, може би дори по-добре от повечето жени. Погледна към вратата, от която се отиваше към нейните стаи в двора. Тя го очакваше и въпреки това...

Рал обърна гръб на вратата и се запъти по стълбите към горния етаж, като междувременно даде нареждане на ординареца си да му приготви легло. След това момчето му помогна да се съблече и, останал сам, младият мъж си легна.

Линет щеше да бъде бясна, но какво значение имаше това? Не нея желаше. Смръщи чело в мрака. Мислеше за Кеърин и за това как можеше да легне с толкова малка жена.

Кеърин крачеше напред-назад из спалнята. Сега, след като Рал бе излязъл, тя й се струваше празна, гола и студена. Никога досега не бе обръщала внимание колко голяма е стаята, колко е широко леглото, колко типично мъжки са предметите по стените на помещението — лъкове, щитове и мечове.

Това бе стаята на господаря, на огромния мургав норман, който й бе съпруг. И въпреки това той не беше тук.

Стомахът на младата жена се сви. Рал щеше да прекара и тази нощ при любовницата си, лишен от собственото си легло заради обещанието, което, очевидно, възнамеряваше да спазва и занапред.

А може би това точно и искаше. Високата грациозна блондинка бе далеч по-красива от Кеърин, почти толкова прекрасна, колкото Гуенет. Коя от тях желаше всъщност Рал? Любовницата си ли? Или съпругата си? Или безкрайно по-хубавата сестра на съпругата си? Кеърин никога нямаше да забрави погледа, с който Черният рицар бе съзерцавал Гуенет през онзи съдбоносен ден в ливадата.

А и се бе оженил за нея именно заради Гуенет. Заради Гуенет и чувството за вина, което го измъчваше. Рал знаеше, че сестра й никога няма да напусне манастира, но може би сърцето му все още копнееше за нея. За елегантната й красота, нежността и спокойствието, които се излъчваха от нея. Гуенет бе толкова различна от Кеърин, колкото луната — от слънцето.

Ами Линет? Нейните грация и хубост караха мъжете да обръщат глава, където и да се появеше. Рал живееше с нея от две години — бе я

довел от Франция. Дали щеше да иска да я изостави? Не знаеше и част от нея се страхуваше да разбере.

И въпреки всичко, неговата съпруга бе тя, а не другите, тя трябваше да прекарва нощите заедно с него в съпружеското легло.

Мислеше само за него, за случаите, когато я бе целувал, за нещата, които я бе карал да почувства. „Никога ли не си искала да имаш деца?“ — бе я попитал веднъж той. Почти никога не се бе замисляла над този въпрос. А сега той не й даваше мира. Децата означаваха поемане на голяма отговорност... и край на свободата, към която винаги се бе стремилa. Не можеше да си се представи в ролята на майка, но мисълта да прекара живота си без семейство я караше да изпада в униние и да усеща особена празнота.

Внезапно я обзе хлад и младата жена потръпна. Приблужи се до прозореца и дръпна на място тънката рогова пластина. Съпругът ѝ може да не я обичаше, но несъмнено я желаше. Ако го бе помолила, щеше да сподели леглото с нея и да я направи наистина своя жена.

Бракът им най-после щеше да бъде консумиран.

Точно това желаше и тя, осъзна с внезапна яснота Кеърин. Желаше Рал да се държи като съпруг, но не знаеше как да го помоли. Какво трябваше да каже в подобен случай една жена? Какво трябваше да направи? Не беше Линет, не можеше да се държи предизвикателно като нея и да раздава кокетни погледи като нейните. Дори да се осмелеше да опита, вероятно щеше да се провали.

Ами ако Рал ѝ откажеше? Това ѝ се струваше малко вероятно, но тя не искаше от него само една страстна нощ. А ако приемеше поканата ѝ и я вземеше в леглото си, а тя не му харесаше? И после се върнеше отново при любовницата си? Прислугата и без това вече мислеше, че е сторил точно това в нощта след сватбата.

Подобно начинание бе рисковано, но нейното щастие, нейното бъдеще ѝ се струваха все по-зависими от него.

Младата жена се усмихна за първи път. Тя винаги бе учила с желание; това ѝ доставяше удоволствие и запомняше уроците си. Щеше да започне с приятелката си Брета, слугинчето от кухнята. Закръгленото девойче изобщо не се срамуваше да споделя богатия си опит в това, как се доставя удоволствие на мъжете. И несъмнено с радост щеше да научи и нея.

Марта също щеше да помогне с каквото може. И без това още от първата брачна нощ непрекъснато даваше зор на Кеърин да оправи отношенията със съпруга си. И най-после, щеше да помоли за помощ Изолда, селската знахарка. Старицата се хвалеше с ефикасността на приготвяните от нея любовни билета, магии и афродизиаци. С помощта на тези три жени щеше да накара Рал да полудее по нея.

Кеърин се отдели от прозореца и се качи в леглото. Усмивката бе застанала твърдо на лицето ѝ. Щом Линет можеше да се научи да му доставя удоволствие, значи можеше и тя. Още утре щеше да започне уроците си. А после щеше да заложи капана и да се настани в очакване нейният висок мургав норман да захапе стръвта.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Искал си да ме видиш.

— Ела да изпиеш една чаша с мен, Хю.

Рал посочи към едно от местата край огъня. Мускулестият рицар се запъти към него, като оголи в усмивка кривите си зъби.

— За мен ще бъде удоволствие, милорд. — Настани непохватно огромното си тяло върху здравата дъбова пейка, точно срещу мястото, където господарят му седеше на стол с висока облегалка, и опъна напред дългите си крака. — Отдавна не сме сядали така само двамата. Това ми напомня за старите времена в Нормандия.

Един паж донесе калаени чаши, пълни с вино; и двамата отпиха по солидна глътка.

— Нормандия... да-а — произнесе замислено дьо Жере. — От доста години се познаваме с теб.

— Така е, милорд.

— Никога не си ме предавал.

Хю го погледна със сериозно изражение.

— Дори да изтръгнат сърцето ми, пак ще запазя твоята тайна.

— Точно затова моля именно теб за помощ, стари приятелю.

Рал се надвеси напред; същото стори и Хю, а по насеченото му от белези, обветрено лице, се изписа нетърпение.

— Някаква важна тайна ли имаш, милорд? Както вече казах, могат да ми...

— За нищо такова не става дума, приятелю. Онова, за което искам да поговорим, е от съвсем лично естество. — Гъстите сиви вежди на огромния рицар се сбраха озадачено, любопитството му очевидно бе възбудено дори още повече. — Тъй като двамата сме почти с еднакви размери, помислих, че ще можеш да ми помогнеш. Ти си по-възрастният и не е тайна броят на жените, които си закарал в леглото си.

Хю се позасмя.

— Няма да преувелича, ако кажа, че съм покорил повече женски, отколкото ми се полага. Няма да излъжа, ако река същото и за теб.

— Това е така — изсумтя Рал. — По този въпрос обаче съм пълен новак.

Хю кръстоса ръце пред широката си като буре гръд.

— Какво искаш да знаеш, приятелю?

— Може би е най-добре да започна от самото начало.

Сигурен, че тайната му е в сигурни ръце, младият мъж разкри истината за своя брак, обясни, защо бе постъпил по този начин и припомни на Хю за нощта преди три години, когато бяха открили двете сестри на поляната. Разказа за Стивън дьо Монреал и за отправената от него заплаха, накара Рал да се ожени за Кеърин, за да я спаси.

— Значи все още не си спал с нея? — рече замислено рицарят.

— Не, не съм, но това е тайна, която трябва да си остане само между нас.

Хю кимна.

— И сега, когато изглежда, че това положение ще се промени, ти се притесняваш, защото тя е прекалено дребна.

— Тази моя част, която ще проникне в нея, е пропорционална по размери с останалите части на тялото ми. Страхувам се, че ще я разкъсам на две.

Събеседникът му се засмя и зелените му очи проблеснаха развеселено.

— Твоята Кеърин съвсем не е някоя крехка госпожица. Тя е дребна, но здрава. Не си ли забелязал колко широк е ханшът ѝ? Достатъчно, за да роди здрави синове на който и да било мъж.

— Да, забелязал съм.

По дяволите, вече бе виждал закръглените извивки на бялото ѝ тяло, бе почувствал прекрасния ѝ стегнат задник под пръстите си.

— А гърдите ѝ — продължи Хю, — са закръглени и пълни, достатъчно налети да изпълнят ръцете дори на едър мъж. Този факт със сигурност не е убягнал от вниманието ти.

— Вече казах, че съм забелязал. За Бога, човече, не съм сляп!

Събеседникът му се ухили.

— Сляп никога не си бил, единствено притесненията те спират, но аз ще те отърва от тези страхове. — Хю се наведе напред и подпря

дългите ръце върху коленете си. — Съпругата ти е малка, за това две мнения няма. Но всяка жена е устроена така, че да може да поеме един мъж, независимо дали е едра или дребна. Тялото на твоята Кеърин ще се приспособи към твоето. И ще те поеме целия в себе си — в това можеш да бъдеш съвсем сигурен.

Големият рицар се усмихна и се загледа в пламъците; очевидно отново преживяваше спомен за някоя хубавица от своето минало.

— Представяш ли си колко тесен е проходът ѝ? И колко лесно можеш да я държиш и да я поставяш в такова положение, че да поема по-добре всеки твой тласък? Не се ли сещаш за всички неща, които можеш да правиш с една жена с нейните размери?

Коремът на Рал се стегна. О, колкото до това — представяше си даже много добре. Дори в този момент съзнанието му бе изпълнено с еротични картини, а слабините си чувстваше натежали и напрегнати.

— Ако никога досега не си бил в дребна жена, приятелю — обади се Хю, а гласът му бе станал дрезгав, — все едно че не си живял.

Ръката, с която Рал държеше чашата потрепери и в резултат се разляха няколко червени капчици вино.

— Сигурен ли си, че няма да ѝ причиня болка?

— Само първия път. Бъди внимателен в началото и тялото ѝ скоро ще се пригоди към твоето.

Дьо Жере кимна, като опитваше да се пребори със създадените от думите на събеседника му образи; молеше се приятелят му да говори истината.

— Имаш моите благодарности, Хю.

Разбрал, че е дошъл краят на разговора им, рицарят остави чашата си и се изправи.

— Всички тези приказки за жени ме накараха да се надървя като разгонен шопар. Ще отида да потърся Брета. Проходът ѝ действа като предъвкваща овес кобила.

Рал се засмя на това определение, но почти веднага след това се намръщи от силното напрежение или по-точно казано — болката в слабините си. Всяко негово мускулче бе напрегнато от силно желание, кръвта му сякаш се бе сгъстила и завряла. Погледна към дървената врата, която водеше в двора. Линет вече се бе оттеглила в стаите си. Ако отидеше сега при нея, всичко щеше да бъде простено и тя щеше да го приветства в постелята си.

Тази перспектива го изкушаваше. Страшно го изкушаваше. Но нещо го задържаеше. Затова се обърна към стълбището и се насочи към леглото си на горния етаж. Още една самотна нощ едва ли фигурираше сред списъка му с желания, но интуицията му подсказваше, че наградата, към която се стремеше, заслужаваше тази жертва.

Все така замислен, младият мъж почти бе стигнал стълбите, когато някакво раздвижване край вратата накара неколцина пажа да изтичат натам.

— Пристигнал е пратеник, милорд — втурна се към него Джефри. — Носи съобщение от краля.

Лорд Ралф кимна и последва младия рус рицар към кралския бързоходец. Висок и почти мършав, човекът стискаше голям дървен кол, с чиято помощ прескачаше потоците и къс, разцепен по средата бастун, в който носеше посланието. От единия му край измъкна навития на руло свитък с царския печат. Рал го прие заедно с поздравите на пратеника и побърза да се приближи до Ричард.

— Погрижи се вестносецът да бъде нахранен и да му се осигури почивка — нареди дьо Жере на един от слугите и подаде свитъка на своя управител.

Той разчупи печата и започна да чете.

— Уилям праща поздравите си — рече Ричард. — Надява се, че всичко е наред, и пожелава на вас и на съпругата ви щастлив и плодотворен брак.

— Давай по същество — прекъсна го Рал.

— Отново ви отказва земята, която поискахте. Дьо Монреал също настоявал да я получи. Уилям казва, че ще се постарее да бъде безпристрастен. — Управителят вдигна поглед от посланието и смръщи чело. — Кралят предлага земята като награда, милорд, за онзи, който му донесе главата на Ферит.

— По дяволите! — Рал стовари юмрук върху масата и тя потрепери и затанцува. — Уилям знае от какво значение е тази земя. Стивън я иска единствено защото ми е нужна, за да изхрани жителите на Бракстън. За Бога, оцеляването им може да зависи от нея.

Ричард го погледна право в очите.

— В такъв случай просто ще трябва да уловите Ферит преди дьо Монреал. — Усмихна се. — Не се и съмнявам, че точно така ще стане.

Част от напрежението на лорд Ралф се изпари.

— Ти си добър човек, Ричард, и думите ти могат да се окажат верни. Утре се връщаме в гората и няма да се върнем, докато не хванем Ферит. — Потупа управителя по гърба. — Няма да се провалим — не можем да си го позволим.

Кеърин се надвеси над хаванчето, поставено върху масата пред нея. С негова помощ стри сушените мента, синап, карамфил, розови пъпки и праз лук, а след това изсипа тъмния прах в малък съд с похлупак.

Това бе поредното магическо биле на Изолда, което действаше като силен афродизиак. Младата жена тайно бе събрала няколко косъма от Рал, парченце плат от дреха, която бе носил в непосредствен контакт с тялото си и засъхнала кръв, която бе изчегъртала от рамото на късото му кожено палто. Всичко това знахарката бе смесила с глина, от която бе изработила фигурка и я бе заровила на кръстопът по пълнолуние.

В резултат на тези манипулации трябваше да се получи силно любовно биле, на което Рал нямаше да може да устои.

Кеърин въздъхна. Засега магиите и отварите на Изолда не бяха ѝ помогнали кой знае колко. Нито пък уроците по прелъстяване на Брета. Марта се опитваше да ги събере при всяка възможност, но такава напоследък почти не се удаваше, тъй като лорд Ралф през повечето време не беше в замъка, а преследваше отчаяно разбойниците. А когато се върнеше бе толкова уморен, че заспиваше още пред огъня, често изтощен до такава степен, че нямаше сили да се нахрани.

Отказваше дори да спи с любовницата си; бе си направил нещо като спалня на горния етаж. Сигурно бе много уморен, щом постъпваше така. Съпругата му си даваше сметка, че нямаше никакъв шанс да го привлече с помощта на сухите теоретични уроци, които бе взела напоследък, щом даже изкусната Линет се бе провалила.

Кеърин взе шишенцето и се запъти към вратата. Рал се бе върнал този следобед, недоволен и депресиран, че отново не бе успял да открие местонахождението на Ферит и неговите хора. Не ѝ се искаше да търси компанията му точно сега, когато бе в подобно мрачно настроение, но нямаше за кога повече да отлага — търсенето на негодниците можеше да продължи още месеци наред. Гладът на Рал за

жена щеше да се върне много преди изтичането на този срок. Ако желаше тя да бъде тази жена, нямаше за кога да чака.

Запъти се към стълбището, като мимоходом размени няколко думи с Марта; тя, разбира се, не пропусна да я окуражи. Щом се озовеше на подиума в трапезарията щеше да сипе билето на Изолда във виното на Рал, цяла вечер да води разговор на приятни теми и накрая да се опита да го прелъсти според указанията на Брета.

Може би този път щеше да успее да привлече интереса му. Може би щеше да я вдигне на ръце, да я отнесе горе и...

Младата жена се изчерви при спомена за онова, което, по думите на симпатичното слугинче в кухнята щеше да се случи в съпружеското легло. Бе опитала да прикрие удивлението си, но Брета го бе забелязала и се бе разсмяла.

— Не трябва да се притеснявате, миледи. Това е съдбата на всяка жена и не мога да кажа, че е някакво неприятно бреме. Ще видите, че нищо няма да ви бъде толкова приятно, колкото часовете, прекарани под красивия ви любовник.

Кеърин настръхна. Никога досега не ѝ бе минавало през ума, че Брета може да е имала близост със съпруга ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че... да не би да имаш предвид, че...

— Не, миледи, не говоря за вашия човек, а за самия акт. — Момичето намигна и се усмихна заговорнически. — Ако не се страхувах, че може да надуя корема, щях да си вдигам полите много по-често.

Младата жена усети, че бузите ѝ се затоплят. Въпросите ѝ бяха свързани най-вече с проблема как да привлече един мъж, а не върху онова, което щеше да стане след това. Слушаше обясненията на Брета за усмивки и докосвания, за това как да се движи с изкусителни извивки на тялото и как ловко и фино да даде знак на един мъж, че не ѝ е безразличен. Тъй като всички мислеха, че Рал предпочита любовницата си пред своята съпруга, слугинята разбираше и одобряваше мотивите на господарката си.

— Мястото на съпруга ви е във вашето легло, миледи, а не в леглото на онази студеносърдечна развратница.

Това, че мястото му бе в леглото ѝ не означаваше, че щеше да успее да го привлече там.

Рал седеше върху подиума до Кеърин, слушаше нежния ѝ смях, усещаше допира на рамото ѝ в неговото, когато се надвесваше да прошепне нещо в ухото му. Усмиваше се сладко, очевидно развеселена от думите му и полагаше видими усилия да го забавлява на свой ред.

Движенията ѝ бяха женствени, прелъстителни и смисълът им бе невъзможно да се обърка, тъй като си оставаше един и същ от векове. През последните няколко дни Рал бе виждал съпругата си да ги използва често и неминуемо бе карала тялото му да ѝ отговаря. Трябваше да полага доста усилия, за да сдържа желанието си.

Гърдите на Кеърин се докоснаха в ръката му. Кръвта му кипна и сякаш ѝ стана тясно във вените му, сърцето му спря да бие за миг от силната болка, която усети в слабините. Ако съпругата му бе действително опитната жена, за която се представяше, щеше да прозре през маската му на безразличие, да види глада му за нея, който той полагаше толкова усилия да скрие.

— Тази вечер си с нова рокля — рече младият мъж.

Искаше му се вечерята да привърши по-скоро и се питаше дали тази нощ нямаше да се предаде пред страстта си и да вземе жената, за която копнееше. Или пък щеше да успее да изчака, както възнамеряваше, да играе започнатата от нея игра и да даде възможност на пламъка, който тя бе запалила в него, да се разгори също така и в нея.

— Харесва ли ти, милорд?

Туниката бе с цвят на рубин, съчетана с черна копринена блуза, която подчертаваше богатите червени отблясъци от косите ѝ.

— Цветът ти прилича много. Добре си го избрала.

Кеърин се усмихна.

— Още вино, милорд?

Вече на няколко пъти пълнеше чашата му, така че в крайна сметка Рал се зачуди дали не възнамеряваше да го напие.

— Тази вечер виното нагарча малко, но пак пих предостатъчно. Утре ме чака труден и дълъг ден.

Не искаше да я има, ако не е напълно трезв и не се контролира. Беше се закълел, че няма да ѝ причини болка и за да изпълни намерението си, трябваше да действа бавно.

— Тъй като, както виждам, приключи с вечерята, би ли ме удостоил с честта да изиграем партия шах.

Младият мъж повдигна учудено вежди.

— Не знаех, че играеш шах.

— Много неща не знаеш за мен, милорд.

Кеърин се усмихна предизвикателно и показа два реда малки бели зъби.

От своя страна Рал стисна челюсти от внезапния спазъм в слабините. Наложил си да се отпусне.

— Една игра преди лягане ще ми помогне да заспя по-бързо.

За Бога, каква опашата лъжа бе това! Очакваше го спокойна нощ единствено ако можеше да вдигне полите на дамата пред себе си.

Усмихна се вътрешно — играта му доставяше удоволствие, въпреки физическите неудобства. Надяваше се, че в крайна сметка и двамата щяха да победят.

Седнаха един срещу друг пред шахматната дъска. Кеърин размишлява известно време и премести една пешка два хода напред. Нямахше да му трябва много време, за да я победи, не се съмняваше в това, тъй като тази игра беше въпрос на стратегия, като да планираш голяма битка. Все още не бе срещнал жена, която да разбира войната достатъчно добре, че да му бъде достоен съперник.

Няколко часа по-късно вече не мислеше така. Шахматната дъска бе почистена значително и черните му фигури нямаха по-голям шанс да бият нейните бели, отколкото в началото на играта. Тя, разбира се, не бе по-близо до победата от него.

— Ти си труден съперник, милорд.

Съпругата му премести топа, изработен от бивниците на морж, така че парира опитите му да препречи пътя на нейната царица. Рал се усмихна.

— Винаги би могла да ме оставиш да победея.

Кеърин го погледна изненадано, след което се намръщи.

— Не мислех, че ще искаш подобно нещо.

Изражението ѝ бе на провалил се в изпълнение на задачата си човек. Тогава на Ралф му мина през ума, че онзи, който я бе учил на изкуството на прелъстяването, очевидно бе пропуснал да отбележи този номер.

— Ако си била на мнение, че победата би ми доставила удоволствие само ако е спечелена в борба с достоен противник, значи си била права. Играта тази вечер ми се понрави много повече, отколкото очаквах.

Младата жена засия, лицето ѝ блестеше от младост и радост на светлината на огъня. Беше невероятно хубава и се разхубавяваше все повече с всеки изминал ден.

— Радвам се, че съм ти доставила удоволствие.

— Щеше да ми бъде още по-приятно, ако те бях победил, но не и защото си ме оставила да го направя.

Тя очевидно бе щастлива, че е преценила правилно и атакува шахматната дъска дори с още по-голямо усърдие. В крайна сметка завършиха пат. Рал се засмя добродушно и заяви, че ще се представи по-добре при следващата им игра. Кеърин пък твърдеше, че победата ще бъде нейна.

Съпругът ѝ си помисли, че ако загубата щеше да осигури мястото му до нея в леглото ѝ, с удоволствие щеше да ѝ даде играта.

В този момент погледна към стълбите.

— Време е да лягаме.

След това насочи поглед към нея, като внимаваше да не даде израз на чувствата си. Нещо в очите ѝ проблесна, но само след миг изчезна.

„Кажки го — заповяда безмълвно младият мъж. — Кажки, че съм добре дошъл в леглото ти.“ Можеше да я има. Беше очевидно, че щеше да го остави. Но искаше да го чуе от устата ѝ. Искеше да признае, че е готова да му бъде съпруга в истинския смисъл на думата. Искеше да го желае със същата бясна страст, с която я желаше той.

Надяваше се, че безразличието му окажа нужното въздействие.

— Уморен ли си, милорд?

Дьо Жере повдигна рамене.

— Все още нямаме никакви известия за разбойниците. Утре ще излезем на лов, за да попълним запасите на замъка от месо и трябва да си почина добре.

Пое дланта ѝ в своята и я постави върху лакътя си, след което я поведе нагоре по каменните стъпала.

— Напоследък спиш на горния етаж — рече тихо тя. — Сигурен ли си, че само един дюшек е достатъчно удобен?

„Съвсем не толкова, колкото ако се намирах между хубавите ти крака.“

— Засега ми върши добра работа.

Никога досега не му се бе налагало да използва точно тази техника, за да привлече някоя жена, но чувстваше инстинктивно, че именно безразличието щеше да осигури успеха му пред Кеърин. Колкото по-малко внимание ѝ обръщаше, толкова по-усърдно тя щеше да опитва да му се хареса.

Неговата Кеърин обичаше да побеждава, каквато и игра да захванеше.

Спря пред вратата ѝ, обърна я с лице към себе си и я целуна. Това бе нежна целувка, но въпреки това го изгори здраво. Единствено железният му самоконтрол му позволи да намери сили да се отдръпне от жената, която желаше повече от всичко друго. Надяваше се, че след ден-два вече нямаше да има нужда от подобни ограничения.

— Лека нощ, миледи.

— Л-лека нощ, милорд.

Ръката ѝ потрепери, когато повдигна резето, за да отвори вратата и влезе в спалнята.

Рал се обърна, като се усмихваше в себе си, и се запъти към своята стая. Кеърин Айвшам не бе единствената, която обичаше да побеждава.

— Миледи? Миледи? Къде сте? Нося спешно съобщение от селото.

— Тук съм, Леофрик — провикна се младата жена от ъгъла в конюшнията, където люлееше сърнето в скута си. Животинчето растеше и ставаше по-силно с всеки изминал ден. — Какво има?

Момчето хукна към нея; лицето му бе зачервено от бързане, тесните му гърди се издигаха тежко.

— Новини за разбойниците, миледи. Майка ми се опитваше да открие къде лагеруват. Искаше да се отплати на лорд Ралф за неговата доброта.

Кеърин премести внимателно сърнето и се изправи, като отърси полата и тежката си плитка от сламките.

— Днес лорд Рал е на лов. Няма да се върне преди мръкване.

— Мога да му отнеса съобщението.

— Не знам къде е. Трябва да ми кажеш, Леофрик. Ще се погрижа да му съобщят в мига, в който пристигне.

— Майка ми каза, че лагерували край прохода Шеврей, на брега на река Идън. Причакват кралския бирник. Никой не знае точно кога ще мине оттам, но Ферит е решил твърдо да го нападне и да открадне парите на Уилям.

— Парите със сигурност ще бъдат добре охранявани.

— Мама каза, че бандата се увеличила до почти петдесет човека. Върлували на север, но тези дни се върнали отново насам.

Петдесет човека! Предостатъчно да изложат на опасност хората на Уилям... както и нейния съпруг и войните му. Стомахът на Кеърин се сви на топка.

— Те са истински главорези, миледи. Вече десетина добри рицари и войни паднаха под ножовете им.

Младата жена потрепери несъзнателно.

— Може би този път лорд Ралф ще го хване.

— Да, миледи, господарят със сигурност ще ги пипне.

Несъмнено човек със силата и изкуствеността на съпруга ѝ не можеше да бъде заплашен от тях. Предупредителните думи на Лео обаче все още отекваха в ушите ѝ.

— Ще предам на лорд Рал вестта веднага, щом се прибере.

— Искане ми се да отида с него.

„Радвам се, че не можеш да отидеш с него“ — помисли Кеърин. И тревогата ѝ за Рал се увеличи още повече.

Кеърин крачеше напред-назад пред огъня в голямата зала. Рал трябваше вече да се е върнал. Ричард се бе погрижил да приготвят особено питателна вечеря, която все още надигаше пара в кухнята. Младата жена се обърна при отварянето на вратата. Влезе Жирар. Съпругът ѝ никога не оставяше замъка незащитен. Днес отново бе оставил тук повече от половината си хора. Те трябваше да си починат, за да могат да се отправят на другия ден с възстановени сили да търсят разбойниците.

Тъй като чу шум откъм вестибюла, тя се спусна натам.

— Лорд Рал ли се е върнал? — обърна се пътъом към Жирар тя.

— Не, миледи.

Появи се и Ричард; изражението му беше мрачно.

— Това е Стивън дьо Монреал.

Молвърн!

— Мили Боже! — Лорд Стивън бе последният, когото желаше да вижда, особено при положение, че съпругът ѝ не беше в замъка. — Трябва ли да го пуснем?

— Така изисква елементарната учтивост. Той пътува с шепа от хората си. Няма как да му откажем подслон и храна за една вечер.

Младата жена кимна със съзнанието, че това е самата истина.

— Поне имаме предостатъчно храна. — И предостатъчно мъже, които да пазят замъка. — Покани го, Ричард. — Нямахте друг избор, освен да играе ролята на господарка на имението и внезапно осъзна, че това ѝ допада. — И му предай моите поздравления.

Молвърн се появи с типичната си грациозна и гъвкава походка, макар все още да не бе свалил плетената си ризница. Дрехите му бяха прашни от часовете, прекарани върху седлото, но русите му коси блестяха на светлината на премигващите свещи, наредени на стената зад него.

— Миледи.

Надвеси се над ръката ѝ и докосна устните си до опакото на дланта ѝ. Те бяха твърди, а дъхът му — топъл. Кеърин едва се удържа да не издърпа ръката си.

— Милорд.

Направи реверанс и си наложи да се усмихне. Както при първата им среща ѝ направи впечатление, че ако не бяха жестокият му поглед и заостреният нос, той бе изключително красив.

— Май ми стана навик да идвам, когато съпругът ви го няма. — Светлосините му очи огледаха сапфиреносинята ѝ туника, златния колан и бродираната копринена блуза. — Но сега, след като виждам какво съкровище се е крило под грубите манастирски одежди, не мога да кажа, че съжалявам особено за липсата му.

Младата жена се направи, че не го е чула, като същевременно се опитваше да укроти гнева си.

— Съпругът ми ще се върне скоро. Казах да ви пригответ стая, в случай, че решите да се изкъпете и освежите преди вечерята.

Гостът кимна.

— Денят бе уморителен. Една вана и чаша вино ще ме направят вечно задължен към вас, миледи.

Кеърин даде знак на един от слугите и понечи да излезе, но лорд Стивън я хвана за ръката.

— Може би ще останете да ми помогнете лично вие.

— Разбира се — усмихна се насила тя.

В действителност не възнамеряваше да прави подобно нещо. Посетителят, придружен от оръженосеца си, бе отведен в стаята му на горния етаж, а в това време хората му отпиваха от пълните с ейл рогове или от чашите с вино.

Кеърин се отпрати към кухнята, с надеждата някоя от слугините да се съгласи да изпълни ролята ѝ. В краен случай щеше да нареди да отиде някой паж.

— Аз ще му помогна да се изкъпе, миледи — заяви Брета, която работеше край фурните.

Прясно изпеченият ечемичен хляб изпълваше помещението с приятен мирис.

— Не си длъжна да го правиш. Не знам какви са намеренията му. Не бих накарала насила никоя от жените...

— Всичко е наред, миледи — ухили се слугинята. — Мисълта да изтрия гърба на лорд Стивън ми се нрави. Бас държа, че го бива.

Кеърин се усмихна.

— Все пак бъди предпазлива.

По времето, когато лорд Стивън се появи отново в голямата зала, Рал все още не се бе върнал. Облечен с прекрасна пурпурна туника и алена блуза, той действително приличаше на добре отпочинал барон, а не на грубиянина, какъвто бе всъщност.

— Добър вечер, милорд — усмихна се тя.

— Мога ли да дойда при вас?

— Разбира се.

Той се настани до нея върху платформата. В очакване на пристигането на господаря си, неговите хора разговаряха на различни теми: за времето, за реколтата, за събитията в селото, в Бракстън и Молвърн.

— Сестра ми пристига скоро — обяви гостът. — Отдавна не е идвала. Може би вие двете ще имате възможност да се срещнете.

— Може би. Би ми било приятно да мога да си побъбря с някоя жена.

Стига, разбира се, тя да не приличаше на жестокосърдечния си брат.

— Елияна е истинско съкровище, висока и белокожа, направо красавица. Знаете ли, че някога бе сгодена за съпруга ви?

Кеърин вдигна рязко глава.

— Сестра ви и лорд Рал?

— Това бе доста преди да се появите вие. Бащите ни се договориха още когато и двамата бяха деца.

— Не, не знаех.

— Това не ме изненадва... след като той я обезчести, като отказа да изпълни уговорката и да се ожени за нея.

Да не би това да бе причина за омразата между двамата мъже?

— Трябва да е имал причина да постъпи така.

Лорд Стивън стисна челюсти.

— Може и да е имал. Знам само, че причини голямо зло на сестра ми. — Усмихна се едва забележимо. — Може би някой ден ще ти обясни.

А може и да не ѝ обясни никога, макар страшно да ѝ се искаше да я узнае.

— От юг ли пристигате? — попита младата жена, за да промени темата на разговор.

— Да. Връщам се от имението си в Гренъл.

— Пътувате с много малко хора. Не забелязахте ли някакви следи от Ферит и неговата банда?

— Не. Говори се, че заминали някъде на север. Говори се също, че съпругът ви ги преследвал неуморно. — Изви нагоре ъгълчето на устата си. — Ако открие местонахождението им, бих бил щастлив да му помогна.

Кеърин се облегна назад; внезапно бе застанала нащрек. Колкото и да мразеше лорд Стивън, опасността за Рал щеше да бъде много по-малка, ако му помогнеха Молвърн и хората му.

— Но — продължи гостът, — не вярвам, че ще приеме помощта ми.

Младата жена изпъшка безмълвно. Не, наистина нямаше да я приеме. Тогава ѝ дойде наум нещо друго.

— Ако знаехте къде се намират разбойниците, бихте ли отишъл да ги търсите?

Лорд Стивън бе безмилостен и безстрашен в боя, подобно на съпруга ѝ. Какво значение имаше кой от двамата ще разгроми бандитите? Важното бе да се отърват от тази напасть.

Дьо Монреал се размърда, като я оглеждаше с подновено любопитство.

— Ако лагеруват някъде на север, както се говори, мога да пратя съобщение на моите хора в Молвърн. Достатъчно са, за да се справят с разбойниците.

— Лорд Ралф няма да одобри, че съм ви казала. Не бих искала да разбере.

Но ако така щеше да запази и него, и хората му живи и здрави, рискът си заслужаваше.

— Знаете ли къде са?

— Днес открих местонахождението им. Дойдоха да ми съобщят нашите селяни.

— И защо ще ми го кажете на мен?

Наистина, защо? Този въпрос я накара да се почувства неудобно, но мисълта, че Рал може да бъде ранен или дори убит, я караше да се чувства много по-зле.

— Нямам търпение да видя края на набезите на тези бандити. — „Искам съпругът ми да се върне жив и здрав у дома.“ — Струва ми се, че колкото повече хора се захванат с тази задача, толкова по-голяма вероятност за успех има.

Младият мъж се усмихна.

— Както казах вече, с радост ще помогна.

Кеърин се поколеба само за момент.

— Лагеруват край прохода Шеврей на брега на река Идън.

— Сигурна ли сте?

— Информацията е от сигурен източник, но не мога да кажа колко време разбойниците ще останат там.

Стивън я съзерцава още известно време, после се обърна и повика един от хората си. От полумрака изплува мускулист рицар, изслуша онова, което дьо Монреал прошепна в ухото му, кимна разбиращо и излезе с бърза крачка от залата.

— Дюран тръгва веднага към Молвърн. Там ще събере отряд и ще се отправи към Шеврей. Аз потеглям утре, както възнамерявах. Ако имаме късмет, Ферит и бандата му ще бъдат пленени дълго преди да пристигна в Шеврей.

Младата жена се усмихна.

— Благодаря, милорд.

— Благодаря ви, лейди Кеърин.

Изражението му ѝ се стори толкова самодоволно, че ѝ се прииска да не му бе казвала. Иисусе Христе, молеше се само да бе постъпила правилно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Рал, с ризница и щит в ръка, възседнал големия си черен боен кон, наблюдаваше от възвишението останките от лагера на Ферит.

— Дявол да го вземе — изпсува Одо. — Пак сме закъснели.

На бузата на Рал трепна мускулче.

— Така изглежда. Освен това, както виждам, Молвърн не е закъснял.

Думите му бяха последвани от сочна ругатня. Пришпори коня си и поведе хората надолу по хълма. Лагерът бе осеян с набързо изоставени вещи: преобърнати гърнета и кани, мехове, дюшеци, оръжие и дрехи. Над тлеещите огънове бавно се издигаше дим. А по поляната бяха натъркаляни повече от трийсет трупа.

Дьо Жере тръгна сред тях, като търсеше тялото на Ферит. Гърдите му се свиваха от горчивина — отново не бе успял да осигури препитанието на хората от неговото село. Ако само се бе върнал няколко часа по-рано от лов! Ако лорд Стивън не бе в Бракстън, когато пристигна. Ако само бе тръгнал веднага, вместо да чака омразният му враг да потегли пръв.

Рал стисна ядно челюсти. Ферит нямаше повече да ги тормози, но нямаше да има и нови земи, които да почистят и да засадят. А без тях нямаше как да напълни складовете и хамбарите, които бе изпразнил заради построяването на замъка. Жителите на Бракстън бяха обречени на глад. Младият мъж потръпна при тази мисъл.

Мина покрай групичка от хората на Молвърн, но все още не виждаше следа от Ферит... или онова, което бе останало от него. Докато минаваше покрай рицари и войници, които тършуваха с надеждата да открият нещо ценно, младият мъж забеляза Дюран, очевидно предводител на хората на Стивън. Пришпори коня си към него.

— Добра работа си свършил, Дюран.

— Благодаря, милорд.

— Лорд Стивън мисли ли да идва?

— Би трябвало да язди насам.

— Ами Ферит? — попита Рал. — Не виждам никъде тялото му.

Едрият рицар повдигна коничния си щит, поколеба се и след това поклати глава.

— Избяга, милорд, заедно с двайсетина човека.

Дьо Жере въздъхна облекчено. Трябваше да съжалява, че кучият син пак се е измъкнал, но имаше такава голяма нужда от тези земи, че почувства огромно облекчение при тази новина. В следващия миг тялото му се стегна от гняв. Ако пръв бе пристигнал той с хората си, резултатът може би щеше да бъде друг.

— Какво стана? — попита той.

— Разбойникът бе поставил постове във всички посоки. Надявахме се да го изненадаме, но часовите го предупредиха. В дърветата и в скалите над нас имаше скрити стрелци. Повалихме доста от тях, но изгубихме пет чудесни момчета.

— Как разбрахте къде да ги намерите?

— Лорд Стивън ни уведоми.

Рал се намръщи. Снощи бе вечерял с Молвърн. Той очевидно вече е знаел за бандитите, но не спомена нищо по този повод. Всъщност, той самият бе постъпил по подобен начин.

— Жалко, че кучият син се измъкна пак. Ще се крие известно време, но събере ли нови хора, ще се върне.

„И този път нищо на земята няма да ми попречи да му взема главата.“

— Да, милорд. Копелето не може да прецени, че е дошъл моментът да си обира крушите.

Лорд Ралф не каза нищо повече. Събра войните си и тръгнаха към къщи. Дори Одо мълча по целия обратен път, чувствайки остро разочарованието на приятеля си.

— Ще го откриеш, *top ami*. Следващият път ще успееш.

Рал не отвърна. Вниманието му бе привлечено от някаква точка по пътя, която по-късно се превърна в група въоръжени мъже.

— Молвърн — обади се Одо. — Дюран не успя да плени Ферит. Това няма да се понрави на лорд Стивън.

— Дюран трябва вече да е изпратил съобщение за случилото се. А колкото до Стивън, той може да е недоволен, но улавянето на престъпника съвсем не е от такова значение за него, както за мен.

Когато двете групи се срещнаха, дьо Жере дръпна юздите на черния си жребец. Животното затанцува нервно пред огромния сив кон на Молвърн.

— Прекалено е рано за поздравления, но съм благодарен, че се отървахме от разбойниците, повалени от твоите хора — приветства го Рал.

— Пътниците ще се чувстват по-спокойни, но както изглежда, битката ни за Ферит все още не е приключила.

— И на мен така ми се струва.

— Може би следващия път ти ще го откриеш пръв.

Лорд Ралф си наложи да се усмихне.

— Можеш да бъдеш сигурен в това, Стивън.

— За малко да ме изпревариш още този път, знаеш ли. Точно така щеше да стане, ако хубавата ти малка съпруга не счете за нужно да дари първо мен с информацията за местонахождението на Ферит, преди да уведоми и теб.

При вида на изписаното върху лицето на Рал изумление, Молвърн се усмихна самодоволно.

— Не мога да кажа, че съм очаквал да получа подобен подарък, но го посрещнах с радост, уверявам те.

Усмихна се отново, даде знак на хората си да тръгват и избърза, за да застане начело на колоната, като остави съперника си да размишлява сам върху казаното.

— Предай й моите уважения — провикна се през рамо той.

Дьо Жере проследи с поглед яздеците край него мъже. Над пътя се носеше прах, дрънкаше оръжие. Сви ръка в юмрук, обхванат от бесен гняв.

— Може да не казва истината — обади се Одо.

— Това е истината, чувствам го.

— Тя е саксонка. Предупредих те, че не трябва да й се доверяваш.

— Тя ми е съпруга.

Мускулите на челюстите му бяха толкова напрегнати, че говореше с мъка. Опъна като полудял юздите, така че накара Сатана да се изправи рязко и да затанцува нервно, след което го пришпори по посока на замъка, като преди това хвърли за последен път поглед към Молвърн.

Стивън дьо Монреал се присъедини към групата на поляната, където до неотдавна бе лагерувал Ферит и се запъти право към своя помощник. Едър мускулест рицар с четвъртита челюст и оредяваща коса, Дюран си бе спечелил място сред най-доверените му хора. Стига, разбира се, да го възнаграждаваха както се полага за това.

— Плени ли Ферит? — попита Стивън.

— Вързан е добре и го охраняват. Скрихме го сред дърветата.

— Сигурен ли си, че Бракстън не е разбрал?

— Не е разбрал, милорд. Постъпих според вашите указания.

— Добре. Можеш да бъдеш сигурен, че ще ти се отплатя богато.

Дюран оголи в усмивка леко пожълтелите си зъби. Молвърн се запъти към мястото, където войниците му охраняваха Ферит. Разбойникът седеше, подпрял гръб на голям камък, отпуснал глава върху гърдите си, а дългата черна коса бе паднала върху челото му. Той бе слаб мъж, а очите му непрекъснато шареха насам-натам; името му подходеше прекрасно. В никакъв случай не можеше да се каже, че е глупак.

— Оставете ни! — нареди на хората си Стивън.

— Да, милорд.

Те заотстъпваха заднишком и се скриха в гората.

Единственото, което помръдна в разбойника, бяха очите му; те се впериха преценяващо в новодошлия.

Молвърн се усмихна.

— Казват, че си самия дявол.

— Чувал съм същото за теб — изсумтя дребният човек.

Дьо Монреал се засмя тихичко. Накара събеседника си да се изправи и оцени веднага силата на жилестото му тяло. Откъсна връхчето на един клон и го огъна между пръстите си.

— Страхуваш ли се от мен?

— Аз съм твой затворник.

— Не те питах това.

— Човек трябва да е глупак, за да не се страхува от теб.

Стивън се усмихна.

— Добър отговор. Страхът винаги обещава добро начало.

Ферит вдигна глава и го погледна внимателно.

— Добро начало за какво?

Молвърн се изсмя и хвърли клончето.

— Как ти се вижда да можеш да избягаш?

Кеърин и Ричард стояха един срещу друг от двете страни на шахматната дъска. Времето бе напреднало доста, но въпреки това жената не чувстваше почти никаква умора.

— Шах — рече тя и се усмихна на светлокосия си противник, който изглеждаше доста смутен.

— Ти играеш тази игра по-добре от повечето мъже. Лорд Харолд ли те научи?

Младата жена поклати глава.

— Малко виждах чичо си.

— Баща ти?

— Не. Той все отсъстваше. Едуин Бедфорд ме научи. Той бе приятел на чичо.

Ричард се усмихна.

— Спомням си го.

— Чух, че все още бил жив. Чудя се какво ли е станало с него.

Управителят понечи да отговори, но шумът отвън го накара да обърне рязко глава към входа, а след това да скочи на крака.

— Лорд Рал се е върнал.

Кеърин също се изправи.

— Не може да бъде. Замина само преди три дни. Не е възможно да се върне толкова бързо.

— Той е — настоя Ричард, тъй като вече бе видял Одо и Хю. — Сигурно е уморен. Ще се погрижа да сервирам вечерята за него и останалите.

Разтревожена, младата жена се обърна и видя съпруга си, застанал на вратата, а оръженосецът му Обри свалеше прашната ризница от гърдите му. Мъжествената му красота накара сърцето ѝ да затупка учестено. Усмихна се, като си мислеше колко много ѝ бе липсвал.

Обри се наведе, за да свали шпорите на господаря си. Преди да успее да го стори обаче, Рал се устреми напред. Сянката му падна върху стените, осветени от мигащите свещи. Едва сега Кеърин

забеляза суровата извивка на устните, напрежението в раменете и неволно стиснатите му в юмруци длани. Лицето му бе покрито с няколкодневна брада.

Мили Боже, беше ядосан. По-точно — вбесен. Стомахът на младата жена се сви на топка. Все пак си наложи да тръгне към него, да го посрещне с усмивка, като се молеше гневът му да не бе насочен срещу нея.

— Рано се върна у дома, милорд. Не си ранен, нали?

Рал спря пред нея. Сивият му поглед я пронизваше като стомана, от всяка негова пора се излъчваше яд.

— Как бих могъл да бъда ранен? Хората на Ферит бяха победени, когато достигнахме лагера им.

Кеърин си даде сметка, че планът ѝ бе успял и изпита облекчение.

— Значи и ти, и другите сте живи и здрави.

— Да, живи и здрави сме. — Студените сиви очи се впираха в нея. — Не питаш как е възможно това. Как така хората на лорд Стивън пристигнаха в лагера преди нас.

— Аз... просто се зарадвах много от новината, че всички са добре. Разбира се, че искам да разбера какво се е случило.

Устните му се разтегнаха в ледена усмивка, която опъна кожата по скулите му.

— Изглежда лорд Стивън също е открил местонахождението на разбойниците. И веднага предупредил хората си в Молвърн.

— Но това е чудесно, нали? Пътниците най-последно ще могат да бъдат спокойни.

— Не питаш как е разбрал лорд Стивън.

— П-предполагам, че е имал своите информатори също като нас.

— Да, точно така. Хора, които са верни на него и които са готови да предадат мен.

— Да те предадат ли? — Неспойна тръпка слезе по гръбнака ѝ. — Не разбирам как така нещо, което ти е помогнало да се отървеш от Ферит, може да се нарече предателство.

Воините и слугите около тях замълчаха; напрежението стана непоносимо.

— И ти това ли направи, Кеърин? Помогна ми, така ли?

— Н-не знам за какво говориш.

Рал сграбчи двете ѝ ръце и я дръпна рязко към себе си.

— Уморих се от твоите игрички. И двамата знаем, че ти каза на Молвърн за лагера на Ферит. И двамата знаем, че за пореден път ме предаде!

Дъхът на младата жена секна.

— Не е вярно!

— Това е самата истина, Кеърин. Онова, което не мога да разбера, е защо помагаш на човек като Стивън.

— Не го направих, за да му помогна!

Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— За Бога, ти си моя съпруга! Трябва да бъдеш вярна на мен, а не на друг!

— Съпруга ли съм ти? Така ли каза?! Линет по-скоро може да се нарече твоя съпруга вместо мен.

Не бе възнамерявала да изрича тези думи, но действително мислеше така.

За първи път Дьо Жере не можа да отвърне нищо. А после устните му се извиха в горчива усмивка.

— В това отношение си права. Изричането на брачния обет все още не прави двама души съпрузи. Съединяването е важното и тази нощ ще поправа големия си пропуск.

— Но аз не...

Младият мъж я пусна.

— Качвай се в твоята стая. Пригответи се да ме приемеш в леглото си.

— Какво!

— Чу ме добре. Направи каквото ти казах.

— Но ти ми обеща.

— Само глупакът не би сторил нищо, за да поправи грешките си.

— Но...

— Върви, дявол да те вземе!

Кеърин повдигна полите си и побягна към стълбите, а след това — към стаята си. Затръшна вратата зад гърба си и се облегна на грубата и дървена повърхност — имаше отчаяна нужда да се подпре на нещо.

„Света Дево, Божия майко.“ Хвърли поглед към леглото. Краката ѝ не я държаха. Вслуша се в звука от стъпките на Рал, който се

изкачваше по стълбите. Гърдите ѝ се повдигаха тежко, дланите ѝ бяха мокри от пот, а сърцето се опитваше да изскочи измежду ребрата ѝ.

„Света Богородице, какво да правя?“

Краткото почукване я накара да подскочи. Влезе Марта. Старицата изглеждаше крехка, но примирена, съвсем не така разтърсена като възпитаницата си.

— Лорд Рал ме изпрати да ти помогна.

— Марта... Слава Богу, че дойде. — Втурна се в обятията на дребната жена, която я притисна в ръцете си. — Много съм уплашена. Никога не съм го виждала толкова ядосан.

Марта я откъсна от себе си.

— Можеш ли да го виниш? Ти стана причина да изглежда като глупак.

— Не това исках.

Дойката се засуети.

— Обърни се.

Започна да сваля дрехите на Кеърин, като остави само долната ѝ риза.

— Глупаво си постъпила — рече след малко с въздишка тя. — Но поне това ще сложи край на проблема ти.

Младата жена вдигна рязко глава.

— Моя проблем ли? Какво имаш предвид?

Старицата се усмихна и бръчките в ъгълчетата на устата ѝ станаха по-дълбоки.

— Нали искаше да станеш в действителност съпруга на лорд Рал?

— Да, но...

— Тази нощ желанието ти ще бъде изпълнено.

Кеърин размишлява известно време върху думите ѝ. Да, наистина точно това бе искала.

— Но той е толкова ядосан.

— Това е цената, която ще трябва да платиш заради глупостта си.

Нямаше как да оспори това. Не беше се замислила как ще се почувства Рал, как щеше да изглежда в очите на хората си. Разбира се, бе се надявала той никога да не открие.

— Ще те заболи малко — предупреди я Марта. — Лорд Рал е много голям мъж.

Ледена тръпка премина през младата жена.

— Брета ми каза какво ще се случи.

— Опитай се да го поуспокоиш. Колкото по-внимателен бъде той, толкова по-лесно ще бъде за теб.

Кеърин кимна. Струваше ѝ се почти възможно да успее да успокои гнева на огромния мургав норман.

— Ще опитам.

Старицата я поведе към масата до стената, взе четката от четина и я прекара през дългата кестенява коса на възпитаницата си. Това, точно както се бе надявала, я поуспокои. След малко остави четката отново върху масата.

— Ако го караш да чака, само ще увеличиш повече яда му.

Младата жена кимна; с всеки следващ миг се чувстваше все по-несигурна. Облиза нервно устни и опита да не мисли за онова, което щеше да се случи след излизането на Марта.

— Той е добър човек — заяви дойката. — Каквото и да стане, не забравяй това.

И тя излезе от стаята. Стъпките ѝ се отдалечиха и едновременно с тях тревогата на Кеърин се увеличи.

Тя закрочи неспокойно, но още не бе успяла да прекоси веднъж помещението, когато резето се вдигна и на вратата се появи съпругът ѝ. Видя, че се бе изкъпал — гъстата му черна коса бе мокра и се къдреше по раменете и гърба на семплата му кафява туника. Изглеждаше красив както винаги, все така горд и решителен. А гневът му съвсем не бе намалял.

— Питам се дали ще опиташ да избягаш. Ако го беше направила, щях да те довлека тук за косите.

Кеърин преглътна с усилие.

— Не искам да бягам.

— О? — Дебелата черна вежда се изви нагоре. — А аз си мислех, че жена, която предава съпруга си, едва ли би искала да легне с него.

Сякаш камък затисна гърдите ѝ.

— Не съм мислела да те предам.

Рал не обърна внимание на думите ѝ; все едно че не бе проговорила, но едно мускулче на бузата му трепна.

— Там, откъдето идвам, спим съвсем голи. Махни си ризата, за да мога да те видя.

Тежестта върху сърцето ѝ се увеличи и се превърна в остра болка. Тя стоеше неподвижно, загледана в красивото лице пред себе си, сега изкривено от злоба. Рал пристъпи напред. Сграбчи фината ленена материя и я разкъса отпред.

— Махни я, казах!

Тя се подчини с треперещи ръце. Остави дрехата да се свлече меко в краката ѝ. Вдигнала високо глава, Кеърин полагаше усилия да не се разплаче.

— Обърни се. Бавно. Искам да видя какво кри толкова дълго от мен.

Младата жена изпълни заповедта, като се стараеше да не гледа към него. Искаше ѝ се сърцето да не я боли и тази нощ да бъде различна, изпълнена с любов и страст, както бе мечтала.

— Желая да разбера защо ме предаде — рече Рал, когато съпругата му застана отново с лице към него; сивите му очи я гледаха строго и изпитателно. — Не си спала със Стивън, нали?

Би трябвало думите му да я ядосат. Вместо това се почувства смазана.

— Не.

— Легни в леглото и разтвори крака.

Нещо в нея се пречупи. Усети, че очите ѝ горят и по бузата ѝ се плъзна сълза, колкото и да се стараеше да я удържи.

— Ще сторя всичко, което пожелаеш, милорд. Но искам да знаеш, че не съм имала намерение да те предам. Леофрик каза, че Ферит е главорез. Каза, че не един доблестен рицар и воин са паднали от меча му. Страхувах се за теб и за твоите хора. Мислех, че няма значение кой от вас ще се разправи с разбойника.

Рал, който събличаше дрехите си с гневни, резки движения, внезапно застина. Захвърли туниката си и се обърна към Кеърин.

— Искаш да кажеш, че не си знаела за наградата?

— Каква награда?

Дьо Жере се вгледа в лицето ѝ, в големите кафяви очи и треперещите устни. Забеляза мъката, която изразяваха, съжалението и тъгата. Не всички знаеха за обещаното възнаграждение, макар то да не се пазеше в тайна. А и той не ѝ бе казал колко важна е за него тази мисия; изобщо не си бе направил труда да ѝ го обясни. Гневът му започна да се топи и му даде възможност да разсъждава.

— Кралят обеща земите, — рече той, — които се простират между моето имение и Молвърн, на онзи, който му донесе главата на Ферит.

Кеърин се вцепени.

— Земите, които обеща на селяните?

— Да.

— Мили Боже!

— Казваш, че не си знаела, така ли?

— Единственото ми желание бе да ти помогна — отвърна тихо тя. — Предпочитах да загинат хората на Молвърн вместо тези от Бракстън кийп.

Рал я изучава дълго и строго.

— Защо да ти вярвам?

А така му се искаше, по дяволите, нищо друго не желаше по-силно. Очите ѝ се спряха върху лицето му; изглеждаха кадифени на светлината на свещите.

— Защото мразя Стивън дьо Монреал дори повече, отколкото го мразиш ти. Защото обичам хората от моето село и не бих искала никога да страдат. Защото си ми съпруг и исках да се върнеш жив и здрав при мен.

Истината ли говореше? Смееше ли да ѝ повярва отново? Погледът ѝ доказваше, че не лъже. Младият мъж си пое дълбоко въздух и усети, как му олекна.

Протегна ръка към нея, прекара кокалчетата на дланта си по челюстта ѝ и видя несигурността и надеждата, които се зародиха в душата ѝ.

— Лягай. Онова, което каза току-що, не променя другото, което трябва да се случи тази нощ. — И той отметна завивките. — Само начина, по който ще се случи.

Нещо в поведението му очевидно ѝ бе помогнало да се пребори със страховете си, тъй като част от напрежението се свлече от раменете ѝ.

— Да, милорд.

Изпълни указанието му: сви се под завивките, като го наблюдаваше как се отправя към вратата и вика на някакъв слуга да им донесе вино. Няколко минути по-късно се появи паж с кана и две

високи калаени чаши в ръце. Рал изчака момчето да излезе и се приближи до леглото.

— Изпий това. Ще ти помогне да се отпуснеш.

Тя пое напитката с треперещи ръце и изпи доста от нея, докато съпругът ѝ само отпи. Съблече блузата и панталоните и се мушна гол до нея.

Кеърин се бе вторачила в завивките, обърнала скромно лице встрани. Ралф повдигна брадичката ѝ с длан и я накара да погледне към него.

— Отново станахме жертва на недоразумение. Не искам това да се случва повече. — Тя потвърди съгласието си с почти незабележимо кимване. — От днес нататък си моя съпруга. Верността ти принадлежи на мен.

— Аз съм ти вярна от деня, в който научих истината за случилото се със сестра ми.

— Стивън дьо Монреал е мой заклет враг. Ако му помогнеш, по какъвто и да било начин, това ще бъде равносилно на предателство. Няма да позволя това да се случи отново. Разбра ли?

— Да, милорд.

Той сведе глава и я целуна; усети как меките ѝ устни потрепериха под неговите.

— Ще направя каквото мога, за да не ти причиня болка.

Още една нежна целувка и младата жена разтвори уста и прие напирания му език. Имаше вкус на гъстото червено вино, което бе пила току-що и ухаеше на сапун и котенца. Ароматът ѝ го опияняваше. Искаше му се да прокара език по всеки един неин сантиметър. Искаше да милва гърдите ѝ, докато зърната ѝ набъбнеха, а после да разтвори краката ѝ и да проникне в нея.

Вместо това трябваше непрекъснато да си напомня да действа бавно и внимателно. Но дори тогава първият път тя вероятно нямаше да отвърне на страстта му. Даже в момента усещаше трепета на малкото ѝ тяло.

Отдръпна се и я погледна.

— Толкова ли се страхуваш, че ще ти причиня болка?

Тя го изненада, като поклати глава. Тежките ѝ тъмнокаестеняви коси се раздвижиха леко при този жест.

— Не, милорд, не страхът ме кара да треперя. Просто всеки път, когато ме докоснеш, по кожата ми преминават тръпки.

Рал се засмя тихичко; изпита голямо облекчение.

— Това е само началото, *cherie*.

И действително беше така. Младият мъж я зацелува отново. Топлите му устни бяха нежни и същевременно действаха собственически. Езикът му докосна ъгълчетата на устата ѝ, плъзна се по долната ѝ устна, принуди я да се отвори и изпрати гореща вълна по тялото ѝ. Езиците им се докоснаха, в началото неуверено, изпитателно. Разтърсваха я тръпки, малки огнени езици лижеха плътта ѝ. Тя се притисна към него. Струваше ѝ се, че изгаря, но това не намаляваше твърдата ѝ решимост да му достави удоволствие.

Усети ръцете му, силни и ловки, върху тялото си. Те повдигнаха едната ѝ гърда и тя ѝ се стори тежка и болезнена. Пръстите му обхванаха зърното ѝ, което наедря и се втвърди. Кеърин се задъха. Тогава големите му длани се плъзнаха надолу, спряха се на пъпа ѝ и изпратиха огнени искри по протежение на целия ѝ корем.

С надеждата да му се хареса, тя повтори движенията му, като прокара малките си ръце по плоските му зърна, плъзна пръсти по черните косми на гърдите му, усети как мускулите на стомаха му се свиха от допира ѝ.

Рал изохка и младата жена замря, уплашена, че е сторила нещо нередно.

— Всичко е наред, *ma chere*. Винаги си учила бързо. — Гласът му ѝ се стори дрезгав; той наведе глава и я целуна отново. — Трябваше да се досетя, че ще усвоиш набързо и тези уроци.

Кеърин се усмихна при мисълта, че му е доставила удоволствие. В същия миг замря, тъй като усети ръката му още по-долу, на плоската част под пъпа и върху тъмнокестенявото триъгълниче на чатала ѝ.

— Спокойно — промълви той, усетил напрежението ѝ.

Целуна я пак и това ѝ подейства отпускащо. Прехапа устна, когато пръстът му проникна в нея. Тя се притисна инстинктивно към ръката му, като го подтикваше да продължава. В този момент младият мъж сведе глава към гърдата ѝ.

Кеърин потрепери цяла и изви нагоре тяло към устата му. Топлите мъжки устни се движеха по втвърденото връхче, езикът го облизваше, движеше се в кръг около него, наслаждаваше му се. Тя

преплете пръсти в косите му; виеше ѝ се свят, гореше от удоволствието, което той ѝ доставяше.

Рал я целуна отново. Все едно че я прониза светкавица, дъхът ѝ секна. С едната си длан бе обхванал задника ѝ, докато пръстът на другата се плъзгаше в нея. Беше влажна и хлъзгава, което доказваше, че тялото ѝ отговаря на ласките му така, както ѝ бе обяснила Брета, за да се подготви да го приеме в себе си.

— Mon Dieu — прошепна Ралф; тялото му бе не по-малко напрегнато от нейното. — Не съм срещал друга жена, готова до такава степен за мъжа си, както теб.

Ако начинът, по който се чувстваше, можеше да бъде доказателство за думите му, Кеърин бе сигурна, че е прав. Бе изтръпнала от главата до краката, гърдите ѝ туптяха, между бедрата си усещаше силно пулсиране. Рал пхна още един пръст и тя изохка така силно, че той се вцепени.

— Не исках да ти причиня болка.

— Н-не, милорд, не изпитвам болка, а нещо... нещо...

Тя облиза устни; нужната дума не идваше в устата ѝ.

Младият мъж се засмя тихичко.

— Скоро ще разбереш какво е това.

Очевидно мислеше, че засега не е нужно да дава повече обяснения и насочи отново внимание към удоволствието, с което я даряваше с помощта на ръцете и целувките си, за да подпали още по-силно огъня в нея.

Когато Кеърин почувства, че всеки момент ще се пръсне, той разтвори краката ѝ с коляно и се надигна над нея. Тя усети възбуждения му член, дълъг и твърд, в бедрото си. След това той се насочи към предназначения за него отвор. Щом усети тънката бариера, доказателство за девствеността ѝ, Рал спря.

— Това, което ми предлагаш, е рядък и прекрасен дар, и аз го приемам с нужната отговорност.

И той я целуна, а Кеърин се изви под него. В същия миг напъна и проникна в нея.

Устата му се сля с нейната и улови вика ѝ. Кеърин знаеше, че съпругът ѝ е едър мъж, че ще я изпълни цялата, но не бе очаквала подобна разкъсваща болка. Замръзна неподвижно под него, цялата

напрегната, в очакване на следващия безмилостен тласък и свързаното с него изтезание. Вместо това той се повдигна на лакти върху й.

— Съжалявам. Надявах се...

Челото му бе потно, челюстите — здраво стиснати. Очевидно цената, която плащаше за вниманието си, бе висока.

— Всичко е наред, милорд.

— Рал — поправи я тихо той. — Искам да чуя да казваш името ми.

— Болката вече започна да отзвучава... Рал.

Младият мъж стисна зъби. През тялото му премина спазъм, резултат от усилията му да се контролира.

— Няма да мога да издържа още дълго. От много време те желая.

Думите докоснаха някаква струна в нея, нещо женствено и страстно. Кеърин си пое дълбоко въздух и си наложи да се отпусне. Съпругът й очевидно усети лекото движение, тъй като изохка, след което излезе и проникна отново. Къде бе останала болката, запита се тя. Но почти веднага забрави за нея, сякаш никога не бе съществувала, забравила всичко друго, освен силното тяло на любимия си и ритмичните му тласъци.

Ханшът й се раздвижи инстинктивно. Изви се нагоре, за да го поеме по-дълбоко, за да посрещне всяко негово мощно проникване и да иска още.

— Иисусе — промълви Рал.

Цялото му тяло се напрегна, нейното отвърна. А след това тя започна да се извисява, като остави земния свят след себе си. Устреми се към звездите върху огнена колесница, чиято крайна цел бе един свят от нежност и светлина. Кеърин извика името на Рал. Усети го да излива семето си в нея и в този миг разбра, че нищо на тази земя не може да бъде по-хубаво от това.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Рал се размърда и притисна още по-силно към себе си свитата до него жена. Тя спеше. След малко той също заспа — безметежно, без сънища, много по-спокойно и отморително, отколкото му се бе случвало от седмици насам. Когато се събуди, Кеърин плачеше.

— Причиних ти болка — промълви той, като се изправи на лакът, а по лицето му се изписа тревога. — Страхувах се, че ще се случи така.

Съпругата му се усмихна през сълзи.

— Не си ми причинил никаква болка, Рал. Беше красиво, прекрасно, като да летиш на звезда към луната.

— Защо плачеш тогава?

— Мислех си за селяните. Заради мен няма да получат земите си. Той я целуна нежно по устните.

— Всичко е наред, Кара. Планът ти не успя напълно. Ферит се измъкнал с част от хората си.

— Искаш да кажеш, че е избягал?

Младият мъж кимна.

— Наистина ли?

— Наистина. Но не задълго. Следващия път, когато го открия, няма да ми се изплъзне.

— Аз ще ти помогна — рече тържествено тя. — Ще открия къде се крие и ще...

— Няма да правиш нищо, чуваш ли ме? Вече направи достатъчно.

Кеърин се отпусна с въздишка на възглавниците.

— Грешката не е само моя. Ако ми се беше доверил, това нямаше да се случи.

Дьо Жере се намръщи.

— Един мъж не е длъжен да се доверява на съпругата си.

— Може и да е така, но е факт, че ако ми се беше доверил, сега Ферит щеше да бъде твой.

Лорд Ралф размишлява известно време върху думите ѝ, след което въздъхна.

— Ще се старая да те информирам за всичко важно. — Обгърна я през кръста, придърпа я под себе си и я затисна върху дюшека. — А ти няма да правиш нищо без моето одобрение. Ясно ли е?

Тя очевидно бе усетила възбудата, която започваше да го обзема, и се засмя.

— Трябва ли да искам одобрението ти за една целувка?

Рал усети, че устните му сами се разтягат в усмивка.

— Не, моя опърничавя съпруго, това можеш да си вземаш когато поискаш.

Тя точно така и направи — обгърна врата му, придърпа надолу главата му, притисна нежните си устни в неговите и пъхна език в устата му. Цялата бе изтъкана от меки извивки и сладък мирис на жена. Желаяше я с такава страст, че се изуми. Дланта му откри едната ѝ гърда, поигра си със зърното, след това се плъзна надолу, пръстите му я разтвориха и откриха, че вече е влажна и готова.

Господ може да бе създал прохода ѝ малък и стегнат, но бе компенсирал това, като го бе направил толкова влажен, че да може да го приеме в себе си. Рал се усмихна при тази мисъл, разтвори краката ѝ с коляно и проникна в нея с един-единствен тласък.

— Сигурна ли си, че не те боли?

— Чувствам се изпълнена докрай от теб, това е всичко. Усещането е доста вълнуващо.

Младият мъж се засмя.

— Надявам се да е така.

Започна да се движи в нея и усети как пулсът ѝ се ускорява под дланта му. Собственото му сърце биеше бясно, кръвта кипеше във вените му. Наложил си да действа по-бавно; не трябваше да забравя, че това бе ново и непривично за нея, колкото и бързо да се бе научила да го прави. Целуна я страстно, стиснал едната ѝ гърда. След това наведе глава и започна да смуче лекичко връхчето ѝ. Зърното набъбна, Кеърин потрепери под него. Усещаше кожата ѝ приятно гладка под дланта си. Пръстите му се плъзнаха по тялото ѝ, погалиха тънкия кръст, докоснаха женствения ханш и стегнатата овална бариера.

Слабините му се свиха, докато я галеше там, кръвта му се превърна в огън. Изпъшка победен, неспособен да се контролира

повече, и се отдаде на страстта си. Започна да се движи все по-бързо, по-буйно, да прониква по-дълбоко. Кеърин изохка и се вкопчи в раменете му, изви нагоре бедра и вълната на екстаза я заля.

Това породя неговия оргазъм и семето му се изля в нея, като охлади изгарящата му страст, макар и само за известно време.

Младият мъж се усмихна в мрака. Дори някога да се бе съмнявал, че жена с нейните размери би могла да му достави удоволствие, вече бе забравил напълно тези си опасения.

Кеърин се надигна в леглото до спящия си съпруг. Чувстваше се променена, помъдряла, по-женствена. Питаше се дали ѝ личеше. Рал отвори очи и едва сега тя си даде сметка, че всъщност той не спеше, а я бе наблюдавал изпод гъстите си черни ресници.

— За какво мислиш? — попита я той. — Какво накара прекрасните ти вежди да се смръщят така?

Съпругата му прибра зад ухото си кичурите кестеняви коси.

— Искам да знам какво ще се случи с хората, ако не успееш да получиш тези земи.

Рал направи гримаса и седна, като подпря широките си рамене на дървената табла на леглото. Първите лъчи на изгрева се промъкваха през тесния прозорец. В стаята бе станало студено, но под кожените завивки бе топло.

— Все още дължа пари за построяването на замъка. Щом се прибере реколтата, ще трябва отново да наложа тежки данъци. Това ще остави селяните с толкова, колкото да изкарат едва-едва зимата, а оборите им ще се изпразнят почти напълно. Надявах се да могат да обработят и засадят нови земи тази пролет, но вече е късно. Тази зима ще можем да преживеем все някак си, но другата година много от селяните ще гладуват.

Младата жена потрепери.

— Няма ли някаква друга земя, която кралят би ти дал?

— Нищо, което едновременно да е близо и да е годно за засаждане. Всичко е стръмно и каменисто.

— А няма ли други свободни владения?

— Всичко хубаво вече е взето. За поправката на останалите пък ще бъдат нужни повече пари, отколкото биха могли да се изкарат от

тях.

Кеърин замълча. Когато усети, че Рал става от леглото, вдигна поглед. Той бе облякъл туниката си и се взираше през прозореца.

— Ако се бе оженил за богата жена, — рече тихо тя, — сега нямаше да имаш подобни проблеми.

— Ожених се за теб. Нищо друго няма значение.

— Можеше да се ожениш за Елияна дьо Монреал. Тя притежава повече земи, отколкото...

— Какво знаеш за Елияна? — попита Рал и се обърна към съпругата си.

Стори й се толкова напрегнат, че съжали за въпроса си.

— Единствено, че някога сте били сгодени.

— Кой ти каза?

Младата жена облиза устни.

— Брат й, лорд Стивън. Рече още, че скоро щяла да мине насам.

— Какво още ти каза?

Тя се поколеба само за секунда.

— Че си я обезчестил, като си отказал да се ожениш за нея.

— Точно той ли ще ми говори за чест? — изсумтя Ралф.

— Значи не си я обичал?

— Обичах я... някога. Но дори и да не я обичах, пак щях да се ожения за нея, ако нещата... ако нещата бяха по-различни.

— За какви неща гово...

— Достатъчно по този въпрос! Не искам да обсъждам Елияна. Не тук, не сега, изобщо — никога!

Кеърин трябваше да положи усилия, за да издържи погледа му.

— Както желаяш, милорд.

Строгото изражение на съпруга й омекна и той се устреми към леглото.

— Нямах намерение да бъда груб. — Наведе се и я целуна по устата. — Ако тази нощ не беше първата в живота ти с мъж, щях да те взема отново и да те накарам да забравиш глупавите си въпроси. — Постави ръка върху твърдата издупина под туниката си. — Вече те желая отново.

Кеърин усети, че бузите й пламват.

— Както казваш, може би наистина е по-добре да изчакаме.

Действително се усещаше леко натъртена, но дори докато произнасяше тези думи, пулсът ѝ започна да се ускорява.

— Утре ще бъде достатъчно рано да подновиш изпълнението на съпругеските си задължения.

— Задължения...? Доста странна дума за удоволствията, които ми показва.

Рал ѝ се усмихна топло.

— Няма да се изненадам, Кара, ако открия, че ти струваш много повече от всяка друга жена, за която бих могъл да се оженя.

По-късно същата сутрин двамата се изкъпаха и се облякоха, после слязоха в голямата зала. В помещението цареше тишина. Очевидно прислугата искаше да разбере как се чувстват господарят и неговата съпруга.

Макар бузите ѝ да горяха, Кеърин им се усмихна топло, а Рал я стисна лекичко за ръката. Поведе я надолу по стълбите и оттам — към подиума, където ги очакваше обядът — поднос с месо и кана ейл. Двамата разговаряха тихичко, усмихваха се често и се докосваха така, сякаш това бе най-естественото нещо на земята.

Рал заобяснява нещо на Одо. Кеърин предположи, че ставаше дума за кралското възнаграждение и за неуспешния ѝ опит да им помогне.

— Сега, след като вече сме женени истински, — обърна се отново към нея съпругът ѝ, — искам да изпълня някое твое желание. Има ли нещо специално, което би искала да правиш?

Лицето на Кеърин светна.

— Искам да видя сестра си, Рал. От доста време не съм чула нищо за нея. Гуенет не е осъзнала, че ме няма, но аз не мога да го забравя и с всеки следващ ден ми става все по-мъчно. През последните седмици мислех много за нея. Ще ми се да разбере как се чувства.

— Сестра ти е добре дошла да живее тук, ако желаш това.

Младата жена поклати глава.

— Аз искам, но Гуенет няма да желае това. Тя е щастлива в манастира. Там откри истински покой. Няма да я взема оттам.

— Тогава ще те заведа да я видиш. Тръгваме в края на седмицата.

Междувременно продължаваха да се любят. Понякога невъздържано, друг път — с изключителна нежност. Рал бе страстен любовник; съобразяваше се с отсрещната страна и очевидно изпитваше огромно удовлетворение от удоволствието, което ѝ доставяше. Часовете, които прекарваха заедно, бяха нов, изпълнен с много красота, свят за Кеърин. Това бе време за чувствено пробуждане, за близост, подобна на която не познаваше досега.

Когато дойде денят да тръгват за манастира, младата жена откри, че се разкъсва между вълнението от предстоящата среща със сестра си и съзнанието, че ще чувства липсата на изпълнените със страст часове, които бе преживяла в леглото на съпруга си. Кеърин се усмихна несъзнателно при мисълта за тези сладки мигове, докато се обличаше. Когато се приготви, побърза да слезе в голямата зала.

Пътуването до манастира мина безпрепятствено. Хората на Рал си направиха лагер пред голямата каменна сграда. Монахините приютиха двамата съпрузи в една стая на горния етаж. Помещението бе тясно и непроветриво, леглата — прекалено малки за едрият мъж, но затова пък когато падна нощта, той заспа до нея, притиснал я в обятията си. Желаше я. Можеше да го прочете в очите му всеки път, когато го погледнеше, но той не я взе. Това бе Божи дом, а и вероятно усещаше, че спомените ѝ, свързани с манастира, не включваха него самия.

Гуенет изглеждаше точно такава, каквато я бе оставила сестра ѝ — спретната и усмихната, с добре пригладена и бляскава гъста черна коса, която се спускаше на десет-петнайсет сантиметра под кръста ѝ. Приятелката на Кеърин, сестра Беатрис, очевидно бе заела мястото ѝ като нейна покровителка, което натъжи донякъде младата жена. Тя вече имаше свой собствен живот. По всичко личеше, че това се отнасяше и за Гуенет.

— Щастлива ли е? — попита Кеърин.

Сестра Беатрис кимна.

— Никога не съм я виждала друга. А и знаеш колко я обичат сестрите. Мисля, че животът ще им се стори доста по-мрачен, ако тя си тръгне оттук.

И тя я погледна, търсейки някакъв знак какви са намеренията ѝ. В отговор Кеърин се усмихна.

— Мястото ѝ е тука. Няма да я взема.

Напрежението изчезна от лицето на монахинята.

— Ами ти, Кеърин? Ти откри ли твоето място?

Младата жена погледна дребната, крехка монахиня, която бе най-близката ѝ приятелка.

— Може би. Все още не съм сигурна. Но е хубаво човек да се върне у дома.

— Мислех, че Айвшам е целия в развалини.

— От къщата няма и следа, но хората от селото са останали. А сега на върха на възвишението се издига Бракстън кийп. И той е пълен с познати лица — усмихна се тя. — Марта е там, Ричард — също. Рядко чувствам самота.

— А съпругът ти? — попита тихичко Беатрис.

Приятелката ѝ се изчерви.

— Аз съм още младоженка, макар че дадохме обет преди доста време. — Бузите ѝ пламнаха още по-силно. — Всички тези събития обаче доказаха за сетен път, че не съм създадена да бъда монахиня.

Сестра Беатрис се засмя и видът ѝ за момент се смекчи, въпреки строгите ѝ черни дрехи.

— Не мисля, че някой някога се е съмнявал в това.

На следващия ден Рал поговори с Гуенет. Макар чернокосото момиче да не си спомняше нито кой е той, нито какво се бе случило преди три години, то го посрещна топло, усмихна се и му подаде парче топъл хляб. Той го прие с не по-малко топла усмивка, но в очите му нямаше и намек от копнежа, който Кеърин се бе бояла, че ще види.

По пътя за манастира тя бе опитала да се подготви психически, в случай, че съпругът ѝ все още изпитва някакви чувства към Гуенет. Но още от първия миг на срещата им стана очевидно, че няма нищо подобно.

— Красива и грациозна е като лебед — заяви той. — Жалко, че трябваше да преживее подобно нещо, но, както каза, изглежда доволна от живота си тук.

— Да, милорд. Вярвам, че е така.

— Как се случи това?

— Отивахме да се срещнем с роднините на майка ни. Сестра ми винаги е яздеа зла. Животното се уплаши от нещо и тя падна от гърба му. Удари главата си в някакъв камък и известно време мислехме, че

няма да оживее. Когато дойде на себе си, се беше превърнала това, което е и до ден-днешен.

— Жалко, жалко. Но важното е, че се чувства щастлива.

— От нея би станала прекрасна съпруга — заяви Кеърин, като наблюдаваше Рал изпод полуспуснатите си ресници.

— Но на някой по-кротък мъж от мен — отвърна той. — Обичам моите жени да имат огън във вените си.

И той наведе глава и я целуна страстно, което изясняваше недвусмислено какво има предвид. След като разбра, че Рал желаше именно нея, а не много по-красивата ѝ сестра, Кеърин си отдъхна.

Този път се сбогува с Гуенет, изпълнена с много по-малко притеснения и с много по-големи надежди.

По студените сиви каменни стени на Бракстън кийп барабаняха дъждовни капки, като че ли отвсякъде проникваше леденостуден въздух. Ричард се притесняваше, че ако времето не се промени, ще избухне спор.

Обядът от овнешко и заешко задушено бе приключил току-що, но лорд Рал продължаваше да седи върху платформата и да разговаря с Одо за предстоящото му пътуване до Франция, за Ферит и проблемите, които ги очакваха. Ричард ги остави, с намерение да се захване със задълженията си, тъй като не бяха никак малко. Джефри го спря на края на платформата и посочи с показалец към пратеника, застанал на входа.

Управителят последва Джефри, изпълнен с любопитство и донякъде разтревожен, че може да се е случило нещо сериозно. Поздрави новодошлия, пое посланието, върна се в голямата зала и се насочи право към платформата.

— Кралски пратеник, милорд. — Изкачи няколкото стъпала. Всички присъстващи отправиха погледи към запечатания с восък папирус в ръцете му. — Човекът отказа да остане. Стоя само колкото да се увери, че известието е получено.

— Отвори го — рече лорд Ралф.

Ричард се подчини, огледа текста. С всеки следващ ред стомахът му се свиваше все повече.

— Неприятности на север, милорд. Уилям иска да се отправите към Кейънън, заедно с колкото мъже можете да съберете. Кейънън касъл вече е обсаден от неговите воители.

— Лорд Арнот. От известно време се говореше, че не може да му се има доверие. — Мургавийт норман стовари юмрук върху масата. — По дяволите, няма ли най-после да свърши тази война?

Дьо Жере никога не бе опитвал да бяга от задълженията си или да се откупва от военна повинност, но Ричард знаеше колко мрази човешкото клане.

— Изглежда хората не могат да живеят по друг начин — заяви замислено управителят. — Толкова ли е трудно да разберат колко скъпа цена се плаща за всяка война, та са вечно готови да плащат с кръв, само и само да победят!

Лорд Рал кимна.

— За нещастие думите ти са напълно верни. — Въздъхна и погледна към стълбицето. — Вярвам, че ще се погрижиш всичко тук да бъде наред в мое отсъствие.

— Разбира се, милорд. — След това, проследил погледа на господаря си, се усмихна. — Предполагам, че ще й липсват.

Едното ъгълче на устата на Рал се изви нагоре. Очевидно тези думи му доставиха удоволствие.

— Ще се погрижа това да бъде наистина така.

Младият мъж избута назад стола си и тръгна, като спря само да поговори с Одо, който трябваше да предаде нарежданията на хората му. А след това прекоси с големи крачки залата и се заизкачва по стълбите.

Ричард го наблюдаваше с известна завист как бърза. Лейди Кеърин очевидно вече бе обикнала съпруга си. Виждаше го в очите й всеки път, когато гледаше към Рал. Трябваше и той да помисли по този въпрос — да се ожени. Дори Одо бе споменал нещо за търсене на жена, брак и отглеждане на синове.

Ричард се намръщи при тази мисъл. Нямахше да постъпи честно към жената, която вземеше за своя съпруга. Имаше прекалено много работа и можеше да й отдели съвсем малко време. Но всъщност какво значение имаше това? Някоя представителка на нежния пол досега не го бе привлякла за нещо повече от няколко мига на удоволствие. А и нямахше време да търси.

Управителят изсумтя и пропъди тези мисли от главата си. Прекоси трапезарията и се запъти към стаята, в която работеше над счетоводните книги. Лорд Рал имаше нужда от пари, за да плати дълговете си. А негово задължение бе да се погрижи откъде да ги намери. Освен това го чакаше чистенето, времето за което отдавна бе просрочено, трябваше да се погрижи за хамбарите и складовете, както и за празниците, които се спазваха строго. Работата в градината също вече трябваше да започне... Списъкът можеше да се продължи безкрайно.

Той обаче не се оплакваше. Нуждаеха се от него тук, в Бракстън, а замъкът се бе превърнал в негов дом.

Ричард се приближи до тежката дървена маса, където бе разтворил счетоводните книги, седна с уморена въздишка и поднови работата си.

Бяха изминали само три дни от заминаването на Рал, когато скуката и тревогата накараха съпругата му да слезе по стълбите, които водеха към голямата зала.

— Искам да поговорим, Ричард — повика го през отворената врата на стаята му тя.

— Разбира се, лейди Кеърин. — И младият мъж се изправи пъргаво от стола зад бюрото си, отрупано със счетоводни книги, документи и петиции. — Какво има, миледи?

Тя се настани насреща му върху дървен стол с кожена тапицерия и висока облегалка.

— Мислиш ли, че всичко ще бъде наред по време на битката?

Управителят седна отново зад писалището си.

— Зад краля стоят големи сили. Към тях се присъединява не само лорд Рал, а и Стивън дьо Монреал.

Тревогите ѝ обаче не намаляха, беше ги подхранвала в продължение на дни. Тя въздъхна.

— Уморих се от това време.

— Аз също — отвърна Ричард. Съзерцава я в продължение на няколко секунди, след което попита предпазливо: — Какво има, миледи? Нуждаете ли се от нещо?

Младата жена се усмихна насила.

— Съвсем просто е, Ричард. Сега, след като вече съм наистина съпруга на лорд Рал, бих искала да ме научиш на задълженията, които трябва да изпълнява една домакиня на замък.

Едната светлокафява вежда насреща ѝ се изви нагоре.

— Но вие мразите да се занимавате с подобни неща. От дете правите всичко възможно, за да се отървете от домакинските задължения.

— Това е така и със сигурност не е работата, която бих си избрала, но сега вече съм длъжна да се заема с нея. Имам достатъчно време и...

Бузите ѝ поруменяха.

— И...?

— И ми се иска да доставя удоволствие на съпруга си.

Погледът на управителя остана все така скептичен, а добре оформените му устни се издължиха в несигурна усмивка.

— Сигурна ли сте?

— Нали знаеш, че уча бързо? Познаваш ме отдавна и добре, Ричард. Мога да пиша и да чета, учила съм латински и френски. Знам как да отглеждам пшеница, ечемик и овес. Известни са ми много неща за животните и растенията, за това как да се грижа за конете. Няма нещо, което да не мога да науча, ако реша.

Ричард се усмихна за първи път. На бузите му се появиха трапчинки. Той обаче се тревожеше толкова много, че Кеърин ги забелязваше за първи път.

— Това, което казвате, е вярно — отвърна той. — Винаги сте обичала да учите и сте се справяла с лекота. Ще ви запозная с всичко, което е нужно да знаете по този въпрос. — После се приведе над писалището. — Господ ми е свидетел, истинска благодат ще бъде, ако наистина решите да се заемете с тази работа.

Започнаха уроците по-късно още същия ден. Младата жена облече избеляла кафява ленена туника, сплете косите си и ги нави на тила си.

— Накратко — обяви управителят, — задължението на стопанката е да се грижи за имението. Тук, в Бракстън, има да се вършат доста неща. Отдавна трябваше да се почисти основно, свещите — да се сменят, стените — да бъдат варосани.

Всъщност така наречените „свещи“ представляваха натопени в лой тръстикови пръчки, ленено влакно или слама. Някога Кеърин бе помагала на майка си да ги прави, а по-късно ги бе изработвала заедно с Марта. Младата жена се усмихна. За това поне нямаше да ѝ бъде нужна помощ.

— Би било добре да облицоваме някои от стените — добави тя, загледана в неприветливия сив интериор. — В селото има един човек, наречен Моркей, който може да изрисува красиви картини върху дървото. А в един от килерите открих гоблени. Рал трябва да ги е донесъл от Франция.

Управителят се изчерви.

— Възнамерявах да се заема с тяхното окачване, миледи, но времето все не ми достигаше.

— Не се извинявай, Ричард. Аз съм тази, която не е свършила работата си. Но възнамерявам да променя това положение.

Младият мъж се усмихна и изражението му стана още по-младежко. Едва сега Кеърин си даде сметка, че всъщност той не беше чак толкова по-възрастен от нея самата, макар винаги да ѝ се бе струвало точно така.

— Задачите са многобройни — додаде той, — но прислугата е оправна и ще ви бъде от безценна помощ. Вие обаче ще трябва да наглеждате всичко и това ще ви отнеме не един и два часа. Ако все пак промените намеренията си, не се колебайте...

— Няма да променя намеренията си, Ричард.

И тя действително съдържа думата си.

Кеърин работеше от тъмно до тъмно. В началото въпреки усилията ѝ, не се забелязваха особени промени. Чистенето обаче отвличаше мислите ѝ от Рал. След няколко седмици атмосферата в замъка започна да се променя.

— Съпругът ти ще се гордее с теб — рече един ден Марта, застанала широко усмихната пред гоблена, който бяха окачили току-що в господарската спалня. — Макар че няма да бъде особено щастлив, като научи колко усилия си хвърлила.

— Искам да приготвя всичко за деня на неговото завръщане. И тъй като не знаем кога точно ще стане това, ще продължа да работя усилено, както досега.

— Като знам как винаги си мразела подобни занимания — изсумтя слугинята, — не се съмнявам, че рано или късно ще се вразумиш.

Измина още една седмица, а след нея — втора. Масите бяха поправени, чаршафите — белосани и закърпени, а мъжете се захванаха да дълбаят дървени лъжици и чинии и да плетат ракитови и тръстикови кошници.

От сутрин до вечер в замъка кипеше трескава дейност, в която вземаха участие всички, с изключение на Линет; тя рядко се появяваше в голямата зала. Сега, след като бе станало ясно, че лорд Рал спи със съпругата си, стройната блондинка се бе усамотила почти напълно. На Кеърин ѝ се искаше тя да си тръгне, но нямаше къде да отиде, а и очевидно не се бе отказала от надеждата да спечели отново благоразположението на Ралф. Младата му съпруга отказваше да размишлява върху този факт, но не можеше да избяга от него нощем, когато останеше сама в стаята си.

Макар в резултат на усилената си дейност да бе поотслабнала, а под очите ѝ да се бяха появили сенки, Кеърин не щадеше усилията си. И слава Богу, защото още на следващия ден, след като всичко най-после бе готово, пристигна пратеник с вестта за завръщането на господаря на замъка.

— Постовите са забелязали в далечината знамената му! — спусна се по стълбите към голямата зала Кеърин, за да се похвали на Марта. — Добре ли изглеждат? Дали да не сложа гористозелената туника вместо кехлибарената?

Вярната слугиня са изкиска, слабите ѝ рамене се затресоха, в ъгълчетата на очите ѝ се образуваха бръчки.

— И кехлибарената туника, и прическата ти приличат много, миличка. — Косите на младата жена бяха пуснати свободно, ограничени единствено от мрежичката с вплетени в нея златни нишки. — Лорд Рал ще остане доволен.

Мили Боже, надяваше се да бъде така. От седмици очакваше този ден и нямаше търпение да зърне изписаното върху лицето му удоволствие при вида на онова, което бе направила със замъка.

А той целият блестеше като скъпоценен камък с белосани и украсени с гоблени стени, с окичени с уханен градински чай и сладък копър свещи.

Кеърин застана в двора заедно с рицарите, останали да пазят имението и прислугата; всички очакваха с нетърпение пристигането на Черния рицар. Наблюдаваха безмълвно как води хората си през подвижния мост. Придружаваха го неколцина човека; другите бяха останали с краля в Кейънън.

Ризницата на Рал проблясваше на слънцето. Младият мъж не носеше шлем, а до него се полюляваше щитът му с червено-черния дракон. Очевидно бе спрял да се поосвежи на близкия ручей, тъй като бе прясно избръснат, а косата му беше мокра. Гъстите кичури изглеждаха синьо-черни.

Погледът му започна да я търси сред тълпата. Откри я бързо и не се отдели повече от нея. Спря огромния си боен кон на сред двора, спусна дългите си мускулести крака на земята и подаде юздите на един паж. Оръженосецът му се приближи и дьо Жере коленичи, за да може да вземе тежката му ризница и прашните шпори, все така без да откъсва очи от Кеърин.

Веднага след като се освободи от доспехите си, той се отправи към нея. Тя очакваше съпругът ѝ да се спре, за да поприказва с Ричард или да размени някоя дума със свещеника. Младият мъж обаче продължи да крачи устремено към нея, без да се отклонява. Щом застана пред нея той се усмихна широко, обгърна я през кръста и я вдигна в обятията си.

— Света Богородице, Рал! Какво правиш?

В отговор той само се засмя, сведе тъмнокосата си глава и я целуна диво и собственически. В края на целувката тя вече трепереше и почти не си даваше сметка, че любимият ѝ минава през наскоро смазаната врата, водеща към вътрешността на замъка, пресича голямата зала, без дори да забележи безупречно белите покривки върху масите и се изкачва по блестящите от чистота каменни стъпала.

— Ами хората ти? — попита тя, докато той я носеше из неотдавна белосания коридор. — Те несъмнено са гладни и уморени. Ти също имаш нужда от храна.

— Да, ma chere, напълно си права.

Очевидно обаче той говореше за съвсем друг тип храна. Отвори с ритник вратата, като остави петно върху излъсканата ѝ повърхност, след което я затръшна с лакът.

— През тези дълги седмици не можех да мисля за нищо друго, освен за това, как ще взема сладкото ти телце.

И той отпусна хватката си, така че Кеърин се плъзна надолу и най-после стъпи на краката си.

— Толкова се притеснявах — рече тя.

— Боят е приключен. Завзехме замъка.

— Слава Богу.

Вече можеше да усети възбуждения му член. Силното желание на съпруга ѝ я накара да пламне цялата и да се навлажни. Устните му се притиснаха силно към нейните и всичко наоколо започна да се върти. Коленете ѝ омекнаха, цялото я тяло затрепери. Осъзна, че се е вкопчила в раменете му, разтвори уста за настойчивия му език, в очакване да почувства дланите му върху гърдите си.

Той като че ли я чу, тъй като само след секунди съблече туниката и ризата, която носеше под нея, и я понесе съвсем гола към леглото. Седна и я постави в скута си, без да престава да я целува, като се бореше с вървите на панталона си. Най-после се справи с тях.

— Колко съм копнял за този миг. Не мислех за нищо друго, освен как ще проникна в теб.

Махна златната мрежичка от косите ѝ и прокара ръце през гъстата им маса, разпръсна ги по раменете ѝ, след това повдигна Кеърин, разтвори краката ѝ и я сложи така, че да възседне мускулестите му бедра.

Младата жена се вкопчи във врата му и усети как дланите му обхванаха задните ѝ части и започнаха да ги мачкат. По тялото ѝ пробягаха тръпки, кръвта ѝ кипна. Дъхът ѝ секна, когато усети пръста му в себе си, напрегна се цялата, а след това се отпусна, за да му позволи да се движи свободно.

— Както винаги си готова — заяви дрезгаво Рал. — Благодаря на Бога за това чудо. — Последва нова дълбока продължителна целувка. — Обвий краката си около мен.

— Но все пак ние не бихме могли...

— Довери ми се, *cherie*, ще се погрижа и двамата да останем доволни.

Беше ѝ трудно да се движи така, както трепереше. Кръстът му обаче бе тънък като бедрата му и, с помощта на неговите ръце, Кеърин се справи със задачата.

Устните им се сляха, дланта му масажираше гърдите ѝ, зърната ѝ се втвърдиха болезнено, като се притискаха трескаво в ръката му. След това любимият ѝ я повдигна, проникна в нея и само с един тласък я изпълни цялата.

Заляха я горещи вълни, увлякоха я във водовъртежа и от гърлото ѝ се отрони страстно скимтене. Тялото ѝ трепереше, а между краката ѝ гореше огън. Рал проникваше в нея, като я стискаше здраво и не ѝ даваше възможност да се движи и ту я повдигаше, ту я сваляше надолу. Единственото, което искаше от нея, бе да отвърне на страстта му.

— Рал... мили Боже... Рал.

Кеърин отметна назад глава; косите ѝ се плъзнаха по силните му бедра. Всичко край тях ѝ се струваше размазано и далечно, а след малко изчезна напълно. Пламъците я погълнаха, докато накрая не я заля умопомрачително удоволствие. Плуваше в море от блаженство, което я отнасяше към огненочервени пясъци. Извика името на Рал в същия миг, в който той свърши и я последва към този див далечен бряг; движенията му бяха започнали да стават по-бавни.

Плувал в пот, той бе отпуснал глава върху рамото ѝ, а влажните му гъсти коси се къдреха около гърлото ѝ. Кеърин приглади с трепереци пръсти залепналите по лицето му кичури и почувства скулите му и падините под тях, както и чувствената извивка на устните му.

Едва сега, когато започна да възвръща способността си да мисли, младата жена си даде сметка, че в бързината съпругът ѝ не се бе съблякъл. Осъзна, че ѝ се искаше да го бе направил. Щеше ѝ се да почувства широката му космата гръд, стегнатия мускулест задник и плоския му корем. Искеше да го усети отново вътре в себе си, този път без никакви дрехи, които да ги разделят.

Кеърин се плъзна надолу край леглото и коленичи, за да събуе меките му кожени ботуши. Рал повдигна вежди въпросително. Миг след това се усмихна одобрително, отгатнал намерението ѝ. Сграбчи туниката си и я съблече припряно през главата си.

— Изглежда аз също съм ти липсвал — произнесе дрезгаво той.
Бузите ѝ пламнаха дори още по-ярко.

— Да, милорд, така е.

— Това ми доставя... по-голямо удоволствие, отколкото предполагаш.

Младата жена понечи да обясни, че тя и останалите бяха направили доста, за да му доставят удоволствие, но той обхвана устата ѝ в своята, като я повдигна и я постави върху леглото. Членът му отново бе твърд и пулсираше до бедрото ѝ, а тя бе влажна и готова да го приеме. Не можеше да кажеше колко пъти се любиха тази нощ. Знаеше само, че слънцето отдавна бе залязло и нощта се бе спуснала, че бяха поспали известно време, а след това се бяха събудили и отново се бяха любили.

По някоя време късно през нощта умората надделя и двамата потънаха в дълбок, спокоен сън. Когато се събуди, вече беше светло. Кеърин се обърна, за да открие празно мястото до себе си — Рал го нямаше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Младата жена се облече припряно и се спусна да търси любимия си из замъка. Тялото я болеше от дивата, изпълнена със страст нощ, но тя се усмихваше и се чувстваше доволна и щастлива.

Спря в горния край на стълбището.

— Къде е Рал? — обърна се към Марта тя. — Спала съм толкова дълбоко, че не съм го чула като става.

— Замина, миличко.

— Замина ли? Къде?

— Напусна замъка заедно с хората си. Ричард се погрижи да ги нахрани богато и след това потеглиха за Кейънън. Лорд Рал трябва да се присъедини към своите воители.

— Но битката е спечелена... крал Уилям е победил!

— Господарят каза, че сте спала толкова дълбоко, че не искал да ви буди. Рече също, че ще се върне колкото се може по-скоро.

— Но той не може да си е отишъл! Не и след като положихме толкова усилия! Със сигурност е забелязал какво сме направили.

От гърлото на Марта излезе някакъв къркорещ звук.

— Какво има? Защо ме гледаш така?

Преди слугинята да успее да отвърне, младата жена се завъртя на пети, побягна нагоре по стълбите и оттам се вторачи към голямата зала. Скамейките бяха прекатурени, няколко от тях дори бяха изпочупени, а малкото останали по масите покривки бяха изпоцапани с вино и мазнина и покрити с изсъхнали останки от храна и хляб. Подобно беше положението и с пода, макар кучетата да се бяха погрижили да почистят каквото могат. Дори сега продължаваха да се зъбят едно на друго заради търкулналия се сред свещите кокал.

— Не мога да повярвам!

— Мъжете бяха в много добро настроение — обясни Марта. — Празнуваха както победата, така и вечерта, прекарана у дома.

— В добро настроение! — повтори саркастично Кеърин. — Нима не са забелязали промените, които направихме, безупречната

чистота в трапезарията, белите покривки? Не им ли е направило впечатление поне колко добре бе приготвена храната?

Слугинята повдигна рамене.

— Доста коментираха колко вкусна била миногата. Това със сигурност бе най-предпочитаното ястие.

— Това ли е всичко? Нищо повече ли не казаха? Ами лорд Рал? Бракътън кийп все пак е негов. Не може да не е забелязал дървената облицовка по стените, благодарение на която вече не вее толкова и гоблените, с чиято помощ сега в стаите е доста по-топло от преди. Няма как да не му е направило впечатление, че предишните неприятни миризми почти ги няма вече.

— Страхувам се, че не е казал подобно нещо.

— И за красивите рисунки на Моркей ли не каза нищо?

— Не, миличко.

През ума на Кеърин преминаха отново безкрайните уморителни часове, които бе посветила на подготовката на трапезарията. Сети се за Леофрик и Брета, за Марта и останалите от прислугата, които бяха изранили колената си и превивали неуморно гърбове, докато престанеха да ги усещат. Спомни си как се бе свличала изтощена в леглото, само за да стане призори на следващия ден и да продължи работата си.

— Значи лорд Рал не е забелязал. — Младата жена постави ръце на хълбоците си и заоглежда отново пораженията в голямата зала. — Кълна се, че когато се завърне следващия път, ще забележи. — Обърна се с лице към Марта. — И никога няма да забрави тази гледка.

— Умолявам ви, лейди Кеърин. Трябва да сложите край на тази лудост преди завръщането на лорд Рал.

Веждите на Ричард, извити на дъга, достигаха почти до средата на челото му.

— Най-малко десет пъти вече ти повтарям, че ще вършим само нужното за собственото ни удобство.

— Ричард е прав, миледи. — Джефри на свой ред също бе прекарал часове в опити да я разубеди. — Единственото, което ще направите, е да си спечелите един бой.

— Може и така да е. Но поне Рал ще е забелязал. И със сигурност няма повече да приема присъствието и действията ми за гарантирани.

В продължение на седмици вече не вършеха почти нищо за поддръжката на голямата зала, да не говорим пък за двора. Ричард и Джефри неуморно правеха опити да я убедят, че постъпва необмислено, сигурни, че гневът на господаря им щеше да се стовари върху главите на всички. Марта само кършеше ръце и се молеше храненичката ѝ да дойде на себе си. Дори слугите бяха започнали да се тревожат, макар Кеърин да мислеше, че тайничко я аплодират, след като до неотдавна бяха превивали гръб.

— Оставете ни поне да почистим огнището и да сменим свещите — продължи Ричард. — Подът е покрит с кокали, а курешките на соколите се разнасят из целия замък. А как само вони от хрътките, които наредихте да оставим да спят вътре!

— Трябва да се погрижим за килерите с храна, които са почти празни — рече умолително Марта. — Лорд Рал и хората му очакват да бъдат нахранени богато, когато се завърнат. А дотогава остава по-малко от седмица.

— Последния път, когато си дойдоха, ги очакваше пребогата гощавка. Но дори не ни благодариха за положените усилия.

— Покривките, с изключение на онези върху масите, на които се храним, са ужасно замърсени — намеси се управителят. — Нека да ги избелим, за да заприличат на нещо.

— Изобщо не се надявай на това, Ричард. В деня на завръщането на лорд Рал, ще се погрижиш да застелят масите с най-мръсните покривки. Не трябва да има приготвена никаква храна, килерите трябва да са празни. Огнището ще зее мъртво, а из трапезарията ще се разхождат кучета. Може би следващия път лорд Рал ще си помисли, преди да обиди по този начин онези, които полагат такива усилия, за да му доставят удоволствие.

— Миледи, моля ви... — започна Джефри, но господарката му го сръза с поглед.

— И никакво плевене на градината, изриване на торта от конюшните и почистване на свинарниците. — Кеърин се усмихна. — Направо можеш да кажеш на прислугата да си почива до края на седмицата.

Последва нова самодоволна усмивка. Младата жена вирна решително брадичка, обърна се и се отдалечи.

Тримата ѝ приятели се гледаха мълчаливо след нея. Беше им пределно ясно — нямаше да послуша предупрежденията им, макар, че голяма част от мрачните им предсказания несъмнено щяха да се сбъднат. Тя бе убедена, че никой от подчинените не бе заплашен, тъй като по време на отсъствието на Рал, тя бе господарката на замъка. Думата ѝ беше закон и съпругът ѝ скоро също щеше да се убеди в това.

Единствено тя щеше да заплати цената за своята лудост.

Кеърин потръпна при мисълта за дивия гняв на черния норман. Но веднага изправи гръбнак. Битката, която ѝ предстоеше действително беше страшна, но тя нямаше намерение да се откаже от нея.

Рал изгаряше от нетърпение да се върне в Бракстън кийп и, точно, в топлите обятия на хубавата си съпруга, затова караше хората си да се движат малко по-бързо, отколкото би трябвало. Разстоянието от Кейънън изминаха за по-малко от четири дни, но макар и уморени, никой от тях не се оплакваше. Всички искаха почти колкото него да се приберат по домовете си.

— Земите ти ли те привличат така силно или мисълта за малката саксонка? — попита Одо, който яздеше до господаря си.

— Не ми вади душата, Одо. Не виждам нищо изненадващо в желанието си да се търкулна в леглото с нея. От седмици съм без жена.

— В селото на Кейънън имаше колкото щеш жени. Можеше да имаш която си искаш.

— Все още не съм се наситил на тази, която ме чака у дома.

— Може би никога няма да успееш да ѝ се наситиш.

Рал изсумтя.

— Не бъди глупак.

— Искаш да кажеш, че ще дойде време, когато ще започнеш да търсиш отново Линет или някоя друга?

— Никога няма да стана роб на някоя жена, която и да е тя. Ти поне би трябвало да ме познаваш по-добре от другите.

Сети се за Елияна, за това, как го бе предала; беше сигурен, че мислите на Одо също се въртяха около тази история.

Червенокосият рицар се усмихна с горчивина.

— Радвам се да го чуя. Нищо добро няма да излезе, ако отдадеш напълно сърцето си някому.

— Особено пък на саксонка. Това си мислеше, нали?

Приятелят му не отговори. Не беше и нужно да го прави.

— Не я харесваш, нали?

— Тя е саксонка. Изгубих баща си и брат си заради един мръсен саксонски предател. Този урок е предостатъчен, за да накара човек винаги да бъде нащрек, когато става дума за тези хора. Но, както вече каза, тя е привлекателна. Не мога да те виня, че искаш да спиш с нея.

Рал стисна челюсти. Двамата с Одо бяха приятели откакто се помнеше и въпреки това, когато говореше така за Кеърин, с мъка се съдържаше да не го дръпне от седлото и да го събори на земята.

Усещането беше странно, не можеше да го разбере. Но това не го притесняваше. Действително я желаше силно и компанията ѝ му доставяше по-голямо удоволствие от всичко друго. Но тя си оставаше просто една жена, а той вече бе имал доста. И със сигурност щеше да познае още много.

— Виждате ли го вече, милорд?

Това бе Обри, оръженосецът на дьо Жере.

— Бракътън е веднага след този завой — рече той. — Ако погледнеш натам, откъдето слънцето наднича през клоните на онези дървета, ще видиш един тъгъл от външната стена.

Обри изви врат, за да зърне далечната сива стена, а след това се отпусна отново върху седлото и се усмихна.

— Радвам се, че се връщаме у дома, милорд.

Рал изви нагоре крайчеца на устата си.

— Да.

Не му бе трудно да си представи как ще ги посрещнат: рицарите и оръженосците облечени в най-хубавите си дрехи, застанали в очакване да го приветстват, нетърпеливите да му угодят слуги, сервиращи превъзходната вечеря, безкрайното количество пълни с вино чаши, смехът и разговорите.

И най-вече си представяше малките ръце на своята съпруга, обвити около врата му, нежните ѝ сладки целувки, нарастващата ѝ страст, стегнатото ѝ тяло, което поемаше мощните му тласъци.

Слабините на младия мъж се стегнаха при тази мисъл и той едвам се сдържа да не изпъшка.

— Защо не е свален подвижният мост? — учуди се Обри, когато приближиха входа към замъка.

— Не знам. Сигурен съм, че са получили съобщението ми.

Рал се спусна напред, извика на часовоя върху стената и в резултат мостът бе спуснат. Поведе хората си към двора, но спря рязко от разкрилата се пред очите му гледка.

Някога безупречно почистеното и подредено пространство пред конюшните се бе превърнало във воняща купчина слама и тор. Навсякъде се търкаляха преобърнати бурета и кошници, а свинете се ровеха сред купищата смет. Пред хамбара кучетата бяха изровили дупки и дори в момента се биеха за някакъв неоткрит досега полузаровен кокал.

Дьо Жере отмести смаяния си поглед към мястото пред стълбите, водещи към вътрешността на замъка, където трябваше да го очакват васалите му. Бе очаквал блестящо посрещане, а вместо това получи нещо безлично като опушено от огъня пръстено гърне.

Хората му действително се бяха струпали там, като го поглеждаха нервно, очевидно притеснени. Прислугата също бе застанала пред входа с мръсни, изпокъсани дрехи. А съпругата му стоеше на първото стъпало заедно с Ричард. По-точно, мислеше, че това е тя, но не бе съвсем сигурен.

Опъна юздите, скочи на земята и тръгна към нея. Жената насреща му — дребно размъкнато създание с мръсни кестеняви коси и изцапани със сажди лице — го забеляза и се усмихна. Носеше парцалива кафява туника, цялата в мазни петна и разкъсана на няколко места, дори не си бе направила труда да сложи обувки.

— Какво става тук? — изрева Рал и спря пред нея, стиснал юмруци.

Кеърин се усмихна.

— Добре дошъл у дома, милорд. Хубаво е, че се върна.

Младият мъж огледа двора, взря се в грухтящите свине и разпръснатите навсякъде боклуци с мисълта, че всеки момент ще се пробуди от този ужасен кошмар.

— Кажи ми какво става — изкомандва той, като се стараяше да говори възможно най-спокойно.

— Нищо не е ставало, милорд. Сам виждаш.

Едно мускулче на бузата му потрепери. Рал стисна челюсти, мина покрай нея, изкачи стъпалата две по две и влезе в замъка, без да затвори вратата след себе си.

Съпругата му го последва. Изуменото му изражение при вида на ужасното състояние, в която се намираше голямата зала, ѝ достави истинско удоволствие. Вратът му бе почервенял, а устните му бяха разтегнати в тънка линия; очевидно беше вбесен. Ричард, Джефри и още неколцина от хората му влязоха точно в мига, в който Рал се обърна към нея.

— Защо? — попита със зле прикрита заплаха в гласа си той. — Защо направи това?

Кеърин се престори на объркана.

— Но аз не съм сторила нищо, милорд. Мислех, че е пределно ясно.

Норманът измина само с няколко гневни крачки разстоянието, което ги делеше, сграбчи я за раменете и я повдигна така, че тя допираше пода само с пръстите на краката си.

— Ще ми кажеш за какво е всичко това. Ще ми обясниш какво си направила и защо?

Огледа отново трапезарията; по пода се търкаляха боклуци, а от свещите се носеше неприятна миризма.

— В такъв случай ще те унижа така, както ти унизи мен. Ще те кача на платформата пред очите на всички рицари и на прислугата, ще ти вдигна полите и ще спра да те бия едва когато видя, че може да предадеш Богу дух.

Пусна я на земята и отстъпи крачка назад, а погледът му говореше красноречиво, че действително мисли това, което казва.

Кеърин облиза устни. Знаеше какъв риск поема още в самото начало и не възнамеряваше да отстъпи точно сега.

— Изненадана съм, че си недоволен, милорд. Всъщност, изненадана съм, че изобщо си направи труда да забележиш. Последният път, когато се прибра, изобщо не забеляза резултатите от многоседмичните ни усилия, макар всички до един да работихме от тъмно до тъмно, за да ти доставим удоволствие. Но тъй като не прояви никакъв интерес към онова, което сторихме преди, не мислех, че ще забележиш и когато не сме свършили нищо.

Рал склочи смръщено дебелите си черни вежди.

— Последният път, когато се прибрах, Бракстън кийп блестеше както никога преди това.

Сега бе ред на съпругата му да повдигне вежди.

— Искаш да кажеш, че си забелязал свършеното от нас?

— Разбира се, че го забелязах. Били са нужни много седмици усилен труд, за да се постигне подобно нещо. Замъкът се бе превърнал в нещо, с което би могъл да се гордее всеки мъж.

— Защо тогава не го каза? Защо позволи на хората си да разрушат плода на нашите усилия? Защо просто влезе тук и си направи удоволствието, а след това си замина, без да дадеш поне да се разбере, че си забелязал?

За първи път от пристигането си младият мъж се смути.

— Не обърнах особено внимание на този факт. Беше егоистично от моя страна, струва ми се... и неучтиво. Имах да мисля за толкова други неща... за хората ми, останали в Кейънън, за лорд Арнот, за краля.

— Имаш ли представа колко мразя да се занимавам с подобни неща? Знаеш ли, че предпочитам да яздя или да посещавам обитателите на селото?

Това бе самата истина, макар да бе открила, че видът на стореното бе само по себе си достатъчно голяма награда за положените усилия. До такава степен, че бе трябвало да напрегне доста волята си, за да не се откаже от дадения обет да накаже съпруга си за неговата неучтивост и да даде нареждания всичко в замъка да се постави отново в ред.

Погледът на Рал ѝ се стори странен.

— Щом си мразела толкова да се занимаваш с подобни неща, защо тогава се захвана с тях?

Кеърин усети, че бузите ѝ пламват. Интересно дали любимият ѝ можеше да види червенината им под слоя мръсотия.

— Защото исках да ти доставя удоволствие.

Той я погледна внимателно.

— А днес?

Младата жена изправи рамене и вирна брадичка.

— Искях да бъда сигурна, че си разбрал какви усилия полагат твоите хора, за да ти доставят удоволствие. Какъв по-добър начин за

това от сравнението?

Рал огледа отново залата. Съпругата му затаи дъх. Не пропусна нито едно ъгълче, видя красивите рисунки и грижливо провесените гоблени, а след това празното огнище и мръсните покривки. Неприятната миризма на лоените свещи вече не се облагородяваше от уханието на сушени цветя и билки.

Ъгълчето на устата пред нея се изви нагоре. В краищата на очите му се появиха бръчки. Следващото, което видя Кеърин, бяха здрави бели зъби. Усмивката се разшири, премина в смях и накрая почти в рев. Младият мъж стовари десницата си върху масата и започна да се смее дори още по-силно. Ричард, който стоеше до него, също се засмя. Последва го Одо, след това Джефри, после Хю и Ламбърт на свой ред започнаха да хихикат. Обри зацвили весело, а Лео най-последно махна дланите от устата си и позволи на смяха да излиза свободно от нея.

В трапезарията настана истински хаос. Брета се смееше и ръгаше Одо в ребрата. Дори Марта се включи към всеобщата еуфория, но според Кеърин повече от облекчение, отколкото от веселие.

— Имаш късмет, та petite — избърса сълзите от очите си господарят на замъка, — че не извих прекрасното ти вратле.

Младата жена се усмихна.

— Не за врата си се страхувах, милорд.

— Предполагам, че сега, след като постигна целта си, ще върнеш всичко на мястото му.

— Слугите вече чистят залата.

Беше им дала предварително нужните инструкции. Така че сега те махаха мръсните покривки и събираха боклуците. Откъм кухнята започваше да се носи мирис на печено месо.

— Преди да е минала седмица, всичко това ще ни се струва само един лош сън.

Рал повдигна брадичката й.

— А нашата стая? Тя също ли прилича на лош сън?

Бузите й поруменияха още по-силно.

— Не, милорд. Останалата част на замъка почти не е пострадала. Надявах се, че проблемите ни ще бъдат разрешени, преди да си легнем.

Младият мъж се засмя тихичко.

— Как стана така, че вместо да се ядосам, се развеселих. Ти винаги ме развеселяваш, малка моя съпруго.

— А аз, съпруже мой, откривам, че ми е повече от приятно да те видя. Ако ми позволиш да се изкъпя и преоблека, ще те посрещна както подобава.

— Може би ще трябва да те изкъпя сам. Така ще бъда сигурен, че работата е свършена както трябва.

— Може би ще трябва да го сториш — пошегува се тя. — Но само ако ми позволиш аз също да се погрижа за теб.

Очите на Рал се плъзнаха надолу по тялото ѝ; погледът му бе едновременно гладен и изпълнен с интимност. Кеърин го хвана за ръката и той сплете пръстите си с нейните. И докато слугите се трудеха трескаво, за да приготвят трапезарията, тя го поведе нагоре по стълбите.

Рал се събуди доста преди разсъмване; чувстваше се неудобно, макар тялото му да бе добре задоволено. Внимателно се отдели от съпругата си, облече се и слезе долу. Голямата зала вече бе започнала да заприличва на нещо. Но вместо да породи усмивка, днес тази гледка го накара да се намръщи.

Именно споменът за безредието в залата и за разговора му с Кеърин бе отнел спокойствието му тази сутрин и го бе изгонил от удобното му легло. Непрестанно мислеше за начина, по който бе укротила гнева му, по който го бе очаровала и го бе подчинила на волята си.

Младият мъж стисна зъби и продължи да слиза по стръмните стъпала. Никоя от жените, които познаваше, не се бе осмелявала да му противоречи така, както го правеше съпругата му. И това ставаше не за първи път. Трябваше да я накаже за сцената, която му бе направила, независимо дали имаше право или не. Вместо това дързостта ѝ само го бе развеселила. Точно така, както по-късно любенето с нея му бе доставило удоволствие.

Рал пресече залата, като стъпваше внимателно сред натъркалялите се хъркащи хора, и излезе в двора. Събуди един от оръженосците в конюшнията и му нареди да приготви дорестия жребец. След това се приближи до кафезите и вдигна ястреба Цезар върху обвитата си в кожена ръкавица длан.

— Днес ще ходим на лов, приятелю — рече тихо дьо Жере. — Това ще ми даде възможност да размисля върху случилото се — нещо, от което наистина се нуждая.

Рядко излизаше да язди сам. Гората беше пълна с опасности, особено за господаря на замъка. А в негово отсъствие хората му пък бяха изложени на опасност. Въпреки всичко днес реши да рискува. Имаше нужда да остане за малко далеч от Кеърин, за да се опита да разбере чувствата, които тя пробуждаше в него и да научи как да се справя с тях.

Това решение бе взел по някое време през изминалата нощ, след като се бяха любили и после я бе притискал в обятията си диво, като обезумял. Този факт нямаше да го разтревожи, ако тя просто бе някой от неговите васали, някой, който му принадлежи.

Притесненията му идваха от факта, че той също ѝ принадлежеше.

Рал премина през подвижния мост и навлезе в гората, като се наслаждаваше на прохладната ѝ сянка и на пеенето на птиците. Когато стигна поляната, дръпна юздите и се огледа. После вдигна кожената качулчица от зорките очи на ястреба.

Голямата птица полетя нагоре, все по-нагоре към небето, но господарят ѝ беше сигурен, че в крайна сметка ще се върне при него, привлечена от невидимата сила, която ги свързваше. Беше опитомил ястреба и сега той бе негов пленник. Ако не се научеше да владее емоциите си, той на свой ред щеше да се превърне в пленник на Кеърин.

Очевидно набелязала жертвата си, хищната птица започна да се спуска над ливадата. За момента тя контролираше съдбата си, но само след минути щеше да се върне, да кацне върху дланта на господаря си и отново да се превърне в негов покорен слуга.

Рал си даде дума, че няма да позволи да се озове в същото положение спрямо Кеърин.

— Като че ли всичко е готово. Пиршеството трябва да бъде достойно за посрещането на нашия господар в дома му.

Кеърин се усмихна на Ричард. Планираха тази тържествена вечер още от завръщането на Рал. Тогава той и хората му не бяха

получили онова, което заслужаваха, така че днес най-после щяха да отпразнуват както подобава този случай.

— Мисля, че съпругът ви ще бъде доволен — рече управителят.

Двамата бяха замислили заедно всичко до най-малките подробности и бяха положили не малко усилия да върнат нещата по местата им. В нощта на завръщането си, Рал бе опитал да разубеди съпругата си от намерението ѝ да поеме в свои ръце грижите по имението. В крайна сметка се бе съгласил на известен компромис. Тя щеше да следи всичко в замъка да върви както трябва, но само до известни граници, така че да разполага с достатъчно време за самата себе си. Бе настоял, че не е нужно жена му да работи от тъмно до тъмно.

Това компромисно споразумение отговаряше напълно и на желанията на Кеърин, тъй като ѝ даваше възможност да посещава приятелите си в селото и да язди из гората. Въпреки това изпита странно удовлетворение, когато женските ѝ задължения приключиха и всичко в голямата зала беше наред.

— Да, наистина ще стане добро посрещане — рече тя. — Щеше обаче да бъде безкрайно по-приятно, ако можехме да му се насладим, без да трябва да изтърпяваме компанията на дьо Монреал и неговите хора.

Лорд Стивън бе изпратил съобщение за предстоящото си пристигане. Очакваха го около залез-слънце с цялото му обкръжение.

— Пътува с кралския бирник. Нямаме никакъв друг избор, освен да ги приветстваме с разтворени обятия.

— И отворени кесии. Това още повече ще увеличи бремето върху плещите на селяните. Лорд Рал и без това се тревожи какво ще стане с тях през идната зима.

— Няма да им даваме друго, освен дължимото на крал Уилям. Данъкът не е особено тежък. Проблемът идва от факта, че все още не сме се издължили за строежа на Бракстън кийп. Съмнявам се, че данъкът изобщо е бreme за лорд Стивън.

— Нямаше да бъде бreme и за лорд Рал, ако се бе оженил за сестрата на Молвърн. — И Кеърин хвърли смутен поглед към Ричард. — Знаеш, че тя пътува с тях, нали?

— Да.

— Как ли ще реагира Рал?

Управителят поклати глава.

— Зная само, че някога са били сгодени. Но това е останало в миналото, лейди Кеърин, сигурен съм. Вие сте съпруга на лорд Рал, не лейди Елияна.

Може да му беше съпруга, но не знаеше почти нищо за чувствата му. А за любов помежду им изобщо не бе ставало дума. По гръбнака ѝ премина тръпка. Ричард не знаеше нищо за жената от миналото на Рал. Искаше ѝ се да бе малко по-осведомен. През последните няколко дни господарят бе все замислен и дистанциран. След завръщането си от Кейънън сякаш я избягваше, с изключение на изпълнените със страст нощи.

Нямаше представа каква е причината, но се опасяваше, че може да има връзка с предстоящото пристигане на сестрата на лорд Стивън.

— Трубадурите трябва да дойдат всеки момент — обърна се към управителя тя, твърдо решила да отклони мислите си от своя любим и да ги съсредоточи върху предстоящото тържество. — Казват, че били много забавни.

— Ние също си имаме музиканти, имаме и акробати. Ще се получи паметна вечер.

Кеърин не се съмняваше в това. Единственото, което я измъчваше, бе как съпругът ѝ щеше да се отнесе към жената, за която е бил сгоден. Веднъж бе споменал, че някога е изпитвал чувства към нея. Но тогава защо бе отказал да се ожени за нея?

А какво изпитваше към нея сега?

Часове след началото на празненството младата жена все още не можеше да си отговори на този въпрос. Откакто се бе появил в голямата зала, Рал бе мрачен и замислен, дистанциран и затворен в себе си. Лорд Стивън и сестра му бяха пристигнали заедно с Франсоа дьо Балмен, кралския бирник, който сега стоеше до тях върху платформата. Кеърин се бе облякла грижливо. Бе избрала една тъмнорубинена туника и бяла копринена риза, докато дрехата на мъжа ѝ бе с цвят на сапфир и сърмена бродерия.

Той се държеше учтиво както със съпругата си, така и с гостите, но в очите му нямаше никаква топлинка. Макар че се усмихваше, държането му бе странно и нещо необяснимо разваляше удоволствието, което трябваше да ѝ донесе отдавна очакваната и грижливо подготвена вечер.

При други обстоятелства изобилието от храна щеше да ѝ достави радост — паунът, който все още носеше пъстрото си оперение, пълненият с гъби глиган, яребиците, дъждосвирците и херингата, пресните зеленчуци от градината, сушените плодове, ядки и фурми. Щеше да бъде омаяна от звуците на лютнята и цитрата, флейтата, гайдата и рогът.

Трубадурите наистина бяха толкова талантиливи, колкото ѝ бяха казали и очароваха присъстващите с *chansons de geste*, песни, възпяващи безстрашни и благородни постъпки. В тях се говореше най-вече за Карл Велики и неговите битки с баските, за Ролан и Оливър, двама от най-верните му приятели. Според легендите Ролан бил жесток, а Оливър проявил голяма мъдрост във войната със сарацините.

После дойде ред на разказа за Черния рицар, за самия Ралф дьо Жере, известен с непреклонността си воин, откъдето в крайна сметка идва и прозвището му. Възпяха смелостта му, непобедимостта му в битката със саксонците при Сенлак; как бе се изпречил на пътя на сабята, насочена срещу краля и с това бе спасил живота му.

Макар да ставаше дума за поражението на народа на Кеърин, разказът за дивия кураж на съпруга ѝ я изпълни с гордост и любов. Любов. Да, това бе точната дума. Само една глупачка не би го видяла. А сега, след като осъзна чувствата си, ѝ се прииска Рал да изпитва същото към нея.

А вместо това той се държеше все така хладно и поглеждаше прекалено често към Елияна, като смръщаваше вежди, сякаш присъствието ѝ го измъчваше, но въпреки това не можеше да отдели очи от нея. Тя определено бе красавица, забеляза с трепет в сърцето Кеърин. С черни коси и сини очи и със същата бяла кожа като лорд Стивън.

Лицето ѝ също бе като неговото, с фини, определени черти, но правият ѝ нос не бе толкова остър като този на брат ѝ. Беше висока и с чудесни пропорции, с високи налети гърди и зрели като череши устни. Смехът ѝ се носеше като музика из цялата зала и привличаше вниманието на почти всички мъже. — Прекрасна е — обърна се към Рал тя, докато се хранеха от общ поднос.

— Бъди сигурна, че красотата ѝ не стига по-дълбоко от кожата.

— Лорд Стивън очевидно я смята за много забавна.

Погледът на съпруга ѝ пробягна по двойката на отсрещния край на масата.

— Стивън е очарован от нея още от времето, когато беше момче.

— Кой е по-големият?

— Елияна, но само с една година. Не възрастта ѝ, а женските ѝ номера имат такава власт над Молвърн. Нищо чудно тя да е единственият човек на земята, способен да му влияе.

В този момент Кеърин чу как Стивън се засмя на нещо, казано от сестра му. Лицето му бе поруменяло, очите му блестяха; никога досега не го бе виждала да се усмихва така топло. Кеърин погледна към Рал и видя, че се бе намръщил.

— По дяволите, тази жена има власт на вещица. Вече погребва един съпруг. Жал ми е за следващия нещастник, който ще се ожени за нея.

И той се извърна от масата и насочи вниманието си към Франсоа дьо Балмен.

Посивелият мъж говореше с него тихо, почти шепнешком и сочеше към някаква жена, наречена Тейт, която пътуваше с него като негова любовница. След това се изсмя грубо; Рал го последва. А после двамата напуснаха подиума и се приближиха към останалите, които пиеха и играеха на разни игри.

Кеърин ги проследи с поглед; в гърлото ѝ заседна буца. Рал не казваше нищо хубаво за лейди Елияна, но от пристигането ѝ в Брактън кийп бе започнал да се държи дори още по-резервирано отпреди. Виждаше го как оглежда любовницата на Балмен — привлекателна жена с дълги коси с цвят на лешник. Той открито се възхищаваше на извивките на тялото ѝ, усмихваше се и дори се смееше на онова, което тя му говореше.

След малко Рал се озова до Одо, който също изглеждаше развеселен от уличницата на бирника. Двамата се засмяха заедно, напълниха отново чашите си и се приближиха до огъня. Когато Тейт, хваната под ръка с Франсоа, най-после излезе от залата, Кеърин си отдъхна облекчено.

В този момент обаче към Рал се запъти Линет. Двамата започнаха да си шепнат и стомахът на младата жена отново се сви на топка.

„Мили Боже, какво става?“ Никога не го беше виждала да се държи по такъв начин, дори преди да се оженият. Все едно че тя не беше

тук; не ѝ обръщаше никакво внимание. Ръцете ѝ затрепериха, гърлото ѝ се стегна. Когато съпругът ѝ остави Линет и тръгна към Ричард, я заля вълна от облекчение.

„Не бъди глупава — смъмри се тя, като опитваше да сдържи сълзите си. — Рал сега е твой съпруг.“ Спомни си за миговете, когато бе лежала в обятията му, за нежността, с която я притискаше, за страстта, която ги обединяваше. „Просто присъствието на Молвърн и на сестра му го дразни. В мига, в който си отидат, всичко ще стане както преди.“

Изпълнена отново с увереност, Кеърин играеше ролята си на домакиня, която имаше усмивка за всички. Но тъй като все така почти не виждаше съпруга си, в крайна сметка започна да се притеснява. И Елияна, и лорд Стивън, вече се бяха оттеглили в покоите си. Младата жена потърси съпруга си и го откри край стълбището.

— Отивам да си лягам, милорд. Повечето от гостите ни вече си легнаха. И със сигурност малкото, които останаха, няма да почувстват липсата ми.

В отговор Рал само кимна.

— Дълго ли ще останеш, милорд?

— Не съм сигурен. По-добре не ме чакай.

За миг я обзе тревога. В този момент той се усмихна. Стори ѝ се, че изгря слънцето; притесненията ѝ отзвучаха на часа.

— Лека нощ, милорд — рече тя.

Но той вече бе потънал в разговор. Младата жена се приближи до стълбището, огледа залата и, тъй като не забеляза Линет, се успокои окончателно.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Марта, виждала ли си лорд Рал?

Кеърин започна да се облича трескаво, макар че слънцето едва бе изгряло. Предварително бе грижливо избрала ябълковозелена туника и бледожълта блуза.

Възрастната жена обърна лице към нея. Старите, покрити с петна ръце, се повдигнаха към косите на Кеърин и започнаха да ги гаят, като ги прибират от лицето ѝ.

— Ще се върне скоро, не трябва да се притесняваш, миличко.

Съжалението, изписано върху лицето ѝ, увеличи още повече опасенията на младата жена.

— Снощи не спа тук. Трябва да е отишъл в таванската си стая.

— Така трябва да е сторил — отвърна Марта, като отмести очи от възпитаницата си.

— Каж ми истината, Марта. Ти знаеш всичко, което става в този замък. Става дума за моя съпруг, длъжна си да ми кажеш.

— Не е моя работа да разнасям клюки.

— Моля те! — прошепна Кеърин и сграбчи дланта на дойката.

Слабите рамене на Марта увиснаха, сякаш върху им се стовари тежко бреме. Започна да кърши ръце и въздъхна отчаяно.

— Марта?

— Мислех, че той е различен, че няма да ти причини подобна болка. Лъгала съм се...

— Каж ми!

— Съпругът ти се върна при любовницата си.

— Не! Не го вярвам! Рал не би направил такова нещо.

— Всички мъже са такива. Само дето се надявах, че лорд Рал е различен.

— Той наистина е различен — настоя младата жена. — Той е смел и силен... и нежен.

Още не бе изрекла последната дума и от гърлото ѝ се изтръгна ридание. Хвърли се в обятията на Марта. От очите ѝ потекоха сълзи.

След това се извъртя към вратата, все още с разпуснати коси, повдигна полите на зелената си дреха и излетя от стаята, последвана от гласа на дойката си.

Кеърин се носеше надолу по стълбата с диво тупкащо сърце, почти неспособна да си поема въздух от ужас, като пътъом заобиколи десетина спящи мъже. Отвори тежката дъбова врата и се понесе боса по калния двор.

— Върни се! — извика след нея Марта. — Не трябва да правиш това?

В отговор възпитаницата ѝ само побягна още по-бързо.

Задъхана, с нащипани от студа боси нозе, тя се устреми към сградата край конюшните. Изкачи стъпалата с треперещите си крака, влезе в спалнята на Линет, сграбчи завесата, дръпна я и замръзна на място.

Съпругът ѝ се бе разположил върху леглото, обвил чаршаф около тънкия си кръст, масивните му гърди бяха голи, а лицето му бе потъмняло от наболата брада. До него лежеше Линет, поставила глава върху рамото му, а дългите ѝ руси коси се бяха увили като нокти на хищна птица около врата му.

Преди да разбере какво става, от гърлото на Кеърин се отрониха подобни на хленчене звуци. За момент тя остана неподвижна и ги съзерцаваше като хипнотизирана; сърцето ѝ блъскаше диво в гърдите, очите ѝ бяха замъглени, по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Опита се да преглътне, но гърлото ѝ бе прекалено стегнато за това, а болката в гърдите — по-силна, отколкото бе предполагала, че е възможно да съществува. Все още не можеше да се помръдне. Възвърна способността си едва когато съпругът ѝ се протегна и при това движение ръката му несъзнателно се допря до тежката гърд на жената до него. Младият мъж отвори очи и впери поглед в нея.

— Кеърин... — прошепна дрезгаво той.

Погледите им се срещнаха и от гърдите ѝ се изтръгна ридание. Пръстите несъзнателно политнаха към треперещите ѝ устни. Искеше ѝ се да крещи от болка. Искеше ѝ се да се тръшне на пода, да удря с юмруци и да плаче дотогава, докато не ѝ остане нито една сълза. Вместо това тя се завъртя на пети, за да не вижда повече тази разкъсваща сърцето ѝ гледка и побягна надолу по стълбите; дългата коса се развя като знаме след нея.

— По дяволите! — изруга Рал, освободи се от капана на дългите руси коси на Линет, спусна крака на пода и взе туниката си.

Намъкна панталоните и ги закопча. Тази задача му се удаде доста трудно, тъй като ръцете му трепереха силно.

— Дявол да го вземе.

Не бе искал това да се случи, не бе и предполагал, че тя ще го последва тук. И най-вече, не си бе представял, че изражението ѝ ще разкъса сърцето му на две.

Хвърли поглед към заспалата в леглото жена. Беше я обладал набързо, такава бе и удоволствието, което изпита. Беше го направил нарочно, решил, че по този начин ще успее да се освободи от Кеърин.

Вместо това не само, че не се бе почувствал свободен, ами бе по-нещастен от когато и да било досега в живота си.

И по-самотен.

Изскочи от стаята и закрачи припряно, решен да намери съпругата си и да ѝ обясни...

Какво да ѝ обясни? Че бе постъпил така, както би направил всеки мъж, заслужаващ името си? Че бе действал според правата, които имаше като господар на замъка?

За Бога, не ѝ дължеше никакво обяснение. Беше постъпил така, както го бяха принудили обстоятелствата.

Стисна зъби и насила отмести поглед от входната врата към главната постройка. Това искаше, нали? Бе успял да понамали властта, която имаше над него малката му съпруга? Бе възвърнал мъжествеността си.

Стисна юмрук и усети бавните, болезнени удари на сърцето си. Нещо тежеше като олово в гърдите му, гърлото му бе запушено, а коремната област сякаш се печеше на бавен огън. Пред очите му все още стоеше смаяното лице на Кеърин, сълзите в големите ѝ кафяви очи и мокрите вадички по бузите ѝ. Пределно ясно бе видял болката ѝ, когато го откри в леглото на друга жена.

Ако само не беше дошла! Ако не беше ги видяла? Ако само не беше толкова наивна, за да разбере, че никога не би могъл да пожелае друга!

Тази мисъл го накара да се намръщи. Не бе желал Линет, нито Тейт, нито дори Елияна. През цялото време бе желал единствено

Кеърин. Дори докато вземаше своята държанка, си представяше, че под него лежи Кеърин.

По дяволите, трябваше да направи това. Бе длъжен да го стори, за да се защити. Много добре знаеше какво може да се случи с мъжа, отдал сърцето си на някоя жена. Трябваше само да си припомни как се бе чувствал, когато откри Елияна с брат ѝ. Когато си даде сметка колко лесно го бяха измамили. Когато разбра, че намерението на Елияна бе да се омъжи за него и да му слага рога.

Това, което не бе очаквал, бе вината, която изпитваше. И смазващата мъка. Как можеше да предположи, че болката, която причини на Кеърин, щеше да се върне десеторно по-силна при него самия?

Кеърин плака, докато сълзите ѝ пресъхнаха, като не пускаше в стаята си никого, дори Марта. Гърлото я болеше, очите ѝ горяха. Чувстваше се замаяна, сърцето ѝ бе разбито.

Толкова го бе обичала.

И глупаво бе започнала да вярва, че той също с времето ще я обикне.

„Мили Боже, — мислеше си тя, — каква наивница, каква глупачка съм била!“ Не трябваше да се заблуждава — Рал бе мъж като всички други. Като Одо или Франсоа дьо Балмен. Не кой знае колко по-различен от Стивън дьо Монреал. Дори баща ѝ си имаше любовници. Трябваше да бъде подготвена.

Късно следобед се почувства изтощена, без капчица сила, с натезало сърце и замаяна глава. Не бе слязла да обядва, тъй като знаеше, че гостите ще забележат отсъствието ѝ, а Линет ще злорадства и ще се постарее да запознае всички с причината за неразположението ѝ. Следобедът се изниза, а младата жена продължаваше да стои заключена в стаята си под предлог, че е болна, тъй като все още не бе способна да застане лице в лице с всички присъстващи в замъка.

Едва доста след като се стъмни, на сцената излезе саксонската ѝ гордост.

Високият мургав норман може да бе неин съпруг, но след онова, което стори, повече нямаше права над сърцето ѝ. Може да беше наивна, може да бе постъпила глупаво, като го бе обикнала, но повече

нямаше да се люби с него. Щеше да му покаже, щеше да им покаже на всичките, че не ѝ пука за него, че след като бе избрал любовницата си, трябваше да си остане с нея. Щеше да запази достойнството си и да накара сънародниците си да се гордеят с нея.

Кеърин се облече особено грижливо за вечерята, като предварително изми с натопена в студена вода кърпа облените си в сълзи бузи. Тъй като гостите все още не бяха си тръгнали, музикантите, шутовете и гимнастиците бяха останали. Тази вечер щеше да ги наблюдава с интерес. Дано да бъдат достатъчно забавни, за да я накарат да се засмее. Щеше да покаже на съпруга си, че вече не е способен да ѝ причинява болка.

Че вече не го обича.

Когато Марта почука, тя вече бе готова. Отвори вратата с изкуствена усмивка на лице. Червеникавокестенявите ѝ коси бяха добре сресани и блестяха в копринената мрежичка.

Дойката кимна одобрително.

— Надявах се, че няма да му позволиш да те победи.

— Той срази сам себе си.

Слугинята се усмихна.

— Има още време до вечерята. Лорд Рал се върна доста късно от лов.

— Къде е сега? — попита Кеърин, като внимателно контролираше гласа си.

— В таванското си помещение. Къпе се. Това правят и лорд Стивън и Франсоа дьо Балмен. Щом свършат, ще слязат за вечеря.

Младата жена кимна.

— Ще изляза да се поразходя.

Това щеше да ѝ помогне да намали напрежението, което чувстваше, а и нямаше търпение да излезе от стаята си. Марта докосна с длан бузата ѝ, но не каза нищо повече. Възпитаницата ѝ мина покрай нея и излезе в коридора, който водеше към голямата зала. Когато стигна стълбищната площадка, забеляза, че край огъня седеше Линет.

Долната ѝ устна потрепери, а очите ѝ запариха от сълзи, колкото и да опитваше да се пребори с тях. Обърна се и се върна назад. Отмина стаята си и продължи нататък по коридора, докато стигна до стълбището от другата страна. То водеше нагоре и навън, към мястото, използвано от стрелците, когато защитават замъка по време на обсада.

Щом се озова извън кулата, младата жена подпря гръб в студената каменна стена. Духаше леден вятър, но тя почти не забелязваше. По-скоро го посрещна с радост, тъй като охлаждаше огъня, бушуващ в душата и сърцето ѝ.

Бе постояла съвсем малко, когато чу резето на вратата да се вдига. Обърна се и видя млад мъж, облечен в черно-бял шутовски костюм и с гримирано за ролята му лице, да излиза от кулата. Той трепна силно, когато забеляза, че не е сам.

— Извинете, миледи. Нямах представа, че сте тук.

Островърхата му черна шапка бе закривена напред и на върха ѝ се люлееше звънче. Завързаните около врата му камбанки пееха при всяко негово движение.

— Откъде знаеш за това място?

— Открих го снощи, след празненството. Повечето замъци имат подобни. Обичам спокойствието, което цари в тях.

— Аз също — призна Кеърин.

В това момче имаше нещо особено, някаква мъдрост в блестящите му зелени очи и сравнително тънкия му глас. Това го караше да изглежда по-възрастен.

— Много сте красива тази вечер — обади се шутът, — но чувствам, че сте тъжна. — Усмихна ѝ се, а след това направи няколко танцови стъпки, от което камбанките запяха още по-силно. — Мое задължение е да се погрижа за доброто ви настроение.

Младата жена се усмихна незабележимо.

— Ти никога ли не си тъжен, шуте?

— Тъжен съм, миледи. Понякога ми става мъчно за дома, за приятелите и семейството, които може би никога повече няма да видя. Но затова пък имам грим, който крие тъгата ми.

— Докато аз мога да разчитам единствено на силата на волята си.

Младежът протегна ръка, хвана дланта ѝ и я стисна лекичко. На Кеърин ѝ направи впечатление колко нежна и мека бе кожата му.

— Готов съм да се закълна, че сила имате предостатъчно. — Чертите му бяха фини, лицето — почти красиво; впечатлението се разваляше само от вирнатите му уши. — Но най-хубавото е, че бъдещето е пред нас. Кой знае какво може да ни донесе то?

— Наистина, кой? — рече Кеърин и се насили да се усмихне.

В своето бъдеще обаче тя не виждаше друго, освен мрак. Може би щеше да го каже на шута, тъй като той бе непознат и очевидно нямаше нищо против да я изслуша. Когато се обърна обаче, откри, че бе изчезнал.

Мислите на младата жена се въртяха известно време върху непознатия, върху нежните му ръце и заразителна усмивка. Скоро обаче щеше да се наложи да застане лице в лице със съпруга си. Той сигурно вече се бе настанил пред масата върху платформата. Все още не бе изпратил да я търсят и се надяваше, че няма да го направи и след това. Даваше ѝ време да приеме онова, което друга жена би разбрала още от самото начало — че единствената цел на брака е създаването на наследници. Че съпругът получаваше удоволствие, но не даваше нищо в замяна.

Нямаше нужда от още време, за да го разбере. Бе научила урока си и то по възможно най-горчивия начин.

Когато застана на горната площадка на стълбището, Кеърин изобрази усмивка на лицето си. Беше облечена с господарски одежди, не чак толкова красиви, като тези на Линет или Елияна, но достатъчно хубави, за да завъртят главите на мъжете, насядали край отрупаните маси. За своя изненада сред другите погледи забеляза и този на съпруга си. Изражението на сиво-сините му очи я порази с такава сила, че трябваше да положи допълнителни усилия, за да накара краката си да продължат да се движат.

Младата жена държеше високо вдигната брадичката си и изправени — раменете, като се усмихваше на всички присъстващи подред и от време на време спираше да поговори с някой от тях. Когато стигна до платформата, Рал се изправи и я изчака да седне.

— Чудех се дали ще дойдеш. — Гласът му ѝ се стори странно напрегнат. — Твоята прислужница ни каза, че си болна.

Погледът, който си размениха, ѝ показва недвусмислено, че той знае за какво всъщност става дума, че е изненадан от появата ѝ и че не е чак толкова щастлив от този факт.

Може би той също не искаше да се изправи лице в лице срещу нея. В това отношение желанията им съвпадаха напълно.

— Надявам се, че се чувствате по-добре — обади се лорд Стивън. — На сестра ми ѝ липсваше вашата компания.

— Вече съм добре. Това бе просто някакво мимолетно неразположение. — Хвърли пронизващ поглед към съпруга си. — Съмнявам се, че някога отново ще ми се случи подобно нещо.

Рал се намръщи.

— Добре ли мина ловът? — обърна се към Франсоа дьо Балментя.

Усмихна му се по-топло, отколкото би трябвало и забеляза с ъгълчето на окото си, че Рал стисна челюсти.

— Денят бе паметен, миледи. Съпругът ви беше страхотен. Уби голям елен с меча си.

Младата жена изви лице към героя на деня.

— Наистина ли, милорд? След снощния... гуляй... Опасявах се малко, че няма да имате сили.

И без да обръща внимание на мрачния му поглед, заговори отново с дьо Балмен, а след това — с лейди Елияна.

— Надявам се, че гостуването ви у нас ви е приятно.

Чернокосата красавица се усмихна.

— Възнамерявам да прекарам лятото в Молвърн. Може би ще успеете да ми погостувате известно време.

— Съпругата ми е заета... — намеси се Рал.

— С голямо удоволствие бих разгледала околностите — прекъсна го Кеърин. — Сигурна съм, че съпругът ми ще преживее няколко дни без мен.

— Ще обсъдим този въпрос, когато му дойде времето — рече в заключение дьо Жере, а мрачният му поглед проблесна предупредително; след това смени темата. — Искам да те запозная с един човек.

Едва сега младата жена забеляза мургавия мъж, седнал в другия край на масата. Той се изправи, когато Рал го погледна, и я приветства с кимване. Главата му бе покрита с плат, който я обгръщаше свободно и се задържаше от лента.

— Хасан е лекар — обясни Рал. — Някога служеше при крал Уилям. Той спаси живота ми след битката при Сенлак.

Кеърин бе виждала белега от меч между ребрата на съпруга си. Той бе дълъг, но невероятно равен и не се набиваше особено на очи. Тя се усмихна насила на слабия мургав човек.

— В такъв случай съм ви задължена, Хасан, тъй като със сигурност лорд Рал щеше да липсва много на всички ни. — Погледна към масите извън платформата и забеляза русата глава на Линет. — На някои дори повече от другите.

— Хасан ще се върне в Брактън кийп след няколко седмици — обясни Рал, без да обръща внимание на хапливата ѝ забележка. — Може би ще искаш да те научи как да употребяваш някои от неговите треви.

— Ако е нужно съм готова да го подкупя, за да ме научи на това изкуство — усмихна се сухо тя. — Човек може да научи да вари всякакви отвари.

Рал срещна погледа ѝ и разбра мрачния ѝ намек. Макар да го чу да промърморва ругатня под носа си, на Кеърин ѝ се стори, че видя възхищение в очите му.

Междувременно артистите се стараеха да ги забавляват. Кеърин се молеше да изглежда така, сякаш се наслаждава истински на представлението им. Усмиваше се, смееше се и разговаряше весело с лейди Елияна. Което само по себе си, както откри не след дълго младата жена, съвсем не бе лесна работа.

Сестрата на Стивън бе особена, действаше обезпокоително на околните и в нея се долавяше нещо тайнствено и мрачно. То я обгръщаше като гъста нощна мъгла и караше събеседницата ѝ да се чувства още по-притеснена, макар да полагаше усилия да го скрие.

Точно така, както криеше и чувствата си към Рал. Но всеки път, когато съпругът ѝ я погледнеше, нещо в нея се сгърчваше. Само тя си знаеше какво ѝ струваше да седи така до него, да му се усмихва и да го зове по име.

Не искаше да бъде тук, не искаше да вижда красивото му лице, нито пък усмихнатата физиономия на неговата любовница. Желанието ѝ бе да избяга от тази маса, да се прибере в стаята си и повече да не излиза оттам. Искаше ѝ се да го нарече с всички обидни имена, за които се сещаше, да плаче, да крещи и да удря с юмруци по стената, за да излее гнева си.

Вместо това седеше тук и се усмиваше на номерата на шута. Спомнила си кратката им среща на бойницата, тя отново се запита що за човек бе този русокос младеж. В това време той изпълняваше

номера си, като друсаше звънтящите на врата и на върха на шапката му камбанки, а след това запя:

*„Любовник бе той прочут,
а ръцете му бяха силни, но къси.
Затова бе принуден да избира
слаби жени с тънки талии,
за да може да ги прегърне.“*

Мъжете се разсмяха добродушно и поискаха още. Шутът се подчини с готовност, а лицето му се разтегна в усмивка — наполовина бяла, наполовина черна.

*„Един хитър младеж от Трават обичаше
да се забавлява с момите, като правеше това и
онова.
Под това разбираше докосване и целувка.
На вас оставям да се досетите какво разбираше под
«онова»!“*

Шутът беше великолепен; успяваше да задържи всеобщото внимание и да заслужи одобрението на всички присъстващи. За първи път от седмици по бузите на Ричард се появиха трапчинки, а по-късно същата вечер Кеърин го видя да разговаря край огъня с шута.

Младата жена ги наблюдава известно време, изпълнена със завист за искреното им веселие. Самата тя продължаваше да се усмихва, но се чувстваше тъжна и изпразнена. Поддържането на лъжливата фасада изискваше такива усилия, че не чу приближаването на съпруга си.

— Тази вечер ми се струваш необикновено радостна — рече той.
— Не съм очаквал подобна реакция от теб.

— Като се има предвид случилото се сутринта ли?

— Да. Когато те видях за последен път, бузите ти бяха облени в сълзи.

— И повече няма да видиш нищо подобно, гарантирам ти. Това бяха сълзите на едно глупаво момиченце. Тази вечер вече съм жена. Жена, чиито очи най-после са се отворили за истината.

— Не исках да те нараня.

— Надали ти си виновен, че съм такава глупачка.

За момент Рал не отвърна нищо. След това взе ръката ѝ в своята и се отправи към стълбите.

— Какво правиш?

Кеърин издърпа ръката си.

— Късно е. Време е да си лягаме.

Младата жена присви очите си, вперени в красивото му мургаво лице.

— Тъй като тази вечер имаме гости, можеш да ме изпратиш догоре. Но ако мислиш да ме последваш в стаята ми, ще откриеш, че вече не си желан там.

Дьо Жере стисна зъби.

— Ти си ми съпруга. Твой дълг е да ме приемеш в леглото си, когато пожелаея.

Кеърин се изсмя; звукът прозвуча необичайно рязко.

— Ако мислиш, милорд, че онова, което преживяхме заедно преди, ще може да се сравнява с това, което ще получиш от мен за в бъдеще, трябва да те предупредя, че се лъжеш жестоко. Ти избра да спиш с любовницата си. И при нея е единственото място, където ще намериш утеха.

И тя се запъти нагоре по стълбите, като усещаше присъствието на съпруга си. Когато стигнаха стаята си, сърцето на Кеърин биеше лудо. Можеше да я насили — достатъчно силен бе да го стори. Но тя действително възнамеряваше да постъпи точно така, както бе казала. Нямахше да успее да събуди страст у нея, само горчивина. Той може би щеше да изпита някакво удоволствие, но тя самата щеше да приеме този акт единствено с ледено примирение.

— Ще ти дам известно време. Скоро ще научиш, че мъжете имат обичай да търсят благоволенията на повече от една жена.

За момент студената маска на Кеърин се разтопи, силата ѝ изневери. Очите ѝ се изпълниха с болка и се замъглиха от сълзи.

— Винаги съм учила бързо, милорд. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да забравя скоро този урок.

В погледа на Рал проблесна нещо, но изчезна почти веднага. Кеърин му обърна гръб и влезе в спалнята, като затвори вратата пред съпруга си и каза сбогом на своите мечти.

Развълнуван и неспособен да спи, Рал прекара безсънна нощ в таванското помещение. Това се повтори и през следващата, и през последващата нощ. Приятелят му Хасан и бирникът потеглиха заедно със Стивън за Гренъл, южния замък на Молвърн, където щяха да се разделят. В голямата зала отново настана спокойствие и тишина, поголеми от когато и да било. Поне такава бе впечатлението на Рал.

Обезпокоително спокоен, необикновено спокоен. Струваше му се, че дори стените го гледат мрачно. Или това просто бе отражение на собственото му мрачно настроение?

Младият мъж се размърда върху покрития си с кожа сламеник в неуспешен опит да се почувства по-удобно. „Ще намалее — повтаряше си той. — С времето болката ще отзвучи и ще изчезне.“ Чудеше се колко ли дълго щеше да продължи това положение, чудеше се още повече как така фактът, че е изгубил благоволението на съпругата си, може да го сломи до такава степен.

Рал изруга като полудял и отхвърли завивките. По-добре да овладее чувствата си сега, отколкото да ѝ позволи тя да го контролира. Гледката, която представляваха Елияна и Стивън бе затвърдила още повече намерението му.

Не можеше обаче да не признае, че му липсваха страшно смеха и компанията ѝ, нежността и чувството ѝ за хумор, топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото. Липсваха му страстта, която изпитваха заедно и нежността в погледа ѝ, след като я докараше до оргазъм.

— Достатъчно! — рече на глас той. — Пълна глупост е мъжът да бъде обсебен само от една жена.

След време, бе сигурен в това, щеше да преодолее властта, която понастоящем Кеърин имаше върху сърцето му. След време тя отново щеше да го приеме като свой господар и да го допусне в леглото си.

Дори сега, ако пожелаеше, можеше да слезе долу, да отвори вратата на спалнята ѝ и да поиска от нея да задоволи нуждите му. Можеше да го направи — несъмнено имаше право на това като неин

съпруг и господар. Знаеше обаче, че тя щеше да се съпротивлява, а той никога досега не бе насилвал жена.

Освен това тя бе толкова дребна, можеше да я нарани.

Рал прокара пръсти през разчорлените си коси. Бе възбуден от тези непрестанни мисли по Кеърин. Сега я желаше по-силно от когато и да било преди, но тя вече не го желаше.

Младият мъж се опита да не обръща внимание на паяжината на страха, която започваше да обгръща сърцето му.

— Какво те притеснява, Ричард? Никога ли не се усмихваш?

Шутът се появи внезапно, сякаш се материализира от нищото. Гримът му беше изчезнал, но младежът не се бе разделил с шапката, която прикриваше по-голямата част от лъскавата му руса коса. Като се изключат стърчащите уши, той бе привлекателно момче, почти красиво. И от него се излъчваше особена топлина.

— Напоследък не особено често, Ансил. Притеснявам се за лейди Кеърин.

Ричард не можеше да си обясни, защо споделяше така открито мислите и тревогите си с шута, но не се съмняваше, че ги оставяше на сигурно място, откъдето нямаше да излязат.

— Смее се уж весело, но сърцето ѝ плаче. Оплаква загубата на съпруга си като да е мъртъв и погребан.

— Изненадан съм, че знаеш това — отвърна управителят. — Тази тайна тя е готова да пази ако трябва с живота си.

— Един шут знае всички тайни. Смехът е отварата, която освобождава от всякакви тревоги.

— И развързва хорските езици, нали?

— Да, но твоите тайни са на сигурно място.

— Моите тайни ли? — В отговор шутът само кимна. Вятърът залепи няколко кичурчета руси коси в бузата му и управителят забеляза, колко гладка и нежна е кожата му. — Вечните ти гатанки са замъглили мозъка ти. Нямам никакви тайни.

— Така ли мислиш? Знам, че работиш прекалено много и се тревожиш прекалено често.

— Това не е тайна. А задълженията ми намаляха чувствително, откакто лейди Кеърин пое работата по поддръжката на замъка върху

своите плещи.

— Знам, че искаш да имаш деца.

Ричард повдигна рязко глава.

— Откъде... откъде знаеш това?

Ансил се засмя; управителят откри, че този звук му се нрави.

— Знам, че би се оженил, ако имаше достатъчно време да си потърсиш партньорка по сърце.

— Според мен ти си магьосник, прикрит под дрехите на шут. С никого не съм споделял тези мои мечти.

А може би се лъжеше? В нощта на тържеството си бе пийнал порядъчно. Бе разговарял с шута, горд от работата, която бяха свършили заедно с лейди Кеърин, за да направят вечерта възможно най-приятна. Един път и той се бе отпуснал и се бе забавлявал.

— Значи е вярно, че искаш да се ожениш?

Ричард повдигна рамене.

— Така ми се струва.

— Какво би търсил у бъдещата си жена?

Младият мъж се усмихна.

— О, това е лесно. Нежност, благост. Приветливост... и да обича да работи здраво.

Шутът издаде подобен на грухтене звук.

— А къде остави огъня, Ричард? Не спомена нищо за страст и любов. А ми се струва, че те са най-важните.

Страст и огън ли? Ричард осъзна, че се е вторачил в добре оформените крака на шута. Бяха дълги и закръглени като на момиче. Късата туника и тесните прилепнали панталони не оставяха скрито почти нищо. Управителят се смути и отмести поглед.

— Това би било истински късмет, струва ми се, ако освен всичко, е и страстна. Повече обаче ми се иска да бъде кротка и смирена и колкото се може по-скоро да напълня утробата ѝ със сина си.

Зелените очи на шута се присвиха. Ричард го виждаше ядосан за първи път.

— Мъже — заяви Ансил и русите му вежди се събраха смръщено. — Всички сте едни и същи глупаци!

Смаян, че думите му бяха разгневили толкова младежа, Ричард го проследи с поглед, докато той буквално излетя. Наблюдава го по-

дълго, отколкото би трябвало, като се възхищаваше от грациозността му. Когато осъзна какво прави, побърза да отклони встрани поглед.

Той не бе от мъжете, които си падат по красиви момченца. Просто прекалено дълго бе лишен от жена. Управителят си даде дума да се погрижи за задоволяване на естествените си нужди, преди да е изтекла седмицата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Рал изтърпя студеното отношение на съпругата си още цели две безкрайно дълги седмици. Тя се държеше любезно, но резервирано и го търсеше само когато имаше някакъв основателен повод за това.

Тъй като след онази фатална нощ не се бе върнал и в леглото на любовницата си, тя също бе престанала да му говори, но този факт го изпълваше с благодарност към съдбата.

Рал изруга тихичко, когато се настани пред огъня в голямата зала. Червените пламъци му напомниха за косите на Кеърин. Тя седеше от другата страна на огъня, до Джефри, погълната от играта на шах с него. Гърдите ѝ опънаха дрехата ѝ, когато се приведе над шахматната дъска и докосна младия рицар за ръката. Последва топъл мъжки смях. Когато към него се присъедини и смехът на Кеърин, стомахът на Рал се сви на топка.

Мили Боже, какво ставаше между тези двамата? Напоследък съпругата му не се интересуваше от него, но това не се отнасяше за младежа, когото някога бе определил да я пази. Ако предположеше само за момент... ако имаше и най-малкото предположение, че Джефри е пристъпил границите и... Впи несъзнателно пръсти в страничната облегалка на стола си, докато ги наблюдаваше. В поведението на Джефри не виждаше нищо скришно или подозрително, но бе достатъчно само да ги види заедно, за да кипне от ревност.

Дявол да го вземе, какво сила притежаваше тази жена, за да го кара да се чувства така? Искаше му се да се хвърли отгоре ѝ, да стовари юмрука си върху младежа. Всичко това само затвърди повече от всякога убеждението му, че бе постъпил правилно, като същевременно обърка окончателно представите му.

Единственото, което знаеше с абсолютна сигурност бе, че тя принадлежеше на него, а не на Джефри. Че мястото ѝ бе в неговото легло. По дяволите, това бе негово право като неин господар и съпруг, негово право да я подчини на волята си, тя бе длъжна да му се отдаде и да носи синовете му!

Рал се изправи толкова рязко, че столът се залюля зад него и се прекатури с тъп звук сред ухаещите на треви лоени свещи. Младият мъж заобиколи огъня и се насочи към двамата шахматисти; мрачното му настроение само засилваше още повече решимостта му. Протегна ръка и стисна Кеърин за китката.

— Милорд?

Тя вдигна глава от шахматната дъска, където точно размишляваше върху следващия ход на царицата си.

— Край на играта ти. Лягаме си.

Младата жена се вцепени и отправи поглед към Джефри, нещо, което вбеси още повече съпруга ѝ.

— Със сигурност щяхте да победите — усмихна се русият рицар.

Кеърин погледна отново към Рал, но не започна да спори, както бе очаквал. Вместо това вирна брадичка.

— Както желаяш, милорд.

Заизкачваха мълчаливо стълбите. Дьо Жере не можеше да отдели очи от отблясъците от светлините на свещите върху кестеняво червеникавите ѝ коси и от прелъстителното полюшване на бедрата ѝ. Вече бе възбуден, твърд като камък и пулсиращ, а единственото му желание бе да се озове в нея.

Когато стигнаха пред стаята си, тя се спря.

— Изпълних желанието ти и се качих с теб дотук. Но трябва да те уведомя, че не те искам в леглото си.

Едно мускулче на здраво стиснатите му челюсти потрепери.

— Онова, което искаш, вече не е толкова важно. Ти си моя съпруга — това единствено е от значение.

И Рал вдигна резето, отвори вратата и придърпа Кеърин след себе си. Когато я прегърна и я обърна с лице към себе си, тя не направи опит да се съпротивлява, но не прояви и никаква нежност или желание да отвърне на ласката му.

— Липсваше ми, Кеърин.

Постави пръсти под брадичката ѝ, повдигна главата ѝ нагоре и обхвана устните ѝ в своите. Те бяха по-студени отколкото си спомняше, здраво стиснати и непреклонни. Раздели ги с езика си и го провря в устата ѝ, но пак не усети надигането на огъня, който обикновено предизвикваше в малкото ѝ тяло. Прекъсна целувката, но не се отдръпна.

— Да ме отблъснеш ли възнамеряваш?

— Като мой съпруг имаш право да ме вземеш. Ще се покоря на желанията ти.

Веждите му се извиха нагоре; усети, че го обзема гняв.

— Да се покориш, но да не участваш, това ли мислиш да правиш?

— Ако желаеш да се преструвам...

— Не ме измъчвай, Кеърин.

— Нямам подобни намерения. Просто чувствата ми към теб се промениха.

Очите му изобразиха по-красноречиво от всякакви думи въпроса му.

— Някога те желаех. Сега вече — не.

Рал усети, че кръвта му кипва от гняв.

— Ти си страстна жена. Не вярвам, че така лесно си успяла да угасиш огъня в себе си.

И той я притисна отново към себе си и я зацелува, като същевременно галеше гърдите ѝ, играеше със зърната им. Плъзна длани надолу по тялото ѝ, но не усети нищо в отговор. Сърцето ѝ продължаваше да бие все така равномерно.

— Преди ме желаеше — заяви той; отдели се насила от нея, разкъсван между гняв и чувство на безпомощност. Усещаше, че го завладява непрекъснато засилващ се страх. — И казваш, че сега вече не усещаш нищо? — Младата жена не отвърна. — Ако възнамеряваш да вкараш Джефри в леглото си, трябва да те предупредя, че няма да ти се удаде.

— Джефри! Та той е още момче.

— Той е мъж и е амбициозен. Няма да има нищо против властта, която ще придобие, ако държи ключа към твоето сърце.

— Нямам никакви аспирации към Джефри. Не желая в леглото си нито него, нито който и да било друг мъж.

Обзе го огромно облекчение, но той положи усилия да не го покаже.

— Какво тогава искаш?

Кеърин го погледна право в очите.

— Свободата си. Това е единственото ми желание още от деня, в който се видяхме за първи път.

Рал стисна зъби.

— Ти си моя съпруга. Свободата ти зависи от моята воля. Мое право е да ти заповядвам, така както и да легна при теб.

Но, вместо да я принуди да го приеме, както бе възнамерявал, за своя изненада той излезе от стаята, без да се обърне и затръшна вратата зад себе си.

Младата жена гледа известно време след него. Внезапно почувства, че краката не я държат. Той не я бе насилил, въпреки че можеше да го направи, ако само бе разбрал каква страст бе успял да разбуди у нея. Трябваше да използва цялата си воля без остатък, цялата си решимост, за да не обърне внимание на огъня, забушувал в тялото ѝ. Все още не можеше да повярва, че бе успяла. Изпълни я свойствената за саксонците гордост.

Погледна отново към вратата. Беше си отишъл и част от нея ликуваше от постигнатата победа.

Друга, тайнствена нейна част обаче желаше да бе разкъсал дрехите ѝ и да бе я отнесъл към леглото. Да бе я целувал, докато колената ѝ омекнат, да бе мачкал гърдите ѝ и да бе проникнал в нея. Искаше ѝ се да бе шепнал нежни слова на френски, да бе я прегръщал и целувал, да бе я влудил с мускулестото си тяло.

Най-много от всичко обаче ѝ се искаше да я обича.

По същия начин, по който тя все още го обичаше.

Тази нощ Рал спа неспокойно. Сънува Кеърин в обятията на красивия рус Джефри, виждаше смаяното ѝ лице през онази сутрин, когато го откри в леглото на Линет. Когато се събуди бе плувнал в пот, а вътрешностите му сякаш бяха вързани на възел.

Изруга тихичко; не можеше да преглътне горчивината на безсилието си. Отметна завивките и скочи от леглото, като правеше гримаси от болката в схванатите си мускули и от напрежението в слабините. Кеърин. Непрекъснато мислеше за Кеърин. Желаше я със страст, която го изумяваше, но въпреки това отказваше да се подчини на инстинктите си и я да вземе.

Опита да се освободи от противоречивите си чувства и да мисли за предстоящите си задължения. Облече се като за битка, с къса кафява туника и високи кожени ботуши. Взе меча и щита и слезе долу. Щом се

озова в двора, оръженосецът му помогна да сложи ризницата и закопча колана за меча. Бе готов за сутрешните упражнения с хората си.

Те вече го очакваха с меч и щит в ръка. Забеляза Одо, който разговаряше с Хю и Ламбърт. Миг по-късно зърна Джефри, красив и мъжествен, изпълнен с присъщата за младостта арогантност.

Рал хвърли поглед към високите каменни стени на замъка, към високия тесен прозорец, зад който бе спалнята му. Дали точно в този момент съпругата му не гледаше към двора? Дали не търсеше русия рицар вместо него самия? Застанал недалеч от Ламбърт, облечен с късо кожено палтенце и прашна ризница, младежът се упражняваше сам: вдигаше меча си, после разсичаше въздуха пред себе си, все едно че се намираще пред някакъв въображаем съперник.

Дьо Жере се усмихна лукаво и измъкна меча си от ножницата. Опита острието с палеца си, убеди се, че оръженосецът му е свършил добра работа, прекоси двора и застана пред Одо и Джефри.

— Тази сутрин изглеждаш в добра форма, Джефри.

— Точно така се и чувствам, милорд.

— Дясната ти ръка ми се струва доста силна. Я да видим дали упражненията са ти помогнали да се усъвършенстваш.

Рал започна да намества шлема си, докато преградата за носа падна на мястото си.

Русият рицар се усмихна.

— Както желаете, милорд.

Застанаха един срещу друг, вдигнаха първо щитовете, а след това и мечовете си. Мъжете около тях се смълчаха, като се наслаждаваха на възможността да си починат и да погледат двубоя, макар никой да не се съмняваше в неговия изход.

Дьо Жере пристъпи още една крачка напред и каза няколко слова, с които да предизвика по-младия си съперник, а след това зачака с наслада първия удар. Когато това стана, той отби удара с меча си. Тежкия метал издрънча и изпрати силен трепет по ръката му.

Рал обаче почти не го усети. Бе обзет от спомените за съня си... за Кеърин в обятията на Джефри.

Отби още три здрави удара, остави още няколко, без да ги посрещне и премина в настъпление. Джефри се престори, че ще бие вдясно, а нападна вляво, блокира един тежък удар, отби друг. В

началото успяваше да се справи с убийствените атаки на съперника си. Скоро обаче започна да се уморява.

На дьо Жере не му бе нужно много време, за да разбере кое е слабото място на младежа. Стовари меча си един, два пъти от лявата му страна, осуети слабите му опити да се справи с положението и продължи да настъпва неумолимо, докато Джефри падна на колене. Рал обаче не спираше атаката си, стовари меча си от едната страна на шлема му и после — върху покритите му с ризница ребра. Дрънченето на метала бе оглушително.

— Предавам се, милорд! — извика младият мъж, но трябваше да изминат още няколко секунди, преди думите да пробият мъглата от гняв, в която плуваше съперникът му.

Ръцете на Рал трепереха, когато овладя меча си, кръвта му течеше бясно из вените. Едва сега забеляза шлема на Джефри, който бе така изкривен, че първо щеше да се наложи да го поизправят с чук и наковалня, за да могат да го махнат от главата му.

Дьо Жере бе обзет от чувство за вина.

Младият рицар винаги се бе държал с уважение към Кеърин. Надали той бе виновен, че съпругата му го намираще толкова привлекателен.

Макар да съзнаваше това, Рал не можеше да се пребори с яростта, която продължаваше да го изгаря и отказваше да го остави на мира.

— Ричард! Ела веднага!

Управителят видя забързания насреца му шут. Атмосферата в замъка бе толкова напрегната от нощта на празненството, че лорд Рал бе наредил трубадурите да останат.

— Какво има, Ансил?

Ричард хвърли тревожен поглед към младежа.

— Дойдоха селяни. Искат да видят лорд Рал. Казват, че имало чума по добитъка и половината от животните им били заразени.

Чума по добитъка! Тази ужасна болест затриваше цели стада, а после пък селяните умираха от глад със стотици.

— Къде са?

Управителят изостави списъка, който изготвяше, и се спусна към шута.

— От другата страна на подвижния мост. Хората, чийто добитък е все още здрав, молят лорд Рал да им даде разрешение да убият болните.

— Ако това наистина е чума, лорд Рал няма друг избор. Трябва да унищожим заразените, за да спасим останалите.

И Ричард се устреми към двора. Ансил го последва, като правеше доста по-малки, но съвсем не по-малко решителни крачки. Странно, управителят откри, че му става малко по-леко от присъствието на момчето.

— Ей там — посочи към дърветата шутът.

Ричард кимна. Почти бе стигнал до селяните, когато зад гърба си чу дълбок глас.

— Какво става тук, Ричард?

Господарят на замъка ги настигна с няколко разкрача.

— Чума по животните, милорд. Селяните казват, че може да започне истински мор.

Чума! Тази новина подежда като удар в стомаха на Рал. Без добитъка нямаше да има нито масло, нито сирене, нито месо за през зимата. Загубата на животните бе последното, от което се нуждаеше точно сега.

Поговори с хората, които го чакаха от другата страна на подвижния мост, след което се върна за коня си. Избра стройния дорест жребец вместо мощния си боен кон. Двамата с Ричард се присъединиха към групата мъже и тръгнаха към селото, като спираха край всеки покрив по пътя си. Отчаянието на дьо Жере нарастваше непрекъснато при вида на толкова много болен добитък. Нямаше съмнение, че става дума за чума. Освен това се оказа, че не половината, а почти всички животни в селото бяха заразени.

— Дявол да го вземе — промълви той. — Кой ни прокле така?

— Такъв е животът, милорд — отвърна Ричард. — Вместо да си отиде, нещастие се разраства.

— Самата истина е това, приятелю, и по-неприятно нещо надали може да бъде казано.

— И несъмнено заради тази болест зимата ще бъде още по-тежка, отколкото очаквахме.

— Да.

По времето, когато привършиха огледа из селото и околните махали и колиби, Рал се чувстваше много притеснен и съкрушен. Искаше му се да може да поговори с някого, някой, който би му помогнал да повдигне духа си.

Помисли си за Кеърин, за милувката на малките ѝ нежни ръце, за това, как би могъл да се изгуби в нея, да забрави за малко тревогите си. Спомни си как в миналото тя щеше да сподели мъката му, да отнеме част от товара му.

— Трябва да ги убият — обърна се към Ричард той.

— Да, милорд. Ще бъде направено колкото се може по-бързо.

— И да поставят главата на някое животно на кръстопътя.

Това бе всеизвестен знак, който предупреждаваше пътниците с добитък да не се приближават. Търговията в радиус няколко мили също щеше да заглъхне.

— Да, милорд — кимна управителят.

Рал пришпори коня си; с всеки следващ момент настроението му ставаше все по-мрачно. Когато пристигна в замъка, видя малкия шут, застанал до часовоя край подвижния мост.

— Какво правиш тук, момко?

— Нищо — отвърна младежът. — Просто разнообразявам времето си.

Очевидно бе обаче, че очакваше завръщането на Ричард.

Дьо Жере се намръщи. Интересите на управителя му никога не бяха се насочвали в тази посока. Въпреки това не можеше да бъде сигурен, а бе факт, че често ги бе виждал да говорят двамата насаме.

Младият мъж вдигна рамене. В крайна сметка това засягаше единствено Ричард. Въпреки всичко щеше да бъде щастлив, ако видеше верния си човек задомен за добра жена и със здрави синове.

Кеърин прекара деня в селото, като се опитваше да даде надежда на отчаяните хора.

— Лорд Рал няма да ви остави да умрете от глад — обеща тя на Нелда, майката на Леофрик. — Складира е зърно точно за такива случаи. Трябва да му вярваш, той ще се погрижи за вас.

— Господарят също не е богат. И дори ако оцелеем след тази зима, какво ще стане с нас през следващата?

— Съпругът ми ще намери изход. Трябва да му се довериш, Нелда.

Дори Кеърин обаче имаше своите съмнения и те се увеличиха, когато същата вечер видя мъжа си, седнал с мрачно изражение в стаята на горния етаж. Бе облегнал лакти на масивната дъбова маса, подпрял уморено глава върху дланите си. Гъстите черни коси се бяха пръснали непокорно между пръстите му и отразяваха светлината на свещта, около която се бе образувала локва разтопен восък. Мускулите на широките му рамене бяха напрегнати и тази гледка причини неочаквана мъка на младата жена.

— Добър вечер, милорд — рече тихо тя; съчувствието ѝ нарастваше въпреки усилията ѝ да го потуши. — Не слезе за вечеря. Липсваше ни.

— Така ли? — отвърна той и повдигна глава. — И на кого липсвах? На теб ли, Кеърин?

„Да — помисли си тя. — С всеки следващ ден ми липсващ все повече.“

— Одо попита за теб. Също и Ричард и останалите.

— След клането на животните в Бракстън нямам никакъв апетит.

Честно казано, тя също нямаше никакво желание за ядене.

— Ходих в селото. Говорих с хората. Уверих ги, че няма да ги оставиш да умрат от глад.

Младият мъж въздъхна уморено.

— Такъв мор не можеше да дойде в по-неподходящо време.

— Ще успееш ли да им осигуриш прехраната?

— Трудно ще ми бъде да се справя. Построяването на замъка ми отне много средства, а и аз, макар да не съм просяк, съвсем не съм богат.

— Все още можеш да ловуваш, а хамбарите ни са пълни със зърно. Може би ще стигне.

— Трябва да стигне. — Челото му бе набраздено от тревожни бръчки. — Иска ми се нещата да бяха по-различни, иска ми се върху плещите на селяните да не се бяха струпали толкова неща наведнъж. Построяването на крепостта обаче също бе много важно. Тя пази прохода от нападатели. Това е стратегическо място в защитата на Уилям.

— Говори се, че крал Уилям ти дал тези земи, защото си му спасил живота.

— Точно така.

— Ти си неустрашим в битките. Сега ти предстои поредната, макар да е малко по-различна.

Рал се приведе напред.

— Ами ти, Кеърин? Ще посрещнеш ли тази битка заедно с мен?

Мрачният му поглед се бе изпълнил с несигурност. А миг по-късно младата жена прозря зад всичко това силното му желание.

— Да, милорд. Ще сторя всичко нужно, за да помогна на хората си.

Не това бе имал предвид той и тя го бе разбрала много добре. Искаше тя да се върне в леглото му. От една страна на нея също ѝ се искаше, но съзнаваше прекрасно каква опасност я грозеше в този случай; не смееше да му отдаде отново сърцето си.

Рал не каза нищо в продължение на доста дълго време, само я наблюдаваше по характерния си начин, като я караше да се чувства неудобно и да си спомня как се бе чувствала в прегръдките му. След това съпругът ѝ побутна назад стола си и се изправи; огромната му фигура изведнъж сякаш изпълни помещението. Когато заобиколи масата и се запъти към Кеърин, тя отстъпи крачка назад.

— Желая те, Кеърин. — Протегна ръка към нея и я притисна диво в обятията си. — Имам нужда от теб.

Тя почувства силата му, мощните мускули, които се вълнуваха край гърдите и бедрата ѝ. Устните му я зовяха. Младата жена усещаше топлината им, невероятната чувствена топлина, която се излъчваше от тях. В докосването му имаше толкова страст, толкова копнеж, че за момент тя се забрави и отвърна на целувката му, притисна се в мъжественото му тяло.

Тогавя осъзна какво е направила, замръзна на място и се отдръпна.

— М-моля да ме пуснеш, милорд.

Ръцете ѝ трепереха, затова ги залепи за червеникавата си туника.

— Ти си моя съпруга — заяви Рал. — Това положение продължи прекалено дълго.

Пристъпи към нея, вдигна я на ръце и я притисна към широката си гръд. Кеърин понечи да протестира, но силата, с която я стискаше и

широките крачки, с които се понесе, ѝ показаха красноречиво, че усилията ѝ ще бъдат напразни.

Докато я носеше към стаята им, младият мъж я целуваше. После ритна вратата и я постави върху леглото. Кеърин от своя страна вече гореше от страст, но тъй като знаеше докъде щеше да доведе това, положи усилия да се охлади.

Когато Рал започна да съблича дрехите ѝ, тя не направи опит да го спре, но не му и помогна. Стоеше просто вдървена и неподвижна, като го остави да се бори с вървите и да измъква туниката и долната риза през главата ѝ.

— Ти си като огън в кръвта ми — заяви той, когато я последва върху леглото и силното му тяло я притисна към дюшека. — Никога не съм желал друга жена така, както желая теб.

Той я желаше — точно както преди. И въпреки това бе отишъл при любовницата си.

„Тогава обаче желаше Линет. Коя ли ще желаеш утре?“ Мисълта бе достатъчна да изгаси страстта ѝ, макар всяко негово докосване да изгаряше кожата ѝ.

— Моля те, Рал — успя да прошепне между буйните му целувки тя. — Не искай това от мен.

Дланта му замръзна, а след това се плъзна към сърцето ѝ.

— Кръвта ти вече ври. Все още ли отричаш, че ме желаеш?

От устните ѝ се отрони болезнено стенание.

— Тялото ми може и да те желае, но не и сърцето ми.

Младият мъж изруга невъздържано.

— Тогава ще трябва да се задоволя с тялото ти.

След тези груби слова той се залови за работа — започна да обсажда плътта ѝ, като да бе непреклонна крепост.

Устните му се сляха с нейните в пламенна целувка, от която главата ѝ се замая. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и започнаха да ги мачкат, докато розовите им връхчета настръхнаха в дланта му. Кеърин усещаше боцкането на наболата по бузите му брада, острите косъмчета по широката му гръд и твърдостта на възбуждения му член.

Колкото и да не искаше, под умелите му милувки тялото ѝ започна да отмалява и да му отвръща, сърцето ѝ заби диво, кръвта се сгъсти и натежа във вените ѝ. Все пак част от нея не се предаваше; сякаш наблюдаваше отстрани какво става, но не желаше да се

включи. От това разстояние се чувстваше в безопасност, способна да приеме буйните му ласки, без обаче да му отдаде душата си както преди.

Рал разтвори краката ѝ с коляно и плъзна пръст в нея. Гали я така, докато тя не се навлажни от желание. А след това проникна дълбоко в нея.

— Толкова е хубаво — прошепна той. — Колко само ми липсваше любовта ти.

Кеърин се изви и притисна тялото си в него. Миг по-късно вече си движеше в неговия ритъм, като посрещаше всеки негов тласък и все пак...

Като че ли все пак нещо липсваше, нещо основно, което присъстваше преди.

— Няма да мога да чакам още много — прошепна Рал, като проникна дълбоко и мощно в нея. — Прекалено дълго бях без теб.

Въпреки това бе твърдо решен да задържи колкото се може повече. Преди тя щеше да отвърне, щеше да се остави дивата вълна на удоволствието да я отнесе. Преди, в близкото, изпълнено със сладост минало...

Макар тялото ѝ да бе разгорещено, макар да потръпваше от силните усещания, младата жена не достигна предишните върхове. Усети как съпругът ѝ настръхна и как след това се отпусна неподвижно върху ѝ, облян в пот. Едва сега ударите на сърцето му започнаха да се успокояват. Когато се търкулна встрани от нея, изражението му беше мрачно.

Кеърин не каза нищо. Едва сега осъзна, че Рал също бе усетил онова, което ѝ бе липсвало.

Почувства как той се затвори в себе си. Прииска ѝ се да го докосне, да го успокои по някакъв начин. Но не го направи.

— Съжалявам, ако не ти се харесах.

Рал не отвърна. Стана и се облече с вдървени, неестествени движения. След това се приближи до вратата, отвори я и, без да погледне назад, излезе от стаята. Чу го да влиза в съседното помещение, да отваря корковата тапа от бутилката вино и да отпива от нея и разбра, че я чака още една самотна нощ.

Чувстваше се малка и загубена в огромното легло на съпруга си. Чаршафите все още бяха топли от тялото му; докосна мястото, където

бе лежал, сега празно и обречено да изстине скоро. И заплака.

— Какво желаш, жено?

Марта влезе в стаята.

— Може ли да ми отделите един момент, лорд Рал.

— Не виждаш ли, че съм зает? Казвай по-бързо какво има и ме остави да си върша работата.

Старата жена знаеше добре, че не е зает. Просто седеше, потънал в мрачни мисли, отговаряше троснато на прислугата и почти не се появяваше в трапезарията.

— Не е обичайно за вас да бъдете в лошо настроение. Изглежда отделянето от съпругата ви не ви действа добре.

Норманът вдигна рязко глава.

— Откъде знаеш какво ми действа добре и какво — не?

— Знам само, че от нощта на тържеството и вие, и тя изглеждате нещастни. Знам, че отидохте при любовницата си. Знам, че вашата Кеърин не може да ви прости. Знам и защо го направихте.

— Нищо не знаеш.

Но все пак не я отпрати.

Марта се приближи още, докато застана току пред масата.

— Знам истината за вашия годеж.

Лорд Рал изправи гръбнак.

— Каква истина?

— Човек печели само едно нещо, когато остарява и отслабва — мъдрост.

— Говориш със загадки като шута, жено.

— Никой не обръща внимание на такива като мен. Костите ни са стари и чупливи. Присъщо ни е да се движим бавно, да не бием на очи, да стоим в сянка.

— Говори по същество — прекъсна я младият мъж.

— Знам за протиеестествената връзка между лорд Стивън и сестра му. Видях го да влиза в спалнята ѝ.

Лорд Рал я изгледа студено. Привидно изглеждаше спокоен, но едно мускулче на бузата му потрепна.

— Действията на лорд Стивън не ме интересуват.

— Сега може би. Но имаше време, когато означаваха много.

Черният рицар не отвърна.

— Това бе причината да развалите годежа. — Старата жена направи малка крачка напред. — Открихте тайната им, също като мен. Това ви отврати... и ужаси. Не можехте да си представите, че един толкова силен мъж като Стивън може да бъде поставен на колене от една жена.

— Той погуби душата си.

— И то неведнъж — съгласи се непреклонно Марта; умората по лицето му не ѝ убягна. — Какво сам се убедихте, подобни неща се случват, но вашата Кеърин не е Елияна. Тя не е зла, нито пък има за цел да ви лиши от волята ви. Единственото ѝ желание е да ви даде част от силата си, както би сторила всяка добра съпруга.

Норманът избута назад стола си. Скърцането отекна в тихата стая. Дьо Жере се приближи до тесния прозорец.

— Мое право е да лягам с любовницата си. Не съм направил нещо, което не би сторил кой да е друг мъж.

— Вие не сте кой да е друг мъж. Нито пък Кеърин — коя да е друга жена.

Младият мъж се размърда неспокойно, прокара пръсти през гъстите си коси.

— Не можеш да разбереш.

— Разбирам, че чувствата ти към нея са дълбоки, такива, каквито не си изпитвал досега. Разбирам още, че те те плашат. Но също така знам, че няма причина да се страхуваш.

— Много малко са нещата, които могат да ме уплашат.

— Точно така, милорд. Вие сте силен и смел човек. И затова не трябва да бягате от съдбата си, не трябва да се страхувате от нея.

Високият мургав норман стоя известно време неподвижен, загледан в двора навън. От терена за тренировки се носеше дрънкането на метал, удар на меч в меч и щит в щит.

— Ще размисля върху това, което ми каза. Друго не мога да ти обещавам. Но не съм сигурен, че този разговор ще има някакви последствия.

— Повече от сигурно е, лорд Рал — отвърна с дрезгав, леко грачещ глас, Марта, — че ще има последствия.

След това се обърна и напусна стаята.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Кеърин излезе конюшната и се запъти към главната сграда на крепостта. Двамата с Лео се бяха погрижили за котенцата и сърнето, макар котетата вече да бяха пораснали достатъчно, за да могат да ловят мишки, а сърнето да се бе влюбило в Лео и го следваше навсякъде, щом момчето се появеше в конюшната.

Младата жена прекарваше много време с тях. Това, заедно с домакинските ѝ задължения, отвличаше мислите ѝ от неприятностите в селото... и от болката в сърцето, която изпитваше всеки път, когато се сетеше за Рал.

Работата ѝ даваше възможност да забрави глупавите си мечти.

Точно това и правеше сега, когато влезе в един от складовете за храна в главната сграда, за да провери състоянието на продуктите. Отвори вратата към едно от помещенията, влезе и спря рязко.

— Ансил! Какво правиш тук?

Шутът се завъртя стреснато към нея.

— Лейди Кеърин!

Беше без шапка и дългите му руси коси висяха свободно пуснати по гърба. Едното ухо стърчеше както обикновено от едната страна на главата му, но другото си беше съвсем нормално. То бе деликатно, подобно на раковина и пасваше безупречно с овалното му лице.

— Света Богородице! Ансил... та ти си жена!

Уплашените зелени очи срещнаха нейните. Момичето изписка тихичко, а след това се отпусна на колене върху пода.

— Моля ви, лейди Кеърин, не издавайте тайната ми. — Тъй като шутът вече не преправяше гласа си, той звучеше женствено и мелодично. — Това е въпрос на живот и смърт.

— Как успя да направиш това с ушите си? — попита Кеърин, без да отделя поглед от необикновената гледка, която представляваше стърчащото ухо.

— Какво? О, с помощта на парче глина. — И тя издърпа въпросното парче и даде възможност на ухото да се върне в

нормалното си положение. — Моля ви, миледи, умолявам ви, не казвайте на никого.

Беше прекрасна, нежна и приятна за окото. Бе малко по-голяма от нея самата, може би на около двацет и две години.

— Другите, онези, с които пътуваш, сигурно знаят тайната ти.

— Само приятелите ми. Моля ви, не казвайте на лорд Рал.

В главата на Кеърин се стрелкаха безброй предположения.

— Ричард знае ли?

Младата жена поклати глава и дългите ѝ коси проблеснаха. За момент устните ѝ се извиха надолу и издадоха тъгата ѝ.

— Понякога ме гледа странно и тогава си мисля, че подозира истината. Щях да му кажа, ако можех.

— И защо не можеш?

Момичето задъвка долната си устна, разкъсвана от противоречивите си мисли, въздъхна и се изправи.

— Името ми не е Ансил. Аз съм лейди Амбра. Дъщеря съм на Едуард Йоркски.

— Чувала съм за него. Мислех, че баща ти е мъртъв.

— Така е, миледи. Преди да избягам, живеех в Морлън с вуйчо си Чарлз.

— И защо го напусна?

— Бях сгодена за лорд Белтар Жестокия. Той е богат и има много власт, а братът на майка ми е беден. Белтар пожела да се ожени за мен, макар че имам съвсем малка зестра. На вуйчо ми му се понрави мисълта да има богат роднина.

Кеърин се замисли за момент. Опитваше се да се сети какво бе чувала за този Белтар.

— А, сега си спомням. Лорд Белтар обяви, че си била отвлечена от дома си против волята ти. И предлага награда за онзи, който те върне.

„Света Богородице, още неприятности за Рал, ако Белтар я открие тук.“

— Той е грозен и подъл. Веднъж опита да ме насили. Повдига ми се от него. — Амбра изправи гръбнак. — Няма да се омъжа за него. Кълна се, че ще се омъжа само по любов.

Вътрешностите на Кеърин се свиха на топка.

— В тези времена това е трудна работа, но не по-малко благородна.

— Значи ще запазите тайната ми?

Господарката на замъка си помисли какво би сторил Рал, ако открие.

— Да, ще я запазя. Не ти ли липсва домът? Щастлива ли си да пътуваш така като мъж?

— Известно време бях щастлива.

— А сега?

— Сега срещнах един мъж...

Ричард.

— Ще ти помогна, лейди Амбра. Може би поне ти ще бъдеш достатъчно щастлива да откриеш любовта.

Кеърин се размърда в стола си край огъня, където седеше с игла в ръка. Деликатната бродерия украсяваше краищата на ръкавите на бяла копринена риза. Прекара конеца през плата, като се питаше дали Рал щеше да забележи резултата от положените от нея усилия. Интересно как тази връткава работа отвличаше мислите от притесненията ѝ. Някога мразеше подобни занимания, а сега откриваше, че те действаха учудващо успокояващо.

— Защо не отидете при него? Очевидно това е желанието ви.

Младата жена вдигна глава и видя Одо; сините му очи я оглеждаха изпитателно, въпросът му пробуждаше нежелани мисли.

— Не става дума за това, какво желая аз, а какво желае той.

Стройният норман седна върху една от масивните дървени пейки. Пламъците подсилиха още повече червения оттенък на косите му.

— Сега желае мен. Но коя ще желае утре или след седмица?

— Утрешният ден не е от значение. Той ви желае, както и вие — него. Това е единственото, което има значение.

— Ако наистина мислиш така, значи не знаеш кое е действително важно.

Одо се намръщи.

— Човек ще рече, че го оплаквате.

Младата жена го погледна изпитателно. Оранжево червеникавите му вежди се склочиха, докато полагаше усилия да разбере.

— Никога ли не си обичал, Одо?

— Не. Любовта е за глупаците.

— Някога си имал семейство. Не обичаше ли баща си и майка си, братята и сестрите си?

Гласът му преградна.

— Да, обичах ги.

— А когато родителите ти умряха, не почувства ли мъка?

— О, да, по-голяма болка не съм изпитвал в живота си.

— Същата е болката и когато изгубиш човека, комуто си отдал сърцето си.

Веждите му отново се склочиха неразбиращо.

— Но вие не сте го изгубила. Трябва само да пресечете стаята и...

— Никога няма да разбереш. — Младата жена стана от стола си и остави встрани бродерията. Забеляза, че рицарят все още я съзерцава, опитвайки се да схване за какво ставаше дума.

— Толкова е просто, Одо — рече с тъга тя. — За да обичаш някого, без това да ти носи мъка, той също трябва да те обича.

Приятелят на съпруга ѝ я проследи с поглед как се движи бавно; в нея не бе останало почти нищо от духа, който я оживяваше доскоро. Макар да държеше високо изправена главата си, изглеждаше натежала от отчаяние. Одо погледна към Рал и видя, че сивите му очи бяха вперени в малката ѝ фигура. В неговия поглед също прочете тъга и несигурност и още нещо, което не можеше да определи. То стоеше там от нощта, в която бе отишъл при любовницата си.

Рицарят не можеше да каже какво точно чувства приятелят му, но несъмнено изпитваше мъка.

Одо се изправи. Не го интересуваше особено какво ще стане с Кеърин, тъй като тя в крайна сметка бе само една жена и саксонка на всичкото отгоре, но се притесняваше за приятеля си.

— Гледаш я така, както не съм те виждал да гледаш никоя друга жена — рече той, като се приближи до платформата, където стоеше дьо Жере. — Очевидно я желаеш. Защо просто не я вземеш?

Рал отмести припряно поглед от мястото, където бе изчезнала съпругата му. Гърдите го боляха само като си помислеше за нея и в

същото време не можеше да спре да го прави.

— От съвкуплението остават само горчиви спомени. Удоволствието е много малко.

— Защото тя още не е научила, че ще трябва да те дели с други жени? С времето ще свикне, че ти, като всички мъже, се нуждаеш и от други жени.

Дьо Жере го изгледа мрачно.

— Наистина ли? Защо тогава никоя друга не ми харесва? Защо става така, че макар да я желая, не мога да изпитам удоволствие заради невидимата стена, която ни дели? Защо чувствам като своя собствена мъката на съпругата си?

— Не мога да ти отговоря на това. Мога само да ти кажа, че...

— Можеш ли да ми кажеш защо продължавам да отричам чувствата си, когато не е останал вече нито един човек в крепостта, който да не ги е видял?

— Не бъди глупак. Ако ѝ отдадеш сърцето си...

— Какво ще стане? Какво толкова ужасяващо нещастие ще се стовари отгоре ми? Съмнявам се, че може да бъде по-страшно от това, което вече преживях. — Рал вкопчи длани в страничните облегалки на стола си и се изправи. — Знам, че казваш онова, което действително мислиш, но единствено времето ще може да отговори кой от двамата ни всъщност е глупакът.

И без да погледне назад, той се отдалечи, като остави приятеля си да размишлява върху думите му.

— Дявол да го вземе — измърмори под носа си дьо Жере, уморен до мозъка на костите си всеки да му дава съвети, от които нямаше нужда.

Изкачи стъпалата две по две и забърза по коридора. От всички получени поучения едно бе станало пределно ясно: той желаше Кеърин и по всичко личеше, че тя също го желаше.

Бе я видял, докато го наблюдаваше тази вечер, както бе я виждал още на десетина пъти. Бе почувствал очите ѝ върху тялото си, бе забелязал руменината, заляла бузите ѝ, начина, по който несъзнателно бе облизала устните си. Бе виждал и преди подобно изражение върху женско лице. По дяволите, все пак не беше глупак.

Кеърин беше страстна жена. Тя може и да не признаваше желанието си да го има, но той бе убеден, че чувствата ѝ все още бяха

някъде в нея. Ако го искаше достатъчно силно, може би в крайна сметка щеше да му прости. Може би щеше да изпита отново любовта, която някога бе събудил у нея. Може би дори щеше да го обикне още по-силно.

Рал продължи нататък по коридора и отмина стаята, в която спеше напоследък. Щом стигна до вратата на спалнята, той почука и, без да дочака отговор, вдигна резето.

— Милорд?

Кеърин стоеше пред премигващата свещ, облечена само с тънка долна риза, с разпуснати коси, които блестяха като тъмnochвени пламъци около раменете ѝ. По грубите сиви стени зад гърба ѝ танцуваха сенки и му напомниха за сенките от миналото, с които бе успял да се пребори.

— Време е да уредим недоразумението помежду ни. Време е отново да започнеш да топлиш леглото ми.

Младата жена настръхна. Съпругът ѝ се прокле за думите, които бе избрал, но решението му бе непоколебимо. Нямаше да отстъпи докато не осъществи намеренията си.

— Има ли някакво значение, че аз не те желая?

— Не вярвам в това, иначе нямаше да бъда тук.

— Миналия път се предадох. Този път обаче ще се съпротивлявам.

Рал я изгледа продължително.

— Ти си ми съпруга. Ако опиташ да се съпротивляваш, ще те съблека и ще те вържа на леглото.

За миг в дълбините на тъмнокафявите ѝ очи проблеснаха пламъчета, но изчезнаха почти веднага.

— Както желаяш, милорд. В крайна сметка, както каза, аз съм ти съпруга, венчани сме по всички правила.

— Точно така. И освен съпруг съм ти и господар. — Тръгна към нея, като изпиваше с поглед нежните извивки на закръглените ѝ форми и вирнатите нагоре връхчета на гърдите ѝ; спря до леглото. — Ела тук, Кеърин.

Тя се поколеба в продължение на дълъг, напрегнат миг, след което се подчини. В цялото ѝ поведение се четеше горчиво примирение и решимост да държи реакциите си под контрол.

Рал изруга наум. Обеща си да я накара да забрави за намеренията си. Щеше да открие пукнатината в ризницата ѝ, да намери начин да пробие черупката ѝ. Щеше да я люби, докато забрави за студената си фасада, да забрави всичко освен него самия и начина, по който я караше да се чувства.

Младата жена застана пред съпруга си гордо изправила рамене, изпълнена с решимост като него, твърда в намеренията си да не се поддаде на страстта му.

Когато Рал се наведе и я целуна, усети за момент трепета на устните ѝ, тяхната топлина, но почти веднага бе пронизан от студеното ѝ безразличие. Целуна я отново, като разтвори устните ѝ. Езикът му се плъзна между тях и се опи от вкуса на вино и изкусителното ухание на жена.

Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ и ги обхванаха през тънката материя на долната риза. Помнеше всяка тяхна извивка, помнеше колко високи и налети са, колко розови са връхчетата им. Помнеше усещането, когато ги поемеше в устата си, за да ги смуче, докато усети пръстите ѝ да се впиват в раменете му. Искаше да постъпи така и сега, затова повдигна ризата на Кеърин, обърна я лекичко и започна да обсипва с целувки гърба и гръбнака ѝ. Кожата ѝ бе мека и гладка и толкова топла, че изпрати нова гореща вълна към слабините му. Не че вече не беше достатъчно възбуден.

Все още усещаше съпротива в нея и възнамеряваше да я прогони.

— Седни на ръба на леглото.

Кеърин стисна челюсти.

— Както желаш, милорд.

Изрече мрачно думите, но гласът ѝ потрепери леко и на него му се стори, че не бе чак толкова безчувствена към ласките му, както твърдеше. Младата жена се настани на края на леглото и отметна косите на гърба си. Изглеждаше спокойна и невъзмутима, но бузите ѝ бяха леко поруменели от съзнанието, че е гола и от топлия му, изпълнен с възхищение поглед.

— Хиляди пъти съм си мислил, че си наистина прекрасна.

Кеърин не отговори, но дишането ѝ се учести едва забележимо. Беше вперила поглед в стената вляво от себе си.

— Разтвори си краката. Искам да видя това, което толкова се стараяш да скриеш от мен. — Макар червенината на бузите ѝ да стана по-наситена, тя не помръдна. — Ти си ми съпруга — напомни ѝ Рал и се наведе да целуне вдлъбнатинката на шията ѝ. — Твой дълг е да ми се подчиняваш.

Тя разтвори бавно крака и младият мъж се намести между тях, като по този начин я принуди да се отпусне назад върху леглото. Наведе се над нея и целуна челото ѝ, очите, носа, устните. Целувката бе изпепеляваща; езикът му проникна в устата ѝ, срещна се с нейния, отдръпна се, пак мина в настъпление, като вкушваше и се наслаждаваше. В същото време дланите му милваха гърдите ѝ, играеха си с малките зърна, докато те не надигнаха глави и не станаха потъмночервени. А след това пое едното от тях в устата си.

Кеърин издаде някакъв нечленоразделен звук, нещо като скимтене, което можеше да означава и гняв, и удоволствие. Рал отвори повече уста — искаше му се ако може да я погълне цялата. Езикът му започна да дразни набъбналото връхче, да се върти около него. Като награда за усилията си получи още едно тихо стенание и този път вече не се съмняваше какво изразява то.

Плъзна ръцете си надолу, към копринените къдрици между бедрата ѝ. Разтвори ги с пръст, повъртя го в кръг, а след това внимателно проникна в нея.

— Толкова е топло — прошепна той и устните му последваха пътеката, очертана от ръцете, като сипеха влажни целувки по плоския ѝ корем. — Толкова влажно.

Прекара език по пъпа ѝ и продължи по-надолу.

— Ти си създадена за това, Кеърин. Нима не виждаш?

Тя, естествено, не отговори. Младият мъж разтвори краката ѝ още повече, коленичи между тях и зацелува бедрата ѝ, като продължаваше да я възбужда с пръста си.

— Моля те... — почти изплака тя, впила ръце в раменете му, сякаш възнамеряваше да го отблъсне.

— Моля те какво, Кеърин? Да не би „Моля те, Рал, не ме карай да се чувствам така?“ Мое право е като твой господар да взема от теб всичко, което можеш да ми дадеш.

След още няколко целувки устните му се озоваха до мокрите къдрици в долната част на корема ѝ. Езикът му я докосна там, а

уханието на мускус го възпламени още повече. Слабините му запулсираха, изгарящи в огън. Не беше на себе си от страст, сърцето му като че щеше да спре всеки момент. Усети тялото ѝ да потрепва и да се извива към него, видя я как се отпуска върху леглото и вкара езика си още по-навътре.

Кеърин извика името му и това го подлуди. После усети ръцете ѝ в косите си и тя се надигна отново, простена в страстта си, разтвори още повече бедра; дишането ѝ бе неравно и учестено. Почувства как тялото ѝ се напрегна, усети трепетът на удоволствието да я обзема и разбра, че е постигнал целта си.

Преди да успее да дойде на себе си, Рал се съблече трескаво и се върна на мястото си между краката ѝ. Възбуденият му член сам намери пътя и проникна дълбоко в нея. Кеърин извика, когато го усети в и върху себе си.

„Мили Боже, не трябва да му позволя да ме победи.“ Но докато умът ѝ се бунтуваше, я заля нова вълна на удоволствие. Ето, че той отново я отнасяше към онези висини с всеки тласък на силното си тяло.

Искаше ѝ се да се удържи, да не се предава, да се предпази от мъката, която знаеше, че щеше да последва, но този път Рал очевидно не възнамеряваше да ѝ позволи да направи това. Нямаше къде да отиде, нямаше как да избяга от неуморното му преследване, нямаше как да се спаси от собствената си страст.

Младата жена изгаряше, но това бе огън на желанието и удоволствието. Обви краката си около кръста му, а ръцете — около врата му и се прилепи към него. Опитваше да мисли за бъдещето, за Линет и за другите жени, които щеше да има, но безуспешно — не можеше да мисли за нищо друго, освен за настоящия момент. Дори след малко и времето престана да съществува и остана само силното тяло на Рал, мускулите, които усещаше под гладката му мургава кожа, само усещането за тласъците, които я влудяваха.

— Рал... — промълви тя. — Мили Боже, Рал...

Отново достигна върха, усети, как той се напрегна и направи рязко движение напред и почувства семето му да се излива в нея.

Всичко още не бе приключило, а очите ѝ вече се напълниха със сълзи и потекоха във вид на солени вадички по бузите ѝ. Опита да се изправи, но Рал не ѝ позволи; прегърна я през кръста и я притисна към

себе си. Младата жена се обърна настрани, като се бореше с напирашките в гърлото ѝ ридания; тялото ѝ трепереше от усилията да се овладее и от съзнанието, че се бе провалила.

Голямата мургава длан на Рал приглади косите от лицето ѝ.

— Плачеш, защото мислиш, че си победена — рече нежно той.
— Не виждаш ли, че победеният съм аз?

Единственият отговор, който получи, бе полузадушено ридание.

Младият мъж я обърна внимателно с лице към себе си. Очите му изглеждаха по-скоро сини, отколкото сиви, на светлината на премигващата свещ. На челото му бе паднал кичур черни коси.

— Чуй ме, Кара. Няма нужда от повече сълзи. Ти спечели битката, не аз. — И той се усмихна, но изражението му беше уморено.
— Споразумях се с лорд Понтифакт. Утре, когато излезем от тази стая, Линет вече ще е напуснала крепостта.

— Какво?

— Отпращам я.

— Но защо? — Кеърин оглеждаше трескаво лицето му. — Защо ще правиш такова нещо?

— Не е ли ясно, *cherie*? — Избърса влагата от бузите ѝ с кокалчето на палеца си. — Не желая Линет. Искам теб и никоя друга.

Младата жена наблюдаваше играта на сенките по мургавите му черти, твърдата, загрубяла от наболата брада извивка на челюстите, спокойния му поглед. Истината ли казваше? Смееше ли да му се довери отново?

— Искан ми се да ти повярвам, Рал, но...

— Това е истината, кълна се в Бога, Кара. За нищо друго не съм мислил от нощта, когато те оставих сама в леглото.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и я принудиха да извърне глава.

— Защо тогава го направи?

Рал помълча за миг, след това въздъхна тежко.

— Трудно ми е да отговоря. Отчасти причината бе в Стивън и Елияна. Заради властта, която тя има над него. Виждам съм какво може да направи от мъжа една жена.

— Но аз не съм такава.

Младият мъж ѝ се усмихна с нежност.

— Не, не си.

— Обичаше ли я? — попита тя. „Обичаш ли я още?“ — прозвуча в главата ѝ.

— Може би... някога. Сега я виждам такава, каквато е в действителност — алчна и жадна за власт.

— А Стивън?

Той се поколеба за момент.

— Той я обича както мъж обича жена.

— Да не искаш да кажеш...

— Да.

Дъхът на съпругата му секна.

— Това е най-тежкия грях.

— Да. И със сигурност ще навлече Божия гняв.

— Все още не виждам какво общо има всичко това с мен.

— Нима?

— Не, аз...

— Може би е по-добре да не разбереш.

И той я целуна продължително. Кеърин усети силните удари на сърцето му.

— Толкова ми липсваше — промълви тя.

— Не, любов моя, не и наполовина толкова, колкото ти — на мен.

Младата жена затвори очи и се остави да бъде погълната от топлината на тялото му. Не беше казал, че я обича; само, че я желае повече от всяка друга. Но това бе само началото и бе много повече от онова, което се бе осмелявала да мечтае.

Прегръдката му стана по-настойтелна. Прекарваше пръсти през гъстите ѝ кестеняви коси, а след това дръпна назад главата ѝ, за да се впие в устните ѝ в гореща целувка. Когато най-последно се отдели от нея, тя трепереше.

— Хубаво ни е дадено, Кара. Нима не виждаш?

Да, хубаво за получаване на удоволствие, за удовлетворяване на физическите им нужди. „А къде остава любовта?“ — искаше ѝ се да попита. Някога той бе обичал Елияна и тя го бе наранила жестоко. Дали щеше да се научи да обича отново? Не можеше да отговори на този въпрос. Не беше му казала за собствената си любов към него. Страхуваше се. Веднъж вече бе избягал от нея. Можеше да го направи отново.

Само че следващия път нямаше да му прости.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ричард се запъти към кошарите зад конюшната. В главата му се въртяха тревожни мисли за селяните, чиито добитък бе повален от чумата. Животните в Брактън кийп засега не се бяха заразили, но управителят ги наглеждаше неизменно всеки ден. Тяхното месо можеше да се окаже съдбоносно важно през предстоящата зима.

Понечи да заобиколи конюшната, но тъй като се сети, че лейди Кеърин може да е вътре заради сърнето, реши да влезе. Там бе тихо и полутъмно — слънчевата светлина влизаше само през малките прозорци и през вратите. Миришеше на сено и на коне. Докато вървеше, туниката му оставяше следи в прахта по отъпкания пръстен под.

Дочул женски глас, управителят реши, че това е лейди Кеърин и се запъти по посока на звука. Вместо това видя Ансил, който тъкмо казваше нещо. Ричард не успя да го чуе; наведе се и се скри зад бурето, от другия край на което се намираше предметът на неговия интерес.

— Какво правиш тук, мъниче? — достигна до него гласът на шута, последван от нежен смях.

Ричард почти не чуваше думите му; бе се вторачил в грациозните крака на младежа. Късата му кафява туника се издигаше високо над плътно прилепналите панталони и разкриваше закръгления му задник.

Той бе налят като на жена. Прекалено налят за такова младо, слабо момче. Управителят събра смръщено вежди. Не можеше да отдели очи от движещите се задни части. На всичкото отгоре усети силна топлина и напрежение в слабините. Този път реакцията му не го притесни, само още повече увеличи подозренията му. От няколко дни се питаше кой бе този шут, единствения от трубадурите, останал в замъка, и се чудеше на странната реакция на тялото си, предизвикана от крехкото момче.

Другите пътуващи артисти си бяха тръгнали, но лейди Кеърин бе настояла Ансил да остане. Сега, докато наблюдаваше формата на ханша му, Ричард се сети и за деликатните черти на русия младеж и за

прекалено тънкия му понякога глас. Нещо не беше наред и бе крайно време да открие какво точно бе то.

Тъй като подозренията му се засилваха с всеки следващ момент, младият мъж се запъти решително към шута и го сграбчи безцеремонно за изкусителния задник. Момчето отметна глава и отскочи така рязко, че шапката падна от главата му в бурето. Около крехките му рамене се разпиляха копринени руси коси.

— Ричард!

Ако не бяха ушите, за Ансил не можеше да се каже друго, освен че е красив. Красив като жена, каквато, повече нямаше съмнение в това, бе в действителност.

— Това е името ми, малка измамнице. А сега искам да разбера истината за теб.

Момичето се огледа трескаво с надеждата, че никой не ги е видял. Бръкна отново в бурето и заедно с едно от поотрасналите котенца на лейди Кеърин, измъкна оттам и кафявата си филцова шапка. Побърза да я постави върху главата си и да напъха под нея русата си, стигаща до раменете коса. За нещастие докато правеше това, събори нещо иззад ухото си. Подобната на раковина ушна мида прилепна безупречно към главата ѝ и от това женствеността ѝ стана още по-очевидна.

Ричард се наведе и вдигна парченцето глина. Повъртя го между пръстите си.

— Мисля, че имаш нужда от това нещо. Така изглеждаш доста несиметрична.

Младата жена грабна глината от дланта му и я притисна отново зад ухото си, като по този начин го принуди отново да щръкне.

— Благодаря.

— Ти ни лъга, заблуждава ни и ни накара да изглеждаме до един като глупаци. — „Особено мен“ — помисли си с горчивина младият мъж. — Искам да знам коя си всъщност.

Момичето облиза нервно устни и погледна към вратата, сякаш възнамеряваше да побегне.

Ричард пристъпи заплашително крачка към нея.

— Можеш да кажеш на мен или на лорд Рал. На мен ми е безразлично.

— Моля те, Ричард. Много те моля, не му казвай.

— Защо ни измами?

Деликатната ѝ длан докосна ръката му. Усетил колко гладка е кожата ѝ, младият мъж почувства, че тялото му пламва.

— Не мислех, че ще остана тук кой знае колко дълго. Истината нямаше да бъде от значение, ако не се бяхме сприятелили. Оттогава обаче всеки ден съжалявам за лъжата си.

— Защо се представяш за юноша?

Ансил обясни с възможно най-малко думи, че истинското ѝ име е лейди Амбра, че е сгодена за лорд Белтар Жестокия и за да не се омъжи него, е била принудена да избяга.

— Такъв годеж не може да бъде нарушен — отвърна управителят и усети неочаквана тежест в гърдите си. — Ще трябва да се върнеш при вуйчо си.

Амбра повдигна брадичка. Някога я бе мислил за грациозно, привлекателно момче. Но сега, след като вече знаеше, че е жена, деликатните черти на лицето ѝ му се струваха несравними.

— Не — отвърна тя. — Отишла съм прекалено далеч, за да мога да се върна. Няма да се омъжа за човек като Белтар.

— Жената няма думата за подобни решения — рече непреклонно Ричард. — Ако си предначначена да бъдеш съпруга на Белтар, тогава така и трябва да стане.

И понечи да хване ръката ѝ, но тя отскочи назад.

— Няма да направя такова нещо, Ричард. Нито ти, нито Бракстън, нито който и да било друг може да ме принуди да го сторя. Искам да се омъжа по любов.

Управителят се намръщи.

— Говориш като глупаво момиченце. Вуйчо ти знае кое е най-добро за теб и трябва да постъпиш така, както иска той. Ако ти бях настойник, щях да те набия, задето си избягала.

— Е, аз пък не съм ти повереница. И не съм те виждала дори да повишаваш глас на някого, камо ли да вдигаш ръка срещу него.

Младият мъж се изчерви. По-скоро щеше да полети, отколкото да я набие. Всъщност, трябваше да напрегне цялата си воля, за да се удържи и да не протегне ръка, за да я докосне. Едва сега си призна, че от доста време желаше да го направи.

— Трябва да уведоим лорд Рал.

— Чумата да те тръшне, Ричард. Мислех, че сме приятели.

Приятели. Мина му през ума, че онова, което желаше от Амбра, бе много повече от приятелство. Но освен това знаеше, че е дама, очевидно дива и неподдаваща се на управление, а освен това бе сгодена за друг.

— Да, така мисля.

— Лейди Кеърин се съгласи да ми помогне. Кажи, че мога да разчитам и на теб.

Наистина можеше, даде си сметка той, докато се бореше с поредния пристъп на желание.

— Ти си твърдоглава и опърничава. Няма съмнение, че за когото и да се омъжиш, ще има да види зор. Но да, можеш да разчиташ на мен.

Амбра обви ръце около врата му и го целуна звучно по бузата.

— Благодаря ти, Ричард.

С мъка се сдържа да не я притисна към гърдите си и да я зацелува така, както трябва да се целува жена. Вместо това се изкашля и отстъпи крачка назад.

— Все пак дължа вярност преди всичко на господаря на Брактън кийп. Разполагаш с достатъчно време, за да решиш какво ще предприемеш по-нататък, но не мога да ти обещавам сигурност завинаги.

В отговор младата жена само се засмя. Направи малка танцувална стъпка — отново се бе превърнала в шута Ансил.

— Радвам се, че вече знаеш истината, Ричард.

Радостта бе взаимна. Несъмнено. Поне сега бе сигурен, че желанието, което се надигаше напоследък в тялото му, бе предизвикано от жена, а не от юноша.

Кеърин слизаше по стръмните стъпала, водещи към голямата зала. Откакто се бе върнал в леглото ѝ, Рал бе мил и грижлив, любящ и нежен, и изпълнен с дива страст.

Но ѝ се струваше, че той никога не позволяваше на бдителността си да заспи напълно.

Това се отнасяше в още по-голяма степен за нея самата.

Както бе обещал съпругът ѝ, Линет си бе заминала завинаги от замъка. Кеърин обаче все още не можеше да му се довери така, както някога и не бе сигурна, че изобщо някога ще може, макар всяка вечер

тялото ѝ да копнееше за ласките му. Избягваше го, доколкото бе възможно, тъй като се страхуваше от властта, която той имаше над нея, твърдо решена да се защити, да пази, доколкото може сърцето си.

Рал се усмихна, когато я видя да се приближава. В бездънните му сиви очи проблесна вълчи глад, но той успя почти веднага да го прикрие. Бе застанал до главния вход, за да приветства завръщането в крепостта на Хасан, арабския лекар. Махна ѝ с ръка да се приближи.

Дьо Жере разговаряше с арабина, но ръката му се обви собственически около кръста ѝ, придърпа я до тялото си и накара пулса ѝ да се ускори.

— Хубаво е да те видя отново, приятелю — обърна се към високия мургав мъж той. — Последния път, когато дойде, няхаме възможност да поговорим.

— Хубаво е да се върне човек.

Той бе спокоен мъж, много слаб, почти кожа и кости, мургав, с екзотична външност. Носът му бе остър и леко гърбав в средата, очите — черни като нощта, но отразяваха някакво вътрешно сияние.

— Хасан се съгласи да остане поне две седмици — усмихна се на съпругата си Рал. — Това ще ни даде възможност да подновим познанството си.

Кеърин също се усмихна, макар да ѝ се искаше Рал да я пусне, за да може да помръдне.

— Говори се, че арабските лечители били най-добрите. Приятелят ти Хасан съгласи ли се също така да ми отдели малко време, за да ме даде някой-друг урок?

Арабинът оголи белите си зъби.

— Разбира се, миледи, стига да желаете. — Наведе се над ръката ѝ. — За мен ще бъде удоволствие.

Това щеше да ѝ осигури още едно занимание и да ѝ помогне да отвлича мислите си от Рал и от тревогите за бъдещето.

— Рал каза, че някога сте бил лекар на краля — обърна се към госта младата жена, когато влязоха в крепостта и се запътиха към голямата зала.

Там се настаниха зад масата на подиума.

— Точно така. И все още съм на служба при него. Уилям ме накара да пътувам до Гренъл. Кралят ще бъде щастлив да научи, че приятелят му там ще живее.

— С Уилям ли сте бил в Хейстингс? — попита Кеърин.

— Съвсем вярно, миледи. Имах късмета да се грижа за ранените на бойното поле при Сенлак. Когато безстрашният ви съпруг спаси живота на краля, аз бях там, за да спася на свой ред живота на съпруга ви.

При мисълта за ранения и окървавен Рал, нещо в гърдите на младата жена се сви на топка.

— От изкуството на лекуването ли се интересувате? — попита я Хасан.

— Съпругата ми се интересува от учението — намеси се дьо Жере. — Предметът не е от особено значение.

— Майка ми се занимаваше с билки и лекуване на болни — рече Кеърин. — Нямах подобни наклонности преди появата ви. Оттогава нямам търпение да понауча някои неща по този въпрос.

След като Рал се бе върнал в леглото ѝ, тя бе ходила при свещеника с надеждата, че обучението при него ще я отвлече от страховете ѝ.

— Вече говорих със свещеника. Отец Бъртън лекува обитателите на Бракстън. Даде ми да чета няколко текста на латински и френски.

Тънката черна вежда пред нея се изви нагоре.

— Учена жена. Във вашата страна това е почти толкова необичайно явление, колкото и в моята.

Господарката на замъка се изчерви.

— Надявам се, че не намирате този факт за възмутителен.

— Точно обратното. Това ще направи задачата ми много по-интересна. — Изправи пред лицето дългите си мургави пръсти. — Колкото до това, кое е следващото съчинение, което трябва да прочетете... най-добрите от вашите лекари са от Южна Франция. Но дори и те не могат да се мерят с нашите арабски лечители.

— Това не са празни приказки, Кара. — Рал обърна длан и сплете пръстите си с нейните; невинното движение породило гореща вълна в нея. — Познавам поне десет добри рицари, които сега нямаше да бъдат живи, ако не беше Хасан.

— В такъв случай ще уча добре уроците си — отвърна младата жена. — С огромно удоволствие бих помагала на хората от нашето село.

Веднага, след като в село Бракстън се разнесе мълвата, че е дошъл велик лекар, хората започнаха да пристигат на тълпи. Старици, болни, слаби, слепи, сакати.

Рал нареди да разчистят едни от складовете и го превърна в лечебница. Оборудваха го с маси и пейки, и Хасан и Кеърин започнаха да се грижат там за своите пациенти, макар дневният режим да се бе оказал доста по-различен от онова, което бе очаквала.

В случаите, когато свещеникът предписваше силни очистителни, пускане на кръв и ампутации, често убеден, че болестта е някакво божествено възмездие, Хасан лекуваше по доста по-мек и далеч по-ефикасен начин. Налагаше лапа на възпален и гноясал крак, мажеше с мехлем от гъша мас и ланолин при кожни оплаквания, даваше чай от подбел с мед за кашлица, пипер и сира при сърбеж, хрян с мас за разтягане на мускулите и наранявания.

Странните препоръки на арабина не се нравеха на свещеника, според който лекарствата на този езичник бяха дело на дявола. Когато Хасан посъветва една жена с болни бели дробове да започне да се храни по нов начин, отец Бъртън изпадна в ярост.

— Не мога да повярвам на ушите си — възкликна той. — Във Франция щяха да обръснат главата на болния, да му отворят черепа и да му махнат мозъка. Невероятно е промяната в диетата да оправи проблема.

Хасан се усмихна.

— Вероятността пациентът да оживее след подобна хирургическа интервенция не е по-голяма.

Кеърин също се усмихна. Бе открила, че мургавият екзотичен мъж ѝ харесва и дори понякога му се възхищаваше. С всеки следващ ден, в който работеха заедно, тя научаваше все повече неща. Смайваше се от лечебната сила, която арабинът откриваше дори в най-простите треви.

Пелинът стимулираше апетита и бе особено полезен за възрастни и недъгави хора. Мандрагората помагаше при кожни инфекции и приспиваше пациентите. И ако свещеникът предписваше отвара от главите на седем тлъсти прилепа за възпаление на далака, тинктура от щурци и торни бръмбари за камъни в жлъчката, Хасан работеше с

билки; понякога ги затопляше във фурната, друг път ги стриваше в каменно хаванче.

Показваше на младата жена своите техники, обясняваше подробно всяка една от тях, а тя както обикновено учеше бързо. Възприемаше безрезервно лекарските умения на своя учител. Но съперничеството между него и отец Бъртън растеше с всеки изминал ден. И щеше да свърши едва след като арабинът си замине, а тя имаше да учи още толкова много неща.

Вдигна глава, чула името си.

— Лейди Кеърин! — викаше Нелда. — Трябва да доведеш учителя и то колкото се може по-бързо!

Високата слаба жена стоеше на входа на лечебницата, ръцете ѝ трепереха, тясното ѝ лице бе пребледняло.

— Какво има, Нелда? Какво се е случило?

— Младото момиче, Едми. Времето ѝ дойде, но бебето не иска да излезе. Изолда казва, че било застанало с дупето напред. Не успя да го обърне и бедната Едми губи сили. Моля ви, миледи, умолявам ви да дойдете.

— Трябва да намеря Хасан.

Той седеше до Рал в голямата зала, облегал нехайно и същевременно — грациозно на каменната стена. При вида на разстроения физиономия на Кеърин и двамата мъже скочиха на крака.

— Какво има? — попита дьо Жере; погледът му внезапно бе придобил стоманена решителност, но това не му пречеше да изразява и загриженост.

— Една жена от селото. Има проблеми с раждането. Молят Хасан да помогне.

Арабинът незабавно се отдели от стената и се приближи с обичайната си грациозност.

— Разбира се. Ей сега ще приготвя нещата си.

— Идвам с вас.

Ръката на Рал я обхвана покровителствено през кръста; ако сърцето ѝ не бе толкова наплашено, тя сигурно щеше да приеме с благодарност това предложение.

След като събраха нещата, които можеха да им потрябват, те наредиха да оседлаят конете им. Валеше, когато излязоха от крепостта. Вятърът шибаше клоните на надвисналите над пътя дървета, люлееше

листата и накланяше тревата. Температурата бе спаднала рязко и Кеърин потръпваше в гънките на пелерината си. Когато вятърът пое единия край на дрехата ѝ и го закачи в едно дърво, Рал побърза да ѝ се притече на помощ.

— Трябваше да ти забраня да идваш. Нощта е студена и влажна, времето не е подходящо за стоене навън.

— Благодарна съм за тревогата ти, милорд, но се чувствам прекрасно. Хасан си тръгва скоро. Много е важно да науча колкото се може повече неща от него.

Младият мъж измърмори, но не каза нищо повече по този въпрос.

Не след дълго пристигнаха в селската колиба, малка тъмна къщурка наред засадените земи на собствениците си. Кеърин бе измръзнала до мозъка на костите си, мокрите дрехи бяха прилепнали по тялото ѝ. Главната ѝ тревога обаче бе за родилката и нероденото ѝ още дете, които се бореха за живота си в малката сламена колиба.

Хасан препречи пътя им към входната врата.

— Все още не вярват, че нечистотията пречи на лечението, но в процеса на работата си съм се убедил, че раните загниват по-рядко, инфекциите и смъртта са много по-редки, когато се използват сапун и чисти превръзки.

— Донесох и двете, както заръчахте — отвърна младата жена.

Двамата измиха старателно ръцете си и едва тогава влязоха в малката задушна стаичка.

— Тук е прекалено топло — рече арабинът. — Жената губи много течности. Отворете вратата!

— Но тя ще настине — обади се акушерката Изолда и се изправи от мястото си край краката на Едми; родилката лежеше върху сламеник. — Ако раждането не я убие, простудата със сигурност ще го стори.

— Знам, че е по-добре проблемите да се разрешават един след друг.

— Направи каквото ти казва той — нареди тихо Рал.

Хвърли към Кеърин поглед, който говореше красноречиво, че ще бъде духом с нея, и се запъти към вратата. Двамата със съпруга на родилката, Тозиг, щяха да чакат навън, да изпият бутилка вино, за да

прогонят студа и дъо Жере щеше да опита да разсее страховете на притеснения селянин.

— Какво ѝ давате? — обърна се към учителя си младата жена, след излизането на Рал.

Странно, без съпруга ѝ стаята изглеждаше много по-голяма и същевременно — по-мрачна.

— Отвара от седефче, хвойна, боже дръвче и перуника. — Допря купичката с течността до треперещите устни на родилката; тя бе плувнала в пот, мокрите ѝ коси бяха залепнали по раменете ѝ. — Ще ѝ помогне да се отпусне.

— Всичко е наред, Едми — обърна се към нея Кеърин и попи потта от челото ѝ. — Хасан знае как да ти помогне.

— А-ако трябва да се избира, спасете детето. Съпругът ми толкова искаше да има син.

Сърцето на Кеърин спря да бие за момент. Момичето бе готово да се пожертва заради мъжа, когото обичаше. Запита се какво ли би сторила тя за Рал. Отговорът дойде незабавно — бе готова почти на всичко заради него. Тази мисъл не ѝ подежда особено успокоително.

— Твоята тревога възпрепятства нормалното раждане — обърна се Хасан към Едми. — Моля те, опитай да се отпуснеш. — Изчака отварата, която бе изпила, да започне да действа, след това разтвори краката ѝ и бръкна в утробата ѝ. — Акушерката е права. Детето е застанало седалищно и се е заклещило.

— Ще можете ли да го обърнете?

— Не съм сигурен.

Но дългите му ръце вече работеха с внимателно премерен натиск и опитваха да преместят в нормална позиция нероденото. Минутите се точеха мъчително бавно, а малката стая ехтеше от болезнените викове на родилката.

Хасан обаче не се отказваше. Не след дълго той също беше плувнал в пот. Едми изглеждаше толкова бледа, че Кеърин се страхуваше за живота ѝ. Най-после арабинът вдигна глава.

— Донесете стола за раждане. Главата на бебето вече е в нормална позиция.

— Слава Богу — прошепна Кеърин и се помоли наум за живота на майката и детето ѝ.

Тозиг щеше да полудее от радост. В този момент неочаквано в главата ѝ се зароди въпрос. Как щеше да се чувства Рал, ако сега тя бе на мястото на Едми, а бебето бе неговият син?

Хасан смеси по два драма от сока на исоп и росен и съвсем малко живак. Едми ги изпи току преди да я сложат върху родилния стол. След минути главата на бебето се плъзна надолу. С помощта на мъдрите указания на Хасан, скоро се появиха и раменцата, а най-накрая — мъничкото лъщящо телце.

Изолда пое детето, засияла в усмивка.

— Ти направи чудото, чужденецо. Успя там, където аз се провалих.

— Ще покажа на лейди Кеърин как се прави отварата, а тя ще покаже на теб. Следващия път няма да се провалиш.

— Добре ли е Едми? — попита Тозиг, който влезе след Рал и тръгна към съпругата си, впил поглед в затворените ѝ очи и бледото лице.

— Жена ти и синът ти са добре.

Изолда постави спящото дете в свития лакът на майка му — и двамата спяха непробудно.

— Не знам как да ви се отблагодаря — обърна се към Хасан младият баща, а очите му се напълниха със сълзи. — Господ да ви благослови.

После се настани върху сламеника и пое в ръката дланта на изтощената си съпруга.

Зазоряваше се, когато си тръгнаха от дома на Едми, но Кеърин никога не се бе чувствала по-жизнена. Въздухът навън вече не ѝ се струваше толкова леден, небето като че бе по-необятно, а тъмнината — не чак толкова страшна.

— Това, което направихме, е наистина прекрасно — заяви тя. — Не може да съществува по-голяма радост от тази.

Рал, който стоеше до нея, обхвана лицето ѝ в дланите си. Те бяха големи и силни, но можеха да бъдат и безкрайно нежни.

— Ако само детето беше наше — промълви той и я целуна по устните.

Как ли щеше да се чувства, ако носеше сина на Рал, запита се младата жена. Щеше да има болка, знаеше това от самото начало, но тя щеше да донесе радост. Радостта да държат в обятията си своето бебе,

удоволствието да го наблюдават как расте с годините. Стана ѝ безкрайно приятно, че Рал желаше същото като нея.

Погледът ѝ политна към колибата и усмивката ѝ започна да избледнява. Вътре новороденото сучеше, впило устица в набъбналата гърд на майка си. Спомни си колко тромава бе станала през последните месеци преди раждането си Едми, колко дебела и несръчна. Сети се как се поклащаше, когато ходеше и как увеличеното тегло бе оставило грозни следи по кожата ѝ.

Кеърин погледна съпруга си, който се бе запътил към конете. Беше висок и красив, мъжествен и силен. Беше олицетворение на мечтите на всяка жена. Кръстът ѝ все още бе слаб, но семето му може би вече растеше в нея.

Какво ли щеше да мисли за нея, когато наедрееше и станеше тромава като Едми? Дали видът ѝ щеше да го отвращава? А какво щеше да стане със страстта му? Щеше ли да очаква появата на детето им? Щеше ли да ѝ остане верен?

Най-вероятно щеше да си намери друга любовница.

Вътрешностите на младата жена се преобърнаха. Беше се отказал от Линет, но не бе казвал, че след нея няма да има друга. И никога не бе споменавал за любов.

Кеърин потръпна, почувствала внезапно студ.

— Студено ли ти е — попита Рал, който тъкмо се връщаше. — По обратния път ще яздиш с мен.

Тя не се противопостави. Нуждаеше се от топлината на силните му ръце около тялото си. Искаше ѝ се да се почувства желана и в безопасност.

Колко ли дълго още щеше да я кара да изпитва подобна несигурност?

Ричард привърши разсеяно вечерята си; съзнанието му бе обсебено от мисли за предстоящото представление.

— Къде е шутът? — попита лорд Рал, седнал до него върху платформата. — Имаме голям повод за празнуване. Искам да чуя нещо в чест новороденото от Брактън, което е сред нас благодарение на Хасан.

Управителят се размърда неспокойно, очакващ появата на момичето, което щеше да ги забавлява. Сега, след като вече знаеше, че Ансил е жена, всяко нейно движение привличаше като с магнит погледа му и възпламеняваше кръвта му. Какво щяха да помислят другите, ако разберяха истината за нея? Неприлично бе една дама да се облича така, да показва краката си под късата туника и да го кара да се чуди колко големи са гърдите ѝ. Малките им размери ли бяха причина да не се виждат или ги прикриваше по някакъв начин, както бе направила с ушите си?

Ричард се бе чувствал като на тръни по време на вечерята. Едва изчака тя да приключи и побърза да се приближи до момичето, което стоеше в малкия коридор в другия край на голямата зала.

— Искам да ти кажа нещо.

— Добре, Ричард. Защо не отидем в стаята ми, където никой няма да ни види?

И тя повдигна завеската към малката си спалня.

— Не можем да влизаме тук. Не е прилично.

— Никой не знае, че съм жена.

И тя отново повдигна перденцето.

— Аз знам — отвърна младият мъж, решително издърпа завеската от ръцете ѝ и я остави да закрие отново входа. — Кое и е причината да те потърся.

Амбра се обърна и го изгледа; изражението ѝ бе скрито от черно-бялата ѝ маска.

— Казвай.

— Непристойно е една жена да се излага на показ така, както го правиш ти. Трябва да кажеш истината на лорд Рал.

— Не, знаеш, че не мога да го направя.

— Тогава поне намери начин да сложиш край на този развратен парад. Ти си дама. Не можеш да продължаваш да се държиш по този начин.

Младата жена сложи ръце на хълбоците; туниката ѝ се плъзна и разкри тънкия ѝ кръст.

— Аз съм шут. В това няма нищо развратно, а дори и да имаше, то не те засяга.

— Засяга ме, тъй като съм те взел под мое покровителство.

— Нямам нужда от покровителството ти. И никога не съм се държала по друг, освен допустимия за една дама начин. Фактът, че пея и танцувам, не променя нищо.

Тя се шмугна под завесата и Ричард я последва.

— По дяволите, сега пък си сърдита.

„И прекалено хубава, за да може да бъде изразено с думи.“ Сега, след като вече знаеше какво се крие под маската, гърлото му се стягаше само като я погледнеше.

— А ти, Ричард, си тесногръд и превзет. След като не ти харесвам до такава степен, защо просто не излезеш оттук?

Младият мъж настръхна, разкъсван между гнева и страстта, която като че ли се увеличаваше с всеки удар на сърцето му. Направи дълбок поклон и отвърна подигравателно:

— Както желаете, миледи.

— И не ме наричай така — прекалено опасно е. Ами ако някой те чуе?

Управителят се намръщи при тези думи.

— Откога опасностите те притесняват?

След това се обърна и напусна стаята.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Рал яздеше големия си боен кон начело на малката група мъже. Копитата на конете вдигаха прахоляк по пътя. Всички бяха с пълно бойно облекло, с ризници, мечове и щитове. Бродеха из планината и долината северно от крепостта, за да търсят Ферит.

Нищо повече не се бе чуло за разбойника след нещастния му сблъсък с Молвърн — никакви нападения, никакви ограбени пътници, никакви пропаднали вдън земя кервани. Въпреки това Рал яздеше неспокойно. Инстинктът и годините, преминали в битки, го предупреждаваха, че рано или късно Ферит щеше да се върне, че дори в този момент събираше нови хора и нямаше да мине много време, преди бандата му да започне да сее отново ужас из района.

Дьо Жере нямаше намерение да позволи това да се случи.

— Следи пресичат пътя край реката пред нас. — Одо пришпори коня си към него. — Каруца и движещи се пеша пътници. Малко вероятно е това да е Ферит.

Рал кимна.

— Той и хората му имат нужда от коне. Нещо друго особено?

— Не, милорд.

В този момент изотзад се приближи Джефри, яхнал голям бял жребец, когото наричаше Барон.

— Открихте ли го, милорд? Одо намери ли Ферит?

— Не, няма никакви следи от него. Изглежда поне още известно време ще имаме мира от него.

Русият рицар се отпусна по-спокойно на седлото си.

— Най-голямата ми надежда е, че никога вече няма да покаже насам гадната си физиономия.

Дьо Жере остави без коментар думите му. Желанието му беше същото, но от друга страна оставаше важността да получи земите, които бяха обещаната награда за главата на разбойника. Още повече сега, след като измря толкова добитък. Ако се завърнеше Ферит, той отново щеше да граби, да пали и убива и да тормози пътниците. Но ако

не се появеше, Бракстън никога нямаше да получи земите, от които толкова се нуждаеше.

Рал погледна към Джефри; младежът се усмихваше чистосърдечно, смееше се на онова, което му казваше Одо. Почти не се бе сецал за него, откакто Кеърин го бе приела отново в леглото си. Все пак мисълта за красивия млад рицар понякога смущаваше спокойствието му.

Кеърин продължаваше да говори с обич за Джефри, да играе шах с него, да се смее по-охотно, когато бе в неговата компания, отколкото в тази на собствения си съпруг. Какви ли бяха чувствата ѝ към него? Можеше ли да бъде сигурен, че нямаше да прераснат в нещо по-сериозно?

Рал бе имал много жени. Но бе обичал само веднъж. Елияна. Пепелянка в кожата на жена. Тя бе изкушението и покварата, преоблечени като жена, която бе способна да мами и предава, без да изпитва никаква вина.

И други от жените, които познаваше, не струваха повече от нея. Правеха всичко възможно да му се харесат, докато беше с тях, но щом се умореше от компанията им, незабавно си намираха някой друг, а после трети и така наред, и на всички тях повтаряха същите признания в любов и клетви за вярност.

Майка му обаче бе добра жена, вярна на баща му дори когато той кръшкаше. Бе мила и любяща, търпеше многобройните любовници на съпруга си и винаги го приемаше обратно в леглото си. Доколкото знаеше, сестрите му също бяха верни на мъжете си и както изглеждаше, бяха щастливи с тях.

А Кеърин? Вече знаеше, че тя няма да прости неверността му, а и честно казано той самият нямаше особено желание за други жени. Ами нейните желания? Какви чувства хранеше към него, освен физическото привличане помежду им? Дали го обичаше истински?

С всеки изминал ден неговите собствени чувства ставаха все по-силни и по-дълбоки. Ужасяващо по-силни. Все пак бе успял да си наложи да ги приеме. Да победи страховете си, да ѝ бъде верен... и да ѝ повярва. И вярата му в нея също нарастваше ден след ден, проникваше все по-дълбоко в душата му, обсебваше все по-здравосърцето му.

Не смееше да мисли за риска, който поемаше.

И сега, докато яздеше обратно към замъка, се молеше този път да не съжالياва.

— Край на играта — Белтар пристига!

Сърцето на Амбра се блъсна неудържимо в ребрата. Стоеше недалеч от подвижния мост, където се наслаждаваше на разходката преди обяда и се грееше на топлите слънчеви лъчи. Щом чу гласа на Ричард, тя се завъртя по посока на звука.

— Мили Боже, Ричард, кажи, че се шегуваш.

Той обаче продължаваше да крачи решително към нея и мрачното му изражение говореше красноречиво, че е напълно сериозен.

— Тази сутрин дойде пратеник. Белтар пристига утре.

— Той със сигурност не може да знае, че съм тук.

— Това е причината за пътуването му.

— Но как може да е открил къде съм?

— И лейди Кеърин, и аз знаем къде си. Членовете на трупата, с която пътуваше — също знаят. Те пък сигурно са споделили с някои от своите близки.

Младата жена се опитваше да не позволи на ръцете си да треперят.

— Какво още се казваше в съобщението?

— Белтар обвинява лорд Рал, че те е отвлякъл. — Дъхът на Амбра секна. — Искра Брактън да те предаде в ръцете му. Намеква, че лорд Рал те е принудил да легнеш с него, че сега си негова любовница.

— Мили Боже, дето си в небесата! Какво казва лорд Рал?

Бузите на Ричард поруменияха.

— Той още не знае. Засега не съм показвал посланието на друг, освен на лейди Кеърин. — И младият мъж хвърли тревожен поглед към сивите каменни стени на крепостта. — Тя сега трябва да го търси. Може би ще успее да спечели благоразположението му в твоя полза.

— Той няма да остане доволен, че не си се обърнал първо към него.

— Както каза веднъж, двамата с теб сме приятели.

— Да.

Само че Амбра не желаше приятелството му. Сега, след като знаеше, че трябва да си тръгне, тя изведнъж се убеди в онова, за чието съществуване подозираше от известно време. Искаше любовта на Ричард.

— Лейди Кеърин ще говори в твоя полза. Може би лорд Рал ще успее да убеди лорд Белтар...

— Не, не мога да поема такъв риск.

И младата жена се устреми напред, но управителят я хвана за ръката.

— Къде възнамеряваш да отидеш?

— Колкото се може по-надалеч отгук.

И тя понечи да тръгне, но Ричард я стисна още по-силно.

— Не мога да ти позволя да направиш това.

Очите му се спряха върху лицето ѝ. Протегна десница, свали шапката от главата ѝ. Блестящите руси коси се разпиляха по раменете ѝ. След това махна парченцата глина иззад ушите ѝ.

— Ти си жена — рече тихо той, при това млада и красива. Не е безопасно да бродиш из страната. Ако лорд Рал не може да ти помогне, тогава ще трябва да приемеш да тръгнеш по пътеката, която лежи пред теб.

Амбра го съзерцава известно време. Сърцето ѝ биеше тъпо в гърдите. След това си наложи да бъде твърда и поклати глава.

— Може и да съм жена, но досега се справях сама. И ще продължа да го правя.

Издърпа ръката си и тръгна, но младият мъж я догони с няколко крачки. Сграбчи я за лакътя и я обърна с лице към себе си.

— Ще правиш каквото ти казвам, чуваш ли!

— Ще правя както ми харесва.

И тя опита да се отскубне, но не успя.

— Ти си твърдоглава и инат. Своеволна си и вироглава, с теб изобщо не може да се излезе на глава. Жал ми е за лорд Белтар, ако се ожени за теб.

Преди да успее да помисли и да се спре, Амбра го зашлеви през лицето. Дъхът и на двамата секна.

— И-извинявай. — Прехапа долната си устна, когато видя червената следа на бузата му. — Не исках да го направя.

Ричард не отговори, но едно мускулче на бузата челюстта му потрепна. Сграбчи я за ръката и я дръпна към себе си. Миг след това устните му бяха върху нейните. В напрегнатото тяло, притиснато към нея, Амбра усети не само яростта му, а и страстта му. А когато езикът му си проправи път в устата ѝ, тя помисли, че краката ѝ ще се подкосят. Тогава буйната му целувка започна да става по-нежна. Той трепереше, когато се отдели от нея.

— Извинявай. Не трябваше да правя това.

Младата жена докосна подутите си от целувката устни. Вкусът му все още стоеше по тях.

— Искях да ме целунеш. Отдавна исках.

Управителят извърна поглед.

— Двамата с теб нямаме нищо общо.

— Знам. Аз съм твърдоглава и своеволна, докато ти...

Устните му се разтегнаха колебливо в усмивка, която изчезна почти веднага.

— Освен това си сгодена за друг. — Отново я сграбчи за ръката и за пореден път я помъкна към замъка. — Говорех съвсем сериозно. Няма да ти позволя да избягаш.

„Но ще му позволиш той да ме вземе.“ Очите ѝ се напълниха със сълзи — нещо, което не ѝ се бе случвало отдавна — и те започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Не мога да повярвам, че отново си ме измамила — казваше в това време Рал на Кеърин, като я гледаше така, сякаш го бе предала по някакъв начин.

От тази мисъл стомахът ѝ се сви тревожно.

— Това не е измама, а опит да помогна на една жена.

— Толкова ли бе сигурна, че аз също нямах да опитам да ѝ помогна?

— Ами, аз...

— Така ли мислеше?

Двамата бяха в стаята си, Рал ходеше напред-назад пред леглото, туниката му се отмяташе при всяка крачка.

Кеърин вирна брадичка.

— Когато реши да се ожениш за мен, ти го направи, независимо от желанието ми. Сега пък Белтар желае да се ожени за лейди Амбра. Не мога да повярвам, че би се опълчил срещу него заради това.

Младият мъж я изгледа продължително и студено.

— А защо дойде при мен сега, след като не го направи преди?

Съпругата му сведе очи към краката си; меките ѝ кожени обувки бяха все още кални от сутрешното ѝ посещение в конюшната.

— Лорд Белтар пристига утре.

Рал стовари с всичка сила ръка върху колоната на леглото.

— Иисусе Христе, не е за вярване! Белтар в Бракстън! Само това ни липсваше. — Прокара пръсти през вълнистите си гъсти коси, а лицето му се набразди от гняв и тревога. — Откъде знаеш?

— Ричард ми каза. Тази сутрин пристигна съобщение.

— Ричард ли? И него ли си включила в машинациите си?

— Той получи съобщението. Обърна се към мен, тъй като лейди Амбра не му е безразлична. Не си ли виждал как я гледа?

— Да, забелязах. Искаш да кажеш, че той също е знаел за хитростта на шута?

— Откри го наскоро, макар да мисля, че тялото му е разбрало истината отдавна.

Рал изпъшка.

— Това няма да доведе до нищо добро за никой от тях. Утре момичето си отива с Белтар.

Кеърин хвана съпруга си за ръката и усети напрежението в мускулите му.

— Моля те, милорд, не може да говориш сериозно. Този човек е истински змей. Опитал се да я изнасили още преди сватбата. Не може да говориш сериозно, че ще му я дадеш.

— Белтар ѝ е годеник. Аз не мога да направя нищо.

— Белтар мисли, че ти си виновен. Мисли, че момичето ти е любовница. Може би, ако му кажеш, че наистина е така, той...

— За Бога, жено! Белтар е един от хората с най-голяма власт в Англия. Малко са тези, които могат да излязат насреща му — само да пожелае, може да вдигне под знамената си хиляди. Нима искаш да му обявя война, за да дам възможност на някаква си женичка да не му стане съпруга?

Кеърин си пое дълбоко въздух. Рал имаше право, ако положението се гледаше от тази страна. Не можеше да си позволи да излага на опасност, дори на смърт, хората си.

— Нима не можем да сторим нищо? Тя е прекрасно момиче.

Още не бе свършила, когато в главата ѝ започна да се оформя една идея.

— Не. Трябва да я предам на Белтар. Да се надяваме, че ще успее да го убеди в невинността си.

Младата жена се обърна — идеята назряваше и добиваше все по-определени форми.

— Както желаяш, милорд — отвърна тя и понечи да излезе от стаята, но съпругът ѝ я хвана за ръката.

— Прекалено лесно се предаде, любов моя. — Оглеждаше я проницателно. — Какво се мъти в малкото ти своенравно мозъче?

— Много малко, за съжаление, милорд.

— Добре. Междувременно, за по-голяма сигурност, момичето ще бъде заключено в една от стаите в крепостта. Искам да бъде спокоен, че когато утре младоженецът пристигне, ще я намери.

Кеърин не каза нищо повече. Плановете ѝ изобщо не включваха бягството на Амбра. Усмихна се доволно, когато излезе от спалнята.

— Трябва да поговоря с теб, Ричард.

Кеърин надникна в стаята, в която работеше управителят. Вместо да го намери надвесен над писалището, както бе очаквала, тя го завари да крачи напред-назад, точно така, както бе оставила Рал на горния етаж.

— Разбира се, миледи. — Той се приближи до нея с мрачна физиономия, като изучаваше изражението ѝ с надежда, че съпругът ѝ бе променил решението си. — Отведоха я в една стая на горния етаж. Лорд Рал изпрати да я пазят, за да бъде сигурен, че няма да избяга.

— Знам.

— Тя плаче, миледи. Досега съм я виждал почти винаги усмихната. Открих, че тази гледка ме разстройва страшно много.

Лицето на младата жена светна.

— Значи чувстваш нещо към нея. Така ли е?

— Разбира се. — Ричард отклони погледа си. — Ние сме нещо като приятели.

— Само това ли изпитваш, Ричард? Приятелство?

Видът му показваше недвусмислено, че се чувства неудобно.

— Желая я, ако това имате предвид. И това е съвсем естествено. Амбра е много красива жена.

— Радвам се, че си забелязал.

Младият мъж въздъхна.

— Какво значение има това? Лорд Рал ще се погрижи тя да се омъжи за Белтар.

— Да, това е вярно. Не по-малко вярно е, че Амбра не би могла да се омъжи за него, ако вече е омъжена за теб.

— Какво?

— Това не може да не ти е минавало през ума. Каза, че я желаеш. Ричард се подпря несигурно в бюрото.

— Да, минавало ми е през ума. Но също съм си мислил колко глупаво би било подобно решение.

— Но защо? Както каза, Амбра е прекрасна млада жена. От нея би станала чудесна съпруга за всеки мъж.

— За всеки, но не и за мен — изсумтя управителят.

— Не те разбирам.

— Как не можете да разберете? Не съм виждал други двама души, които да си подхождат по-малко от нас с нея. За своя съпруга бих избрал някоя спокойна, тиха, покорна жена. Някоя, която няма да ми противоречи на всяка крачка. За Амбра трудно може да се каже, че е покорна.

— Не, не е покорна. Тя е жизнена, духовита и пълна с живот. И тя е от онези жени, които биха могли да вървят редом с теб, вместо да се влачат по дирите ти. Несъмнено само след седмица ще се отегчиш, ако живееш с жена като тази, която описа.

— Не става въпрос за скука — отвърна Ричард. — Искам просто да се държи така, както подобава за всяка жена.

— Аз самата рядко се държа така, както според теб би трябвало да се държи една жена — напомни му Кеърин.

Внезапно се запита дали и Рал също не желаеше точно такъв тип съпруга. Младият мъж я изгледа странно.

— Струва ми се, че имате право. Нямах предвид точно това, което казах.

Кеърин мълча в продължение на няколко секунди. След това въздъхна.

— Извинявай, Ричард. Не трябваше изобщо да идвам. Сгреших, че те помолих да правиш нещо, което не желаш. Само си мислех... може би всъщност съм се надявала...

И тя понечи да се приближи до вратата.

— Почакайте.

Младата жена се обърна и видя несигурността, изписана върху красивото му лице.

— Може би в думите ви има известна истина. — Изправи гръб; изражението му бе прекалено сериозно за обсъждането на тема, която би трябвало да предизвиква радост. — Може би с времето тя ще се поправи. Освен това мой християнски дълг е да я спася от човек като Белтар.

„Християнски дълг“ — помисли си Кеърин, като прикри усмивката си. Надали би мислил точно за дълг, когато би отвел прекрасната Амбра в леглото си.

— Може би ти също ще пооправиш някои неща в характера си.

Управителят се намръщи при тези думи, но не започна да ги оспорва.

— Говорихте ли за това с Амбра? Сигурна ли сте, че ще ме приеме?

— Страхувам се, че това трябва да обсъдите само двамата помежду си.

От гърдите му се откъсна неволен вик.

— Има голяма вероятност да ми откаже. Освен това остава въпросът със свещеника. Може би той ще откаже да ни венчае.

— Тук се отнасяме добре с отец Бъртън, много по-добре, отколкото ако бе отишъл на някое друго място. Той ще стори всичко, каквото трябва, за да заслужи благоразположението на лорд Рал.

— Ами лорд Рал?

— Да, своенравна ми съпруго, какво ще кажеш за лорд Рал?

Кеърин изтръпна, когато откъм вратата долетя дълбокият глас на мъжа ѝ.

— А-аз... радвам се, че си тук, съпруге. — Едната от черните му вежди се изви нагоре. — Както виждаш, най-съкровено желание на Ричард е да се ожени за лейди Амбра. Казах му, че ти ще помогнеш да се венчаят.

— Откога започна да говориш от мое име?

Младата жена облиза нервно устни.

— Надявах се, че ще бъдеш доволен, че ще бъдеш щастлив да видиш задомен Ричард. Ще им помогнеш ли?

За нейна изненада Рал се усмихна, макар и едва забележимо.

— Точно затова и дойдох. Исках да разбера дали намеренията на Ричард са почтени.

— Наистина ли, милорд?

— Да. — И той се обърна към своя управител; туниката се уви около него при това движение. — Какво ще кажеш, Ричард? Дамата допада ли ти?

Управителят се смути дори още повече. Но след това изправи рамене.

— Да, милорд.

Дьо Жере го изучава още няколко секунди, след което се обърна и каза нещо на слугата, който стоеше до него. Той кимна и побърза да излезе.

— Наредих да я доведат тук. Трябва да видим какво е мнението и на дамата. Амбра се изправи пред широкото бюро на Ричард.

— Май всички сте се побъркали напълно!

Ричард я сграбчи трескаво за ръката и я стисна предупредително.

— Забравяш се, лейди Амбра. Тези хора са ти приятели. Единственото им желание е да ти помогнат.

— Извинете ме, лорд Рал. Не исках да ви обидя. Само дето...

— Дето какво? — настоя дьо Жере. — Дето би предпочела да се омъжиш за Белтар ли? В такъв случай работата се улеснява многократно за всички нас.

— Не искам да се омъжвам за никого! Искам да си остана сама както преди.

Кеърин се приближи до младата жена, която бе започнала да трепери, а красивите ѝ зелени очи се бяха напълнили със сълзи.

— Мислех, че Ричард не ти е безразличен — рече тихо тя. — Всеки път погледът ти се изпълваше със светлина, когато го насочеше

към него.

Амбра настръхна.

— Това бе преди да разбере какви са чувствата му. Сега, след като вече знам, бих предпочела да се омъжа за Белтар.

Ричард се приближи до нея с изопнатото от тревога лице.

— Май ти си тази, която се е побъркала. Нима не ми каза, че този човек се отнасял ужасно с жените? Представяш ли си как ще постъпи с онази, която го е накарала да изглежда такъв глупак?

Долната устна на младата госпожица потрепери.

— Няма да се омъжа за човек, който не ме желае.

Управителят изруга под носа си.

— И какво те кара да мислиш, че не те желая? Дори сега едвам удържам ръцете си от теб. — И сякаш, за да докаже правотата на думите си, той я сграбчи за раменете. — Ако ми беше съпруга, щях да те отнеса в стаята си и да те любя в продължение на часове.

— Ричард!

По кожата ѝ се разля руменина, от врата до корените на русите ѝ коси.

— Извинявай. Но ме ядоса толкова, че за момент забравих къде сме.

Рал се засмя тихичко.

— Може би стана по-добре, че го направи. Какво ще кажете сега, лейди Амбра? Очевидно моят управител ще бъде повече от щастлив да се ожени за вас.

„Той не ме обича — помисли си Амбра, — но аз го обичам. И го желая не по-малко, отколкото той — мен.“ Засега това бе достатъчно. Тя погледна Ричард право в очите.

— Аз не съм това, което желаеш и вероятно никога няма да бъда. Можеш ли да ме приемеш такава?

Младият мъж се вгледа в закръглените ѝ женствени форми, които се долавяха дори под диплите на широката розова туника, която носеше.

— Да, без никакво съмнение.

— В такъв случай ще се омъжа за теб.

Рал се усмихна.

— Така да бъде. Ще поговоря с отец Бъртън. Подгответе се. Колкото по-бързо свършим тази работа, толкова по-сигурно ще бъде за

дамата.

Не спомена за яростта на Белтар, която щеше да се изсипе отгоре им, щом разбере за случилото се. Все пак се надяваше, че Белтар нямаше да насочи последствията от яростта си срещу тях, след като момичето вече бе омъжено.

Поне се молеше да стане така. И без това Брактън кийп имаше повече проблеми, отколкото можеше да разреши.

Свещеникът ги очакваше пред малката ниша, която служеше за параклис. Последните лъчи на залязващото слънце преминаваха през витражите, отразяващи ранния период от живота на Христос, които внушаваха възвишени мисли.

Амбра се взря примирено в тях. Ако само тези сцени можеха да повдигнат и настроението ѝ? Но щом погледна към онзи, който щеше да ѝ стане съпруг, забеляза, че челото му бе тревожно смръщено.

Трябваше да повика на помощ всичката си смелост, за да повтори словата на брачната клетва. Но дори куражът ѝ нямаше да помогне, ако не бе заплахата от предстоящото пристигане на Белтар. Не след дълго венчавката приключи. За младата жена тя бе поредица от размазани картини и образи. Бе сервирана подходяща за случая гощавка. И рицари, и слуги вдигнаха наздравица в чест на младоженците и ги обсипаха с благословията си.

При други обстоятелства Амбра вероятно щеше да се забавлява. Сега обаче всеки път, когато погледът ѝ попаднеше върху Ричард, виждаше неизменно мрачното му изражение и сърцето ѝ се свиваше.

— Става късно — рече най-после съпругът ѝ, като полагаше усилия да се сдържа. — Лорд Рал каза да ни пригответ стая на горния етаж.

Устните на булката внезапно пресъхнаха и тя ги облиза.

— Да, вярно, стана късно.

Предстоящото пристигане на Белтар бе станало причина за съкращаването на сватбената церемония и им бе спестило ритуала около първата брачна нощ. Въпреки това като излязоха от голямата зала, нервите им бяха опънати като струните на лютня.

Изкачиха мълчаливо стълбите и дори когато се озоваха в стаята си, никой не направи опит да наруши тишината. Амбра забеляза напрежението в раменете на съпруга си. Бе казал, че я желае, но в очите му не бе забелязала дори намек за подобно нещо. В тези

последни мигове осъзна, че не бе достатъчно само да я желае, да обладае тялото ѝ, да я използва за собствено удоволствие.

— Не мога да направя това — заяви сред възцарилото се мълчание тя, като се облегна с ръка на една от колоните на леглото. — И няма да го направя.

— За какво говориш? — Широките рамене на младия мъж се стегнаха дори още повече. — Ти си ми съпруга. Прекалено късно е вече да съжالياваш.

— Ще накараме свещеника да анулира брака ни. Без това той все още не е консумиран. Не е невъзможно да...

— Бракът ще бъде консумиран и то съвсем скоро. Можеш да разчиташ на това.

— Не!

— За Бога, Амбра, трябва да го направим. Само така ще бъдеш в безопасност.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но успя да ги задържи.

— Не мога да сторя това. Ако не те обичах толкова, може би щях да го изтърпя. Но сърцето ми се къса всеки път, когато видя съжалението в очите ти. Не, Ричард, няма да позволя това да се случи.

Съпругът ѝ я изгледа смаяно и невярващо.

— Предпочиташ да се омъжиш за Белтар, защото мислиш, че съжالياвам за решението си да се ожения за теб, така ли?

— Единственото, което ми е останало на този свят, е моята личност. Ако човекът, когото обичам, не цени тази личност...

Младият мъж я хвана за ръката.

— Какво каза?

— Моля те, Ричард. Лорд Рал ще направи, каквото пожелаеш, сигурна съм. Кажи му, че си променил решението си, че искаш да се ожениш за друга.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ. За първи път този ден челото му не бе сбърчено от тревога.

— И защо да го правя... след като не е истина?

Очите ѝ се взираха в скъпото за нея лице, докато тя се опитваше да проумее смисъла на думите му.

— Вярно, че сме различни — продължи той. — И това действително ме тревожи донякъде. Но още от първата ни среща ти пробуди нещо в мен. А откакто открих, че си жена, си непрекъснато в

мислите и в сърцето ми. — Придърпа я нежно в обятията си. — А ако ти наистина изпитваш към мен не само приятелски чувства, а и любов, тогава изобщо няма да се колебая. — Избърса търкулналата се по бузата ѝ сълза. — Ще направим така, че бракът ни да потръгне, ще видиш. Ще намерим начин да бъдем щастливи.

Целувката му я остави без дъх и изсмука страховете от сърцето ѝ.

— Сериозно ли говориш, Ричард?

— Да, наистина възнамерявам да спазя брачната си клетва.

И устните му отново се сляха с нейните, първоначално собственически, а след това — с все по-голяма нежност.

— Страхуваш ли се от онова, което ще се случи помежду ни тази вечер? — попита тихо младият мъж.

— Никога не съм се бояла от теб.

— Обещавам, че ще бъда много нежен и внимателен.

Амбра поклати глава.

— Не искам да бъдеш нежен. Когато ме целуваш, в тялото ми започва да бушува огнена стихия. Страст искам от теб, Ричард. Безумни изпепеляващи целувки, които нямат край.

Младоженецът се усмихна толкова широко, че трапчинките заеха половината му бузи. Обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Ти си повече жена, отколкото може да мечтае един мъж. И мислеше, че съжалявам за брака ни? Щях да съжалявам, и то до края на дните си, ако не бях се оженил за теб.

И след като я целуна още веднъж, Ричард я занесе до леглото и започна да я съблича. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи, но това не бяха сълзи от мъка. Вече се чувстваше щастлива, а нощта едва започваше. С Божията помощ това щеше да продължи през целия им живот.

Кеърин се обърна буйно, измъчвана от съня си. Рал лежеше до някаква стройна тъмнокоса жена. Елияна, това бе Елияна. Беше гол и потен. Току-що се бяха любили. Въпреки това Рал галеше гърдите ѝ, милваше зърната им, искаше тя отново да отвърне на страстта му.

Кеърин отвори очи в желанието си да се освободи от този кошмар. Първите слънчеви лъчи тъкмо започваха да нахлуват в

спалнята. Рал лежеше зад нея, притиснат плътно към гърба ѝ, едрото му тяло почти я обгръщаше, а пръстите му бяха обхванали едната ѝ гърда. Галеше зърното и предизвикваше горещи усещания. Очевидно това докосване бе предизвикало съня ѝ, осъзна младата жена, почувствала възбуждения му член, притиснат в задника си. Предвкуси удоволствието, което щеше да ѝ донесе.

Мрачните сцени от съня обаче още витаеха в съзнанието ѝ и си съперничеха със забързания ритъм на сърцето ѝ.

„Това е само сън и е без значение“ — помисли си тя. Рал желаше нея, не красивата Елияна. Тя щеше да го поеме в себе си, да облекчи страстта му и въпреки това...

Устните му се потъркаха в косите на тила ѝ, отместиха ги назад и езикът му започна да се плъзга нежно по кожата.

— Разтвори си краката, *cherie* — прошепна той и дрезгавите нотки на гласа му изпратиха тръпки по гръбнака ѝ.

Тя се подчини. Сънят вече бе отлетял, заместен от буйно разгорелите се в тялото ѝ пламъци. Пръстите му я докосваха леко, като я опипваха, дразнеха, изпращаха искри, караха я да се извива от желание и да се навлажнява. Отдаде се напълно на страстта, която пробуждаше в нея, на усещането на устните му по гърлото си, на играта на мускулите на широката му гръд, притисната в гърба ѝ.

След като я подготви достатъчно, младият мъж проникна в нея, огромен и твърд, а Кеърин изви хълбоци, за да го поеме. Той обхвана ханша ѝ от двете страни, като проникваше все по-дълбоко, все по-здраво и достигаше най-далечните ъгълчета. Всеки тласък я караше да се издига все по-високо и по-високо и я приближаваше към края. Навън-навътре, навън-навътре, този ритъм сякаш я хипнотизираше.

След минути тя достигна върха. Удоволствието я разтърси до мозъка на костите ѝ, а след това сякаш заплува в топло, море от меден нектар. Усети как Рал се напрегна, когато свърши на свой ред, а след това започна да се връща обратно към действителността. Известно време лежаха неподвижни, безмълвни, с преплетени крайници, и двамата напълно задоволени.

Кеърин усети пръста му да чертае фигурки по рамото ѝ. Шепотът му раздвижи пръснатите по бузата ѝ коси.

— Питам се дали нощта на Ричард е била поне наполовина толкова приятна, колкото моята.

— Надявам се, че са щастливи.

Младата жена се сгуши в съпруга си, като полагаше неимоверни усилия да не мисли повече за съня и неясното си бъдеще. И за известно време бе успяла. Сега обаче те искаха да се върнат.

— Не ми се ще с намесата си да сме им причинили мъка.

— Мисля, че Ричард точно това и желаше — да се ожени за Амбра — отвърна Рал. — Само дето по времето, когато осъзнаеше това си желание, щеше вече да бъде късно.

Кеърин се усмихна — толкова ѝ беше приятно да го чувства така близо до себе си, без значение какви последствия можеше да има по-късно това за нея.

— Твоята мъдрост винаги ме е изумявала, милорд.

Съпругът ѝ се намръщи.

— Ще видим колко мъдро съм постъпил едва след като пристигне Белтар.

Тя повдигна глава от мускулестата му ръка и се обърна с лице към него.

— Как ще постъпим, Рал? Кое според теб е най-разумното решение?

Дьо Жере също седна и прибра гъстите коси от челото си.

— Дълго мислих по този въпрос. Реших да го приветстваме като скъп гост. Ще приготвим истински пир, макар да не можем да си позволим големи разхищения на храна, а ако всичко тръгне така, както се надявам, ще организираме лов. Казват, че Белтар обичал да ловува глигани и да яде месото им. Може би кръвопролитие то ще укроти гнева му от загубата на девицата.

— Надявам се да стане както казваш — отвърна младата жена.

Рал кимна.

— Разузнавачите ми ще пристигнат много преди Белтар. Така поне ще знаем колко мъже имаме насреща си, ако моята „мъдрост“ се окаже погрешна.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Както бе предсказал Рал, Белтар Жестокият се появи, преди да бяха изминали и три часа. Към Бракстън кийп се бе устремила внушителна група от рицари и войници. Господарят на крепостта изпрати пратеник да го приветства и да му съобщи за пира, който щеше да бъде устроен в негова чест.

Междувременно дьо Жере продължаваше да крои планове. При положение, че малката армия на Белтар бе все още извън стените на крепостта, рицарите на Рал можеха да я защитят. За нещастие при една обсада щяха да имат отчаяна нужда от повече хора.

Тъй като подобна възможност не бе изключена, младият мъж изпрати пратеници до съседите си, на които знаеше, че може да разчита да го подкрепят в случай на нужда и до рицарите, които му бяха задължени, с молба да имат готовност. Въпреки това не беше спокоен.

Белтар пристигна малко преди мръкване. Той бе едър, набит, с мощни крайници мъж, с надвиснали гъсти вежди, мазна черна коса и няколкодневна брада. Зад него яздеше антуражът му от съветници, рицари и оръженосци, който вдигаше прахоляк по пътя. След малко всички те спряха и изпълниха поляната пред подвижния мост.

Рал, заобиколен от собствените си въоръжени рицари, покани Белтар и най-близките му съветници да влязат в двора на замъка, където го приветства. По тесните прозорци и амбразури на кулата се бяха наредили стрелци, готови при нужда да пуснат дъжд от стрели.

— Добре дошъл, лорд Белтар — поздрави го дьо Жере, разкрачил крака, като се насилваше да се усмихне. — Приветстваме ви в Бракстън кийп.

— Изненадан съм, че съм посрещнат така добре.

Новодошлият не направи опит да слезе от коня си. Яздеше огромен боен жребец; животното бе разширило ноздри, като душеше вятъра.

— Знаете ли защо съм дошъл?

— Получихме съобщението ви. Очевидно е станала някаква грешка.

— Как така? — попита Белтар. — Момичето не е ли тук?

— Предлагам да влезем, за да обсъдим този въпрос. Вътре ни чакат вино и ейл, а слугите приготвят трапезата.

— Попитах дали момичето е тук.

— Лейди Амбра е в Брактън, но аз я доведох тук. Всъщност тя дойде сама. Разбрахме коя е тя едва след пристигането на вашия пратеник. Но тогава вече бе прекалено късно.

Новодошлият замръзна в седлото си. Вятърът развяваше подгъва на късата му черна туника, а лъчите на залязващото слънце се отразяваха ослепително в ризницата му.

— Прекалено късно ли? Значи си е отишла?

— Страхувам се, че се омъжи за друг. Венча ги свещеникът в крепостта. Непоправимото е сторено вече, приятелю. Момичето е женено за моя управител, Ричард Пембрук.

— Не ти вярвам. — Дръпна юздите на огромния си кон и спря едва когато бронята на крака му се допря в гърдите на Рал. — Пъхнал си девицата в леглото си и искаш да остане при теб.

Дьо Жере не помръдна, само натисна мощното си тяло срещу коня и го принуди да отстъпи крачка назад. Понечи да отговори, но зад гърба му се понесе шепот. Ричард се показа на входа и застана на горната площадка на стълбището, което водеше към двора.

— Лорд Рал говори истината, лорд Белтар. Момичето е моя съпруга. Аз съм Ричард Пембрук. Факт е също така, че никога не е била любовница на лорд Рал. Беше девствена, когато я взех. А това направих добре и то неведнъж. Дори вече може да носи моето бебе.

Гостът размаха юмрук във въздуха.

— Всички знаеха, че я търся — обърна се към своя домакин той. — Защо разреши венчавката?

— Тогава още не знаехме кое е момичето, тъй като пътуваше с трубадурска трупа. Беше налята и сочна и моят управител я пожела. Тогава бракът ни се струваше безобиден.

— Наистина беше сочна — изсумтя Белтар и се наведе, за да се изплюе в прахта. — Рядък плод, който възнамерявах да обер за себе си.

Той отмести поглед към главния вход на замъка. Рал забеляза дълги кестеняво червеникави коси.

Кеърин стоеше вътре, току до входа, заедно с Амбра. За Бога, беше й казал да не се показва, за да не си навлече неприятности. Тя се размърда и пълната й гръд се мярна. Мили Боже, каква привлекателна жена само беше! Нищо чудно, че не можеше да й се насити.

Младият мъж насочи вниманието си отново към госта си, който гледаше към съпругата му с такъв похотлив поглед, че му се прииска да стовари юмрук върху грубото му лице.

— Коя е жената с докоснатите от огъня коси?

— Моята съпруга — отвърна с привидно спокойствие дьо Жере, макар да не чувстваше нищо подобно.

Развратният начин, по който новодошлият оглеждаше женствените извивки на тялото на Кеърин и суровото му изражение, когато забеляза стрелците на кулата, не му се нравеха.

Очите на Белтар се насочиха отново към домакина.

— Искам да се видя с момичето и със свещеника, за да бъда сигурен, че казваш истината.

В този момент Амбра си проправи път към Ричард, който настръхна, щом я видя, но все пак я пусна да мине. От своя страна свещеникът се отдели от сянката край стената, в която стоеше.

— Двамата са наистина и без съмнение венчани — заяви отец Бъртън. — И като се има предвид каква измамница е тя, трябва да се радвате, че сте се отървали.

Част от гнева на Белтар се насочи към русата жена, застанала насреща му в другия край на двора.

— Изглежда успя да измамиш всички ни. Може би свещеникът е прав — имам късмет, че си се омъжила за друг. — След това насочи суровия си поглед към Ричард. — Съветвам ви да си пригответе една по-здрава пръчка и да я използвате по-често. Добрият бой е единственото, от което разбира момиче като нея.

Част от напрежението се свлече от раменете на управителя.

— Ще помисля върху думите ви, милорд. Моля ви, приемете извиненията ми за неприятностите, които може би ви е причинила. Имате обещанието ми, че момичето няма да напусне стаята си по време на престоя ви тук. — На устните му се изобрази нещо като усмивка. — Амбра, изчакай ме горе.

Видял как Амбра побърза да изпълни заръката на съпруга си, Рал усети, че се развеселява. Управителят бе пропуснал да отбележи, че щеше да остане заедно с нея в стаята. Очевидно съпругеската роля не се бе оказала толкова трудна, колкото бе предполагал.

Ричард изчезна на свой ред в главната сграда на замъка. Бе изиграл добре ролята си и макар Белтар да изглеждаше все още недоволен, явно вече не обвиняваше господаря на Бракстън кийп за загубата на годеницата си.

— Надявам се, че разполагаш с момиче, което охотно ще заеме мястото на онази — рече гостът, като слезе от коня си. — От шест месеца си представям как ще яздя между бедрата на Амбра. Целият се надървям само при мисълта, че сега разтваря краката си за твой човек.

— Ще се намерят едно-две миловидни момичета — отвърна Рал. — Чували са за твоите геройства и вече очакват с нетърпение да ти доставят удоволствие. — Тъй като бе очаквал подобно желание от страна на госта си, домакинът бе взел предварително мерки, за да е готов да го задоволи. — Ще изпратя едно от тях да ти помогне, докато се къпеш. Можеш да му се насладиш, заедно с чаша вино, а след това да се присъединиш към тържеството долу при нас.

В отговор Белтар само изръмжа.

Засега поне бяха в безопасност. Дьо Жере отново хвърли поглед към мястото, където бе видял Кеърин от вътрешната страна на отворената врата. Беше й казал да го изчака вътре и тя се бе подчинила, макар и неохотно; само сантиметри я деляха от излизането навън. Иисусе Христе, тази жена бе наистина изключително труден, опърничав човек.

Но тези нейни упоритост и чувство за независимост само я правеха още по-съблазнителна в очите му.

Видя я да се отдръпва от входа, когато той се насочи натам и си отбеляза, че трябва да я накара да плати скъпо за неподчинението си — тази вечер, в леглото му. Сещаше се поне за десет начина, по които можеше да го стори.

Рал се усмихна, но почти веднага смръщи вежди. Преди всичко трябваше да направи необходимото, за да забавлява госта си и същевременно да го държи под око.

След като скриха Амбра от погледа му, Белтар се успокои и напрежението в крепостта започна да намалява. Той изпи като че ли бурета вино и ненаситно нареждаше да му пращат момиче след момиче в леглото му. За щастие броят на онези, които бяха готови да му доставят удоволствие, не бе малък; той пълнеше кесиите им с достатъчно пари, за да направи по-поносимо грубото отношение и да смекчи дивите тласъци между краката им.

Въпреки това обаче погледът му често се отправяше към Кеърин. Фактът, че я желаяше, вбесяваше Рал. Трябваше да впрегне желязната си воля, за да не го сграбчи за гърлото и да го стиска дотогава, докато похотливите му очи се затворят завинаги. Най-последно, след като прекара цялата нощ в женска компания, мислите на госта започнаха да се насочват в друга посока.

— Наситих се на жени — заяви той следобед на следващия ден. — Това, което ме интересува, е ловът на глигани, който ми обеща. — Дори сега, когато косата му бе измита, а мустакът — изравнен, усмивката му пак изглеждаше порочна в известна степен. — Ще потопя копието си в кръв в Брактън, ако не по един, тогава поне по друг начин.

Дьо Жере кипна. „Внимавай, Белтар, или кръвта, която пулсира в твоите вени ще напои земята на Брактън кийп.“

Тръгнаха призори на следващия ден, Рал с десет човека и Белтар с десет от своите хора. Другите останаха в крепостта, за да поддържат напрегнатото примирие.

Когато няколко часа по-късно, вече навътре сред хълмовете, хрътките се втурнаха напред, разбраха, че са открили следите на диви свине.

— Глиганът е едър — заключи Белтар, след като изучи останките в калта следи.

— Да, и то доста — съгласи се Рал.

— Ловът ще бъде достоен за крал.

Дьо Жере не отвърна. Бе вперил поглед далече напред, там, където бяха изчезнали кучетата. Спряха край група дъбове и звуците от бесния им лай станаха още по-гръмки, като отекнаха из цялата гора.

— Най-последно са го обкръжили! — разнесе се гласът на Белтар. — Свинята най-последно се е обърнала да се бори!

— Да... така изглежда.

Пришпориха конете натам. Въръжените мъже зад тях бяха готови да се намесят, ако стрелите на господарите им не успеят да спрат дивото животно.

— О, глиганът е дори по-едър, отколкото предполагах — възкликна Белтар, който тъкмо бе изкачил върха на възвишението и видя силуета на животното, открояващ се върху зеления фон на гората.

— Тогава би трябвало да е и доста по-як. И както виждам, е точно така — вече е успял да убие три от най-добрите хрътки на Бракстън.

— Да, но са успели да му пуснат кръв. А това ще направи лова само по-интересен.

С тези думи Белтар опъна лъка, прицели се внимателно и стреля. Стрелата улучи глигана в хълбока и остана да стърчи мрачно там. От раната бликна кръв. Последва ужасен писък. Животното, макар все така обърнато с муцуната към тях, се прикри между дънера на повалено дърво и купчина заоблени камъни.

— Ще трябва да слезем от конете, за да го уловим — рече Рал.

Гостът му обаче вече скачаше от своя жребец. Дьо Жере направи същото и даде знак на Ламбърт и Джефри да го последват.

Оставиха конете зад себе си и запълзяха към ранения глиган. Той бе огромен, със застрашителен вид и, настръхнал от гняв, риеше земята с крака, а кривите му бивни блестяха на слънцето, докато се подготвяше за последната битка.

Миризмата, която се носеше от дивата свиня, накара Рал да се намръщи — това бе мирис на страх, на кръв и на смърт. Беше я усещал десетки пъти по време на бой.

— Звярът е мой — обяви Белтар и постави втора стрела в лъка си.

Приближи се още; двамата с жертвата му се дебнеха взаимно. Рал, Джефри, Хю и двама от хората на Белтар също поставиха стрели в лъковете си.

Стрелата на набития мъж запя смъртоносната си песен и полетя право към животното. Вместо обаче да се заби между ребрата му, както бе възнамерявал, тя се удари в някоя от костите и рикошира. Глиганът изквича влудено и нападна.

Белтар пусна друга стрела, която улучи дивата свиня право в гърдите. Тя спря рязко и се олюля, но не падна. Залитна наляво и

продължи атаката си. И повали Джефри на земята в мига, в който стрелата на Рал се заби във врата ѝ.

— Иисусе Христе! — възкликна дьо Жере, захвърли лъка и сграбчи дръжката на меча.

Хукна към Джефри, завъртя с всичка сила оръжието си и отсече главата на глигана.

Тялото му още не бе спряло да потрепва, а двамата рицари на Белтар вече бързаха да го вдигнат от проснатия безжизнено върху земята мъж; в главата му зееше рана, от рамото му струеше кръв.

— Увийте плат около раната и около главата, за да спрете кръвотечението — нареди дьо Жере. — Трябва да го отнесем в крепостта.

— Какъв прекрасен екземпляр! — побутна с крак трупа на животното Белтар. — Жалко за твоя човек, но точно това прави интересен лова — опасността.

Рал не отговори. Помогна на Ламбърт и Хю да положат Джефри върху коня му. Овързаха го за седлото и Хю хвана юздите. А след това се отправиха към Бракстън кийп.

„Дявол да го вземе, — мислеше си дьо Жере, — ако само Хасан бе останал в замъка.“ Арабският лекар обаче си бе тръгнал няколко дни след раждането на детето в селото, за да отиде в кралския двор. Свещеникът разбира се, бе в крепостта, но лечителските му способности бяха, меко казано, примитивни.

Оставаше Кеърин.

Съпругата му бе научила доста неща от Хасан и бе доста способна в учението. Тя бе единственият шанс за оцеляване на младия рицар. Отец Бъртън може би нямаше да одобри, но Рал не възнамеряваше да остави Джефри в неговите ръце.

Но тогава Кеърин щеше да се грижи за младия рицар, тя щеше да има решаваща роля за неговото оцеляване, нейните ръце щяха да галят и лекуват младото стегнато тяло на красивия младеж.

Стомахът на Рал се сви при тази мисъл.

— Мили Боже... Джефри! — Кеърин се спусна към мъжете, които носеха рицаря към замъка. — Какво стана? Нали не е... нали не е мъртъв?

— Не — отвърна Рал, — все още е жив, но е сериозно ранен.

Младата жена преглътна мъчително горчилката, насъбрала се в гърлото ѝ при вида на кръвта на Джефри, като опитваше да успокои бесните удари на сърцето си.

— Донесете го тук.

Ръцете ѝ трепереха, докато оглеждаше бледото му лице и привидно безжизненото тяло. Рицарите внесоха тежкия си товар в помещението, което служеше за лечебница. Сега, след като Хасан си бе отишъл, го използваше отец Бъртън. Както и Кеърин, когато имаха нужда от нея.

— По-внимателно с рамото му.

Стаята се поддържаше безупречно чиста и подредена по нейните указания, а шишенцата и бурканчетата, които бяха напълнили заедно с Хасан, стояха приветливо върху дървената маса край стената.

— И ми донесете кана вода.

Положиха ранения върху дървената маса и побързаха да изпълнят поръките ѝ. В това време младата жена махна окървавените превръзки.

— Света Богородице...

— Да, миледи — обади се Ламбърт, — ще имаме нужда от Божията благословия, за да го спасим.

Хю мачкаше нервно шапката си.

— Никога не съм виждал по-зъл глиган, миледи.

— Да, в това няма съмнение. — Кеърин намокри една кърпа и започна да почиства с трепереца ръка раната. — С подобно нараняване инфекцията е сигурна. — Поклати глава. — Блед е като смъртта. Загубил е много кръв.

— Истинско чудо е, че все още е жив — обади се Рал, който се бе приближил до съпругата си. — Обратният път до вкъщи бе труден.

— Още по-трудно ще бъде възстановяването му. Моля се да оцелее.

Дьо Жере я огледа смутено и тя се запита какво ли мисли.

— Е, не можеш да сториш нищо повече от онова, което си научила — рече най-накрая той. — Никой не иска нищо повече от теб.

След това се обърна и излезе от стаята.

Кеърин остана край леглото на Джефри в продължение на седем безкрайно дълги дни. Спря кръвотечението от раната на главата му с помощта на специални билки, след това я превърза и сменяше често превръзката. След известно време я обзе сигурност, че ще заздравее.

Раната на рамото му бе съвсем друго нещо. Бивните на глигана бяха разкъсали кожата, която висеше на парчета, а цветът на възпалената плът варираше между виолетово и огненочервено. Младата жена я остави да кърви още известно време с надеждата да я предпази от инфекция, но Джефри вече бе изгубил премного кръв.

Почистваше често раненото място, като използваше разтвор от корен на мандрагора, но не виждаше признаци на подобрение. Дори лапите, които правеше от специалните гъбички на Хасан не можеха да изтеглят всичката отрова.

Както се бе опасявала, младежът вдигна висока температура. Тресеше се от студ, макар кожата му да бе гореща, после пък започваше да отмята завивките си, тъй като тялото му изгаряше от треската. Въпреки забраната на свещеника, Кеърин нареди да съблекат Джефри и сама изми тялото му с надеждата да го охлади, доколкото може. Притесняваше се да не би Рал да я спре, но той само стоеше безмълвно до нея, изпънал гръбнак, а по изражението му не можеше да се разбере какво чувства, докато съпругата му изпълняваше тази интимна дейност.

Макар Белтар да си бе тръгнал от Бракстън кийп в деня след нещастиято и да се бе върнал в крепостта си на север, всеки следващ път, когато влезеше в лечебницата, Рал изглеждаше все по-неспокоен. Тревогата бе набраздила лицето му; очевидно бе, че не се и хранеше. Притесненията му се увеличаваха непрекъснато, както заради Джефри, така и заради Кеърин.

— Крайно време е да поспиш — заяви той една вечер, като се приближи до нея. — Ще пратя Брета да стои до него.

Младата жена поклати глава.

— Той отслабва с всеки изминал час. Изключително важно е аз да бъда при него.

Дьо Жере потърка уморените си очи, обкръжени от същите тъмни кръгове, които ограждаха и нейните.

— Ами свещеникът? Той със сигурност знае достатъчно, за да може да се погрижи за момчето.

— Джефри ми е приятел. Няма да рискувам живота му заради няколко часа сън.

Рал сведе поглед към русия рицар, чието лице бе бледо като алабастър. Дишаше трудно, неравно, мъчително. Дьо Жере въздъхна примирено, като продължаваше да го съзерцава.

— Ще кажа да донесат тук легло.

И отново ги остави сами.

През същата нощ Джефри я събуди с несвързаните си приказки; след малко започна да вика и да се мятва в пристъп на нарастващ гняв. Разбра, че говори на баща си и го уверява, че няма да се правила в живота така, както бе направил родителят му.

— Ще стана богат — шепнеша младежът, като се мятеше в леглото си. — И ще се погрижа за мама — нещо, което ти никога не си правил.

— Всичко е наред, Джефри. — Кеърин сложи мокра кърпа на трескавото му чело. — Всичко това е минало. Ти си болен. Опитай се да поспиш.

— Майко? За мен ли си дошла, майко?

Младата жена се поколеба за момент.

— Да, Джефри, майка ти е тук.

— Знаех... че ще дойдеш. Винаги... си идвала... когато съм имал нужда от теб.

Вярната болногледачка избърса потта по лицето му.

— Скоро ще се почувстваш по-добре.

— Хубаво е... да те... видя... майка. Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше.

Младият рицар обаче отново бе изгубил съзнание, а по-късно през нощта състоянието му се влоши още повече.

— Той все още изгаря от температура — рече на съпруга си Кеърин, докато бършеше потта от лицето на ранения. — Страхувам се, че е от инфекцията. Тя изяжда последните му сили.

— Ти стори каквото можеше. Няма какво друго да направиш.

Младата жена се взря в лицето на младежа; по него бе изписана тревога. Страхуваше се от решението, което трябваше да вземе, но знаеше, че трябва да рискува.

— Остава ни един последен шанс... единственото, което можем да направим в това положение.

Обърна се към Рал; в този момент не желаше нищо друго така силно, както да се озове в обятията му и да получи утехата, която само той можеше да ѝ даде. Страхуваше се обаче, че ако постъпи така, после няма да има сили да изпълни намерението си.

— Повикай Ламбърт и Хю. Вие тримата ще трябва да го държите.

Изражението му ѝ показва красноречиво, че знае какво е намислила. Младият мъж я остави и не след дълго се върна с другите двама, които влязоха смутено в стаята. Междувременно огънят бе разпален и сред въглените бе пъхнат малък остър нож.

Кеърин застана до съпруга си; сърцето ѝ думкаше оглушително в гърдите и ѝ причиняваше тъпа болка и тежест.

— Може би трябва да извикам отец Бъртън да реже. Той има доста голяма практика в тази област, докато аз съм правила подобни неща само няколко пъти; предимно съм наблюдавала как работи арабинът.

Рал повдигна с длан брадичката ѝ.

— Решението е твое, Кара. Ти трябва да сториш онова, което според теб дава най-големи шансове за оцеляване на Джефри.

Тя погледна умореното лице на любимия си.

— В такъв случай ще го направя аз. Ще бъда много повнимателна и нежна от свещеника, а и желанието ми Джефри да оживее, е далеч по-голямо.

Докато съпругът ѝ и другите държаха здраво болния, Кеърин започна да изрязва загнилата част от раната, а след това обгори краищата ѝ. Когато свърши, ръцете ѝ трепереха, а в ушите ѝ продължаваха да ехтят виковете на младежа.

— Е, и тази работа свършихме — промълви едва чуто тя; чувстваше се толкова отмаляла, че се олюляваше. — Сега Господ ще реши какъв ще бъде изходът.

Напрегна последните си сили, за да превърже раната и седна да чака.

Три дни по-късно Джефри дьо Клеър, рицар в служба на господаря на Брактън кийп, се завърна в света на живите.

— Как си? — попита го вярната му болногледачка, която все още не бе напуснала мястото си до него.

Младият мъж бе блед и отслабнал, но това не го бе лишило от красотата му.

— Може би съвсем малко по-добре от глигана.

Кеърин се усмихна при тези думи, зарадвана да види светлината да се завръща в очите му.

— Благодаря ви за всичко, което сторихте — промълви Джефри и протегна ръка, за да хване дланта ѝ. Колкото и да бе отслабнал, духът му бе силен, а и младостта бе на негова страна; затова неговата спасителка се надяваше, че ще се оправи напълно. — Дължа ви живота си, лейди Кеърин.

— По-вероятно го дължиш на Бога и на арабина — отвърна тя. — Радвам се, че се завърна сред нас, Джефри.

— Радвам се, че съм тук, миледи.

Той обаче все още имаше нужда от непрестанни грижи. Младата жена се бе надвесила над него и бършеше челото му, когато Рал влезе безшумно в стаята. Веднага забеляза, че чаршафът бе паднал неприлично ниско и голото тяло на младежа бе абсолютно открито почти до бедрата.

Дьо Жере настръхна целият, докато съпругата му миеше нежно с мократа кърпа лицето, а след това раменете и гърдите на ранения. Той спеше или по-точно имаше такъв вид, докато не отвори очи и не се усмихна.

— Вие сте моят ангел-хранител, лейди Кеърин.

Тя се отдръпна леко и бузите ѝ поруменяха. Посегна към завивките, но се спря и се изчерви още повече, тъй като си даде сметка, че той вече не се нуждаеше от подобни грижи — можеше да задоволява сам елементарните си нужди.

— Очевидно си по-добре — отвърна сопнато тя, но в гласа ѝ се долавяше топлота.

Рал се отдели от стената, до която бе застанал и накара и двамата да подскочат.

— Несъмнено е по-добре. — Взря се в порозовелите бузи на съпругата си и усмивката, застинала върху лицето на Джефри. — Отсега нататък за него ще се грижи Брета. Освен лечението на този млад самец имаш и други задължения.

Кеърин не направи опит да спори.

— Да, милорд. — Преди да излезе от стаята, хвърли още един поглед към младежа. — Сега състоянието ти ще се подобрява значително с всеки изминал ден — обясни му тя. — Не след дълго ще бъдеш отново на крака.

„И какво ще правиш тогава? — заразмишлява Рал. — Какви са плановете ти във връзка с моята съпруга?“ Спомни си изражението на Джефри, когато бе нарекъл Кеърин свой ангел-хранител. Какви ли мисли се въртяха в главата му? Какви бяха намеренията му? Младият мъж проследи с поглед отдалечаващата се фигура на своята съпруга.

„Ами ти, скъпа моя съпруго? Дългите часове, които прекара с Джефри, промениха ли чувствата ти към мен?“ Всъщност, той дори не бе сигурен какви точно бяха тези чувства.

Объркан, Рал излезе от болничната стая със стиснати юмруци. Имаше намерение да се върне в двора и да се упражнява още няколко часа с хората си. Вместо това тръгна към голямата зала с широки, решителни крачки. Завари Кеърин в компанията на Ричард. Двамата обсъждаха приготовленията за предстоящия празник на един от светците.

— Имам нужда от теб, Кеърин — обърна се към нея той. — Качи се с мен горе.

Тя се приближи веднага до него; лицето ѝ бе изопнато съчувствено.

— Какво има, милорд? Какво се е случило?

— Нищо не се е случило — отвърна той и я прегърна, щом стигнаха горната площадка. — Просто току-що открих колко ми е липсвала моята съпруга през тези дълги дни. Имам нужда от теб и твърдо съм решил да те взема.

Дъхът на съпругата му секна, когато той отвори с ритник вратата към спалнята и след това я затвори с трясък.

— Посред бял ден сме, милорд. Има още много работи за вършене. Трябва да...

— А нуждите на съпруга ти не са ли по-важни?

— Да, но...

Усещаше напрежението в мускулите му, в цялото му тяло. Предишната нощ се бяха любили, но желанието му за нея като че бе неизтощимо. Какво, за Бога...?

Въпросът ѝ се стори незначителен, щом я понесе към леглото и я постави отгоре, а след това я последва. Докато я целуваше необуздано, махна гребените от косите ѝ и вплете пръсти в тях, като накара сърцето ѝ да забие по-учестено. Намери пипнешком вървите на туниката ѝ, развърза ги, смъкна дрехата през раменете и оголи гърдите ѝ.

— Толкова са красиви — прошепна Рал и дрезгавият му глас изпрати тръпки по тялото ѝ. — Високи и налети... и принадлежат само на мен.

Пое едното връхче в устата си и започна да го смуче нежно, като същевременно въртеше езика си около него. А след това започна да го дразни със зъби и го ухапа лекичко, колкото да предизвика слаба, изпълнена с удоволствие болка.

Кеърин извика, изви нагоре тяло; долната част на корема ѝ пламна. Под устните му гърдите ѝ се подуха, изтръпнаха, набъбнаха от желание.

— Искам те, Кара.

Устите им се сляха. В това време младият мъж повдигна полите на туниката ѝ. Всяко докосване сякаш я изгаряше, мъжественият му дъх действаше еротично, а стегнатото му мускулесто тяло бе истински шедьовър на Бога.

„Дево Мария“ — помисли Кеърин, като се питаше какво го влудяваше толкова. Това не ѝ попречи да отвърща с не по-малка страст от неговата, когато пръстите му започнаха да изучават мястото в горната част между бедрата ѝ. Беше влажна, гореща и пулсираща; бе готова. Рал я погали там. Тя усещаше притиснатия му в тялото ѝ възбуден член, който обещаваще удоволствия.

Пръстът му се плъзна в нея, навлезе дълбоко и се измъкна, после повтори още няколко пъти тези движения. В следващия миг Рал вече сваляше панталоните си. Разтвори краката ѝ дори още повече, настани се между тях и проникна в нея.

Заля я удоволствие, диво и еротично. След минута Кеърин вече се извиваше под него и се напрягаше, за да посрещне всеки негов тласък. Мускулите на раменете му се бяха стегнали и образуваха буци. Не беше го виждала никога толкова подивял; обладаваше я така, сякаш искаше да докаже дори на нея самата, че е негова и ничия друга. А това само още повече разпалваше страстта ѝ.

— Ела с мен, *cherie* — промълви младият мъж; това бе по-скоро команда, отколкото молба.

Тялото на Кеърин отговори — нямаше друг избор, подчини се на волята му, като се сгърчи в спазми от удоволствие и потрепери.

Той я придърпа към края на леглото, повдигна краката ѝ и ги постави на раменете си, след което проникна дори още по-дълбоко. Това породило нова гореща вълна от удоволствие.

След секунди тя се устреми отново нагоре, към онези висини, към които можеше да я отнесе единствено той. Пръстите ѝ се впиха в стегнатите му мускули, след това сграбчиха завивките; тя мятеше глава и мълвеше името му.

— Да, точно на това се надявах — процеди през стиснатите си зъби Рал — само така можеше да се овладее. — Помни това удоволствие, *ma chere*. Помни мъжа, който те накара да се чувстваш така.

Още четири дълбоки тласъка и той на свой ред получи оргазъм. Отметна назад глава, мускулите на врата и раменете му се изпъкнаха, мощните му бицепси изпъкнаха още повече.

Времето като че бе спряло. Стаята се размаза, а след това съвсем изчезна. Кеърин почти не усети кога той излезе от нея. Прекалено доволна бе, прекалено силно бе удоволствието.

Съпругът ѝ се надвеси и я целуна по бузата.

— Имаш нужда от почивка, не от такова яздене. Все още не си се възстановила напълно. Не трябваше да искам толкова от теб. — Леката руменина и щастливото ѝ изражение го накараха да се усмихне дяволито. — Въпреки това не мога да кажа, че съжалявам.

Доволен, както не се бе чувствал от дни, Рал остави съпругата си свита на топка под завивките. Видът ѝ бе сънлив, очите — притворени, красивите кестеняво червеникави коси — разпилени около раменете ѝ.

Много по-уверен, отколкото като излезе от лечебницата, дьо Жере се отправи отново към голямата зала. До времето за вечеря вече бе започнал да прилича на себе си, а в края на деня окончателно се бе преборил с неспокойните си мисли.

Онова, което Кеърин изпитваше към Джефри, не бе нищо повече от приятелство. Той бе нейният съпруг и командваше малкото ѝ женствено тяло. Той бе нейният съпруг и нямаше никой друг.

И възнамеряваше това положение да остане непроменено.

Вятърът духаше силно към Молвърн касъл. Слънцето грееше над полята и реколтата растеше с часове. Стивън дьо Монреал наблюдаваше земите си през отворения прозорец с цветно стъкло, горд от обширните си владения.

Крепостните селяни работеха без почивка, добивите му бяха едни от най-високите в страната. Замъкът бе построен от най-хубавия йоркширски камък, на стените и кулите му се гледаше като на непревземаеми. Стаите бяха обзаведени с най-скъпи, донесени от чужбина мебели, с богати, дебели килими и гоблени. По масите можеше да се види само сребро, не дървени и калаени съдове. Дрехите му бяха пищни като синята копринена туника, която носеше в момента, съчетани по форма и цвят. Бяха поръбени със сребърна и златна сърма, а пелерините му бяха подплатени с хермелин.

За Стивън обаче всичко това не бе достатъчно.

Той прекоси стаята и се настани срещу сестра си пред махагоновата маса. Облечена с пурпурна, бродирана със сърма туника и с прибрани назад лъскави черни коси, Елияна се приведе напред и стисна ръката му.

— Значи дойде вест? — попита тя. — Вече знаеш, кога ще мине кралският човек, така ли?

Стивън се усмихна самодоволно.

— Да, знам къде и кога ще дойде дьо Балмен.

— А Ферит?

— Събрал е хората си и дори в този миг чака заповедите ми.

— Сигурен ли си, че можеш да му се довериш?

— Никому не вярвам, особено пък на него. Само че аз мога да му давам информацията, която му е нужна, а той... — Дьо Монреал изви самодоволно устни. — ... а той да ми доставя половината от плячката си. И засега тази уговорка ни устройва чудесно и двамата.

— Досега той се подвизаваше далече на север. Атакува ли кралските хора обаче, Бракстън ще научи, че се е появил отново и пак ще се втурне да го преследва.

Изражението на Стивън се изпълни с жестокост.

— Точно това и искам. Хем ще пипна парите на краля, хем ще се отърва от Бракстън. Докато с теб си говорим, хора, на които вярва, го

предават. Ще го премахна, щом науча плановете му. И ще направя така, че вината за нападението на бирника и липсата на кралското сребро, да се стовари върху него. Тогава ще се разправя с него и ще си присвоя всичко, което му е скъпо.

Сестра му повдигна едната си вежда.

— Включително жената, която си взе за съпруга ли?

— Особено нея. — Приблужи дланта на Елияна до устните си. — Дватамата с теб ще си поделим плячката. Колкото до лейди Кеърин... ти винаги си имала голямо въображение. Сигурно ще се сетиш за начин, по който да може да достави удоволствие и на двама ни.

Елияна прекара език по нежните си рубинени устни.

— Тя е хубава и добре сложена — пълно с живот младо цвете, все още непрекършено от мъжката воля... дори от тази на съпруга ѝ. Би било интересно да пробваме нектара ѝ, преди да си смазал листенцата ѝ под своя ботуш.

Устните на Стивън се разтегнаха в злобна усмивка.

— Хубаво е, че си тук, Елияна. Ще ми помогнеш да направя още по-приятна насладата от победата над Бракстън.

— Хубаво ми е, че съм тук, любов моя. Винаги съм знаела, че ще дойде ден, в който ще успееш да накажеш лорд Ралф за обидата, която ми нанесе.

— Обидата, която нанесе на двама ни — поправи я дъо Монреал.

Споменът за сестра му в леглото с огромния мургав норман, който бе успял да изолира в най-затънтените кътчета на съзнанието си, изплува отново на повърхността.

Беше казала, че го е прелъстила умишлено, за да бъде сигурна, че ще има венчавка. Младият рицар можеше да бъде воден лесно за носа и те можеха да си продължават както преди, без никаква опасност да бъдат разкрити. Елияна бе твърдо решена да защити брат си, каквато и цена да трябваше да заплати за това.

Така бе постъпила и през онзи ден в манастира, когато той бе само на девет години. Бяха го изпратили там да учи, но учението имаше доста горчив привкус. Когато Елияна бе отишла заедно с мащехата им да го навести, той ѝ бе разказал за случилото се, нещо, което не би споделил с никого друго. Със сълзи на очи бе обяснил какво бе сторил с него монахът, какви неща го бе принуждавал да

върши, грозни, мръсни неща, а Елияна го бе притискала силно към себе си, докато той плачеше на рамото ѝ.

И бе отказала да го остави там, въпреки настояванията на новата съпруга на баща им. Бе му помогнала да скочи през прозореца и двамата бяха избягали заедно. Бяха им нужни цели четири безкрайно дълги дни, за да се доберат до дома си, гладни, мръсни, окъсани и толкова уморени, че едва се държаха на крака.

А след това именно Елияна бе спорила с баща им, тя го бе убедила, тя бе спасила Стивън от съдба, по-ужасна от смъртта. През всичките години го бе защитавала, покровителствала, отглеждала така, както не би го сторила никоя друга жена.

Откакто се бе превърнал в мъж, нещата се бяха променили и сега той я бе взел под своето крило, той защитаваше тяхната тайна.

Стивън я обичаше.

И щеше да отмъсти на Рал дьо Жере, който бе омърсил името ѝ и я бе направил на глупачка в очите на другите.

Черният рицар бе отказал да уважи дадената дума при годежа им, бе я унизил пред баща им, бе я опозорил, и то след като неведнъж се бе наслаждавал на прелестите ѝ. Именно Стивън ѝ бе помогнал да се отърве от нежеланото си дете, Стивън бе стоял до леглото ѝ, изпълнен със страх от голямата загуба на кръв, ужасен, че тя може да умре, убеден, че вината бе не негова, а на Рал дьо Жере. И именно Стивън се бе закълел да му отмъсти.

— Не се страхувай, сладката ми. — Обърна ръката ѝ и я целуна нежно по дланта. — Бракътън ще плати скъпо и прескъпо за онова, което стори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Рал, нещо е станало — спусна се към съпруга си Кеърин. — От селото пристигат хора. Дори в момента пресичат подвижния мост.

Младата жена го поведе към огромната дъбова врата. Заедно се спуснаха по стълбите, които водеха към двора. Група селяни, някои въоръжени с дървени лопати, други — с железни мотики с дървени дръжки, приближаваха към тях. Те водеха огромен рус, брадат мъж с вериги и на краката, и на ръцете.

Дрехите му бяха станали на парцали. По късата му кафява туника, разкъсана и висяща върху мускулестите му, загорели от слънцето рамене, се виждаше засъхнала кал. Китките и глезените му бяха окървавени там, където веригите се бяха впили в тях, на главата му имаше рана, а по косата му се виждаше спечена кръв.

— Какво става тук? — попита Рал, като се приближи към групата хора. — Какво е направил този човек, за да заслужи подобно отношение?

— Убийство, милорд — обади се Тозиг, съпругът на момичето, чието бебе се бе родило с помощта на Хасан. — Убил е някакъв пътник.

Затворникът вдигна глава и веригата на врата му, която свързваше и китките, издрънча.

— Никого не съм убивал.

— Кой си ти?

Дьо Жере се приближи още и застана лице с лице с един от малкото мъже, които можеха да се мерят по ръст и сила с него.

— Казвам се Гарет, син на Улфстан, господарят на Валкор.

— Познавам този човек. — Кеърин се отдели от стената и пристъпи към съпруга си. — Баща му бе силен саксонски владетел. Говореше се, че синът му е смел воин.

— Гарет от Валкор, чувал съм за теб — рече Рал; най-последно си бе спомнил защо това име му звучеше познато. — Ти се би при Сенлак. Там те раниха; както и мен. Казаха, че си се бил храбро.

Хю се отдели от групата рицари и войници, която бе започнала да се образува около тях.

— Аз също съм чувал за него, лорд Рал. Говореше се, че се бил с бунтовниците през шейсет и девета. Носеха се слухове, че им бил водач, но нямаше доказателства. Чух, че го ранили край Йорк със стрела между ребрата. — И Хю огледа русокосия мъж, който надвишаваше дори него. — Не мислех, че си все още жив.

Брадясалият рицар се усмихна саркастично и разпука засъхналата в ъгълчето на устата си кръв.

— Вече загубих сметка колко пъти съм надхитрявал смъртта. Бил съм се и съм бил раняван. По време на война съм убил безчет воители, но никога не съм наранявал беззащитен човек.

Рал го оглеждаше хладно, като преценяваше невъзмутимия поглед на мъжа, високо вдигнатата му глава, гордо изправените рамене. После се обърна към селяните, които го бяха довели окован в крепостта.

— Струва ми се, че не е лесно да го победи човек.

— Не, милорд — отвърна един от тях, на име Алгар. — Бори се като луд. Трябваше отгоре му да се нахвърлят повече от десет от най-здравите мъже, за да го повалят.

— Какво доказателство имате за вината му?

— Видели са го да измъква обувките от краката на мъртвеца, милорд. Освен това отмъкнал и парите от кесията му.

— Не отричам, че паднах толкова ниско, та да ограбя мъртвия — обади се огромният мъжага. — Но не съм го убивал. Беше мъртъв, когато го открих.

— Той бягаше от нас, милорд — намеси се Тозиг. — Когато го приближихме, побягна.

— И се бореше като демон — добави друг. — Ако беше невинен, нямаше да иска чак толкоз да се измъкне.

— Не от селяните исках да избягам, а от нормана, техния господар, пред когото знаех, че ще трябва да се изправа ако ме хванат. — Погледът, който отправи към Рал, бе изпълнен с презрение. — Предостатъчно съм се сблъсквал с жестокостта на норманите, за да не знам, каква ще бъде присъдата. Справедливостта е нещо, което си намира трудно път към езика на норманите.

— Арогантността няма да ти послужи тук — отвърна Рал и се обърна към Ламбърт и Хю. — Отведете го в един от складовете под стълбището. — Мазетата, хамбарите и част от килерите се намираха под голямата зала. — Махнете веригите и се погрижете за раните му, а след това го заключете добре.

— Да, милорд — рече Хю.

— И му дайте да хапне нещо. Като си напълни стомаха, може би вече няма да мисли толкова много за бягство.

Двамата рицари и още пет-шест от стоящите наоколо техни другари, отведоха пленника. Кеърин се бе вторачила неспокойно в съпруга си. Познаваше я вече добре, затова я прегърна през кръста и я поведе към замъка. Щом се озоваха в голямата зала, ѝ позволи да го отведе встрани от останалите.

— Искам да поговорим, милорд.

— Не се съмнявам — отвърна, леко развеселен, той.

— Не вярвам, че Гарет от Валкор е виновен. Помня разказите, които съм чувала за него по време на войната. Бойните му способности са легендарни. Наричаха го „Грифона“. Говореше се, че бил хитър като орел и смел като лъв. Беше известен с почтеността и неустрашимостта си рицар. Някои почти го боготворяха.

— Хората се променят, Кара.

— Но не и хората като него.

Рал бе склонен да се съгласи с нея. Този огромен саксонец излъчваше някаква гордост, нещо особено, което проличаваше дори през калта и дрипите. Войната обаче можеше да поквари и най-юначния. Дьо Жере се бе убеждавал неведнъж в това на бойното поле.

— Тук, в Бракстън, ли ще го съдят? — попита младата жена.

— Не. Кралският съд ще се занимае с това. Може би дори лично Уилям.

Кеърин докосна леко ръката му.

— Няма ли нещо, което можеш да направиш, за да му помогнеш?

Съпругът ѝ не отговори известно време. Странно, той си задаваше същия въпрос.

— Защо се интересуваш толкова от това?

Кеърин се взря в лицето му.

— Ако норманите бяха изгубили войната и ти бе обречен на същата съдба като Гарет, щях да се надявам, че твоите достойни дела

ще говорят в твоя полза пред саксонския лорд, който щеше да те съди. Щях да се надявам той да ти помогне, тъй като е разбрал що за човек си.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

— Ще видя какво мога да разбера по случая. Може би ще успеем да научим истината.

Одо изкачи забързано стълбата, която водеше към крепостта и нахлу в голямата зала. Сивата му пелерина се развя след него. През последните няколко седмици бе отсъствал, тъй като бе отишъл да посети братовчед си в Нормандия. Оливър бе пратил съобщение, че е намерил жена, която би могла да стане съпруга на Одо.

Той обаче се бе завърнал сам.

— Къде е лорд Рал? — обърна се към Ричард новодошлият.

Управителят стоеше до Амбра край платформата. Двамата бяха погълнати от разгорещен спор относно задълженията ѝ сега, след като бе станала негова съпруга.

— Ще уточним този въпрос в нашата стая — рече в заключение Ричард и красивата му съпруга се намръщи.

Очите на Одо се разшириха, когато управителят се наведе и целуна върха на носа ѝ. А когато отново се обърна към него, бе доволно усмихнат.

— Добре дошъл — приветства го той. — Радвам се, че се върна — продължи да се усмихва той, като изглеждаше по-спокоен от когато и да било.

— И аз се радвам, че се върнах — отвърна Одо. — Къде е Рал?

— Не съм го виждал от сутринта. По време на твоето отсъствие бе убит човек на пътя, водещ към селото. Хванаха някакъв заподозрян и го доведоха в замъка. Обвиняват го в убийството, но лорд Рал не е убеден във вината му. Иска повече доказателства, преди да прати човека в кралското съдилище.

— Кога трябва да се върне?

— Трудно е да се каже. — През лицето на Одо премина сянка. — Какво има? Какво се е случило?

— Ферит се е върнал. Нападнал Франсоа дьо Балмен, кралския бирник.

— Балмен мъртъв ли е?

— Тежко ранен. Не се знае дали ще оцелее. Повечето от хората му са мъртви или ранени, а кралските пари са изчезнали. Няма съмнение, че това е работа на Ферит.

— Дявол да го вземе, този човек е истински змей.

— Да, но този път лорд Рал ще го хване. Дните на разбойника са преброени.

Някакъв шум край входа привлече вниманието им. Одо се обърна точно в мига, в който дъо Жере влетя в стаята; тъмносинята му туника се развяваше при всяка негова стъпка.

— Радвам се да те видя, милорд.

— Одо! — За миг младият мъж забрави тревогите си, усмихна се на приятеля си и го потупа силно по гърба. — Радвам се, че се върна. — Огледа помещението. — Къде е булката ти? Нямам търпение да се запозная с нея. Ще кажа на Кеърин, че сте пристигнали и тази вечер ще...

— Няма никаква булка, топ амі. Връщам се така свободен, както и заминах.

— Момичето не беше достатъчно хубаво, за да го харесаш, така ли?

— О, напротив, хубаво беше, и скромно, и добре научено на всички женски задължения.

— Защо тогава не я взе? Зестрата ли беше малка?

— Не, беше предостатъчна.

— Не разбирам — вече от месеци си търсиш съпруга.

Вратът на Одо се изчерви и почти доби цвета на рижите му коси.

— Само дето... тя не ме развълнува.

— Да те развълнува ли? Не мога да разбера.

Новодошлият преглътна мъчително, очевидно много смутен.

— Нищо не чувствах, когато я погледнех.

— Не я желаше ли?

— Не, не точно това. Нямахше да бъде трудно да легна с нея. Но след това... — Въздъхна и отмести поглед встрани. — Трудно ми е да обясня, но... откакто се ожени... Наблюдавам и теб, и твоята жена. Виждам съм очите ти, когато я гледаш. Виждам съм как те гледа тя. Ето така искам и аз да гледам бъдещата си съпруга.

Рал събра вежди. Напомнянето на приятеля за чувствата, които изпитваше към Кеърин, сякаш поставиха оловна тежест върху гърдите му.

— Този път ти си в ролята на глупака.

— Искаш да кажеш, че чувствата ти към нея са се променили, откакто ме няма, така ли?

— Не, но още е прекалено рано, за да можем да преценим какво ще излезе от всичко това.

В този момент дьо Жере зърна червеникавите коси на дребната си съпруга. Тя стоеше в коридора и разговаряше с Амбра, като се смееше на думите ѝ. Само гласът ѝ бе достатъчен, за да изпита отново глад за нея и да усети напрежение в слабините.

Размърда се смутено, а челото му се набразди от миниатюрни бръчици. Чувствата, които Кеърин предизвикваше у него, не му допадаха. Не харесваше собственическото чувство, което изпитваше към нея, нито пък силната, неуправляема ревност. Не обичаше да бъде объркан и да губи контрол над себе си, а това му се случваше понякога.

Отново погледна към Одо.

— Най-добре е човек да бъде практичен, както каза сам ти веднъж. Да се жени, за да създаде наследници и да пази по-далеч чувствата си.

От време на време му се искаше и той да бе постъпил така. А сега вече бе прекалено късно.

Приятелят му го погледна странно. После развърза пелерината, която все още носеше и я свали от раменете си.

— Ще продължа да търся — рече най-сетне той. — Не бързам заникъде. Но трябва да обсъдим нещо друго, което не може да чака.

Дьо Жере се обърна към една от слугините, която тъкмо минаваше през залата.

— Занеси вино, хляб и сирене в дневната на горния етаж. — След това се обърна към Одо. — Ела. Там ще поговорим.

Щом се запътиха към стълбището, Кеърин се появи на вратата и забърза към тях. От дебелината ѝ плитка се бяха измъкнали тънки червеникави кичурчета, лицето ѝ бе поруменяло от усилията, а гърдите ѝ се полюшваха предизвикателно под простата кафява туника. Тежестта в слабините на съпруга ѝ се увеличи.

— Одо... — възкликна тя. — Не знаех, че си се върнал.

— Да, миледи.

— Къде е невестата ти? — Младата жена се обърна, за да огледа помещението. — Нямам търпение да се запозная с нея.

— Одо не се е оженил — обясни Рал. — Това е дълга история, Кара. Ще ти я разкаже по-късно.

Кеърин кимна.

— Как мина проучването ти в селото? — обърна се към съпруга си тя. — Разкри ли истината за убийството?

Младият мъж въздъхна.

— Не. По всичко личи, че историята на Тозиг е вярна. Гарет е откраднал вещите на мъртвеца и е направил всичко възможно, за да избяга.

— Това не доказва, че е виновен за смъртта му.

— Не, не доказва. А и сега, след като разбраха, че той е легендарният Грифон, селяните са по-малко склонни да вярват във вината му. Много са ми благодарни, задето продължавам да търся истината. Неколцина дори се съгласиха да ми помогнат.

Кеърин се усмихна.

— Знам, че ще я откриеш. Това е всичко, което се иска.

— Това убийство, за което говорите... — намеси се мрачно Одо, — възможно е виновникът да е един от хората на Ферит. Точно това исках да ти кажа, Рал. Кучият син се е върнал.

Дьо Жере изруга под носа си.

— Честно казано тази вест не ме изненадва. Създаването на новата му банда бе само въпрос на време, а сега, след като отново се върна на сцената, е напълно възможно пътникът да е бил убит от някой от неговите хора. — И той подкани Одо нагоре по стълбите. — Хайде, приятелю. Искам да науча подробности за твоето пътуване и всичко, което можеш да ми кажеш за Ферит.

Изкачиха стълбите и се настаниха удобно във високите дървени столове в дневната. Една слугиня донесе вино и сирене. В това време Одо разказваше за нападението над кралския бирник, за сериозната рана на Франсоа дьо Балмен и за загубата на парите на крал Уилям.

— Дьо Балмен събира данъци от няколко седмици — рече Рал. — Трябва да е носил цяло съкровище.

— Как мислиш са научили откъде и кога ще мине? Това е добре пазена тайна.

Дьо Жере стовари юмрук върху масата.

— За достатъчно пари човек може да открие всичко, което желае.

— Мисля, че си прав.

— Да. И можеш да бъдеш сигурен, че от цялата тази история ще имаме не по-малко полза от Ферит.

Одо се намръщи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че за достатъчно пари все ще се намери някой, който да пожелае да ни разкрие онова, което ни е нужно. Скоро ще научим къде е лагерът на негодника, а направим ли го, можем да смятаме, че вече е мъртъв.

Одо се усмихна с мрачно задоволство.

— Радвам се, че се върнах. Не бих искал да пропусна залавянето на кучия син.

— И това ще стане, приятелю, и то съвсем скоро.

Кеърин работеше с Амбра в голямата зала. Стройната млада жена бе спечелила първата си битка с Ричард и сега отговаряше за складовите помещения в двора. Нейна грижа бяха хамбарите, езерото с рибите и гълъбарникът. Трябваше да наглежда градината и сушенето на плодове и на месо. Ричард помагаше на Рал и се занимаваше с добитъка, конюшните, господарския двор, реколтата и всички проблеми, които възникваха сред селяните.

Ежедневието им бе отрудено, но при положение, че Кеърин бе поела задълженията си на домакиня и се грижеше за кухнята и сервирането в голямата зала, за поддържането на дома, за гостите, надзираваше прислугата, Амбра и Ричард можеха да намерят време един за друг.

Кеърин се усмихна при мисълта за развитието на нещата. Откакто бе успяла да измъкне Джефри едва ли не от гроба, тя бе започнала да лекува болните. Независимо дали ставаше дума за болни или ранени, когато Изолда не можеше да им помогне, те идваха при нея.

За първи път в живота си се чувстваше нужна. За първи път от детството си, откакто бе починала майка ѝ, тя се чувстваше приобщена към дадена група хора.

Кеърин оправи малкия гоблен в ярки цветове, който се бе изкривил на една страна. Гордееше се с Брактън кийп и с онова, което бе направила заедно с Ричард, Марта, Брета и другите. Бе открила, че задълженията и поемането на отговорност не са чак толкова неприятни, колкото бе предполагала. В повечето случаи те носеха чувство на задоволство. А успешното изпълнение само по себе си бе достатъчно възнаграждение.

— Лейди Кеърин! — Младата жена се обърна; към нея се бе устремила слабата фигурка на Леофрик. — Нося новини, миледи! Важни новини!

Едва сега забеляза второто момче, тъмнокосо дете на име Биртнот, което бе виждала в селото. Той бе по-нисък от Лео и с няколко години по-малък. Всички го наричаха Брайни.

— Какво има, Лео? — попита тя. — Здравей, Брайни.

Протегна ръка, хвана мръсната длан на момчето и я стисна лекичко.

— Брайни е видял убийството, миледи. На пътника. Видял мъжете, които го убили.

— Какво?

Младата жена се вторачи в тъмнокожото дете. Бе незаконен син на някакъв нормански рицар, изнасилвил майка му. Жената все пак бе успяла да се омъжи, но съпругът ѝ не се грижеше особено за доведения си син, а и той някак си странеше от останалите деца в семейството.

— Видял ли си го, Брайни? Видял си човека, който убил пътника?

— Видял ги е, миледи — отвърна вместо него Лео. — Брайни казва, че били трима.

— Брайни видял ли е високия рус рицар, когото доведоха селяните?

— Да, миледи, всички го видяха.

Кеърин се приведе към момчето, почти клекна, за да се взре в мръсното му лице.

— Русият рицар беше ли сред тримата, убили пътника, Брайни? Той поклати глава.

— Сигурен ли си?

— Той дойде по-късно — обади се най-после Биртнот, забил поглед в земята, потънал в съзерцание на калта по босите си нозе. — Изплаши ги, те побягнаха, само кат' го видяха да съ появява. Взеха коня на мъртвия и съ ометъха.

— Защо не каза на никого? — попита кротко младата жена.

— Страхувал се е, миледи — намеси се Лео. — Брайни страни от хората.

Кеърин се наведе и го прегърна.

— Всичко е наред, Брайни. Няма защо да се страхуваш.

Хвърли поглед към вратата; чудеше се кога ли щеше да се върне Рал. Бе отишъл в Олдам, малко селце в съседство, в търсене на информация за убийството и за Ферит и неговата банда. Трябваше да се върне скоро.

Младата жена се усмихна на момчетата.

— Защо двамата с Брайни не дойдете с мен? — Хвана по-малкия от двамата за ръката и ги поведе към кухнята. — Тази сутрин готвачката приготви ябълкови сладки.

Очите на децата се разшириха и тя се разсмя.

— Добре направи, че ми каза — обърна се към Брайни тя. — Лорд Рал ще бъде много доволен и от двама ви.

И той действително бе доволен. Отиде при тях веднага, след като съпругата му му разказа историята. Изслуша ги с интерес, зададе въпроси, а след това се усмихна — изпита огромно облекчение, че справедливостта ще възтържествува.

— Браво, Брайни, добре постъпи, като дойде тук. Може би и за теб ще успеем да намерим място тук, в крепостта, заедно с Леофрик.

Детето го изгледа с огромните си тъмни очи, а лицето му се оживи от възторг. Когато кимна, Рал протегна ръка и разроши косите му. След малко остави момчетата. Кеърин го последва към голямата зала.

— Погрижи се да махнат оковите на саксонца — провикна той се към Ламбърт, който се бе подпрял на стената до стълбището. — Човекът няма вина за убийството.

— Да, милорд.

— Намери Брета, преди да се върнеш. Кажй й да приготви баня за човека и да му намери прилични дрехи. Рицар като него не би трябвало да си тръгне в дрипи от Бракстън кийп.

Ламбърт излезе да изпълни заръката. В този момент влезе Одо.

— Открил си истината за убийството?

— Да. Били са трима, не един. Дойде едно момче от селото. Забавило се досега, защото го било страх. От думите му останах с впечатление, че не може да има грешка. Пътникът бил с кон, не пеша, както мислеха селяните. Разбойниците откраднали коня му. Неочакваната поява на Гарет ги принудила да си оберат крушите, преди да са свършили докрай работата си.

— Все още остава проблемът с кесията на убития — напомни Одо.

— Мислил съм и за това. Когато Гарет бе хванат, взеха парите и ги дадоха на семейството на пътника.

— Това не прави вината му по-малка.

— Тежки времена са, приятелю. Особено за победените. Струва ми се, че човек с неговия кураж заслужава да получи втори шанс.

Кеърин, която стоеше до съпруга си, се усмихна. Рал определено бе добър човек. Силен, смел и състрадателен. Черният рицар може и да бе страшен в боя, но в него имаше много нежност, вяра в справедливостта и силно развито чувство за чест. Сърцето ѝ се разтупка само при вида му.

Усмивката на младата жена се помрачи леко. Каквито и да бяха чувствата ѝ към него, тя все още нямаше представа за неговите към нея. Не се съмняваше, че я желае: очите му вечно я гледаха гладно. Но дали някога щеше да я обикне? Съмняваше се. Рал мислеше, че мъжът, който си позволи да се влюби, е глупак. Някога бе обичал Елияна и тя го бе предала с брат си. Рал бе видял какво бе станало с Молвърн, бе видял каква власт може да придобие една жена. Бе твърдо решен да не допуска това да се случи и с него.

Кеърин обаче не можеше повече да отрича чувствата си към него. Не ѝ оставаше друго, освен да се моли той да изпита същото към нея. Надяваше се някой ден това да стане истина.

Вдигна глава, когато съпругът ѝ внезапно стана и прекоси залата с решително изражение. В другия край на помещението забеляза някакъв рус гигант, който се изправи и се запъти към Рал. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че това бе саксонецът. И очите ѝ се разшириха от изумление.

Света Богородице. Никога не би предположила, че мъжът с безупречно изваяни черти на лицето, красиво извити вежди и добре оформени устни, който се движеше към тях, бе окъсаният, брадат човек, заключен в склада.

Той спря пред съпруга ѝ, изправил широките си рамене, с високо вдигната глава, с напрегнат поглед.

— Свободен си, саксонецо — рече с усмивка Рал. — Какво мислиш сега за норманската справедливост?

Огромният рицар се размърда смутено. Очевидно не му беше лесно да изрази благодарността си; особено на един норман. Въпреки това вдигна глава и погледна дьо Жере право в очите.

— Ти ми спаси живота. Направи нещо повече от справедливо отсъждане — издири истината. Не са много норманските лордове, които биха си създали толкова работа за един неприятел.

— Ти такъв ли си ми, Гарет? Мой неприятел? Нима ще дойде ден, когато ще трябва да пазя земите си от предвожданите от теб бунтовнически сили?

— Не, милорд. Това време отмина. Уилям победи окончателно. Само един глупак би се вдигнал срещу него сега, а аз не съм такъв.

Рал кимна, очевидно доволен от отговора на саксонца.

— Какво ще правиш? — попита Кеърин, като се приближи до съпруга си.

— Още не съм сигурен.

— Ти си добре дошъл тук в Брактън кийп — рече дьо Жере, — ако желаеш да се закълнеш във вярност и да се присъединиш към моите хора. Рицар с твоите достойнства е винаги добре дошъл.

— Благодаря, лорд Рал, но не мога да остана. Търся брат си... а и има една жена. Каквото и да стане, трябва да следвам съдбата си. Твърдо съм решен да го направя.

— В такъв случай ти пожелавам добър път — каза Рал.

— Аз също — допълни съпругата му.

— Няма да забравя какво сторихте за мен. — Гарет се усмихна и на бузите му се появиха дълбоки трапчинки; от това той стана дори още по-красив. — Може би някой ден ще се срещнем отново.

— Може би — съгласи се дьо Жере.

Високият рицар кимна на Кеърин и си тръгна.

— Чудя се какво ли ще стане с него? — рече младата жена, като го проследи с поглед, докато той изчезна зад вратата.

— Трудно е да се каже. Някога е бил богат. А сега... — Рал повдигна широките си рамене. — Кой знае? Може би някой ден късметът ще му се усмихне.

Кеърин си помисли за окъсания мъж, когото бяха довели в Бракстън кийп, за мъките и лишенията, които трябва да бе преживял. Това ѝ напомни за трудните времена, които ги чакаха, за Ферит и земите, от които се нуждаеха отчаяно, за измрелия добитък и зимата, която трябваше да преживеят.

Помисли за Рал и несигурното си бъдеще. За любовта си към него, която упорито продължаваше да расте и крепне, за неговата любов, от която отчаяно се нуждаеше. Гарет не бе единственият, на когото се надяваше да му се усмихне късметът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Рал премина през подвижния мост; подковите на тежкия боен кон чаткаха по грубите трупи. Часовият отстъпи, за да му направи път. В далечината се чуваха гръмотевици, а гъстите облаци бяха заметнали с тъмна плащеница помръкващия хоризонт.

Дьо Жере почти не забелязваше всичко това — съзнанието му бе обсебено от информацията, която бе получил току-що. Връщаше се от селото, от срещата, която Тозиг бе уредил с един човек от съседните махали малко по на север, на когото бе платил добре, за да открие местонахождението на Ферит.

Рал се усмихна мрачно, дори леко цинично. „Дай достатъчно пари и дори майката ще предаде собственото си чедо.“ Или поне така изглеждаше. В случая тази роля се изпълняваше от любовницата на разбойника — апетитно парче, прислужница в някаква кръчма в Камден, което бе готово да отреже гърлото на всекиго за пари.

Ферит я бе отвел в своя лагер, бе ѝ се доверил и сега щеше да си плати за това. Негодникът щеше да се изненада от предателството на жената, но не и Рал. Неведнъж бе виждал да се случват подобни неща.

Отправи се право към двора на конюшнията, повика Обри, да се погрижи за коня, който изцвили леко и размаха дългата си червена опашка. Оръженосецът се появи от задната част на постройката, последван от Кеърин; тя се измъкна безшумно иззад купчина слама, а след нея тихо се помъкна сърнето.

— Радвам се, че се върна, милорд. Започнах да се тревожа.

Беше леко разрошена, в тежката ѝ опашка бяха заплетени сламчици, тънки кичури червеникави коси се виеха около бузите ѝ.

Докато слизаше от седлото, младият мъж откри, че въпреки неотдавнашните си размишления върху невярната женска природа, се усмихва щастливо. Това не беше жената от кръчмата. Това бе съпругата му и сърцето му се разтопи при вида ѝ.

— Приятно ми е да знам, че се притесняваш за мен — отвърна той. — Всичко е наред.

— А срещата... успешно ли мина?

— Да. Не се надявах на толкова много.

Към конюшната започнаха да се приближават нечии стъпки и след малко на вратата се появи Одо, с тревожно и същевременно изпълнено с надежда изражение.

— Чух, че си се върнал. Някакви новини за Ферит?

Рал погледна към своята съпруга, като се бореше с колебанието си. Мили Боже, та тя, също като Одо, му се бе клела във вярност. Не ѝ беше безразличен, може би дори го обичаше. Бе си обещал да ѝ се доверява — въпреки инстинктите си, въпреки горчивия си опит. И сега възнамеряваше да изпълни намеренията си.

— Да. Лагерува сред хълмовете недалеч от кръстопътя край Тевонширския проход. С четирийсетина, а може би и с повече, човека. Тази вечер ще се приготвим. Тръгваме утре призори.

Луничавото лице на приятеля му се разтегна в усмивка.

— Най-после ще хванем мръсното копеле. Ти ще получиш земите, а Ферит ще остане без глава, за да плати за греховете си.

— Да, крайно време беше.

Рал се приближи до Кеърин, прегърна я през кръста и усети, че трепери.

— Май ти е студено. Не трябва да излизаш без пелерината си.

— Не ми е студено; ужасена съм. Ферит е кръвожаден убиец. Боя се за живота ти, съпруге мой.

Младият мъж се усмихна; думите ѝ го изпълниха с топлина.

— Нима имаш толкова малко доверие на бойните ми способности?

— Добре знаеш мнението ми по този въпрос. За мен няма подобър, по-храбър рицар от теб в цяла Англия.

Дьо Жере изви нагоре едната си вежда; похвалата ѝ му бе доставила по-голямо удоволствие, отколкото трябва.

— В такъв случай трябва да ми имаш доверие, че ще се справя с разбойника и ще се прибера жив и здрав у дома.

Кеърин обаче все още не изглеждаше особено уверена. Бе смръщила прекрасните си тъмни вежди.

— Ще се опитам, милорд.

Рал повдигна брадичката ѝ, наведе се и я целуна. Устните ѝ бяха невероятно нежни, дъхът — сладък, женствен. Ухаеше на сапун,

примесен с мирис на слама. Щом чу, че Одо се отдалечава, задълбочи целувката и изпъшка, почувствал кръвта да нахлува в слабините му. Искаше му се да я придърпа върху сламата, да повдигне полите ѝ и да проникне в нея.

Вместо това се отдръпна.

— Радвам се, че не съм ти безразличен, любов моя. — Усмихна се, а гласът му прозвуча дрезгаво. — През следващите няколко часа ще бъда зает, но след това може би ще ми покажеш доколко милееш за мен.

Бузите на дребната му съпруга поруменияха.

— Да, милорд, с най-голяма удоволствие.

И, след още една гореща целувка, тя излезе от конюшната и се запъти към замъка.

Заедно с Ламбърт, Хю и Одо, дьо Жере се зае с подготовката на предстоящия поход. Очакваше от седмици този миг и бе приготвил нужните запаси от храна, проверяваше неуморно оръжието и въпреки това тази задача им отне доста време.

Искаше да хване Ферит и възнамеряваше да го стори.

Бе решил твърдо този път да не позволи нищо да му попречи да го направи.

Седнала на един стол пред огъня, Кеърин промушваше дълъг ален конец през парчето ленен плат в скута си. Бе прекарала вечерта с Ричард, като му помагаше да провери годността на хранителните припаси за пътуването на съпруга ѝ. Бяха свършили отдавна. Помещението бе утихнало и в него бяха останали само няколко сънливи слуги. Тя обаче бе прекалено напрегната и притеснена, за да може да спи.

Ръката ѝ потрепери леко, иглата се плъзна и убодя пръста ѝ. Иисусе, как само ѝ се искаше Рал да не трябва да тръгва!

— Ето, вземи това. — Джефри ѝ подаде кърпичка. — Ще изцапаш бродерията си.

Младата жена бе толкова замислена, че не бе го чула да се приближава.

— Благодаря. — И тя притисна кърпичката, за да избърше капката кръв. — Тревожа се.

Той повдигна другата си ръка и Кеърин видя в нея чаша вино.

— Забелязах. Може би малко от това ще ти помогне.

Тя прие виното, макар всъщност да не ѝ се пиеше.

— Благодаря, Джефри.

Младият мъж седна на пейката срещу нея и я изчака мълчаливо да изпие част от силната течност. Може би той имаше право. Нямахме никакъв смисъл да стои тук посред нощ и да се притеснява. Тя отпи голяма глътка, забеляза съчувствената физиономия на приятеля си, после отпи отново, и отново.

— По-добре ли си сега?

Наистина се чувстваше по-добре, чувстваше вътрешна топлина вместо студ и празнота. Усещането за топлина се разшири, разпространи се в крайниците ѝ, като я караше да се отпусне и да се довери на способностите на съпруга си, както сам той я бе помолил.

— Не трябва да се страхувате, миледи. Каквото и да е намислил лорд Рал, той със сигурност ще победи.

Кеърин въздъхна; ударите на сърцето ѝ започнаха да се забавят. Тревогите ѝ започнаха да затихват и да се отдалечават. Същото ставаше и с обкръжението ѝ. Обземаха я покой и доволство.

— Ще победи ли? — повтори тя, неспособна да се концентрира върху думите на Джефри.

— Съпругът ви търси Ферит, нали? Сигурно е открил лагера на разбойника.

Защо ли Джефри я питаше за Ферит? Нима Рал не бе уведомил хората си? Може и така да беше. Не искаше да рискува разбойникът да се измъкне отново. Опита да насочи вниманието си върху лицето на младия рицар, но образът му някак си се замъгляваше. Кожата му изглеждаше съвсем оранжева, а очите му отразяваха червените пламъци на огъня.

— Пийнете още вино — предложи той, постави чашата в ръцете ѝ и я повдигна, като по този начин я принуди да пие още. — Така... та какво кавахте за Ферит?

— Аз... аз ли говорех за него?

— Да, разказвахте ми за мисията на лорд Рал.

Гласът на Джефри като че ли дрънчеше, думите му звучаха особено и някак си отдалеч.

— Аз ли?

— Да. Та той несъмнено ви е разказал всичко за мисията си?

— Те... трябва да го хванат.

— И наистина ще го направим, миледи. Още щом го открием.

Младата жена опита да кимне, но откри, че едвам държи главата си. Нещо я предупреждаваше да не казва нищо повече, че Рал няма да бъде доволен, но след малко предупреждението започна да отслабва и не след дълго също избледня напълно.

— Къде е той? — попита Джефри толкова тихо, че едва успя да го чуе поради особеното бръмчене в ушите си.

— Той... той лагерува на... на кръстопътя.

— Кой кръстопът?

— Край Тевонширския проход.

Устните на младежа се разтегнаха в усмивка, но зъбите му като че ли блестяха, а очите му бяха обградени от цветни дъги. После образът му се превърна в някаква мъглявина, а и гласът му почти не се чуваше.

— Защо не довършите виното си? — настоя Джефри. — Може би тогава ще успеете да заспите.

Кеърин кимна, приближи несигурно чашата до устата си и отпи за последен път. После я постави до стола си, легна и затвори очи, почти без да усети, че Джефри е излязъл.

Рал влетя в голямата зала; тежките му стъпки бяха заглушени от задръжния хор на хъркащите слуги. Насочи се към столовете и забеляза, че Кеърин бе заспала в един от тях край загасналия огън. Усмихна се при вида на тази сладка сцена и се приближи до нея, като се питаше дали бе имала намерение да го чака.

Повдигна я без усилие. Част от него се надяваше да се събуди, друга част — че няма да се пробуди. Подпря внимателно главата ѝ на рамото си; дългата ѝ плитка гъделичкаше бузата му, потъркваше се пониско в тялото му, но тя продължи да спи.

На горната площадка Марта се появи от сянката; материализира се подобно на облак дим, изплува от нищото като призрак, на какъвто впрочем му напомняше понякога.

— Заспа пред огъня — рече старицата. — Беше притеснена и неспокойна. Не исках да я притеснявам. Знаех, че ще отидете при нея

по някое време.

— Отивай да си лягаш. Аз ще се погрижа за нея.

Дойката кимна. Мина покрай него и се намръщи при вида на бледото лице на възпитаницата си. Долепи до челото ѝ ухабената си ръка с изпъкнали вени. Марта затаи дъх за момент, а след това отмина и бавно заслиза по стълбите.

Младият мъж отвори вратата и внесе дребната си съпруга в спалнята. Тя не помръдна дори когато я постави на дюшека и започна да я съблича. Въздъхна при мисълта за страстните въздишки, които се бе надявал да изтръгне от нея и опита да се пребори с напрежението, което пулсираше в слабините му.

Зави я и я погали по бузата. Ако всичко минеше благополучно щеше да се върне, преди да е изминала една седмица. Битката му с Ферит най-после щеше да приключи и щеше да получи земите, от които се нуждаеше толкова много. Щяха да разорат нови поля и заплахата от глад най-сетне щеше да бъде премахната.

Рал се усмихна. Веднъж щом заплахата над хората от Брактън кийп бъдеше премахната, можеше да насочи цялата си огромна воля към жената, с която делеше едно легло. В последно време най-после бе признал дълбочината на чувствата си и ги бе приел. Така че сега възнамеряваше да направи Кеърин напълно своя, да я привърже към себе си, както не е била свързана с никого друго досега, да ѝ помогне да изпита към него същите пламенни, натрапчиви, вълнуващи емоции, които той изпитваше към нея.

Младият мъж остави встрани дрехите на съпругата си, съблече се на свой ред и се пхна гол в леглото до нея. Измъчваше се от силно желание до болка всеки път, когато погледнеше към малкото ѝ, свито на кълбо тяло, но не я докосна. Заспа след доста въртене, малко преди слънцето да се покаже на сивия хоризонт.

Рал спусна уморено крака от леглото и се изправи с надеждата, че Кеърин ще се събуди, че ще може да се слее с нея още веднъж, преди да тръгне. Тъй като тя пак не помръдна той изруга наум и реши, че щом съпругата му е толкова изтощена, бе най-добре да я остави да спи.

Облече се, обу ботушите и взе меча. Дори тежките му стъпки не я събудиха. Приблужи се до нея, целуна я дълго по устата и излезе навън при хората си.

— Не мога да повярвам, че Рал е заминал, Марта.

— Слънцето се издигна високо над главите ни, миличко. Съпругът ти тръгна доста преди съмване.

— Защо не ме събуди? Невероятно, че не съм го чула, когато е станал. Снощи го чаках край огъня и тогава...

— И тогава?

Кеърин се взря в пода, объркана и леко смутена.

— Н-не знам. Трябва да съм заспала. К-като че ли не мога да си спомня.

— Как се чувстваш?

Дойката постави длан върху челото ѝ.

— Странно, но все още се чувствам уморена. А главата ми пулсира непоносимо. Мислиш ли, че съм болна?

— Възможно е, миличко. Ще трябва да изчакаме, за да разберем.

Но следобед младата жена се почувства по-добре. Болката в главата ѝ отзвуча заедно с усещането за умора. Въпреки това не си спомняше друго, освен отделни епизоди от предишната вечер: как Джефри ѝ бе донесъл кърпичка, когато си убоде пръста, как бе настоял да изпие цялата чаша вино с надеждата, че това ще ѝ помогне да заспи.

През целия ден съзнанието ѝ продължаваше да се връща към неясните събития от изминалата нощ и привечер си припомни още някои странни случки: как тялото ѝ се бе отпуснало и натежало, а лицето на Джефри бе придобило особено оранжево сияние на светлината на огъня.

Как младежът ѝ бе задавал въпроси.

Кеърин бе застанала до тесния прозорец в стаята си и оглеждаше небето за звезди, но откриваше само мрак и облаци. Ръката ѝ потрепери. Защо Джефри я бе разпитвал за Ферит? Ако искаше да получи информация, защо не бе питал Рал?

Какви точно въпроси ѝ бе задал?

И, най-ужасното от всичко — какво, за Бога, му бе казала тя?

Изправен върху гърба на черния си кон, Рал оглеждаше зелената долина в подножието, а ризницата му подрънкваше леко дори при най-

малките му движения. Във въздуха се носеше мирис на изгорял торф, а от далечните лагерни огньове се вдигаха тънки струйки дим и се виеха сред гъстата зеленина.

— Този път кучият син ще ни падне в ръчичките — обърна се той към Одо; приятелят му се усмихна с мрачно задоволство.

— Най-последно усилията ни ще бъдат възнаградени.

— Да, макар че ще се почувствам по-добре, след като чуя какво ще ни кажат момчетата, които отидоха напред да разузнаят положението.

Те се върнаха малко след това. Показаха се безшумно на поляната. Бяха без брони, за да се движат бързо и тихо. Бяха се промъкнали в долината с подобна на сърце форма и сега докладваха, че разбойническият лагер се намираше точно там, където им бяха казали.

— Колко са на брой? — обърна се Рал към Жирар, предводителя на групичката.

— По-малко, отколкото казаха. Двайсетина, най-много трийсет.

— А Ферит сред тях ли е?

— Видях някакъв дребен, жилав, чернокос мъж. Очевидно беше водачът. Почти съм сигурен, че е бил Ферит.

— Успя ли да видиш къде са постовеите?

— Да, милорд. Вече се справихме с тях.

Устните на Рал се разтегнаха от лека усмивка, изпълнена с решимост.

— Добре си се справил, Жирар?

Високият рицар кимна и се върна при хората си. Дьо Жере се обърна към Одо.

— Ще заобиколим лагера, както бяхме планирали и щом заемем позиции, ще ги призова да се предадат. Не искам излишни кръвопролития. Но и няма да рискувам да изложя на опасност хората си.

— А Ферит? — попита Одо.

— Предпочитам да го хвана жив. Ако ли не... тогава ми трябва главата му. — Стисна още по-здраво юздите и Сатана затанцува нервно под него. — Ти взимаш десния фланг, аз — левия. Щом заемете позиции ще бъдем готови да атакуваме.

Приятелят му кимна и пришпори коня си. Рал смушка Сатана и поведе хората си, наредени в колона. Движеха се бързо, но не припряно, наредени на еднакъв интервал един от друг, в разгърнатата верига. Заобиколиха долината, след това започнаха бавно да сгъстяват редиците. Само след минути противниковият лагер бе напълно обкръжен.

Дьо Жере понечи да призове хората си напред, но нещо го възпря. Водеше осемдесет мъже срещу трийсетте разбойника, но инстинктите му, резултат от годините, прекарани в битки, го накараха да изчака. Прикрит сред дърветата наблюдаваше движещите се из лагера разбойници. Направи му впечатление колко добре бяха въоръжени... и как непрестанно хвърляха крадешком погледи към гората.

Ферит винаги бе проявявал извънредна бдителност и въпреки това...

Нямаха обаче друг избор, освен да вървят напред, както бяха планирали. Бе твърдо решен да хване негодника. Трябваше да сложи край на злодеянията му.

— Предай на момчетата — рече на Ламбърт той. — Да внимават, защото може да са ни подготвили капан.

След като високата фигура на рицаря мина безшумно покрай редицата воини, Рал кимна леко — това бе уговореният знак за Хю.

— Чуйте вие на поляната! — извика с дрезгавия си глас той. — Дошъл е Черният рицар! Превъзхождаме ви многократно по брой и сте обкръжени. Няма смисъл да се биете, нито да се опитвате да избягате. Хвърлете оръжието и се предайте!

Разбойниците обаче вече се готвеха за бой, вземаха лъковете и вадеха мечовете от ножниците, като заставаха зад сандъците и буретата, които се оказаха кой знае как наредени на най-стратегическите места. В това време хората на дьо Жере нададоха див боен вик и се спуснаха към поляната, някои с насочено напред копие, други с разголен меч в едната ръка и щит — в другата.

Рал яздеше сред тях със здраво стиснат меч в десницата, а жребецът му се подчиняваше на командите, които даваше с коленете си. Бяха почти стигнали поляната, когато зад гърбовете им се разнесоха диви викове, тропот на копита и дрънкане на оръжия.

Капан! Рал се изпълни с благодарност към вътрешния глас, който го бе предупредил и се помоли врагът да не ги надвишава много по брой.

— Иисусе Христе! — възкликна Хю, който яздеше до него. Рицари и войници! Това не са окъсани разбойници!

Едно мускулче на бузата на приятеля му потрепна.

— Не, не са. Това са хората на Молвърн. Отново сме предадени от Стивън дьо Монреал.

Младият мъж насочи меча към първия човек, който се подаде иззад дърветата. Мечовете им се срещнаха, издрънчаха, задържаха се във въздуха, отново издрънчаха. Рал устреми острието надолу, разряза рамото на противника си, събори го от коня му; яркозелените цветове на Молвърн се покриха с кръв и пръст. Първият бе последван от още двама, единият от които размахваше боздуган, а другият — остра като бръснач бойна секира.

Яростта бе увеличила още повече пословичната сила на дьо Жере, така че съперниците не представляваха никакъв проблем за него, макар да бяха добре въоръжени и очевидно опитни в бойното изкуство. Справи се с тях лесно, като наръга първия, а втория обезглави. Ризницата му бе опръскана с кръв, но той не я забелязваше, тъй като пред очите му бе причерняло от гняв.

Кой може да го бе направил? Само Одо и Кеърин знаеха точно къде отиват. Не бе обявил дори часа на тръгване. Дали жената от Камден не бе отишла да предупреди любовника си? Дори и да бе така, как бе стигнала до Молвърн вестта?

Измъкна светкавично меча, за да пресрещне удара от един от разбойниците. Липсващите членове на бандата се бяха появили на коне, явно пристигнали в долината заедно с Молвърн. Той очевидно бе в съюз с дявола, който го надхитряваше от толкова време.

Къде ли беше Стивън? Рал заглежда между дърветата, твърдо решен да го открие на всяка цена и да го накара да плати за подлостта. Междувременно непрекъснато мислеше за човека или хората, които го бяха предали.

Недалеч забеляза Одо, който се биеше безстрашно с двама от рицарите на Молвърн. Знаеше си, той не бе предателят.

Макар да се биеше с един от хората на Молвърн, пред очите му се появи прекрасният образ на Кеърин. Кеърин и Стивън? Стомахът му

се сви при тази мисъл. Не, тя мразеше дьо Монреал не по-малко от него самия. Защо тогава го бе направила? Какво можеше да спечели?

Рал си проправи път през групата разбойници, които се биеха решително. Неговите хора не се предаваха, макар вече да бе ясно, че предимствата бяха на страната на Молвърн. Знаеше, че именно лоялността ги караше да се бият така ожесточено, докато воините на Стивън не изпитваха почти нищо към господаря си. Сражаваха се само заради обещаната печалба.

Освен това неговите момчета бяха обучени много по-добре. Безкрайните уморителни часове тренировки бяха развили бойните им способности до степен да наредят бойците от Бракстън кийп сред най-добрите в страната.

— Молвърн!

Хю посочи трескаво на север, тъй като знаеше, че Рал ще иска да го открие, за да му пререже гърлото.

Дьо Жере се спусна натам. Конят му летеше между дърветата, като избягваше биещите се мъже. Голямото животно очевидно бе по-пъргаво, отколкото изглеждаше. Рал видя, че Стивън тръгна надясно, обърна Сатана натам и почти го бе настигнал, когато двама рицари с окървавени мечове изникнаха сякаш отникъде иззад няколко дървета.

Рал изруга, тъй като дьо Монреал отмина в безопасност. Това отприщи нов пристъп от ярост. Наръга първия от противниците си в рамото, но той продължи да се бие и да отвлича вниманието му достатъчно дълго, за да успее другият да промуши бедрото му. Младият мъж изохка от болка. Сатана се вдигна на задните си крака и предните му копита се стовариха върху спусналия се насреща им рицар. Двамата последвали удара сложиха край на живота на първия съперник на дьо Жере. Той извъртя черния си жребец, като избегна на косъм меча на втория, усети, че животното се спъна и политна напред. Младият мъж побърза да скочи от седлото. В същия миг Сатана се строполи на земята.

Почти веднага се изправи на крака и се отърси; очевидно бе невредим. В това време господарят му заби оръжието в противника си и чу болезнения му вик. Обърна се и видя, че други двама се бяха спуснали срещу него. Стъпките зад гърба му предупреждаваха, че отзад приближава трети. Рал опита да се обърне, да застане така, че да

може да се бие и с тримата, но силите му бяха започнали да отслабват, а от крака му се стичаше кръв.

Струваше му се, че вече усеща острието да се впива в гърба му, когато с крайчеца на окото си зърна червения и черен цвят на Бракстън. Видя високата фигура на Джефри, видя го да размахва меча си срещу нападателя, който приближаваше Рал откъм гърба, чу дрънченето на метал и болезненото стенание на другия. В това време той самият се справи с двамата си противници и се обърна точно в мига, в който наръгаха русия младеж високо между ребрата.

Стори му се, че раната бе смъртоносна. Дьо Жере настръхна от мъка заради безполезната смърт на един от своите, още повече толкова млад.

Битката около него бе в разгара си. справи се с рицаря, ранил Джефри и се огледа за други нападатели, но не забеляза такива. Най-после имаше възможност да се ориентира в обстановката. Видя, че хората на Молвърн бяха започнали да се оттеглят; някои от неговите момчета ги преследваха, а останалите се бяха заели с разбойниците.

Тъй като бе сигурен, че Стивън отдавна си е заминал, насочи вниманието си към Джефри. В този момент към него се запъти и Одо. Щом се приближиха, видяха, че младежът лежи сред локва кръв.

Дьо Жере коленичи до него.

— Спокойно, момко. Битката е към края си.

— Молвърн... мъртъв... ли е?

Рал стисна зъби.

— Страхувам се, че избяга. Той не си пада по пораженията.

— А-ами Ферит?

Рал погледна приятеля си; бе убеден, че той нямаше да остави хората си, ако не бяха хванали негодника.

— Пленихме го — заяви червенокосият рицар. — Сега ще може да поговори с краля за пакта си с дявола.

— Колко човека... загубихме?

Отново бе ред на Одо до отговори.

— Засега двайсет са мъртви. — Сведе поглед към окървавения панталон на Рал. — Още двайсет са ранени. Имаме късмет, че не са повече.

От гърлото на Джефри се откъсна ридание, последвано от кашлица. Очите му се напълниха със сълзи, които започнаха да се

стичат по бузите му.

— Аз съм виновен — рече той, като се бореше за въздух. — Мислех... Лорд Стивън каза, че иска само да плени Ферит. Искал... да заслужи благоволенията на краля.

Гърдите на дъо Жере се стегнаха. Мозъкът му веднага започна да прави логически заключения, макар същевременно да се съпротивляваше срещу болезнената истина и да опитваше да я отрече с всеки удар на сърцето си.

— Той... обеща да ми даде земята — казваше в това време раненият. — На него не му беше нужна... но на мен ми бе необходима.

— Как? — попита Рал, макар всяка фибра на тялото му да го умоляваше да не го прави. — Как разбра къде отиваме?

Джефри бе обзет от още по-силен пристъп на кашлица; тялото му се разтресе, от гърдите му се чу хриптене и той изплю кръв.

— Не... не трябва да я виниш. Аз... аз съм виновен, не тя. — Кашлицата премина в силни спазми. — Аз... съм виновен...

Миг след това той вече не беше между живите.

Рал го съзерцаваше; струваше му се, че ще експлодира от ярост. Несъзнателно бе впил пръста на едната си ръка, все още с ръкавица, в дланта на другата и я бе разкървавила.

„Тя не е виновна, Джефри, ти си виновен. Задето си толкова млад и красив, затова, че я ухажваше и успя там, където аз се провалих. Затова, че я убеди да използва страстта си, за да получи онова, което иска, да се преструва, че има чувства...

Задето я убеди да ме предаде.“

Заля го нова вълна от гняв. По дяволите, какъв глупак само беше! Яростта му се увеличаваше, караше го да забрави къде се намира, правеше го сляп за всичко друго, освен за мисълта, че всичко, в което бе започнал да вярва, че всичките му мечти за бъдещето току-що бяха се сгромолясали и го бяха затрупали под отломките си.

Стисна зъби, за да се пребори с желанието си да завие от мъка като куче на пълна луна. Гласът му секна от гняв. Опита се да го контролира, но си даде сметка, че това повече не го интересува.

— Намери Ламбърт! — обърна се към Хю той. — Избери двайсет човека, които да отведат Ферит и онова, което е останало от бандата му, в кралския дворец. Разкажи на Уилям за случилото се. Той трябва да реши как да постъпи с Молвърн.

— Да, милорд. Тръгваме веднага.

— И внимавай за Стивън, макар да е почти сигурно, че той ще се върне в замъка си. Понесе сериозно поражение.

В отговор Хю само кимна.

— Значи останалите се връщаме в Бракстън, така ли? — попита Одо.

— Да. Трябва да се погрижим за ранените. — Стисна така силно челюсти, че зъбите го заболяха. — А и остава открит въпросът с предателя.

— Да не би да имаш предвид лейди Кеърин?

— За нея говореше Джефри, нали?

— Не можеш да бъдеш сигурен. Не спомена името ѝ.

— Освен нас двамата с теб, само тя знаеше за мисията ни.

Въпреки това думите на приятеля му събудиха слаба надежда в сърцето му. И Рал се вкопчи в нея като удавник за сламка; тя го поддържаше по целия обратен път, заедно с молитвата да има друг отговор на ужасната загадка.

В сърцето си обаче знаеше, че такъв няма.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Брета се спусна нагоре по стълбите, водещи към замъка, премина като стрела през тежката дъбова врата и нахлу в голямата зала.

— Лейди Кеърин! Часовоят току-що съобщи. Той се прибира, миледи! Вашият съпруг и господар и хората му се връщат у дома!

Заля я вълна на облекчение.

— Видял ли ги е вече? Сигурен ли е, че лорд Рал е между тях?

— Видял е знамето — черния дракон на господаря върху кървавочервен фон. Друго не е успял да различи.

Кеърин погледна към вратата, внезапно изпълнена с безпокойство и стомахът ѝ се сви на топка. Ами ако нещо се е случило? Ами ако Рал е ранен? А ако бе обезобразен или дори...? Не! Нямаше да мисли за немислимото. Той беше жив и здрав. Джефри просто бе любопитен, а въпросите, на които бе отговорила... мили Боже, не беше оправдала доверието му... но в крайна сметка ставаше въпрос само за жаждата на един млад рицар да участва в битка.

Важното бе, че хората се връщаха и не се бе случило нищо лошо. Щеше да поговори с Джефри и да научи истината за случилото се през последната нощ.

Едва сега чу трескавите настоявания на Брета.

— Побързайте, миледи. Той ще бъде тук скоро, съвсем скоро. Нали искате да изглеждате колкото се може по-добре за него.

Всички бяха работили цялата сутрин в един от складовете за храна — тя бе готова да върши всичко, само и само да не мисли за Рал и за опасността, на която се излагаше в битката си с Ферит и неговите хора.

— Побързайте, миледи!

Младата жена погледна туниката си. Беше стара и избеляла, косата ѝ... Света Богородице, приличаше на хлапачка. Повдигна полите си, завъртя се на пети и хукна нагоре по стълбата. Върна се само след няколко минути, облечена в зелената си туника и блуза с

цвят на лютиче, с добре пригладени коси, прибрани назад с гребени от черупка на костенурка, точно така, както обичаше Рал.

На вратата към двора си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои и заслиза. Спря на средата, забелязала, че прислугата вече не изглежда толкова развълнувана, че изражението на лицата им бе сериозно, някои от жените на ръба на сълзите.

— Мили Боже, какво има?

— Един мъж от селото избързал пред другите — обади се някой.
— Само половината са се върнали. Има много ранени.

Младата жена залитна, сякаш я удариха.

— А... а лорд Рал?

— Чух само отгук-оттам. Човекът говореше с управителя.

Кеърин затърси Ричард с поглед, който ѝ се стори някак си разконцентриран. Той стоеше заедно с Амбра сред група селяни и се взираше към подвижния мост. Вдървено се отпрати към тях.

— Искам да разбера, Ричард, какво... какви новини са донесли селяните.

Той се обърна към нея.

— Лейди Кеърин. Точно се канех да ви потърся. — След това ѝ разказа горе-долу същото, което вече бе чула и добави: — Хванали са Ферит. Говори се, че група от нашите рицари, начело с Ламбърт и Хю, са тръгнали към крал Уилям. Възнамеряват да поискат обещаното възнаграждение.

— А лорд Рал?

— Ранен е, страхувам се, но казват, че не било сериозно.

Младата жена се олюля и Ричард протегна ръка, за да я задържи.

— Не трябва да се страхувате, миледи.

— Съжалявам, Ричард.

Наложи си да изправи гръбнак. Молеше се с цялото си същество Рал наистина да е добре и каквото и да се бе случило през нощта, в която бе говорила с Джефри, то нямаше нищо общо със смъртта на техните хора.

Ричард не каза нищо повече. Нито пък тя. Просто стояха, вперили поглед в подвижния мост. Черният дракон на знамето се мяркаше от време на време над стената и даваше представа доколко са се приближили Черният рицар и неговите воители.

Междувременно дворът се изпълни със слуги; всички те наблюдаваха в очакване и се молеха за онези, които обичаха.

Дъхът на Кеърин секна, когато върху подвижния мост се появи Сатана. Рал седеше с изпънат гръбнак и изправени рамене на гърба на коня, макар косите му да бяха разбъркани от вятъра, а лицето му да изглеждаше невероятно уморено. Щитът висеше встрани от седлото му, коничният шлем бе стиснат под мишницата.

Дьо Жере опъна юздите и съпругата му откри, че краката ѝ я носят към него. Ризницата му бе изцапана с кръв, а там, където туниката се бе надигнала, се виждаше превързаното му бедро. Превръзката също бе потъмняла от кръв.

Младата жена издаде тих гърлен звук и се спусна напред, когато мъжът ѝ слезе от коня си. Спря, когато видя изражението му. Света Богородице, то като че беше изсечено от камък. Челюстите му бяха здраво стиснати, мускулите — изопнати, очите — просветлели, истинска стомана; никога не бе ги виждала такива. Няколкодневната брада напомняше за прозвището, което му бяха дали, толкова тъмно изглеждаше лицето му.

Стомахът ѝ се сви, когато го видя да се приближава към нея с такава безизразна физиономия, върху която не се виждаше никаква топлина. Трескаво погледна зад него, като търсеше Джефри и се молеше истината, която започваше да прозира, да не е вярна.

— Ако търсиш любовника си, мъртъв е. — Думите му отекнаха из целия двор. — Заедно с още двајсет добри мъже.

Любовник? Джефри не ѝ беше любовник.

— Н-не разбирам.

— Нима? Мисля, че ме разбираш много добре. — Рал подаде шлема си на оръженосеца и се изправи пред нея; очите му я пронизваха както никога досега, разрязваха я на части, обвиняваха я толкова красноречиво, че не бяха нужни обяснения. — Мисля, че си съзаклятничила с Джефри, че твоите думи причиниха смъртта и нараняването на моите хора. Мисля, че ме предаде за пореден път.

— Не!

Но още не бе изрекла докрай изречението си, когато разбра, че това бе истината, поне отчасти. Очите ѝ се напълниха със сълзи и замъглиха погледа ѝ.

— Отричаш, че не оправда доверието ми? Че си казала на Джефри за Ферит?

Как можеше да отрече? Рал ѝ се бе доверил, а тя го бе предала. Не бе го направила нарочно... мили Боже, никога не би сторила нещо, което би му навредило. И въпреки това двайсет смели мъже бяха загинали, а от крака на съпруга ѝ дори в този момент се стичаше кръв и капеше по земята.

— Бих искал да го чуя от твоята уста. — Ножът не би се забил така дълбоко в нея, както горчивината в гласа му. — Говори ли с Джефри? Разкри ли му плана ми за Ферит?

— Н-нямах подобно намерение, аз...

— Каза ли му?

Младата жена премигна и сълзите започнаха да текат по бузите ѝ.

— Да. Аз съм тази, която му каза.

Той я зашлеви така, че тя се олюля и се строполи на земята. В устата си Кеърин почувства соления вкус на кръв, но я посрещна с радост. Искаше още, тъй като в себе си знаеше, че бе заслужила подобно отношение.

Изправи се на крака с усилие и си наложи да го погледне, сигурна, че ще я удари отново; в известен смисъл дори се надяваше да го стори. Вместо това видя пред себе си лице, сгърчено от същата мъка, която чувстваше и тя — на човек, изпълнен с толкова противоречиви емоции, че го разкъсваха. Искаше ѝ се да протегне ръка, да го утеши, да го успокои. Искаше ѝ се да падне на колене и да го помоли да ѝ прости.

Не направи нищо подобно.

Само един поглед към тези студени, безчувствени очи бе достатъчен да разбере, че не можеше да се надява на прошка.

Междувременно Рал възвърна хладнокръвието си, поне външно. Маската, която си наложи сега, бе същата, с която го видя да влиза в замъка: гняв, разочарование, горчиво отчаяние и обезверяване. Дори и тези емоции скоро бяха прогонени и на тяхно място остана само празнота и студена решимост.

— Има ли още нещо, което желаете да кажеш? — попита той.

Толкова много и толкова малко. Кеърин успя само да поклати глава.

— От деня на годеча ни ме молиш за свободата си. Нищо друго не искаше по-силно. От днес нататък, Кеърин Айвшам, имаш свободата си.

Младата жена не отвърна. Гърлото ѝ се бе свило, а по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Гърдите я боляха толкова, че едвам си поемаше въздух, а сърцето ѝ сякаш бе разкъсано на части.

Рал се надвеси над нея и устните му се разтегнаха в сурова, непрощаваща тънка права линия и от това ѝ се стори още по-страшен.

— От няколко месеца Линет живее в Понтифакт. Приятелите ми там ще приютят и теб. Можеш да се присъединиш към редиците на моите любовници... или да се върнеш в манастира. Оставям на теб да избереш. Кое предпочиташ?

Не бе трудно да вземе решение. Свободата, онова, за което бе копняла някога, сега не означаваше нищо за нея. Нищо без Рал и дома, който бе започнала да обича.

— Ще се върна при сестрите.

Може би там щеше да открие известен покой, щеше да открие начин да си прости за смъртта на хората на Рал.

Младият мъж се намръщи при тези думи, изненадан от избора ѝ.

— Сигурна ли си, че това е желанието ти?

— Да, милорд.

Той настръхна.

— Така да бъде тогава. Жирар ще те придружи до манастира.

Обърна се, изправил гръб и, без да обръща внимание на ранения си крак и стичащата се кръв, се запъти към воините.

Кеърин наблюдаваше отдалечаващата се фигура; широките му рамене бяха изправени, макар очевидно да бе капнал от умора. В този миг чувстваше към него по-силна любов от когато и да било досега.

— Рал... — Любимият ѝ спря, изпъна дори още повече гръб, но не се обърна. — Кракът ти... аз... моля те... някой трябва да се погрижи за него. Изолда би могла...

Младият мъж продължи уморено пътя си, без да каже нищо и с всяка следваща крачка се отдалечаваше все повече от нея.

Кеърин нямаше представа колко дълго остана като вкаменена на мястото си. Секундите ѝ се струваха дълги като часове, минутите — цяла вечност.

— Ела, миличко.

Костеливите ръце на Марта я стиснаха за рамото и я принудиха да се раздвижи, да започне да мести краката си. Младата жена позволи на дойката си да я поведе нагоре по стълбите, а след това стоя безмълвно край прозореца, докато старицата приготви вързоп с малка част от вещите ѝ. В манастира нямаше да има нужда от много неща.

Онова, от което се нуждаеше най-много на този свят, вече го беше изгубила.

Придружена от Жирар и още двама от хората на Рал, Кеърин яздеше сивия си кон по пътя, който щеше да я отведе до манастира. Не си спомняше почти нищо от пътуването; очите ѝ бяха замъглени от сълзи. Плачеше беззвучно, а сърцето ѝ се късаше на все по-малки и по-малки парченца.

Марта се бе опитала да я утеши, да я убеди, че някак си нещата щяха да се оправят. Младата жена бе отвърнала, че повече нищо нямаше значение за нея.

Заради нея бяха загинали хора. Съпругът ѝ бе ранен. Бе ѝ се доверил за нещо, от което зависеха както неговият живот, така и животът на воините му, а тя го бе предала.

Така, както бе предала и себе си.

— Добре ли ще се чувствате тук, миледи?

Жирар стоеше пред вратата на манастира; другите двама чакаха зад него. Той винаги бе мил с нея и тя го харесваше. Симпатията му сега я изненада.

— Разбира се, че ще се чувства добре — обади се майка Тереза, начумерената игуменка на манастира „Свети кръст“. — Сестра ѝ Гуенет е тук, както и много нейни приятелки. Някога тук бе домът ѝ.

„Домът ли?“ — запита се смутено Кеърин. Единственият дом за нея от години насам бе в Брактън кийп. Единственото място, където се бе чувствала нужна... където не се бе чувствала чужда.

— Хайде, Кеърин. Трябва да се погрижим за дрехите ти.

Тя отново не отвърна. Не заслужаваше красивата зелена туника, която носеше все още. Зебло и часове на колене в молитва — дори това не бе достатъчно наказание за нея.

— Ще се почувстваш по-добре щом се настаниш — казваше в това време игуменката. — Господ ще прости греховете ти, дори

съпругът ти да не може да го направи.

Вървяха из мрачните коридори; те бяха дори по-ужасни, отколкото си спомняше. Може би защото знаеше, че този път нямаше къде да избяга от тях.

— В известен смисъл пристигането ти тук е благословия. Лорд Ралф бе много великодушен към нас, задето ще се грижим за теб. Той изглежда добър и справедлив човек. Жалко, че си го разочаровала толкова.

Онова, което не бе казала, но се подразбираше от думите ѝ бе, че подобна развързка не я изненадваше. Кеърин не се бе приспособила към манастира, беше им създавала неприятности. Бе затворена и саможива. И напълно заслужаваше онова, което я бе сполетяло.

Младата жена последва слабата игуменка в дългата тясна килия с пълен с царевична шума дюшек в единия край. Това щеше да бъде домът ѝ от сега нататък до края на дните ѝ.

Кеърин почувства грубите ръце върху зелената си туника, усети как измъкват гребените от косите ѝ. Няколко от сестрите, сред които и омразната сестра Агнес, ѝ помогнаха да навлече груба ленена риза и кафява вълнена туника. А след това отново остана сама.

Младата жена се отпусна на неравния дюшек. Докосна влажната каменна стена и допря бузата си в нея. Беше студена, също като сърцето ѝ. Изпод ресниците ѝ закапаха сълзи. Тя се сви на топка и затвори очи.

„Рал, обичам те! Съжалявам, че не оправдах доверието ти.“ Хълцаше и се питаше как така всичко бе могло да се обърка до такава степен.

Рал вдигна глава от масата. Наоколо му хъркаха неколцина рицари, докато стените на залата се тресяха от смеховете на останалите.

— Става късно, милорд — друсаше го за раменете Ричард. — Може би трябва да си лягате.

Дьо Жере прокара ръка по масата и обърна чинии с остатъци от храна по тях, празни чаши от вино и прекатурени рогове. Хвана един от роговете, изправи го и го протегна към управителя.

— Напълни ми го, Ричард.

Младият мъж се поколеба за момент, след това се запъти към задрямалия в тъгла паж.

— Донеси мяха с вино. Лорд Рал иска да пие още.

Лео се спусна да изпълни поръчката, напълни рога и го поднесе на господаря си. Той го пресуши на един дъх и поиска още. Макар и неохотно, момчето се подчини.

— Така е откакто си замина лейди Кеърин — прошепна той на Ричард.

— Да — съгласи се последният, като направи недоволна гримаса. — Скоро и той ще заспи непробудно и тогава ще наредя да го отнесат в леглото му.

— Не вярвам на онова, което говорят за лейди Кеърин. Не вярвам, че някога би предала съпруга си.

Не го вярвах и Ричард, и Амбра, и поне още пет-шест от обитателите на замъка, но Кеърин сама бе казала, че е така. Управителят отмести поглед от плачевната гледка, която представляваше господарят му, отпуснал отново тъмнокосата си глава сред останките върху масата. Застанала в сянката няколко метра по-нататък, Марта поклати тревожно глава.

Рал пиеше непрекъснато вече от шест дни насам. Движенията му бяха станали тромави и непохватни, заваляше думите си, даваше несвързани заповеди.

Мъката му бе прекалено голяма, раната — прекалено дълбока, прекалено прясна, за да може да понесе болката. Ричард по-добре от всички други в Бракстън кийп можеше да го разбере. Ако Амбра бе сторила подобно нещо, ако се бе обърнала към друг, ако го бе предала... не беше сигурен, че щеше да намери сили да живее повече.

— Ще се погрижа да го отнесем горе.

Това бе Одо; той изглеждаше също толкова мрачен и притеснен, както и останалите. Одо, Жирар и още двама-трима повдигнаха огромния мъж, и го понесоха нагоре по стръмното стълбище.

Тази нелесна задача започваше да се превръща в нещо обичайно.

Ричард проследи с поглед групата, докато се изгубиха в коридора, а после се запъти уморено към стаята си. Щеше да намери утеха в обятията на младата си съпруга. А лорд Рал го чакаха празно легло и адска нощ, изпълнена с горчиви спомени.

Управителят се запита дали нощите на Кеърин протичаха по подобен начин.

Монахините я оставиха на мира през първите няколко дни, за да размишлява, както казаха, да моли Бога за прошка. Бе прекарала времето в пълна изолация; нямаше никакво желание да излиза от килията си. Сърцето я болеше и нямаше желание да поеме дори хапка от блудкавата манастирска храна.

Тогава рано една сутрин неспокойният ѝ сън бе прекъснат от някой, който влезе в килията ѝ. Уморена от липсата на почивка и терзанията си, младата жена отвори бавно очи.

В другия край на ложето си забеляза фигурата на момиче, облечено в същата като нейната кафява вълнена туника. Веднага позна в него сестра си. Седна и потърка сънено очи.

— Здравей, Гуенет — рече тихо тя.

Видя я да се усмихва, въпреки полумрака, който цареше в помещението. Чернокосото момиче седна до нея и Кеърин взе ръката ѝ в своята.

— Не би трябвало да ставаш толкова рано.

В гласа ѝ обаче нямаше укор.

Беше избягвала умишлено сестра си; нямаше сила да се взре в тези невинни сини очи, тъй като се страхуваше от онова, което Гуенет щеше да види в нейните собствени.

Болната не съзнаваше, че това е сестра ѝ, но в поведението ѝ се усещаше топлота като към някой, когото познава, някой, който ѝ е приятел. Макар да не бе проронила дума от деня на нещастията, тя изпитваше определена симпатия към хората около себе си и споделяше тяхната радост, тяхната мъка, тяхното щастие. Гуенет като че ли бе самата доброта и в нея сякаш не бе останало място за нищо друго.

Слънчевата светлина позлати рамката на преграденото с решетки прозорче, плъзна се надолу и затопли неравното ложе на Кеърин.

— Слънцето изгря — заяви безсмислено тя.

Гуенет вече я дърпаше за ръката и се опитваше да я накара да стане от постелята си на пода. Младата жена навлече вълнената туника и последва сестра си, като я остави да я води през коридора и после навън. Заведе я в градината, където бе насадила леха невен.

Прекрасното момиче посочи към слънцето, а след това към красивите жълти цветове.

— Да, те приличат на малки слънца — рече Кеърин.

Откъсна едно от тях и го забодде зад ухото на сестра си. Познат глас извика името ѝ; младата жена се обърна и видя приятелката си сестра Беатрис, която се усмихваше и ѝ махаше. Кеърин и Гуенет също ѝ махнаха. Болната повдигна полите си и се спусна към Беатрис, която стоеше на вратата на манастира; сестра ѝ обаче не я последва.

Вместо това погледна отново към лехата яркожълти цветя. Радваше се, че невените носеха светлина и щастие на сестра ѝ. За нея самата обаче слънцето бе залязло завинаги в мига, в който бе изгубила Рал. От този момент нататък, дори когато топлите слънчеви лъчи грееха върху ѝ, душата и тялото ѝ бяха като заледени и тя съществуваше в пълен мрак.

Питаше се дали някога слънцето щеше да успее да я стопли отново.

— Казвам ти, че нещо не е наред!

Одо крачеше пред писалището, зад което бе седнал Рал, забил поглед в счетоводната книга.

— Какво? Какво може да не е наред? Тя не отрече.

— Не става дума за това, какво е казала или не е казала. Настоявам, че нещо не е така, както изглежда.

— Откажи се, Одо. Уморих се от това преливане от пусто в празно. Караш ме да съжалявам, че сме приятели.

Дьо Жере най-последно се бе отърсил от продължилото цяла седмица пиянско вцепенение. То му бе помогнало да намали болката за известно време, но тя се появяваше веднага, щом се избистреше съзнанието му.

— Именно защото сме приятели ти говоря по този начин. Умолявам те да откриеш истината.

Рал стовари юмрук върху масата.

— Истината искаш, така ли? Горчивата истина е, че моята съпруга бе влюбена в друг мъж. Алчен и амбициозен. Той я използва, за да получи онова, което иска, но падна убит в резултат на собствените си машинации. Ето това е истината, приятелю!

— Твоята съпруга беше влюбена в теб, не в Джефри. Ако му е казала твоите планове за Ферит, трябва да е имала причина.

— Не мога да повярвам, че я защитаваш. Ти, който дори не я харесваше.

— Това беше вярно... в началото. После обаче видях, че милее за теб, видях колко щастлив те направи. Виждах как те гледа като влезеш в стаята. Виждах как я гледаш и ти самият.

— Говориш глупости. Жена ми беше влюбена в Джефри.

— В теб беше влюбена!

Дьо Жере въздъхна уморено. В цялото му съществуване нямаше нито една частица, която да вярва на това.

— Дори и да е било така, тя ме предаде. Как да живея със съпруга, на която не мога да имам доверие?

— Не мога да повярвам, че те е предала умишлено. Ти значеше прекалено много за нея.

— Достатъчно! Защо продължаваш да настояваш, че не съм й бил безразличен? Че дори ме обичала? Никога не ми е казвала нищо подобно.

— А ти казвал ли си й го?

— Не, но...

— Веднъж заговори за любовта, която изпитвала към теб — рече тихо младият мъж. — Никога не съм виждал подобен поглед у една жена. Всеки мъж би дал цяло кралство за жената, която го гледа по този начин.

Вътрешностите на Рал се преобърнаха. Всеки миг от ежедневието му бе белязан с мъка и усещане за огромна загуба. Колкото и здраво да работеше, за да забрави, болката бе винаги до него, винаги в него. А сега Одо бе дошъл да увеличи допълнително тежестта в душата му, да пробуди спомените, да разчовърка съмнението, от което никога нямаше да може да се отърве, да го кара да мечтае за невъзможни неща.

— Излез! — процеди заплашително той. — Излез и не се връщай!

Одо настръхна.

— Съжалявам. Не исках да ти причиня мъка. — Спря, когато стигна до вратата. — Но дори и това няма да ме накара да съжаля за думите си.

Дьо Жере захвърли дневника в мига, в който приятелят му затвори вратата след себе си.

— Той е полудял — заяви Одо на Марта; тя стоеше до входа.

Старицата не отвърна, но раменете ѝ сякаш увиснаха от тежките му слова. Обърна се и все така безмълвно се изгуби в коридора.

Кеърин седеше на хълмчето сред цветя и трева. Отиваше там всеки ден, след като привършеше с безкрайните часове работа в манастира, за да поседи и да си спомня.

В началото бе опитала да се изолира от миналото, да го забрави, да направи така, че то да изчезне. След това обаче откри, че именно миналото ѝ носеше утеха, че само то ѝ даваше възможност да се отърве за малко от мъката.

Макар дните ѝ да бяха изпълнени с изтощителен труд, с оскъдна храна, със стоене в задушни помещения, с размишления за вината, миговете, в които се връщаше в миналото, часовете, през които преживяваше отново времето си с Рал, ѝ даряваха покой както нищо друго.

Не беше трудно да си спомня. Мургавото му лице изплуваше пред вътрешния ѝ взор така ясно, както през онзи ден, когато го бе видяла за първи път в ливадата, яхнал големия си боен кон. Представяше си ясно всяка линийка, всяка извивка на чувствените му устни. Виждаше игривите светлинки, които променяха цвета на очите му от сив в син и по-тъмния нюанс, издаващ желанието му да я има.

Спомняше си силните му ръце и начина, по който я докосваха, тяхната нежност и мощ. Помнеше и чувствения начин, по който я възбуждаха, как я държаха, когато плачеше, начина, как я утешаваха и ѝ помагаха да превъзмогне мъката си.

Спомняше си за вълците и как Рал бе рискувал живота си, за да я спаси. Все едно че виждаше отново как помага на Лео, как упорито бе търсил истината за огромния рус саксонец, за да не го осъди несправедливо. Мислеше си за Рал и колкото и да я болеше сърцето за него, в тези мигове изпитваше по-голяма радост от когато и да било преди и каквато, бе сигурна в това, нямаше да изпита никога повече.

Най-често си мислеше за удоволствието просто да бъде с него, за звука на дълбокия му властен глас, за начина, по който се извиваха

устните му, когато се усмихваше, за всички случаи, когато се бяха смели заедно... и се бяха притеснявали заедно. Кой споделяше сега тревогите му? Към кого можеше да се обърне? Той имаше нужда от нея, а тя го бе отблъснала.

Кеърин вдигна поглед. С изненада откри, че сестра ѝ стои до нея и върху лицето ѝ пада сянката от безупречния ѝ профил. Гуенет я наблюдаваше безмълвно. След това коленичи до нея; В ръката си стискаше букетче цветя. Подаде китката и я притисна в дланта на Кеърин. Ръцете на младата жена потрепериха, когато пое цветята. Болката в гърдите ѝ се засили; заплашваше да я разкъса на парченца.

Едва сега забеляза, че сините очи на сестра ѝ бяха пълни със сълзи; те сякаш се бяха превърнали в езера, от които извираше мъката и се изливаше надолу по бузите ѝ. При тази гледка в гърлото ѝ заседна буца; рядко бе виждала Гуенет да плаче, никога досега тя не бе изглеждала толкова нещастна.

Тогава осъзна, че сълзите на сестра ѝ бяха отражение на нейните собствени; тя усещаше мъката, която носеше сестра ѝ, а болката и чувството за огромна загуба очевидно се бяха изписали върху лицето ѝ. Когато бе видяла на хълма Кеърин, Гуенет явно бе усетила мъката ѝ.

Младата жена поднесе с треперееща ръка цветята към носа си и вдъхна сладкия им аромат. Погледна отново към болната и се насили да се усмихне. Наведе се, избърса сълзите от нейните бузи, а след това — и от своите.

— Не трябва да плачеш — заяви тя с бодрост, каквато не чувстваше. — Тук е хубаво, нали?

Усмихва се още дълго, макар сърцето ѝ да плачеше. Налагаше си да не мисли за дома, за Рал и тяхната любов, за самотата си. Най-последните червени устни на Гуенет започнаха да се разтеглят в усмивка.

Кеърин протегна ръка към малко коренче див зюмбюл, откъсна един и го подаде на сестра си.

— Виж колко е хубав! И има същия цвят като очите ти.

Момичето срещу нея се усмихна, този път искрено, кимна и заоглежда земята за още от прекрасните сини цветчета. Откри ги малко по-нататък и тръгна натам. Младата жена я наблюдаваше; знаеше, че Гуенет вече е забравила тъгата си. Мъката ѝ бе непостоянна и готова да отлети всеки момент като пеперудата, която започна да преследва.

Болката на Кеърин обаче не бе преминала. Тя я изгаряше, умъртвяваше сърцето ѝ. За първи път в живота си не изпита радост от слънчевата светлина, синьото небе и зеленината, които я заобикаляха. За първи път завидя на по-голямата си сестра за забравата, която получаваше в далечния свят, в който живееше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Рал погледна към голямото празно легло и мъката се заби безжалостно като нож в сърцето му. Сега, особено след спора му с Одо, тя вече изобщо не го напускаше. Всъщност ставаше все по-ужасна с всеки следващ ден, откакто го бяха налегнали съмненията.

Страдаше за Кеърин, мислеше непрестанно за нея, само че сега болката не се притъпяваше от ослепяващия го до неотдавна гняв.

Понякога мразеше приятеля си заедно с забавеното му несигурността и допълнителните терзания в него. От изгрев до залез съмненията не го напускаха за момент и пораждаха в най-неочаквани мигове спомени за незначителни неща, казани или направени от съпругата му, дреболии, които доказваха обичта ѝ към него... неща, които, ако питаха Одо, бяха доказателство за любов.

Помнеше всяка подробност от времето, което бяха прекарвали заедно, за това, как в началото бе избягала, за да не се омъжи за него и след това за смелостта, с която бе посрещнала яростта му и как после я бе прегърнал и тя бе плакала, сгушена на гърдите му. Помнеше как бе стояла до него и с риск за живота си се бе изправила срещу вълците, твърдо решена да не го изоставя. Беше рискувала да си навлече гнева му, за да защити Лео. Но с тази си постъпка всъщност бе спечелила уважението и възхищението на съпруга си.

Усмихна се неволно, когато си спомни как се бе грижила за дома им, а след това внезапно го бе занемарила. Какъв кураж бе нужен, за да се осмели да го предизвика, но в крайна сметка бе спечелила верността на прислугата и до голяма степен — и неговата. Мислеше за Линет и как връзката му с нея бе наранила Кеърин. Защо щеше да изпитва такава мъка, ако не го обичаше?

Или може би именно мъката, която ѝ бе причинил, я бе накарала да се отдръпне от него?

Рал седеше на стола си, подпрял лакти върху масата, отпуснал напред глава, сплел пръсти в косите си. Докога мисълта за нея щеше да го обсебва, колко пъти още щеше да изживява отново и отново

усещането за женственото ѝ тяло? Докога щеше да сънува усмивката ѝ, да си представя смеха ѝ, да мечтае да чуе поне гласа ѝ?

Как можеше да изпитва подобно отчаяние заради загубата на една жена, която го бе предала? Въздъхна дълбоко.

Стаята тънеше в полумрак, осветена от една-единствена свещ. Сети се за Елияна, опита се да си припомни обидата, която бе изпитал щом откри греховната връзка с брат ѝ. Тогава също бе изпитвал мъка. Мъка, че го бяха измамили, че го бяха използвали, мъка от загубата на нещо, предназначено за него.

Но всичко това нямаше нищо общо с терзанията, които го разкъсваха, откакто бе изгубил Кеърин.

И тъй като този път чувствата му бяха много по-различни, съмненията продължаваха да го преследват. Питаше се дали би изпитвал подобна мъка за една жена, способна на подобно лицемерие, за една жена с достатъчно нисък морал, за да си вземе любовник зад гърба му, за да го мами и използва, докато изпълни плановете си?

Нима в такъв случай сърцето му щеше да кърви толкова много? Нима инстинктите му бяха дотолкова притъпени от страстта, че бе ѝ позволил да го заблуди напълно?

Дочу някакво шумолене. Вдигна глава и видя Марта, застанала пред здравата дъбова маса.

— Вие страдахте много, милорд, тя — също. Готов ли сте вече да чуете истината?

Сърцето му спря да бие за миг при тези думи, а после затупка учестено. Това не намали бдителността му.

— Каква истина?

— Истината за случилото се през нощта, в която ви предаде вашата Кеърин.

— Тя вече не е моя...

— Така ли? Защо тогава тъгувате толкова?

— Ако имаш да кажеш нещо, жено, казвай, или ме остави на мира.

Марта извади някаква празна чаша от гънките на сивата си ленена туника и я постави на масата.

— Това е чашата, от която пи вашата съпруга вечерта, преди да тръгнете да дирите Ферит.

— Ако искаш да кажеш, че е била пияна, това не променя нещата. Щом не може да ѝ се има доверие...

— Не беше пияна. Изпи само тази чаша. Казвам, че беше упоена.

— Упоена ли? — Рал се опита безуспешно да потуши отново надигналата се надежда, да успокои внезапно ускорилия се пулс. — Искаш да кажеш, че Джефри е сложил нещо във виното ѝ?

— Нарича се вероза. Сокът на растението се суши във форма на малки калъпчета и се използва за намаляване на болката. Когато дозата е прекалено силна, може да предизвика халюцинации... да накара човек да върши неща, които иначе не би направил.

— И очакваш да повярвам на тези приказки, така ли? Какво доказателство имаш? И защо не ми каза по-рано?

— Щяхте ли да ме изслушате?

Не, добре знаеше, че нямаше да го стори. Яростта му бе прекалено голяма, мъката — прекалено силна.

— Доизкажи се в такъв случай, а после ми дай да видя доказателствата. Ако няма такива, означава да сложим край на този разговор.

Цялото му същество обаче трепереше от тази нова надежда, пробудена от думите на старицата. Осъзна, че се моли Марта да не се обърне и да излезе от стаята.

Тя не го разочарова. Вместо това започна разказа си. Започна със странната бледост, която бе забелязала по бузите на Кеърин през въпросната нощ, когато съпругът ѝ я отнасяше заспала в спалнята. Тревогата я бе накарала да се върне в голямата зала. Там бе открила чашата, която все още миришела леко на въпросното упоително. След това бе отишла в лечебницата и бе забелязала, че бурканчето с изсушения наркотик на Хасан е преместено, а в дъното на хаванчето видяла остатъци от белия прах. Макар да се надявала, че всичко това не означава нищо, разпитала тайно прислугата.

Тъй като Рал все още не изглеждаше убеден, Марта спря да говори и се приближи до вратата. Отвори я и в помещението влезе една от слагините, като поглеждаше нервно към господаря си.

— Не се страхувай — обади се старицата. — Кажи на лорд Рал какво видя през онази нощ, когато мина покрай лечебницата.

Момичето надали бе по-възрастно от Кеърин. Дьо Жере си спомни, че се казваше Елда.

— Това беше Джефри, милорд. Почудих се какво ли прави там толкова късно, но не попитах, тъй като това не бе моя работа.

— И какво правеше той там? — попита Марта.

— Чукаше нещо в хаванчето. Явно бързаше, тъй като излезе след малко.

— Откъде ще знае Джефри за това успокоително? — заинтересува се Рал; ударите на сърцето му обаче бяха станали по-силни, надеждата му се бе увеличила и растеше непрекъснато, като се превръщаше в нещо, което опитваше да повдигне тежестта от гърдите му.

— Забравяте, че той прекара доста време в лечебницата. Лейди Кеърин използваше по малко от дрогата, за да облекчи болките му. Бъдете сигурен, милорд, Джефри дьо Клеър е знаел много добре, какво върши.

— Все пак не е изключено да грешиш. Знам чувствата ти към твоята господарка. Възможно е само така да ти се иска...

— Спомнете си онази нощ, милорд. Помните ли как дълбоко бе заспала съпругата ви? Че дори не стана да ви пожелае добър път преди тръгване? Много се разстрои, когато се събуди и откри, че вече сте заминали.

Младият мъж помнеше добре как я бе отнесъл до спалнята. Как дори тежките му движения не бяха я разбудили. Тя спеше така, сякаш бе... упоена.

Ръцете му, подпрени на масата, се свиха в юмруци.

— Ако всичко е станало наистина така, както казваш, защо тогава Кеърин не се опита да ми обясни? Защо не каза нищо в своя защита?

— Вашата Кеърин мисли, че е виновна. Вашите хора са мъртви и вината е нейна. Вие ѝ се доверихте, а тя ви предаде. И ще се самонаказва за това до края на дните си.

— Иисусе Христе, не мога да повярвам.

Но внезапно всичко си дойде на мястото и той повярва. На всяка думичка. Прииска му се да вика, да удря с юмруци и да скърца със зъби, че не бе успял да прозре сам по-рано.

„Нещо не е наред“ — бе казал Одо, но в мъката и терзанията си той не бе съумял да го види.

— Трябва да отида да я взема.

— Прекалено късно е да се впускате на подобно пътешествие. Навън е съвсем тъмно, само луната би могла да ви води.

Рал се усмихна; изпълваше го радост, кръвта му започваше да кипи, животът се връщаше в тялото му.

— Има повече светлина, отколкото съм виждал от седмици насам.

И излетя през вратата. Извика на Одо, разбуди половината прислуга и започна да дава нареждания.

Застанала зад него, Марта се усмихна и избърса сълзата в ъгълчето на окото си.

Рал взе десет от хората си и се отправи веднага към манастира „Свети кръст“. През нощта яздиха здраво, поспаха няколко часа и потеглиха отново още преди разсъмване. Колкото и уморен да беше, дьо Жере се чувстваше пълен с живот, както не се бе чувствал от дни насам и се бе опасявал, че никога повече няма да се почувства.

Когато наближи обаче целта си, започна да се притеснява. Какво щеше да й каже? Какво щеше да му отговори тя? В известен смисъл той бе не по-малко виновен в предателство, отколкото се мислеше за виновна Кеърин. Ако й имаше по-голямо доверие, ако се бе вслушал в своите инстинкти вместо в гнева си, щеше да открие истината.

Дори Одо бе успял да я прозре. Но не и мъжът, който й бе съпруг. Не и мъжът, на чиито грижи бе поверена.

Стомахът му се сви при спомена за грубия начин, по който я бе ударил. Яростта сякаш сама бе придвижила ръката му, но бе почувствал болката й със същата сила, с която и тя. Питаше се дали щеше да му прости. Най-вече се чудеше дали бе щастлива в манастира. Беше искала да се освободи от него, да живее без задължения и отговорности.

Притесняваше се, че след всичко, което се бе случило, неговата Кеърин можеше да откаже да се прибере у дома.

— Лорд Ралф! — Игуменката отстъпи крачка, за да му направи място да влезе. — Съжалявам... не бяхме предупредени за пристигането ви.

Той спря за секунда, за да я поздрави.

— Дойдох да видя съпругата си. Къде е тя?

Сестра Тереза се усмихна не особено приветливо.

— Навън, така предпочита. Щеше да има много по-голяма полза, ако прекарваше това време на колене, като се моли за душата си. — Високата слаба жена се приближи до някаква вътрешна врата и я отвори. — Ако ме последвате до края на коридора, сестра Беатрис ще ви заведе.

Хората му останаха да чакат отпред, а Рал последва игуменката по голия, слабо осветен коридор, който беше невероятно влажен и мрачен. Стисна зъби при мисълта, че Кеърин бе живяла на подобно място; заля го чувство на вина. В другия край на дългото помещение видя слаба млада монахиня, която си спомняше, че бе приятелка на съпругата му.

— Ако имате нужда от нещо — рече игуменката, — сестра Беатрис ще се погрижи.

След това се обърна и ги остави.

— Съпругата си ли дойдохте да видите, милорд? — попита младата монахиня.

— Да. Как е тя?

— Страхувам се, че не е добре, милорд. С дни не се показва. Все едно че гледам как вехне и загива красиво цвете. Мястото ѝ не е тук, милорд.

Дьо Жере се изкашля, но въпреки това гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не е трудно да се убеди човек в това. Надявам се само, че и нейното мнение е същото.

Беатрис отвори тежка дървена порта с ръждясали панти. Те изскърцаха зловещо.

— Ето, милорд. — Монахинята посочи към полегатия хълм сред ливадата насреща им. — Седи там на слънце винаги, когато сестрите ѝ позволят, макар то като че ли не успява да я стопли.

— Да. Усещането ми е много добре познато.

Младата жена го остави там. Рал постоя неподвижно известно време, като събираше смелост и се молеше да намери верните думи. А след това се запъти към фигурата насреща му.

Кеърин седеше на върха на възвишението, загледана в далечината. В манастира имаше да се върши толкова работа — тя като че ли никога не свършваше. Въпреки това през изминалите няколко дни ѝ бяха позволявали да остава така в усамотение. Питаше се дали това благоволение се дължеше на парите, които Рал бе платил, за да се грижат за нея... или на тъгата, която виждаха в очите ѝ, мъката, която достигаше до дъното на душата ѝ.

Младата жена погледна към ливадата; почти не виждаше красотата, нито пък усещаше слънцето. Не знаеше колко време бе стояла тук, но ослепителното жълто кълбо бе изминало известно разстояние по небето. Падналата върху ѝ сянка и високите до колената меки кожени ботуши и дълги мъжки крака я накараха да излезе от размислите си и да вдигне очи. Прикри ги с длан и тогава позна техният притежател.

— Рал... — прошепна едва-едва тя, но той я чу и се усмихна.

Не беше се надявала, че ще го види да се усмихва отново.

— Радвам се да те видя, Кара.

Кеърин преглътна мъката си; тя се надигна още по-силно в гърдите ѝ, като го чу да използва умалителното име, с което я бе наричал като знак на нежността си. Гласът му предизвика нова вълна на копнеж в нея. Тя се изправи възможно най-бързо и заизтърсва тревичките, полепнали по грубата ѝ кафява туника. Същевременно го изпиваше с поглед, опиваше се от мургавата мъжествена красота на лицето му, от великолепната му висока фигура. Забеляза, че беше отслабнал, а тялото му изглеждаше още по-солидно, ако подобно нещо изобщо бе възможно.

— Д-добре ли си, милорд? Бедрото ти добре ли зараства?

Защо беше дошъл? Не можеше да се сети нито една причина за това.

— Раната бе незначителна. Чувствам се прекрасно. — Стоеше пред нея и му беше неловко. — А ти, Кара? Ти също ли си добре?

Защо продължаваше да я нарича по този начин? И произнасяше името ѝ така нежно, почти гальовно? Сълзите започнаха да парят очите ѝ, а в гърлото ѝ заседна буца. Наложил си да се усмихне, като се молеше да не изглежда прекалено неестествена.

— Да, милорд, сестрите се отнасят добре с мен. А и Гуенет също е тук. Приятно ми е да гледам колко е щастлива.

Младият мъж насочи поглед към някаква неопределена точка в далечината, също като нея самата преди малко. Тя изпиваше с поглед силната му челюст, чувствените извивки на устните му — искаше да ги запомни завинаги. Раменете му бяха толкова широки, че закриваха слънцето. След това той се обърна и отново я погледна в очите.

— Тук е приятно. Ще се поразходиш ли малко с мен?

— Както желаяш, милорд.

Всъщност почти не ѝ се щеше. Мъката, която предизвикваше, бе прекалено силна, болката от загубата — непоносима. Но, честно казано, не трябваше да се изненадва от посещението му. Обичайно за него бе да се грижи за нея. В крайна сметка все още му беше съпруга. А може би именно това бе причината да дойде тук.

Вътрешностите на Кеърин се завързаха в огромен възел. Трябваше да се досети по-рано, че той ще пожелае да сложи край на брака им. Дьо Жере имаше нужда от деца, от наследници за Бракстън кийп и своите земи. Прехапа силно вътрешната страна на бузата си, за да не позволи на сълзите да потекат от очите ѝ.

— Как е Марта? — попита младата жена, докато продължаваха да се отдалечават от сградата на манастира; меката трева лягаше под стъпките им.

— Добре. Много се тревожи за теб. Както и Амбра.

— Трябва да им кажеш, че съм добре. Че... че съм доволна да се върна в онова, което някога бе мой дом.

Бе готова да се закълне, че тялото му се стегна. Рал спря да се движи и ветрецьт развя лекичко вълнистите му черни коси.

— Днес дойдох — започна той, — защото има въпроси, които трябва да ти задам, неща, които искам да узная.

— Въпроси ли, милорд?

— За нощта, когато си говорила с Джефри.

Кеърин се олюля — мъката бе прекалено голяма — и съпругът ѝ протегна ръка, за да я задържи. Докосването му бе достатъчно, за да накара тялото ѝ да потръпне.

— Добре ли си?

— Да. Само дето... дето предпочитам да не си спомням. Темата е прекалено болезнена за мен. Аз...

— Аз също предпочитам да не си спомням, но искам да разбера защо разказа на Джефри за Ферит.

Гърлото ѝ се стегна. Караше я да си припомня нещо, което тя се стараяше да забрави.

— Не го направих нарочно. — Преглътна с усилие; искаше ѝ се да не ѝ е толкова мъчително да говори. — Предполагам, че стана заради виното. То ме накара да виждам разни неща, да казвам разни неща... Много пъти съм се питала защо го направи... какво щеше да спечели от това.

— Искал е земята. Молвърн му обещал кралската награда в замяна на информацията.

Младата жена кимна разсеяно. Причината вече не ѝ се струваше толкова важна.

— По време на болестта си той говореше за своята майка, за това, че щял да се грижи за нея така, както баща му никога не се бил грижил. Веднъж ти ми каза, че бил амбициозен. Твърде късно открих, че си имал право.

— Значи не ти е бил любовник.

Тя поклати глава и се усмихна безнадеждно.

— Не, милорд. Винаги съм ти била вярна.

Рал стисна зъби.

— Искаш да кажеш, че не си го обичала?

— Джефри? Та той беше почти момче. Към него изпитвах само приятелски чувства.

Дьо Жере не каза нищо в продължение на доста дълго време. Когато проговори, гласът му прозвуча странно напрегнато.

— Трябваше да те помоля да обясниш. Страшно съжалявам.

— Да обясня ли, милорд? Няма нищо за обясняване. Твоите хора са мъртви заради мен. Ти ми довери тайната си, а аз я разкрих на друг. Предадох те за пореден път. Аз съм тази, която съжалява, милорд.

Дьо Жере се извърна и я сграбчи за раменете; пръстите му се впиха в плътта ѝ, докато отчаяно се опитваше да привлече вниманието ѝ към лицето си.

— Ти не си ме предала! Мислиш ли, че ако Джефри беше получил информацията от Одо по подобен начин, щях да го прогоня от замъка? — „Да го прогоня от живота си? От сърцето си?“ — Нима

мислиш, че нямаше да видя чия е вината — на Джефри, единствено негова.

— Н-не разбирам.

— Всички правим грешки, Кара. Твоята грешка бе, че вярваше на Джефри. В твоята природа е да се доверяваш на другите и не аз съм този, който ще се опита да те промени. Никога не съм възнамерявал да те накажа, защото не си преценила правилно, тъй като аз самият съм правил доста грешки.

— Ти ли, милорд?

— Да. Направих страшна грешка в нощта, когато потърсих Линет. Нямаш представа колко съжалявам за тази си постъпка.

— Хората ти са мъртви заради мен, милорд. Нищо не може да промени този факт.

— Хората ми са мъртви заради Джефри!

Кеърин не отвърна нищо повече, само се взираше в него, сякаш не можеше да проумее думите му. Той прокара длан през косите си и сведе очи към нея; не бе сигурен какво още да каже, бореше се с желанието си да я докосне, тъй като знаеше, че ако го направи, няма да се удържи и ще я притисне с всички сили към гърдите си.

— Искам да те помоля за една услуга, Кара.

— Да, милорд. Но първо искам аз да те помоля за една услуга.

Младият мъж изви нагоре вежди.

— Искаш нещо от мен, така ли?

— Да.

— Какво е то?

— Моля те от днес нататък никога повече да не се връщаш на това място. Видя, че съм добре. А ако решиш да разтрогнеш брака ни, моля те друг да ме извести.

Рал почувства убийствена тежест в гърдите си.

— Защо?

Любимата му се усмихна тъжно и в очите ѝ забележа сълзи.

— Не искам да те виждам... защото от това сърцето ме заболява... много силно.

Ръката ѝ несъзнателно политна към въпросното място и на съпруга ѝ му се стори, че някакво острие се заби в собствената му гърд.

— Моля те, *cherie*, умолявам те, все едно че ме убиваш с всяка твоя дума. Не казвай нищо повече, докато не чуеш за каква услуга ще те помоля.

Младата жена кимна в отговор и избърса влагата от бузите си.

Рал си пое дълбоко въздух, за да събере смелост.

— Докато живяхме заедно, разбрах колко високо цениш свободата си. Знаем колко мразиш да бъдеш обвързана със задължения и отговорности, но все пак ще те попитам дали би... се върнала вкъщи.

Кеърин сбърчи чело.

— Вкъщи ли, милорд? Нямате предвид да се върна в замъка, нали?

— Там се нуждаем страшно много от теб. Марта е стара и слаба, а някой трябва да се занимава и с Лео. Някой трябва да помага на Амбра и Ричард... но най-много от всички от теб се нуждаем... аз, Кара.

Тя го съзерцава невярващо известно време, а след това по бузите ѝ започнаха да се търкалят сълзи.

— Ти си готов да ми простиш?

— Казах ти, *ma chere*, ти просто си допуснала грешка. Аз съм този, който трябва да моли за прошка. Трябваше да ти вярвам.

Тогавя протегна ръце към нея, прегърна я, придърпа я безкрайно внимателно и я притисна толкова плътно към себе си, че тя усети ударите на сърцето му. Наведе глава и я целуна, първо нежно, с копнеж, който постепенно премина в такава пламенност и дива страст, че младата жена потрепери.

— Обичам те! — промълви тя, когато устните им се разделиха. — Може би те обичам от мига, в който те видях за първи път.

Рал щеше да я смачка в обятията си. Усмивката му бе ослепителна и на нея ѝ се стори, че светът отново оживя и разцъфна.

— Щом е така, кажи, че ще дойдеш с мен у дома.

Усмивката, с която му отвърна, бликна от дълбините на душата ѝ, подобно на слънце, което изгрява след безкрайно дълги дни на мрак и бури.

— Нищо друго на тази земя не би ме направило щастлива.

Младият мъж я целуна отново, като я искаше така, както никога досега и обясняваше без слова колко много я обича в действителност. С леко трепереща ръка приглади непокорно кичурче коса от лицето ѝ.

— Тръгваме веднага, щом се приготвиш. Нямам търпение да те видя отново гола в леглото ни. Ще те прегръщам, целувам и любя часове наред. Ако не стояхме на територията на „Свети кръст“, щях да те взема още тук.

И той я целуна отново, толкова страстно, че коленете ѝ се подкосиха. В следващия миг усети, че я вдига на ръце и я понася към вратите на манастира. Спря в мрачния коридор колкото да обясни на игуменката да приготви вещите на съпругата му и да ги предаде на някой от неговите хора.

Пусна я на земята едва край главния вход.

— Ще се сбогуваш ли със сестра си?

— Да, милорд.

— Тогава побързай, защото копнея да те измъкна оттук.

Още не бе свършил, когато сестра Беатрис се втурна към тях, като мъкнеше след себе си Гуенет.

— Винаги си била много добра приятелка, Беатрис.

Кеърин я прегърна, след това прегърна и сестра си. Усмивката ѝ трябва да бе ослепителна, тъй като ответната усмивка на Гуенет сякаш освети и най-тъмното ъгълче на стаята.

— Скоро ще се върна да ви навестя — обеща младата жена.

Хвана дланта на сестра си, която я целуна по бузата. Кеърин я прегърна за последен път, след което се обърна и излезе навън, където я чакаха Рал и хората му.

— Бъди щастлива — провикна се след нея сестра Беатрис.

Нямаше защо да се притеснява, тъй като приятелката ѝ вече преливаше от щастие.

Съпругът ѝ я чакаше току пред дъбовата порта. Очите му блестяха като сапфири, а усмивката му бе толкова топла, че сърцето ѝ подскочи.

— Към къщи ли потегляме? — попита тя.

— Да, любов моя. Потегляме към къщи.

„Към къщи.“ Каква скъпоценна дума. Усмихна се, когато Рал я вдигна на седлото си, след което се качи зад нея. Плъзна ръце около кръста ѝ, а тя се облегна на твърдата стена на гърдите му.

Пътуваха бързо. И двамата нямаха търпение да се върнат в Брактън кийп. През нощта Кеърин спа сгушена в него, като чувстваше желанието му, напрежението в слабините го караше да пъшка от

неудобство. И въпреки това не я взе. Тя разбра, че това бе неговият начин да ѝ покаже, че я обича, съжалението му за всичко, което се бе случило.

На следващия ден младата жена язди на гърба на малкия сив кон, който Рал бе докарал специално за нея, макар той самият да бе непрекъснато до нея и ѝ се усмихваше топло. Когато приближиха крепостта бяха в толкова добро разположение на духа, че дьо Жере изневери на обичайната си бдителност.

Когато чуха тропота на конските копита, нападателите им вече бяха върху тях с извадени мечове.

— Това е Молвърн! — извика Рал, като опитваше да застане с големия си кон пред Кеърин, докато хората му храбро се сражаваха с враговете, нападнали ги изотзад.

Редиците на Брактън скоро бяха пробити и рицарите на лорд Стивън преминаха през тях и отрязаха младата жена от съпруга ѝ, който я защитаваше самоотвержено.

— Рал? — изпищя тя, когато един от хората на Молвърн се приближи до него отляво, насочил оръжието си към главата му.

Дьо Жере вдигна щита си и отби удара, но в същия миг бе атакуван от други двама.

— Бягай към крепостта! — изкрещя любимият ѝ.

Едва сега Кеърин си даде сметка, че нападателите искаха нея.

Обърна коня си и заби токовете на обувките си в хълбоците му, но вече бе прекалено късно. Докато трескаво насочваше животното ту на една, ту на друга страна, един висок рицар се спусна напред, наведе се и я грабна от седлото. Тя опита да се съпротивлява, но той я натисна върху гърба на жребеца си и препусна нататък. Останалите продължиха да налитат срещу Рал и хората му; раниха неколцина и им попречиха да преследват похитителя на Кеърин.

Дьо Жере размаха меча си като полудял: бяха отвлекли съпругата му пред очите му. Сражава се, докато раниха големия му боен кон с копие и животното се строполи под него, би се, докато накрая само той и четирима от хората му все още можеха да държат оръжие. При звука на остро, рязко изсвирване, воините на Молвърн започнаха да отстъпват; нещо, което изненада Рал. Обърнаха конете си, прибраха мечовете в ножниците и препуснаха към гората, натам, накъдето се бе изгубил похитителят на Кеърин.

— Защо ни оставиха живи? — Жирар се бе втренчил след прашната дияра, оставена от тях. — Не мога да разбера.

Дьо Жере впи пръсти в дръжката на окървавения си меч.

— Живи сме, защото Стивън пожела така. Такъв е бил планът му.

— Но защо, милорд?

— Възнамерява да иска откуп. — Младият мъж изруга разярен.
— Искане да ме унищожи, по един или друг начин.

Огледа се и се запъти към самотния кон, който пасеше сред дърветата; бе принадлежал на един от убитите хора на Молвърн.

— Какво е положението с нашите момчета? — попита той, като поведе напред жребеца.

— Двама са мъртви. Четирима — ранени.

— Ранените могат ли да яздят?

— Да. Дори в момента прибират конете си.

— Добре. В такъв случай да тръгваме.

Колкото по-бързо се приберяха в крепостта, толкова по-скоро щеше да събере хората, които му бяха останали и да извести онези, които бяха готови да го подкрепят, че има нужда от воини. Не си разрешаваше да мисли за Кеърин, за онова, което можеше да й причини Молвърн само защото му беше съпруга.

В едно беше сигурен — този път нямаше да я разочарова.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кеърин трепна, когато конят се спъна в един камък и коремът ѝ се натърти в гърба му. Цялата бе изранена от пътуването през гората и грубото отношение на непознатия рицар. Беше жадна, уморена и уплашена.

Какво бе станало с Рал? Дали не беше ранен или дори убит? Беше се притеснявала през целия път, но сърцето ѝ знаеше, че е още жив. Щеше да разбере, ако нещо непоправимо се бе случило с него.

Сега започнаха да я тревожат и други неща, тъй като, щом обърна глава, видя зелените и бели цветове на Молвърн, а след това пред очите ѝ се появи огромна зелена копринена палатка. Високият рицар опъна юздите и тя усети грубите му ръце да я вдигат. Краката ѝ се допряха до земята, някой я блъсна към шатрата. Когато се приближи, вдигнаха платното на входа и я тласнаха вътре.

Младата жена се обърна при звука на грубиянския смях. Пред нея обаче не стоеше Стивън, а Белтар Жестокия; мазните му черни коси и лицето със склучени вежди бяха сурови, точно както си ги спомняше.

Молвърн седеше зад него.

— Добре дошла, миледи — приветства я той, сякаш бе дошла да му погостува. — Много мило от твоя страна, че дойде.

— Мило? Така ли наричаш това грешно отвличане?

Макар да говореше на Стивън, младата жена оглеждаше вътрешността на палатката, обсипана с богатства, лъскави коприни, тежки килими и екзотични кожи. Очите ѝ се разшириха, когато се обърна отново към Белтар; внезапно бе забелязала стройната руса жена със завързани ръце и крака и запушена уста, просната в краката му върху персийския килим.

— Амбра!

Белтар се изсмя дрезгаво и Кеърин настръхна.

— Какво прави тя тук? И защо сте се отнесли така грубо с нея?

— Страхувам се, че твоята приятелка не бе така разумна като теб, миледи. Може би ти ще успееш да я убедиш, че е в неин интерес да не ни създава повече неприятности. В противен случай ще си остане в това положение.

Кеърин се спусна към приятелката си. Бузите ѝ бяха насинени, а по устните ѝ имаше засъхнала кръв.

— К-как се озова тук?

Грубиянинът се изсмя отново.

— Не беше трудно. Пратихме съобщение, че в селото имат нужда от нея. Единствената ми грешка бе, че изпратих само двама от хората си да я доведат. Те са насинени почти толкова, колкото и тя.

Младата жена се усмихна доволно. Протегна ръка, хвана дланта на Амбра и я стисна окуражаващо.

— Ще се съ согласиш ли да не създаваш повече неприятности?

Овързаната кимна.

— Тя ще направи както кажете.

С ловко движение Белтар разряза въжетата на ръцете и краката ѝ. Кеърин извади парцала от устата ѝ.

— Добре ли си?

— Чудесно... но не благодарение на тях.

Амбра разтърка ожулените си китки. В това време приятелката ѝ насочи обвинителния си поглед към Стивън.

— Какво искаш от нас?

— Не става дума за това, какво искам от теб, лейди Кеърин... макар малко по-късно, когато се появи сестра ми, можеш да бъдеш сигурна, че ще имам доста изисквания. Засега искам да получа откуп от твоя съпруг.

— А Амбра? За нея също ли ще искаш откуп?

— Не — отвърна със самодоволна усмивка Белтар. — Тя принадлежи на мен.

Русата жена отвори уста да отговори, но Кеърин я плесна силно по ръката.

— Гладна съм — рече тя. — Освен това съм жадна и уморена. Лейди Амбра несъмнено се чувства по същия начин. Моля да ни позволите да се подкрепим и освежим, освен ако не сте решили да продължите с жестокостите си.

Белтар понечи да се възпротиви, но Стивън му даде знак да замълчи.

— Заведете ги в по-малката палатка. Погрижете се да се нахранят и да задоволят всичките си нужди. После ги вържете и ги оставете до следващо нареждане.

Белтар се отпусна на стола си.

— Можеш да бъдеш сигурна, че ще те повикат — обърна се към Амбра той. — Възнамерявам да се насладя на прелестите ти, преди да е свършила нощта. В плановите ми влиза тази нощ ти да се погрижиш за забавлението ми.

Младата жена настръхна, но Кеърин я побутна напред.

— Не бъди глупава — предупреди я тя. — Ние сме само жени. Не можем да направим кой знае какво.

— Само жени! — разфуча се Амбра; в отговор мъжът зад тях ги изблъска навън.

Кеърин чу смеха на Белтар, който ги преследваше из лагера, докато се приближаваха към по-малката палатка.

— Как можеш да им позволяваш...

— Не си хаби силите, особено при положение, че нашите неприятели ни превишават многократно по численост. Остави ги да повярват, че няма да се съпротивляваме. Междувременно помни всичко, което видиш и което може да ни послужи по-късно.

Амбра се усмихна разбиращо. Усмивката ѝ обаче изчезна щом влязоха в другата палатка.

— Тук са разположени достатъчно хора, за да се води една малка война — прошепна тя. — Много повече, отколкото щяха да им трябват, ако целта им беше само получаването на откуп.

— Да — отвърна, обезкуражена, приятелката ѝ. — Очевидно възнамеряват да обсаждат. Искат да превземат крепостта, а тя, боя се, не е далеч оттук.

Двете жени не си казаха нищо повече. Дори Рал да бе жив и здрав, нямаше как да се защити срещу събраната от Стивън и Белтар сила.

— Трябва да намерим начин да ги предупредим — прошепна Кеърин, след като мъжете ги блъснаха през входа на малката палатка и веднага спуснаха платнището.

Единият рицар зае позиция пред входа, а стъпките показаха, че другият се запъти към задната част.

— Как можем да ги предупредим? Те със сигурност ни наблюдават. Белтар има... планове... за мен и никой не може да ни каже какво възнамерява да прави с теб Молвърн.

Кеърин потръпна. Бе станала свидетелка на жестокостта на Стивън през нощта, когато бе обезчестил послушниците в манастира. Щеше да я накара да плати скъпо, задето му се бе изплъзнала... и задето сега принадлежеше на Рал.

— Ако бъдем предпазливи може да намерим някакъв начин. Не се обезкуражавай.

Но още докато произнасяше тези думи, усети, че сърцето ѝ ще спре от страх. Света Богородице, как щяха да се измъкнат отгук?

Рал забеляза засилената охрана по стените на Бракстън кийп и разбра, че по време на отсъствието му Одо бе открил присъствието на Молвърн. Поздрави часовоя, който даде знак да свалят подвижния мост, а след това махна на хората си да го последват.

Не им бе нужно много време, за да достигнат замъка. Бяха близко до дома, когато ги бяха нападнали воините на Стивън, което означаваше, че Молвърн е съвсем наблизо. Одо го посрещна в двора, последван от Ричард; лицата и на двамата бяха помръкнали.

— Страхувахме се за безопасността ти, милорд — рече Одо. — Радвам се, че се върнахте. — Погледна към четиримата ранени, на които помагаха да слязат от конете. — Молвърн?

— Да. Врълетяха отгоре ни недалеч от кръстопътя. Двама са убити, а Кеърин отвякоха.

— Иисусе Христе!

— Похитиха и Амбра — обади се Ричард. — Докато я дирехме, открихме хората на Стивън. Бяха прекалено много, за да ги атакуваме, затова се оттеглихме.

— А аз се надявах, че няма да го видим повече — рече горчиво Рал. — Ако не беше приятелството на баща му с Уилям, отдавна щеше да е опитал острието на меча ми.

— Това не е всичко, топ амі — каза Одо. — Страхувам се, че лорд Стивън не е сам. Обединил е силите си с Белтар. Извън тези

стени ни чака истинска армия.

— И освен това жените ни са при тях — добави Ричард.

Дьо Жере стисна зъби.

— Да, при тях са. — Обърна се и се спусна към конюшната. — Ще започнат с искане на откуп, но се опасявам, че целта им е превземането на Бракстън кийп.

— Мисля, че си прав — отвърна Одо.

— Трябва да съобщим на Уилям. Подкрепата му е жизненоважна, макар че помощта му срещу събраните от Молвърн сили може да пристигне късно. — Младият мъж се обърна към оръженосеца си, който го следваше по петите. — Подготви Сатана. Скоро ще се стъмни. Искам сам да видя срещу какво ще трябва да се изправим.

— Да, милорд.

Щом момъкът изтича да изпълни нареждането, Ричард се приближи до него.

— Този път идвам с вас.

Дьо Жере понечи да откаже, да обясни, че щеше да помогне повече, ако остане в крепостта. Но знаеше, че мъчителният страх, който го разкъсваше, терзаеше и управителя му и че нищо, освен ако не го оковяха във вериги, нямаше да го спре да тръгне след своята Кеърин.

Той кимна.

— Пригответи се. Ще пътуваме под прикритието на нощта. Ще вземем с нас само неколцина. Одо ще остане тук, за да се погрижи за защитата на крепостта.

— Възнамерявам да се върна със съпругата си — рече с предизвикателство в погледа Ричард, вперил твърдо очи в господаря си. — Щях да го направя и ако не бяхте дошли.

Рал се усмихна заплашително.

— Можеш да бъдеш сигурен, че моите намерения са същите.

— Не мога да се насиля да погълна дори една хапка — оплака се Амбра.

Двете седяха пред масата в малката палатка в края на лагера. Няколко крачки по-нататък върху дебел персийски килим бяха

разхвърляни огненочервени копринени възглавници. В един ъгъл имаше украсен със седеф параван, а на пода бяха поставени дюшеци.

— Трябва да ядем — настоя Кеърин. — Трябва да възстановим силите си.

Току-що им бяха донесли поднос с печена дива патица и бутилка вино.

— Да, но съм прекалено притеснена, за да ям. Освен това месото е жилаво и твърдо и...

— Да — съгласи се приятелката ѝ и вдигна глава; очите ѝ бяха светнали. — Така ще стане. — И тя се приведе към Амбра. — Какво ще кажеш ако се престорим, че си се задавила? Когато пазачът влезе, ще го ударя по главата с бутилката вино и тогава ще избягаме.

Амбра се усмихна и пъкна една патешка кълка в ръката ѝ.

— Аз съм по-висока от теб. Ти ще се престориш, че си се задавила, а аз ще цапардосам пазача по главата.

— След месеците, прекарани в пътуващата трупа, теб те бива много повече от мен да играеш. Ти...

— Казах ти, че съм по-висока!

Кеърин въздъхна. Амбра взе бутилката и я разположи на масата така, че да ѝ бъде под ръка.

— Добре — рече след това тя. — А сега се престори, че си се задавила.

След като ухапа мазната патешка кълка, вече не ѝ беше чак толкова трудно да го направи. Щом приятелката ѝ започна да кашля и да пръска слюнка, Амбра я заудря по гърбата, като се вайкаше на глас. Кеърин продължаваше да хрипти и хърка.

— Помогнете ни! Някой да ни помогне! — Амбра се втурна към входа на палатката и вдигна платнището. — Тя се дави. Лейди Кеърин се задави с патешка кост.

За нещастие и двамата пазачи се втурнаха към шатрата. Докато Кеърин въртеше очи и се стискаше за гърлото, мъжете се спогледаха разтревожено. Тя изхърка за последен път и се просна на земята, като се бореше за въздух.

— Трябва да отида да потърся помощ — рече първият, но в мига, в който се обърна, Амбра стовари тежката кана върху главата му.

Когато вторият от пазачите се обърна по посока на звука, Кеърин се надигна от земята, грабна калаения поднос с печената патица и

запрати тежкия метал върху лицето му.

— Кучка!

Той се олюля, но не падна. Вместо това пристъпи заплашително към тях.

— Какво ще правим сега? — попита Амбра.

— Н-не съм сигурна.

Той бе запречил изхода, но дори и да опитаха да се измъкнат, той щеше да сигнализира, преди да са стигнали далеч.

— Лорд Стивън няма да има нищо против няколко заслужени синини — заяви с неприкрита злоба мъжът и сви ръце в юмруци, като пристъпваше към тях.

Въпреки лудите удари на сърцето си, Кеърин чу някакво шумолене зад гърба си. Обърна се и видя как нечий нож разрязва палатката. Пазачът също забеляза това, но преди да успее да реагира, през така образувания отвор се появи огромна, гола до кръста фигура. Огромният мъж се впи в гърлото на противника си. Стисна го, след това го изви и пазачът се просна в безсъзнание на пода.

— Това е Гарет! — възкликна възбудено Кеърин. — Саксонският воин, когото селяните доведоха в крепостта. — И тя се обърна с усмивка към едрия русокос рицар. — Повече от радостна съм да те видя, лорд Гарет, но как разбра, че сме тук?

Лицето му се помрачи от нерадостна усмивка.

— Наблюдавам тайно откакто се е появил Молвърн. Мислиш ли, че не знам кой е той? В радиус от триста мили няма да намериш нито един саксонски воин, който да не е чувал за жестокостта му... и който да не го презира заради това. — След това посочи към дупката в палатката. — Нямаме много време. Можем да поговорим за това по-късно.

С все още диво разтуптяно сърце, Кеърин го последва, а Амбра побърза да ги догони. След време дърветата и храстите около лагера ги скриха, но бегълците все още не намаляваха темпото. Беше трудно да се движат в тъмнината. На няколко пъти Кеърин залиташе, тъй като в ръката или крака ѝ се забиваше остър клон, или пък изкривяваше глезена си в някоя дупка.

— Не смея да спираме — рече тихо Гарет. — Съвсем скоро ще открият липсата ви.

Кеърин кимна. Без да обръщат внимание на резките и натъртванията, двете жени следваха спасителя си, който ги отвеждаше към Бракстън кийп. Когато приближиха до една поляна, Гарет внезапно спря и източи напрегнато високата си фигура.

— Стойте тук — прошепна той и посочи към едно място в храсталака, а сам той се запъти предпазливо нататък.

Кеърин клекна до Амбра и стисна слабата ѝ ръка. Когато зад гърба ѝ изпраща клонка, младата жена едва не изскочи от кожата си.

— Изглежда тревогите ни са били за нищо, какво ще кажеш, Ричард?

— Рал! — Кеърин се изправи като светкавица и миг по-късно беше в обятията на любимия си. — Как ни откри? Как разбра, че сме тук?

Той я притисна покровителствено към тялото си.

— Чрез Гарет. Той ни забеляза, като се движехме из гората.

— Гарет ни помогна да избягаме — обясни Кеърин.

Ричард се усмихваше, сгушил Амбра в обятията си.

— Гарет казва, че вие двете сте си помогнали сами. Каза, че успехът се дължал на вашата смелост. — Докосна бузата на съпругата си, забеляза синината и лицето му се изкриви от гняв. — Други жени биха се държали като уплашени агнета, които водят на заколение. Някога мислех, че искам точно такава жена. Лъгал съм се. — И той целуна любимата си по бузата. — Гордея се с двете ви.

Кеърин вдигна поглед към Рал.

— Молвърн възнамерява да завладее Бракстън кийп. Събрал е внушителна армия.

— Да. Гарет ни показа.

— Къде е той?

— Някъде в гората. Ще ни помогне, ако може.

— А Молвърн?

— Единственият ни шанс е да удържим крепостта до пристигането на верните ми хора.

Кеърин кимна. Потръпна вътрешно при мисълта за смъртта и разрушението, които щеше да причини обсадата. И се запита какво щеше да стане с тях, ако очакваната помощ не пристигнеше навреме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

През следващите два дни Рал се занимаваше с укрепването на замъка. Тъй като запасите от храна бяха оскъдни, а Молвърн ги бе отрязал от селото, бе доста неясно колко време щяха да успеят да отблъскват нападателите си.

Макар да не споделяше опасенията си с Кеърин, бе сигурен, че ако помощта не пристигнеше навреме, Стивън нямаше да се церемони с тях. За него това означаваше сигурна смърт, а за съпругата му — нещо още по-ужасно.

На третия ден от завръщането им стражата сигнализира, че е забелязала движение извън стените на замъка. Рал изкачи стръмните каменни стъпала към бойницата и като омагьосан загледа как хората на противника му изпълват поляната от другата страна на подвижния мост. Във въздуха се вееха зелено-бели знамена, редиците от ризници проблясваха на слънцето. Отзад се появиха силите на Белтар и заеха позиции край крепостта.

Дьо Жере сви несъзнателно юмруци. Обсадата започваше прекалено скоро. Потръпна при мисълта за ужаса, който щяха да бъдат принудени да преживеят, за мъчителната смърт, която щеше да постигне много хора не само тук, а и в селото.

Припомни си подобни битки от своето минало, спомни си как хората прескачаха трупове на падналите си другари, нахвърляни в рова вместо мост. Помнеше и врящото олио, което изсипваха от бойниците и виковете на мъжете, обречени на агония по-жестока дори от ада.

Помнеше прекалено добре всичко, но нямаше избор.

Само времето можеше да ги спаси. Време, за да пристигнат рицарите, които бе призовал. Времето, нужно за да пристигне подкрепата на краля.

От мястото си на върха на бойницата Рал наблюдаваше групирането на противниковите сили. Бранителите на Бракстън бяха готови и очакваха първата атака. Младият мъж дочу стъпки зад гърба

си и се обърна. Видя Кеърин да излиза през вратата и да се приближава към него. Лицето ѝ бе изопнато от тревога, а очите — потъмнели от несигурност. Когато стигна до съпруга си, тя се облегна на гърдите му и той я притисна към тялото си.

— Радвам се, че дойде — рече нежно той.

Тя сведе поглед към армията, заела равнината отдолу.

— Чувствах се самотна. Липсваше ми, а несигурността е истинско мъчение. Понякога ми се струва, че чакането е най-трудната част.

— Не, *cherie*, така изглежда само докато започне сражението.

— Ще можем ли да ги задържим?

— За известно време. А след това остава да се уповаваме само на Бога.

Рал погледна към стотиците мъже, обкръжили крепостта; катапултът вече бе поставен на място. Недалеч чакаше стенобойна машина, а до нея се издигаше огромна, облицована с метални плочки костенурка; тя щеше да служи като прикритие за онези, които трябваше да импровизират нещо като мост.

„Стивън се е подготвил добре“ — помисли с горчивина дьо Жере и стомахът му се сви при мисълта за онова, което ги очакваше.

Сведе очи към Кеърин, усети тялото ѝ в своето и за миг забрави адските дни, които им предстояха. Вместо това забеляза отразената в червеникавите ѝ коси слънчева светлина и начина, по който блестеше. Спомни си, че му се бяха сторили като от коприна предишната нощ, когато я бе любил. Беше я желал неистово и тя бе удовлетворила отново и отново нуждата му; извивките на тялото ѝ го възбуждаха, тялото ѝ отговаряше на неговото така, сякаш се бяха превърнали в едно цяло.

Докосна я по бузата и повдигна с длан брадичката ѝ.

— Има нещо, което искам да ти кажа. Нещо, което трябваше да ти кажа отдавна.

Тънките ѝ вежди се извиха нагоре и той ги поглади с показалеца си.

— Какво е то, Рал?

— Не ми е лесно да го произнеса. Всъщност доскоро изобщо не вярвах, че то съществува. Откакто те срещнах... откакто стана моя съпруга... открих, че всъщност съществува и се смятам за голям

щастливец, че ми бе даден шанс да го разбере. — Усмихна се с цялата нежност, която изпълваше сърцето му. — Обичам те, Кара. Знам го от известно време, но не можех да произнеса тези думи. Обичам те и за мен не може да съществува друга жена. Нито сега. Нито когато и да било.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя произнесе тихо името му, а дланта ѝ политна към бузата му.

— Мислех, че никога няма да те чуя да го кажеш. Молах се да дойде този ден, но в сърцето си не вярвах, че ще стане.

— Трябваше да ти кажа по-рано. Може би ако го бях направил, щях да предотвратя много от недоразуменията помежду ни.

— Аз трябваше да проговоря, но се страхувах да не те загубя. Ти си съпругът на сърцето ми и ще те обичам вечно.

— Кара...

Рал се наведе и я целуна — нежно, с любов, за да ѝ докаже чувствата си. Когато свърши, я притисна към гърдите си и се загледа над главата ѝ към полето, където всеки момент щеше да се разгори битка. Смъртта бе надвиснала над тях и въпреки това младият мъж се чувстваше доволен, както никога досега в живота си. Кеърин се подпря в него; ръцете му я стиснаха още по-силно и не я пуснаха в продължение на дълъг, болезнено нежен миг.

Ако само можеше да бъде сигурен, че тя ще бъде в безопасност, утрешният ден нямаше да го тревожи. Взрян в безчислената армия под тях, към смъртта и разрушението, които ги очакваха в подножието на крепостните стени, Рал знаеше, че не може да бъде сигурен в нищо.

Вятърът духаше с всички сили на върха на кулата и развяваше плитката ѝ. За известно време Кеърин сякаш бе успяла да избяга от реалността, от факта, че тези хора наоколо се готвеха за война, че щеше да настане истински ужас, че щеше да има смърт.

— Готови са вече от известно време — наруши мълчанието тя. — Защо не атакуват?

Рал поклати глава.

— Не знам.

— Нашите воини са напълно готови. Фактът, че си ги тренирал толкова добре, ми действа успокоително.

— Да. Това предимство несъмнено ще ни свърши добра работа.

Наблюдаваха и чакаха още известно време, докато един мъж на наблюдателницата извика нещо на Рал и посочи неистово към поляната. След миг младата жена също видя причината за това вълнение — зад армията на Стивън се бе появила друга група въоръжени хора и коне.

— Мили Боже — прошепна тя, а стомахът ѝ се сви на топка. — Призовал е дори още повече воители.

Съпругът ѝ, напрегнат и разтревожен, се приближи към края на бойницата и, за нейна изненада, се усмихна.

— Не, любов моя. Това е армията на крал Уилям.

— Уилям? Ако е така, защо тогава Белтар язди с него?

В това нямаше съмнение. Двамата се насочиха към центъра на лагера. Кралят седеше гордо изправен в седлото. След това до него застана и Стивън. Очевидно размениха някакви реплики; щом се приближиха още, стана ясно, че Белтар е под командването на своя сюзерен, а Молвърн — окован във вериги.

— Ела — рече Рал. — Сега, след като Уилям пристигна, вече сме в безопасност.

И той обви ръка около кръста на съпругата си и я поведе в замъка.

Кеърин усещаше облекчението му в начина, по който се движеше. Нейното собствено облекчение нарастваше с всяка следваща стъпка надолу по стълбата. При спомена за обяснението му в любов, обичта ѝ сякаш се увеличаваше още повече. Той бе разкрил сърцето си, бе се обрекъл на общото им бъдеще. А то започваше едва сега, след като кралят бе пристигнал и бе сложил край на предателството на Молвърн.

Прекошиха голямата зала, а след това заслизаха по дървените стълби, водещи към двора.

— Изчакай ме тук — рече Рал, като се усмихна успокояващо и я целуна припряно по бузата.

Предугади желанието му, оръженосецът вече бе приготвил Сатана; огромният боен кон риеше възбудено земята и се вдигаше на задните си крака. Младият мъж се метна с лекота върху гърба му, макар да бе с тежката плетена ризница. Обри му подаде коничния шлем. Дьо Жере го сложи на главата си и в същия миг Одо, Жирар и

още двайсет от неговите рицари, яхнали конете си, се приближиха към господаря си.

Рал нареди да свалят подвижния мост и насочи напред черния си жребец. Копитата на животното зачаткаха по дървения мост. Щом и последният от рицарите се озова на отсрещната страна, Кеърин се спусна към кулата край портата и пристигна по едно и също време с Амбра.

— Това са Ламбърт и Хю — заяви стройната русокоса жена, като сочеше възбудено към мъжете на поляната. — Видях ги през прозореца на стаята си. Уилям трябва да се е отправил насам в мига, в който е бил уведомен за предателството на лорд Стивън.

— Слава на света Богородица. Не смеех да се надявам на подобно нещо.

— Какво ще кажеш за Белтар? Той като че ли е застанал на страната на краля.

— Той може да е жесток, но не е глупав. Не вярвам, че е имал намерение да си навлече недоволството на Уилям. Има прекалено много за губене. Щом кралят е научил за съюзяването на Стивън с Ферит и ролята, която най-вероятно е изиграл в ограбването на кралския бирник, Белтар не е имал друг избор, освен да оттегли помощта си.

— А без нея и при подобна безизходица, хората на Молвърн сигурно също ще го изоставят.

Кеърин се усмихна.

— Точно така. Несъмнено точно това е и станало.

Стигнаха върха на стълбата. Сърцето на Кеърин биеше възбудено. Тя се взря надолу към човешкото множество. Недалеч кралят и неговите лордове разговаряха, по-точно — обсъждаха разгорещено нещо. Странно, но когато свършиха, Рал слезе от коня си. Същото направи и лорд Стивън. Някой преряза веригите на Молвърн и, за ужас на младата жена, му подаде меч.

— Мили Боже — промълви тя, когато и Рал извади своя меч от ножницата.

— Май ще се бият — обади се Амбра.

— Да.

Думата едва се отдели от гърлото ѝ. Рал бе един от най-изкусните воители в страната, а тялото му бе тренирано до

съвършенство, но Стивън дьо Монреал също не беше страхливец. Беше силен и издръжлив; освен това бе отчаян. Един Господ знае какво щеше да спечели, ако победи Рал.

Пръстите ѝ, стиснали дървения парапет под покрива на кулата, трепереха. „Света Богородице, моля те, помогни му да победи.“

Двамата мъже вдигнаха мечовете си и поляната се огласи от ударите на метал в метал. Кеърин тръпнеше при всеки такъв звук, притеснена до смърт за съпруга си, като желаше с цялата си душа той да победи. Ударите на Стивън бяха чисти и мощни, но безсистемни, като че ли събитията от деня бяха замаяли съзнанието му. Това не му пречеше да се бие като полудял. Ако Рал не посрещаше хладнокръвно всеки негов удар, вече щеше да бъде мъртъв.

Не след дълго Молвърн започна да се уморява и вече не смогваше да отбива както трябва напора на своя противник. По туниката на Стивън се появи кръв; яркочервената ивица се виждаше дори отдалеч.

Мечът на дьо Жере разряза бедрото му и дьо Монреал се свлече на едното си коляно, но отвърна незабавно на удара с такава ярост, че за малко не рани Рал. Той успя да отбие, но с това движение откри защитата си. Кеърин затаи дъх, а кокалчетата на ръцете ѝ побеляха, когато Стивън се спусна към съпруга ѝ; острието му със сигурност щеше да се заби в гърдите на Рал. Той обаче отстъпи, като в същото време насочи напред меча си, който се заби в злото сърце на Молвърн.

За момент високият рус мъж замря неподвижно, неспособен да отвърне на удара; сякаш отказваше да повярва, че след миг ще бъде мъртъв. После се свлече на земята подобно на счупен клон.

От гърдите на Кеърин се откъсна ридание на безкрайно облекчение. Ръката политна към гърлото ѝ, в очите ѝ пареха сълзи.

— Той е жив и здрав, миледи — обади се Амбра.

— Да, жив е, слава Богу.

Тялото на Стивън още не бе изнесено, когато Белтар даде знак на хората си да се изтеглят. Кралят каза нещо на Рал, а след това се обърна към своите рицари и продължи да дава нареждания. Дьо Жере възседна отново Сатана и заедно със своите воители се насочи към крепостта. Кеърин се запъти веднага да го посрещне.

Сърцето ѝ биеше почти толкова бързо, колкото се движеше краката ѝ, когато стигна до дървената стълба, водеща към главната

сграда. Веднага се обърна и потърси с поглед съпруга си. Усмихна се, когато го видя да язди към нея, възседнал гордо огромния си жребец. След минути Рал бе пред нея, а лицето му сияеше.

— Битката приключи — заяви той, — още преди да е започнала.

— Да. Господ изглежда е чул молбите ни.

— Стивън е мъртъв. Както неговите земи, така и тези на сестра му, са конфискувани от краля. Най-последно се отървахме от злобата му.

— Ами селяните? — попита младата жена. — Домовете им бяха на пътя му. Пострадали ли са много?

— Имуществото им не е било пощадено, но никой не е ранен. Кралят се съгласи да компенсира загубите им за сметка на богатствата на Молвърн.

— А възнаграждението?

— То е наше. Хората на Брактън най-последно ще имат земята, която заслужават.

Кеърин се хвърли в обятията му и той я притисна към желязната си ризница.

— Обичам те, Рал!

Младият мъж се усмихна, а очите му светнаха от радост, докато я прегръщаше с бясно собственическо чувство.

— Страшно ще ми бъде приятно, ако дойдеш горе с мен и ми покажеш колко много ме обичаш.

— Но кралят...

— Уилям няма да пристигне преди вечеря. Ричард ще се погрижи за приготвянето на голямата зала.

Кеърин се усмихна, повдигна се на пръсти и го целуна по устните.

— В такъв случай за мен ще бъде удоволствие да ви придружа, милорд.

Рал повдигна брадичката ѝ с пръстите на ръката си, наведе глава и я целуна, дълго и страстно.

— Обичам те, съпруго на моето сърце! — промълви той.

След това я вдигна на ръце и усмихнато я понесе по стълбите.

Издание:

Кат Мартин. Смелият ангел

ИК „Бард“, София, 1997

Американска. Първо издание

Редактор: Балчо Бачев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.